

Giới thiệu Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?

Thể loại: showbiz, sủng, trâu già 3S

Số chương: 75 + 2 ngoại truyện

Editor: basenn

Một ngày nọ, nam thần nổi tiếng cả nước lên mạng tâm sự

Hứa Diệc Châu V: Tuổi tác có phải là vấn đề không?

Mọi người: Chiều cao không phải sự cách biệt, tuổi tác cũng không là vấn đề, giới tính càng không cần phân biệt.

Sau đó không lâu...

Hứa Diệc Châu V: Cô ấy chê tôi già.

Bạn bè trên mạng: Hãy nói với cô ấy khả năng của anh bằng những hành động thiết thực.

Một ngày sau đó

Hứa Diệc Châu áp chế cô gái đã chê anh già ở dưới thân, giọng nói khàn khàn: "Anh già sao?"

Cô thẳng thắn lắc đầu: "Anh rất mạnh mẽ."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kỳ thi nghệ thuật (1)

Edit: Buns

Beta: Losen

- - - - -

Ngày 7 tháng 2, kỳ thi nghệ thuật đầu vào của trường Đại học Điện ảnh Trung Quốc đã bắt đầu, lễ khai mạc kỳ thi tuyển sinh đại học nghệ thuật quốc gia hàng năm cũng đã được diễn ra.

Vào lúc bảy giờ sáng, thời tiết vẫn còn sương mù, trong không khí vẫn còn vương vấn vài chút khí lạnh, dường như dù như thế vẫn không thể xóa tan giấc mơ cháy bỏng của những sinh viên trẻ.

Trước cổng trường Trung Ảnh rất sống động, đông như trẩy hội. Hàng chục ngàn ứng cử viên và phụ huynh đã tập trung trước cổng trường từ mọi phía, tất cả đều mang trong mình mong muốn rằng con em mình được vào ngôi trường nổi tiếng này và được rèn luyện ở đó.

Ngoài các ứng cử viên và phụ huynh, cũng có rất nhiều nhân viên bảo vệ và cảnh sát đặc biệt được chuyển đến để duy trì trật tự. Tất nhiên, điều không thể thiếu nhất là các phóng viên truyền thông cầm micro, khiêng camera nặng trĩu. Họ tìm kiếm những ứng cử viên đẹp và ưa nhìn, sau đó tiến hành một cuộc phỏng vấn nhỏ. Có lẽ họ đều mong muốn phỏng vấn một vài ứng cử viên ngôi sao nổi tiếng, vì như thế tin tức ngày hôm sau sẽ không lo là không có đề tài nữa rồi.

Trong biển người ấy, một nữ phóng viên xinh đẹp đang báo cáo cảnh tượng tại hiện trường cho camera. Đột nhiên, cô nghe được ở xa xa có người nhắc đến cái tên Nhiệm Tích.

Cô nhanh chóng điều chỉnh lại lời nói của mình. "Tôi vừa mới nghe được có không ít người nhắc tới cái tên Nhiệm Tích, tôi không biết rằng liệu cô ấy có tham gia kỳ thi tuyển sinh này hay không đây. Trong những năm gần đây thì Nhiệm Tích chính là một trong những ngôi sao nhỏ tuổi đang phát triển tốt nhất. Tôi tin rằng mọi người đều mong chờ được xem màn trình diễn của cô ấy. Hãy để cho chúng tôi bắt trọn từng khoảnh khắc ấy nào."

Khi phóng viên nói xong liền đi về phía đám đông cùng với camera theo sát phía sau. Trong màn ảnh rất nhanh xuất hiện một thân hình màu trắng.

Cô gái ấy đang khoác trong mình một chiếc áo khoác dày màu trắng, dù đang để mặt mộc nhưng cô vẫn không che được sự xinh đẹp của cô, với một mái tóc ngắn càng làm cô thêm phần trẻ trung và tràn đầy sức sống hơn. Lúc này đây cô đang cười và nói chuyện với những người bên cạnh.

Nhiệm Tích cùng trợ lý Mễ Mễ vừa mới từ trên xe bước xuống, liền cảm nhận được ánh mắt từ mọi nơi, xung quanh còn có rất nhiều người đang chụp hình bằng điện thoại di động.

Nhiệm Tích một bên lễ phép hướng về những gương mặt xa lạ mời cô nhận phỏng vấn đều mỉm cười vẫy tay với họ, một bên cùng Mễ Mễ đi vào trong cửa chính.

Mễ Mễ nghiêng đầu cùng cô nói về hạng mục của kỳ thi, sau đó lại nhắc cô kiểm tra lại một chút giấy báo thi, thẻ căn cước đều còn ở đó hay không.

Nhiệm Tích cảm thấy có chút buồn cười, "Chị Tiểu Mễ, sáng giờ chị nhắc em kiểm tra lại giấy báo thi và thẻ căn cước ba lần rồi đó."

"Em xem kiểm tra mấy cái này đều cần thiết đó, dù có kiểm tra bao nhiêu lần thì cũng không dư thừa đâu, chị Dư Huyền đã giao em cho chị thì chị phải chịu trách nhiệm với em chứ." Mễ Mễ nghiêm túc nói, "Tí nữa vào đó em đừng lo lắng, cứ phát huy như bình thường là được rồi."

"Chị yên tâm đi, em sẽ không có vấn đề gì đâu!" Nhiệm Tích kéo cánh tay Mễ Mễ, sự tự tin tràn ngập trong lời nói của cô, Nhiệm Tích gợn ngón cái lên làm nũng nói: "Sau khi kiểm tra xong có thể thưởng cho em một con gà có vị mặn không?"

Mễ Mễ dờ khóc dờ cười, "Ăn xong phải chạy bộ nửa tiếng trên máy chạy bộ nha."

Nhiệm Tích còn định nói thêm gì đó, đột nhiên bị gián đoạn bởi một giọng nữ chen vào.

"Nhiệm Tích, xin chào. Chúng tôi là phóng viên của nhật báo "Thị trấn nhỏ". Chúng tôi có thể phỏng vấn bạn vài câu không?"

Khi nhìn thấy ống kính, Nhiệm Tích theo phản xạ có điều kiện liền bày ra tư thế tốt nhất, trên môi tươi cười khéo léo, "Đương nhiên có thể, nhưng mà tôi hiện tại sắp vào thi rồi, nếu được thì mọi người nhanh một chút nhé."

Phóng viên thấy Nhiệm Tích dễ nói chuyện như vậy, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, đạo gần đây có rất nhiều tiểu thị trấn ngày càng không coi ai ra gì.

"Bạn có lo lắng về việc tham dự kỳ thi tuyển sinh không?"

"Căng thẳng thì đương nhiên là có, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi tham gia kỳ thi tuyển sinh lớn như vậy!"

Phóng viên còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng Mễ Mễ nhận thấy càng ngày càng có nhiều phóng viên tập trung quanh đây, liền vội vàng cắt ngang lời của họ.

"Xin lỗi, chúng tôi sắp không kịp giờ rồi, mọi người trước hết để Nhiệm Tích đi thi đã, sau khi thi xong phỏng vấn sau cũng được mà." Vừa nói vừa đẩy Nhiệm Tích bước về phía cổng trường.

Nhiệm Tích vẫy tay với phóng viên, sau đó liền theo kịp bước chân của Mễ Mễ.

"Sao thế? Còn nhiều thời gian mà."

"Chị thấy có nhiều phóng viên đang tiến lại phía em, nếu em không đi thì tí nữa muốn đi cũng không được đâu."

Nhiệm Tích "Oh" lên một cái.

...

Vào trường, phụ huynh và những người làm truyền thông đều bị cản ở ngoài cửa, không khí bỗng chốc trong lành hơn rất nhiều, Nhiệm Tích hít một hơi thật sâu, đi theo đám đông hướng về phía địa điểm thi.

Khuôn viên trường này là một trong những nơi tốt nhất ở Trung Quốc, nhưng bây giờ không phải là lúc để ngắm phong cảnh, Nhiệm Tích nhanh chóng tìm kiếm phòng thi của mình.

Có tổng cộng 8 phòng thi trong khoa biểu diễn, Nhiệm Tích được chỉ định vào nhóm số 4, cô cùng các bạn thí sinh khác đối chiếu lại số thứ tự trong giấy báo thi, sau đó liền đứng vào hàng ngũ.

Phía trước Nhiệm Tích là một cô gái đáng đáp rất dễ thương, tính tình cũng rất thân thiện, quay mặt lại cùng Nhiệm Tích nói vài câu.

"Xin chào, tôi là Phùng Mộng Kiều."

Nhiệm Tích đang ở hồi tưởng lại những gì mình sẽ đọc trong tờ nội dung, liền bị một giọng nói cắt ngang mạch suy nghĩ, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt đang mỉm cười rạng rỡ.

Nhiệm Tích liền mỉm cười lại, "Xin chào, tôi là Nhiệm Tích."

Đối phương thấy Nhiệm Tích trả lời lại, sau đó còn nhiệt tình hơn đáp lại cô, "Tôi đương nhiên biết rõ cô là Nhiệm Tích, cô chính là một ứng cử viên ngôi

sao, tôi đã xem qua phim của cô đóng đó"

Nhiễm Tích thẹn thùng cười cười.

Cô gái đó còn thao thao bất tuyệt nói đông nói tây, nói chính mình đã chuẩn bị rất lâu, chính mình đã cố gắng như thế nào nào, nói Nhiễm Tích như thế chắc chắn sẽ dễ dàng tiến xa hơn...

Bên cạnh các thí sinh khác đều khẽ nhăn mày lại, nói như thế chẳng khác nào bảo họ không cố gắng! Mọi người ở đều rất căng thẳng mà còn bị cô ấy ồn ào như thế.

Cũng may khi bắt đầu thi, Phùng Mộng Kiều liền im lặng lại.

Bài kiểm tra ban đầu chủ yếu bao gồm tự giới thiệu, đọc các tác phẩm được chọn, v.v. Số lượng thí sinh nay đã giảm từ 8.000 xuống còn hơn 2.000 trong năm ngày.

Vào ngày kiểm tra đầu tiên, Nhiễm Tích đã tập luyện điệu nhảy trong phòng tập luyện của công ty để chuẩn bị cho bài thi lần này.

Trên đường đi đến đây, cô đã nhận được điện thoại của Trữ Phàm bảo rằng mình đã sang vòng hai, sau đó hỏi Nhiễm Tích như thế nào rồi.

Trữ Phàm là bạn tốt của Nhiễm Tích, hai người đã là bạn học từ thời trung học, ở cao trung lại cùng nhau học lớp nghệ thuật, nhưng mà lớp Trữ Phàm đăng ký là lớp văn học kịch.

Nhiễm Tích đầu tiên chúc mừng cô ấy, sau đó nói rằng mình chưa có đi thi.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, giọng nói của Trữ Phàm có chút trêu chọc, nhưng nó vẫn đầy sự tự tin vào người của mình, "Cậu là một người rất có năng lực! Cậu chắc chắn sẽ vượt qua được vòng thi này. Không cùng cậu nói chuyện nữa, cậu phải cố gắng luyện tập, tớ cũng sẽ chuẩn bị thật tốt."

Sau khi cúp điện thoại của Trữ Phàm, điện thoại của người đại diện Y Dư Huyền liền phát tới một printscreen, thông báo rằng cô đã được tiến vào vòng hai.

Nhiễm Tích ngồi xuống dưới sàn, lông mày giãn ra, sau đó gửi tin nhắn cho Trữ Phàm báo tin mừng.

Thi vòng hai được chia làm nhị thí cùng tam thí, thông qua nhị thí thí sinh có thể tiến vào tam thí. Bài kiểm tra chủ yếu được chia thành kiểm tra lời kịch, kiểm tra giọng hát, kiểm tra thể chất, kiểm tra sở trường đặc biệt của mỗi người.

Thi vòng hai không yêu cầu thí sinh phải trang điểm, Nhiễm Tích vốn định vẫn như lúc thi vòng đầu không trang điểm, nhưng Y Dư Huyền lại vẫn yêu cầu cô trang điểm nhẹ.

...

Vào sáng ngày 14 tháng 2, thời tiết sáng sủa, lại đúng lúc ngay lễ tình nhân. Trong không khí khắp nơi đều tràn ngập sự lãng mạn, Nhiễm Tích hôm nay cũng tham gia thi vòng hai.

Trên đường đi, cô nghe thấy có ai đó nhắc đến cái tên Hứa Diệc Châu, nói rằng anh ấy rất đẹp trai, hiền lành, lại nói có vẻ như Hứa Diệc Châu sẽ là giám khảo của vòng thi này.

Hứa Diệc Châu là nam thần nổi tiếng toàn quốc, già trẻ đều ăn sạch, nam nữ đều xoi hết. Đó là kiểu người có thể dựa vào gương mặt của mình để kiếm com, nhưng anh ấy lại chứng minh bản thân mình bằng tài năng. Nhờ sức mạnh của ảnh đế, Nhiễm Tích cũng là một fan hâm mộ âm thầm của anh ấy, đặc biệt rất thích xem các tác phẩm của anh ấy đóng.

Nhiễm Tích có một chút phấn khích, Hứa Diệc Châu đến Trung Ảnh với tư cách là một ban giám khảo! Mặc dù Nhiễm Tích cũng là một diễn viên, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua Hứa Diệc Châu. Nếu như lần này có thể nhìn thấy thần tượng thì tốt quá. Mong chúa phù hộ!

Đi theo hàng ngũ, Nhiễm Tích cùng mọi người tiến vào phòng thi.

Phòng thi là phòng tập của khoa biểu diễn, có năm vị giám khảo đang ngồi bên phía cửa sổ, giám khảo chính là một ông già gần 60 tuổi tóc bạc trắng. Ông ấy là giáo sư của khoa biểu diễn, mà người ngồi phía bên cạnh ông lại là Hứa Diệc Châu, ngay lúc này đây đang nghiêng mặt nói chuyện cùng vị giám khảo chính ấy.

Gò má tựa như đao khắc, góc cạnh rất rõ ràng, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên gương mặt của anh, sinh ra một loại ảo ảnh vàng kim, sống mũi cao thẳng, tạo thành một cái bóng nhỏ. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, trông thật mềm mại dưới ánh nắng chan hòa.

Má ơi! Nhiễm Tích hít sâu một hơi, thần linh đã nghe được tiếng lòng của cô sao? Thần tượng thật là đẹp trai nha! Sắc đẹp thay com đó!

Mọi người trông thấy Hứa Diệc Châu đều trừng lớn hai mắt, tỏ ra rất phấn khích. Nhưng dù sao đây là đang trong phòng thi, mọi người cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Giờ thi bắt đầu.

Trong bài kiểm tra lời kịch, giám khảo chỉ định thí sinh đọc kịch bản, thông qua đó kiểm tra khả năng ngôn ngữ và khả năng lời kịch của thí sinh.

Kỳ thi tiến hành rất nhanh liên đến lượt của Nhiệm Tích.

Nhiệm Tích hít sâu một hơi, đi lên giới thiệu bản thân mình.

Hứa Diệc Châu ngược lên nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt ôn nhu như ngọc, khóe môi còn nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Đối với cái tên Nhiệm Tích này, Hứa Diệc Châu cũng biết rất rõ. Hơn nữa vào ngày hôm qua vị giám khảo chính cũng chính là người thầy cũ của anh có nhắc đến cái tên Nhiệm Tích này, nói rằng điều kiện của cô cũng không tệ, là một hạt giống tốt, cho nên Hứa Diệc Châu cũng nhìn cô thêm một vài lần.

Lông mày của cô cong cong, lông mi thật dài, đôi mắt to giống như là đang cười. Cởi áo khoác nặng nề, trên người mặc một chiếc áo len bó sát màu ngà, đáng người rất đẹp, đôi chân lại thon thả.

Hứa Diệc Châu khẽ nhắc môi lên.

Thật mong chờ màn biểu diễn của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Kỳ thi nghệ thuật (2)

Thần tượng đang mỉm cười với cô! Mẹ ơi, ai tới cứu tôi với? Điều này sẽ ảnh hưởng đến phát huy của cô đó!

Nhiệm Tích vội vàng điều chỉnh lại hơi thở của mình, không nhìn tới Hứa Diệc Châu nữa.

Giám khảo đưa cho Nhiệm Tích kịch bản được chọn là một lá thư chia tay của Lâm Huy lúc 16 tuổi gửi cho Từ Chí Ma.

Nhiệm Tích cẩn thận đọc một lượt kịch bản, xác nhận rằng không có từ nào không biết cách phát âm, nắm bắt cảm xúc của toàn lá thư, sau đó hắng giọng một cái, nói với giám khảo rằng có thể bắt đầu được rồi.

Nhiệm Tích điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, hơi nhú mày lại, trong mắt hiện lên một chút thất vọng cùng mất mát.

"Chí Ma:

Ta đi rồi, mang theo ký ức của hộp gấm. Bên trong cất giấu tình cảm, tình nghĩa của chúng ta. Ta sẽ đi mà không nói gì cả.

...

Ta sợ tình cảm nồng nhiệt ấy, cũng sợ chính mình sẽ đắm chìm trong đó, ngọn lửa sẽ thiêu đốt cả hai chúng ta.

...

Ta hạ buồm, từ chối sự cám dỗ của biển, trốn khỏi sóng biển ào ạt...

...

Ta phải rời đi, đi đến một nơi thật xa, đi đến quê hương của mình, nơi có thể che chở ta, che chở cho trái tim bồn chồn của ta.

...

Đi, nhưng ta có thể thực sự rời đi sao? Ta có thể thực sự lấy được mọi thứ từ chàng sao? Chàng có thực sự sẽ trả lại mọi thứ cho ta sao? Chúng ta còn sẽ gặp nhau sao? Còn sẽ tiếp tục giấc mơ đã tan vỡ đó sao?

Ta không thể nói trước.

Mặc kệ cho dây tơ hồng, mặc kệ cho số mệnh đưa đẩy như thế nào, có lẽ, có lẽ... Chỉ là ta không muốn mong đợi nữa, cũng không muốn nguyện cầu"

Giọng nói của cô gái vừa mềm mại vừa buồn bã, lại lộ ra vẻ kiên cường của mình.

Các thí sinh cùng giám khảo đang có mặt ở đây đều đang đắm chìm trong nỗi bi thương của cuộc chia tay ấy.

Ánh mắt của Hứa Diệc Châu hiện lên vẻ tán thưởng, cô ấy hoàn toàn có thể nắm bắt được cảm xúc của bản thân, có thể mang chính mình hóa thân thành nhân vật vào hoàn cảnh trong chớp mắt, quả thật cô gái này không tệ.

Sau khi đọc xong, Nhiệm Tích hướng về phía ban giám khảo cuối người chào, sau khi đứng dậy cô đã thấy được sự đánh giá cao của Hứa Diệc Châu, cô có phải là đang được thần tượng công nhận sao? Kiểm chế lại tâm trạng như có những con chim nhỏ đang nhảy nhót, Nhiệm Tích cười cười, sau đó quay trở lại vị trí của mình.

Kỳ thi vẫn tiếp tục diễn ra.

...

Sau khi kỳ thi vòng hai khi kết thúc, Nhiệm Tích đi ra ngoài trường.

Vào giữa trưa, ánh sáng cực kỳ tốt, sự ấm áp chiếu lên cơ thể làm mọi người cảm thấy thoải mái đến lạ thường.

Cô đi chưa được mấy bước liền bị một đám phóng viên vây quanh, không chạy đi đâu được nữa, cũng may là có trợ lý Mễ Mễ chạy tới.

"Mọi người không nên nóng vội, chúng ta có thể tìm một nên trông trải để phỏng vấn không?"

Mễ Mễ kéo Nhiệm Tích đi đến một nơi khá thoải mái, xung quanh trồng một vài cây ngô đồng, thỉnh thoảng cũng có một vài thí sinh khác đi ngang qua đây.

"Được rồi," Mễ Mễ ra hiệu cho các phóng viên, "Chúng ta phỏng vấn ở chỗ này được không?"

Các phóng viên của từng nhà báo đều không quá hài lòng, họ đều muốn chen lên phía trước để chiếm được vị trí tốt nhất, chụp được những tấm hình đẹp nhất. Người tranh người đoạt, còn có người thậm chí nói tục vài câu.

Nhiệm Tích chỉ lẳng lặng đứng yên ở đó, mỉm cười chờ bọn họ chuẩn bị tốt.

Các Micro đều đưa tới trước mặt Nhiệm Tích, bắt đầu cuộc phỏng vấn.

"Tích Bảo, bạn cảm thấy phát huy của bạn ở vòng hai như thế nào?" Một vị phóng viên đặt câu hỏi trước.

"Chà, tôi cảm thấy khá ổn, dù sao tôi cũng đã cố gắng hết sức."

"Tôi nghe nói Hàn Phán Nhi cũng ghi danh thi Trung Ảnh, hai người có liên lạc với nhau không? Có thường giúp đỡ nhau không?"

Cái tên Hàn Phán Nhi mà phóng viên vừa nhắc đến cũng là một ứng cử viên ngôi sao nhỏ tuổi, hai người họ đã từng chụp ảnh cùng nhau, quan hệ bình thường cũng khá tốt.

"Vâng, đương nhiên là chúng tôi có liên lạc, cô ấy vừa vặn là người thi trước tôi, tối hôm qua chúng tôi còn nói chuyện điện thoại với nhau, tôi có hỏi cô ấy một chút về kì thi lần này, ví dụ như giám khảo như thế nào? Có khó hay không? Đại loại thế đó."

"Nghe nói Hàn Phán Nhi chỉ ghi danh ở Trung Ảnh, vậy còn bạn? Bạn có đăng ký ở trường khác không?"

"Không có, tôi cũng chỉ báo danh ở Trung Ảnh, đối với tôi mà nói Trung Ảnh là một ngôi trường đặc biệt, độc nhất vô nhị, cho nên tôi chỉ muốn được học ở đây." Vừa dứt lời cô còn nói đùa một câu, "Nếu thi rớt, thì tôi liền chờ năm sau thi lại cũng được"

Cô vừa nói xong các phóng viên liền bật cười.

"Trời ơi, Ngô Nhất Hằng kìa!" Một phóng viên chỉ về phía sau lưng Nhiệm Tích la lên.

Nhiệm Tích cũng quay đầu lại nhìn, liền thấy một chàng trai đang đi ngược ánh mặt trời về phía cô.

Ngô Nhất Hằng là sinh viên của trường Trung Ảnh, cũng xuất thân là một ngôi sao nhỏ tuổi, cùng công ty quản lý với Nhiệm Tích, hai người từ nhỏ đã hợp tác với nhau rất nhiều, đương nhiên cũng có một ít CP hường phấn.

Ngô Nhất Hằng đi đến bên cạnh Nhiệm Tích liền đứng lại, nhếch môi cười trước ống kính.

"Nhất Hằng, cậu là đang đến đây để cổ vũ cho Tích Bảo sao?" Có phóng viên ý tứ sâu xa hỏi, "Cậu có biết hôm nay là ngày gì không?"

Ngô Nhất Hằng tỏ vẻ "mọi người đừng hòng dụ tôi" nói, "Mọi người đừng đoán lung tung, cô ấy còn đang ở tuổi vị thành niên đó!"

Các phóng viên cười ha ha, sau đó cũng không làm khó họ nữa, phỏng vấn họ vài câu liền rời đi.

...

Ngồi trên xe bảo mẫu.

Nhiễm Tích nhận lấy chai nước khoáng Mễ Mễ đưa tới, vặn nắp chai uống một ngụm, sau đó nghiêng đầu hỏi Ngô Nhất Hằng, "Sau anh lại ở đây?"

Ngô Nhất Hằng đang ngồi trên ghế lái phụ, hướng Mễ Mễ làm nũng, "Chị Tiểu Mễ, em cũng muốn uống nước."

Mễ Mễ bất đắc dĩ cười cười, cũng đưa cho cậu một chai nước.

Ngô Nhất Hằng uống một ngụm nước, "Dẫn em đi ăn đó, chị Dư Huyền đang chờ ở khách sạn!"

Nghe được đi ăn cơm, Nhiễm Tích trong nháy mắt hai mắt sáng lên, sau đó lại hồ nghi hỏi lại, "Sao anh lại đến đây đón em làm gì? Anh là đang có ý đồ gì đây?"

"Hai tụi mình mà còn cần scandal hả? Đứng yên một chỗ cũng đã thành đề tài nóng rồi? Dù sao anh đây cũng có nhan sắc chống lưng mà." Ngô Nhất Hằng nhướn mày, chọc cho Nhiễm Tích cùng Mễ Mễ cười không ngừng được.

Chiếc xe dừng lại ở Hán Cung Quán - một câu lạc bộ tư nhân ẩn sâu trong đại lộ, cách trường Trung Ảnh cũng không xa lắm.

Nghe nói câu lạc bộ tư nhân này do một cựu sinh viên mở, để tiện cho các bạn sinh viên có nơi thoải mái không bị quấy rầy khi nghỉ ngơi và ăn cơm.

Dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, bọn họ được đưa vào một cái bàn, quả nhiên đây không phải là một bữa ăn đơn giản, trên bàn ngoại trừ Y Dư Huyền ra còn có thêm vài người nữa.

Đây không phải là muốn thảo luận về công việc sao?

Trung Ảnh có quy định rằng các sinh viên đại học năm nhất không được phép đi ra ngoài đóng phim. Nếu như cô có thể thi đậu Trung Ảnh, nhất định Nhiễm Tích nhất định sẽ tuân thủ quy định được đề ra. Nhưng Y Dư Huyền lại nói rằng: "Các quy định đều là đồ bỏ đi, chỉ có con người là sống thôi. Loại quy định này chỉ hạn chế một số người vừa vào trường đã mơ ước sẽ có một tương lai sáng lạng thôi, nếu như là em thì trường học nhất định sẽ không để ý đâu, nói không chừng còn theo em ra ngoài quay phim đấy."

Nói thì nói như thế thôi, chứ Nhiễm Tích không muốn làm điều gì khác biệt.

Học kỳ sau của cao trung chắc chắn không thể quay phim, nhưng Y Dư Huyền lại tranh thủ lúc nghỉ hè nhàn rỗi đưa Nhiễm Tích đi đóng phim.

Ở bữa tiệc đương nhiên là phải uống rượu, Nhiễm Tích vì còn ở tuổi thành niên, lại còn có người đại diện ở kế bên từ chối, mọi người cũng không làm khó cô nữa.

Nhiễm Tích chưa bao giờ thích loại tiệc tùng như thế này, liền đi về phía toilet, sau đó thuận tiện đến ban công hóng gió, hít thở không khí trong lành.

Sân thượng nằm ở cuối hành lang, ở đó bày một vài cái ghế gỗ, trồng các loại hoa và cây, đáng tiếc bây giờ là mùa đông, nếu không còn có thể ngửi được mùi hoa nữa đó.

Nhiễm Tích nhìn xuống phía dưới ban công, từ tầng trệt đến đây chẳng hề cao, chỉ có ba tầng lầu. Vào mùa đông, ngay cả không khí có trong lành, thì trên cây đã chẳng còn chiếc lá nào, chỉ còn lại vài nhánh cây, cành cây, còn có vài cái tổ chim nữa. Chúng được làm từ những nhánh cây nhỏ, rất tinh tế và đáng yêu.

"Này!" Vai trái bị người nào đó vỗ một cái.

Nhiễm Tích đang thất thần liền bị dọa đến hết hồn. Nhìn sang phía bên trái lại không thấy ai, lại nhìn sang phía bên phải, liền thấy Ngô Nhất Hằng lười biếng dựa vào ban công, hướng về phía cô cười một cái.

Nhiễm Tích giả bộ tức giận, "Nhảm chán." Đã lớn như thế rồi còn chơi cái trò này.

Ngô Nhất Hằng chau mày, giọng nói tràn đầy kiêu căng, "Vậy mà em vẫn bị lừa đó thôi"

Nhiễm Tích duỗi tay đánh cậu một cái, hai người cười cười nói nói, cãi nhau rất âm ỉ.

Không biết rằng lúc này đây đang có người đang đứng bên ngoài ban công nhìn hai người.

Hứa Diệc Châu được các giáo viên mời đến trường cũ với tư cách là một giám khảo, buổi sáng sau khi kỳ thi kết thúc, ban giám hiệu còn có các giáo viên mời anh đến Hán Cung Quán để tụ họp.

Anh cùng trợ lý đi lên lầu ba, thoáng nhìn lên phía ban công liền nhìn thấy hai người đang cười cười nói nói.

Trợ lý Chu Giang thấy anh dừng lại không đi nữa, ánh mắt còn nhìn chằm chằm lên sân thượng, cũng tò mò nhìn sang.

Sau đó liền hiểu rõ, giải thích rằng: "Đó là Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng, cả hai người đều là nghệ sĩ của Tinh Ngu, nghe nói là Tinh Ngu vốn định

đem hai người này trở thành một couple chính thức."

Chính thức?

Hai đứa nhóc miệng còn hôi sữa này?

Hứa Diệc Châu không biến sắc nhũm mày, không nói gì cả, thu hồi ánh mắt lại, đi về phía bàn của mình.

Chu Giang nhìn về phía ban công một chút, rồi cũng bước nhanh theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vào tổ phim

Trong những ngày gần đây, hot search trên Weibo đều bị chiếm lĩnh bởi các đề tài liên quan đến nghệ thuật.

Hứa Diệc Châu đến Trung Ảnh với vai trò ban giám khảo

Nhiệm Tích đậu vòng hai Trung Ảnh

Hàn Phán Nhi đậu vòng hai Trung Ảnh

Ngô Nhất Hằng cổ vũ cho Nhiệm Tích #...

Trong khi cư dân mạng bàn tán về kỳ thi này, Nhiệm Tích đã thuận lợi tiến vào vòng ba.

Kỳ thi ở vòng ba có nội dung là: Âm thanh, đài*, hình thể, kiểm tra toàn diện, kỹ năng biểu diễn trên sân khấu và kiểm tra miệng. Vòng này chủ yếu là kiểm tra thí sinh về mặt ngôn ngữ, nội lực giọng nói, cảm hóa, nhịp điệu, trí tưởng tượng.

(*Nguyên văn: 台 mình cũng không biết là cái gì, ai biết thì chỉ mình với nhé)

Sau khi vượt qua năm nội dung thi ấy, sáu người tốt nhất sẽ bước vào tam thí, sự cạnh tranh trong không khí ngày càng khốc liệt hơn.

Ở phần thi tài nghệ, Nhiệm Tích đã múa một điệu cung đình của thời nhà Đường, đó là điệu múa của Mai phi lúc được Đường Huyền Tông sủng ái 《Kính Hải Hồng Vũ》.

Điệu múa này chủ yếu là sự thoải mái, dáng múa nhẹ nhàng, thanh lịch, nữ tính và đầy quyến rũ. Theo đó kết hợp với chiếc váy mà mẹ Dương San đã chuẩn bị cho mình, có thể nói là "Nam quốc có giai nhân, nhẹ nhàng lục thất lưng vũ."*

(*Có nghĩa là: Ở phía nam có một người phụ nữ đẹp, với điệu nhảy có thất lưng màu xanh lá)

Mẹ cô đã nói rằng, năm đó cũng nhờ điệu nhảy này mà ba cô đã yêu bà ngay từ cái nhìn đầu tiên!

Mà hôm nay, cô cũng muốn dùng điệu nhảy này để gây ấn tượng cho ban giám khảo.

...

Vào ngày 21 tháng 2, tất cả các kỳ thi đều thuận lợi kết thúc, chương trình học của nửa năm sau ở trường cao trung cũng bắt đầu.

Nhiệm Tích cũng không có làm chậm trễ, khi kỳ thi vừa kết thúc liền vội vã quay về trường cao trung bắt đầu chạy nước rút trong lớp học.

Tại thời điểm này, các bạn học sinh đều đang học ở trên lớp. Trong khuôn viên trường rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hót của những chú chim, còn có tuyết đang tan chảy trên mặt đất.

Lớp của Nhiệm Tích nằm trên tầng cao nhất, các bạn cùng lớp chỉ có hơn một nửa, còn phân nửa còn lại đều đang chiến đấu trong các kỳ thi nghệ thuật.

Vì các bạn học sinh không đi học nên cũng không có bắt đầu các lớp học trong khoảng thời gian này. Đạo gần đây đều là các lớp tự học, không có giáo viên canh lớp nên tất cả mọi người đều tùm năm tùm bảy nói chuyện phiếm với nhau, nói rằng mình đã trải qua những gì trong những ngày thi vừa qua.

Trữ Phàm cũng đã trở về. Lúc này đây cô ấy đang ngồi bắt chéo hai chân đọc một cuốn tiểu thuyết không có tên.

Nhiệm Tích ngồi bên cạnh cô ấy, mở cặp lấy tập sách vở ra.

Thấy bên cạnh mình có người, Trữ Phầm liền nghiêng đầu, "Ô, đã về rồi à, bài kiểm tra như thế nào rồi?"

Gần đó cũng có vài người bạn muốn nghe Nhiệm Tích nói về những lời đồn đoán trên mạng.

Nhiệm Tích cười ha ha, "Tớ cảm thấy rất tốt."

Bạn học Giáp hỏi: "Tớ nghe nói Hứa Diệc Châu là ban giám khảo của Trung Ảnh đó, cậu có nhìn thấy anh ấy không?"

Nhiệm Tích trong nháy mắt mang chút tình nghịch, khẽ nhướn mày, "Cậu đoán xem ~"

"Cười đến như vậy chắc chắn là cậu đã nhìn thấy rồi."

Lại có một bạn học nữ hỏi: "Có đẹp trai không? So với trên tivi thì bên nào đẹp trai hơn?"

Nhiệm Tích hồi tưởng lại hình ảnh một người đàn ông ngồi trong ánh nắng, đường nét sắc sảo, đôi mắt dịu dàng như ngọc bích, chỉ cần dùng hai từ để tóm tắt, đó là "Hoàn mỹ."

Mọi người đang bàn tán xôn xao, thấy chủ nhiệm lớp đi ngang qua cửa sổ liền chạy tán loạn về chỗ như ong vỡ tổ, bắt đầu giả vờ như mình đang ngồi học.

Chủ nhiệm lớp nhìn một lúc liền rời đi.

Trong lớp liền có giọng nói thì thầm vang lên.

Nhiệm Tích dùng cùi chỏ đỡ cằm tay Trữ Phầm một cái, Trữ Phầm nghiêng đầu nhìn cô nhưng cô lại chẳng nói lời nào, chỉ cười ngây ngô nhìn chăm chăm Trữ Phầm.

Dù sao cũng là bạn thân bao lâu nay, Trữ Phầm chỉ hoang mang một lúc liền hiểu được, cô gái này lại đang nhướn nhướn lông mày, đây đâu phải là có chuyện tốt gì đâu?

Trữ Phầm thăm dò hỏi một câu, "Ban giám khảo của cậu là Hứa Diệc Châu?"

Nghe được Trữ Phầm đoán đúng, Nhiệm Tích vẻ mặt càng thêm kích động, Trữ Phầm nghĩ nếu đây không phải là đang trong lớp học thì lúc này Nhiệm Tích có thể nhảy dựng lên mất.

Cô liếc mắt nhìn, nhưng cũng cảm thấy vui vẻ vì bạn thân mình được nhìn thấy thần tượng, "Nhìn cậu kìa, tiền đồ của cậu đi đâu rồi!"

"Ha ha, đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy thần tượng, lại còn được biểu diễn trước mặt thần tượng, đương nhiên là tớ hơi kích động rồi, chờ đến khi cậu nhìn thấy thần tượng của mình rồi cậu sẽ hiểu thôi."

"Tớ đâu có thần tượng ai đâu," Trữ Phầm buông buông tay tỏ vẻ không thể nào, sau đó lại hỏi, "Hai người có nói chuyện với nhau không?"

Nhiệm Tích lắc đầu, "Không có."

"Hừm, vậy chúc hai người sau này gặp lại có thể bắt chuyện với nhau nha."

"Đúng là chị em tốt của tớ, tan học liền bao cậu đi ăn ở quán Tiểu Thương nha."

"Là cậu muốn đi ăn thì có." Trữ Phầm làm như vô tình vạch trần cô.

"Học nhiều quá rồi, nên tớ cũng muốn tự đãi bản thân mình thôi mà."

...

Vào giữa tháng tư, bảng xếp hạng kỳ thi Trung Ảnh cuối cùng cũng có, Nhiệm Tích đạt được hạng nhất trong bài biểu diễn nghệ thuật. Sau khi thành tích có rồi, cô liền tiếp nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng.

Hot search weibo lại một lần nữa được chiếm giữ bởi những tin tức liên quan đến nghệ thuật.

Nhiệm Tích được hạng nhất trong kỳ thi Trung Ảnh

Hàn Phán Nhi được hạng ba trong kỳ thi Trung Ảnh

Nhiệm Tích nghiền ép Hàn Phán Nhi #...

Hai người đồng thời tham gia kỳ thi nên không tránh khỏi bị lấy ra so sánh, hơn nữa hai người lại đều chỉ đăng ký thi ở trường Trung Ảnh, thứ hạng lại người trước người sau, cho nên đây liền thành một chủ đề hot của cư dân mạng.

Còn có rất nhiều người nói rằng mối quan hệ của Nhiễm Tích và Hàn Phán Nhi vốn bằng mặt mà không bằng lòng, quan hệ của hai người thật chất không tốt chút nào.

Fan hai bên cũng không khỏi cãi nhau, nhà kia thì nói nhà này không tốt, nhà này thì nói nhà kia không tốt, cãi nhau ầm ĩ tán loạn, đương nhiên trong đó cũng không thiếu những người sáng suốt nói rằng những người kia là đang châm ngòi hai nhà, vốn mối quan hệ của hai bên đều rất tốt.

Nhiễm Tích cùng Hàn Phán Nhi cũng lết lút trao đổi về sự kiện này, hai người đều vốn không quan tâm lắm.

Ngay lập tức, Hàn Phán Nhi đã up một tấm ảnh hai người gặp nhau hôm bữa lên Weibo.

Hàn Phán Nhi V: Nghe nói có người nói quan hệ của hai chúng tôi không tốt.

Nhiễm Tích theo sát cũng up lên Weibo.

Nhiễm Tích V: Ai lại làm cho Phán Nhi của tôi tức giận như vậy. // Hàn Phán Nhi V: Nghe nói có người nói quan hệ của hai chúng tôi không tốt.

Hai người nhờ vào bài đăng trên Weibo mà đánh vỡ bất hòa, cũng không bao lâu trên hot search mọi người dần quên lãng.

Sau đó Nhiễm Tích lại quay lại bận rộn với những tháng ngày cao trung của mình.

...

Tháng 6, thời tiết ngày càng gay gắt, kỳ thi vào đại học rốt cuộc cũng kết thúc dưới cái nắng thiêu đốt của mặt trời.

Nhiễm Tích còn chưa kịp buông lỏng ngày nào thì đã phải chạy theo đoàn làm phim rồi.

Dư án phim này là được bàn vào bữa tiệc hôm trước, đạo diễn tỏ vẻ rất hài lòng khi Nhiễm Tích đang bận rộn với năm cao trung mà vẫn chạy đi thử vai.

Bộ phim này được đầu tư khá lớn. Đạo diễn là người rất nổi danh trong nghề - Trương Khải. Trương Khải đã ngoài 40, tốt nghiệp khoa đạo diễn của nhạc viện miền Bắc, ông vốn không có bất kì sở thích nào, nhưng lại có hứng thú với cái bộ phim truyền hình kì lạ, sau đó lấy cảm hứng từ các bộ phim kỳ lạ này. Nhưng các bộ phim của ông ấy đều rất nổi tiếng, khán giả cũng hết sức đón nhận.

Lần này bộ phim có tên là 《Meo Meo Tinh Nhân》. Nghe thấy cái tên này, Nhiễm Tích liền bật cười, cái này không phải là muốn đóng mấy bộ phim thiếu nữ Mary Sue sao? Nhưng cốt truyện lại hoàn toàn không giống.

Đây là bộ phim khoa học viễn tưởng trong vỏ bọc của cô gái Mary Sue.

Bộ phim kể về chàng trai trẻ tên Giang Hàn vào những năm 25xx sau công nguyên, vô tình cứu một con mèo trong lúc nó đang bị thương và đem về nhà chăm sóc. Anh đặt tên cho nó là Meo Meo, sau đó mới biết được con mèo này hóa ra là một người ngoài hành tinh có khả năng biến hóa tạo thành. Hành tinh Meo Meo đang sinh sống đang xảy nội chiến, trong lúc chạy trốn với gia đình thì tàu gặp nạn, buộc phải hạ cánh gấp xuống Trái Đất, từ đó Meo Meo cũng bị lạc mất gia đình. Giang Hàn đã giúp Meo Meo giữ bí mật, hai người sống chung đang cực kì hạnh phúc thì anh trai Giang Hàn – Giang Hạo - một gã tiền sĩ sinh học. Cơ sở nghiên cứu của lão gần đây phát hiện một giống loài lạ, giống như mèo mà cũng giống như người. Sau đó các lão nghiên cứu đã thực hiện một loạt nghiên cứu, họ rất muốn được thực hiện trên cơ thể sống, chắc chắn sẽ mang lại rất nhiều lợi ích. Cũng từ đó Giang Hạo đã dần phát hiện ra được bí mật của Meo Meo...

Nhiễm Tích được giao vào vai Meo Meo, Ngô Nhất Hằng thì được vào vai Giang Hàn. Sau đó cô mới được Y Dư Huyền cho biết vai Giang Hạo là do Hứa Diệc Châu đảm nhận.

Cái gì? Nói giỡn sao?

Khi nghe được tin này, Nhiễm Tích đang ngồi gặm một chiếc cánh gà, vừa nghe thấy cái tên Hứa Diệc Châu, liền nuốt thẳng một chiếc xương xuống, thiếu chút nữa là đã sặc chết rồi.

Mề Mề vội rót cho cô một cốc nước.

Nhiễm Tích uống một hơi hơn nửa cốc nước, sau đó liền dùng bộ mặt không thể tưởng tượng nổi hỏi lại Y Dư Huyền "Hứa Diệc Châu? Là Hứa Diệc Châu kia sao?"

"Còn có Hứa Diệc Châu nào khác à!"

Nhiễm Tích còn có thể nói gì khác sao? Cô chỉ có thể nói rằng tâm trạng của cô ngay lúc này đang hết sức bấn loạn như có hàng ngàn con sóng đang cuộn trào trong lòng.

Mẹ ơi, cô thật sự muốn diễn cùng thần tượng nha!

Vậy là cô có thể bắt chuyện được với thần tượng rồi nha!

Cảm tạ thần linh ưu ái!

...

Vào ngày 15 tháng 6, bắt đầu bấm máy.

Nhiễm Tích vừa đến đã thấy Ngô Nhất Hằng đang ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu sửa soạn.

Nhiễm Tích đến chào hỏi đạo diễn sau đó đến chỗ Ngô Nhất Hằng.

Ngồi trên ghế dựa bên cạnh cậu lại hết nhìn đông lại nhìn tây, cũng không nhìn thấy người mình muốn nhìn.

"Trời ơi trời ơi" Nhiễm Tích duỗi tay chọc chọc Ngô Nhất Hằng. "Hứa Diệc Châu chưa tới sao?"

"Vẫn chưa tới"

Nhiễm Tích bèn gật đầu, sau đó stylist đến đưa quần áo để cô thay, cô cũng không hỏi gì thêm

Thay quần áo xong Nhiễm Tích quay lại chỗ Ngô Nhất Hằng để bắt đầu trang điểm, thì liền nghe được bên cạnh mấy trợ lý nói cái gì mà Hứa Diệc Châu đến.

Thần tượng đến rồi!

Nhiễm Tích rất háo hức khi được nhìn thấy thần tượng, nghe thấy tiếng động liền lập tức quay lại, chỉ thấy một dáng người cao lớn đi qua cánh cửa, bên tai là tiếng cảm thán của stylist.

Son môi liền không cẩn thận quệt một chút lên mặt.

"Xin lỗi xin lỗi, tại em không chú ý."

Trợ trang điểm cũng là một người có kinh nghiệm làm việc với các ngôi sao nhiều năm, đều hiểu rõ chuyện này, liền cười cười, cầm khăn giấy lau giúp cô lại vết son trên mặt "Nhìn thấy thần tượng phấn khích quá à!"

Nhiễm Tích cười cười pha một chút xấu hổ.

"Không sao, em đang cùng quay phim với thần tượng mà, còn rất nhiều thời gian đó. Không vội không vội, chờ chị giúp em biến hóa thật xinh đẹp rồi đi gặp thần tượng cũng không muộn nha."

"Vậy thì phiền chị rồi" Nhiễm Tích cười ngọt ngào "Đem em biến hóa thật xinh đẹp đi nha!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Cùng thần tượng quay phim nhất định là sự kiện khiến người ta kích động nhaaa.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cô Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thầy Hứa

Phòng chụp ảnh rất lớn, trên sân khấu đang có vài diễn viên chụp hình trên bức màn trắng, người điều chỉnh ánh sáng cùng camera man đều bận rộn vây quanh các cô ấy, xung quanh còn có rất nhiều nhân viên làm việc đang nhìn bọn họ.

Trước sân khấu được xếp vài cái ghế sofa, các diễn viên và đạo diễn ngồi ở đó đang cười cười nói nói, đều đang ngồi suy nghĩ xem mình nên thể hiện nhân vật này như thế nào.

Hứa Diệc Châu cũng đang ngồi ở đó, nhìn anh mọi người không thể nghi ngờ được anh chính là một superstar, khi anh ngồi đơn độc trên một cái sofa khác, đạo diễn cùng phó đạo diễn thì đang ngồi ở ghế sofa bên cạnh anh. Hai bên không biết là đang nói về cái gì, tóm lại là bầu không khí rất là yên bình.

Đây là khung cảnh hài hòa nhất mà Nhiễm Tích thấy được khi bước vào trường quay.

Thần tượng đang ở cách đó không xa, cô thật muốn tới đó chào hỏi nha!

Nhiệm Tích đi từ từ đến, lông mày xinh đẹp cũng hơi nhăn lại, chào hỏi như thế nào đây? Nên ngưng ngưng một chút hay thôi mái? Đây là một vấn đề lớn đó!

Cũng không biết là thần tượng có còn nhớ cô hay không, nhưng cô cũng đã làm thần tượng ấn tượng với mình bằng một lá thư chia tay mà.

"Đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy?" Mẹ Mễ từ phía sau nhẹ nhàng đẩy Nhiệm Tích một cái, cô liền quay đầu lại nhìn Mẹ Mễ.

Tay Mẹ Mễ chỉ vào nhóm người đang ngồi trên ghế sofa, "Em đi chào hỏi đi, sau đó thì ngồi kế bên Nhất Hằng trên sofa kia."

Nhiệm Tích cắn cắn môi, liếc Hứa Diệc Châu đang ngồi ở chỗ kia một cái, sau đó lặng lẽ nói với Mẹ Mễ: "Em có hơi lo lắng."

"Bình thường thôi, ai chứng kiến thần tượng đều như vậy mà."

Hít một hơi thật sâu, Nhiệm Tích liền đi lên phía trước.

Đạo diễn Trương Khải có mối quan hệ rất tốt trong ngành này, ông đã mời được không ít nghệ sĩ và những tiền bối nổi tiếng đến diễn.

Nhiệm Tích đi qua chào hỏi.

"Xin chào cô Lưu, em là Nhiệm Tích."

"Chào ôi, xin chào xin chào, cô gái nhỏ lớn lên thật xinh đẹp nha."

Người này là Lưu Vân, khoảng hơn 40 tuổi, khi còn trẻ cô ấy cũng xinh đẹp tựa như hoa vậy, đã diễn rất nhiều các tác phẩm nổi tiếng, trong bộ phim này cô ấy đóng vai mẹ của Giang Hàn cùng Giang Hạo, đồng thời cũng là một gã chuyên gia sinh vật học.

"Ba Hoàng, đã lâu không gặp ả."

"Ừm, con gái, đã lâu không gặp, ha ha, lần này hai chúng ta lại đóng vai cha con nha."

Người này là Hoàng Lộng Lẫy Sơn, trước đây Nhiệm Tích cùng ông ấy cũng hợp tác vài bộ phim. Hai người thường hay diễn vai cha con, quan hệ cũng rất tốt, Hoàng Lộng Lẫy Sơn cũng giúp đỡ Nhiệm Tích rất nhiều. Lần này Hoàng Lộng Lẫy Sơn cũng diễn vai cha của Nhiệm Tích.

"Chị Gia Gia, xin chào, em là Nhiệm Tích."

"Xin chào."

Lý Gia Gia lớn hơn Nhiệm Tích vài tuổi, năm nay vừa mới tốt nghiệp. Nhưng khi cô ấy ở tuổi của Nhiệm Tích thì không được như cô. Nhiệm Tích cùng cô ấy chào hỏi xong, Gia Gia vội vàng đứng lên, hai người bắt tay nhau. Lý Gia Gia đóng vai bạn học của Giang Hàn, thích anh trai Giang Hạo.

"Trương Đạo, Vương Đạo."

...

Người tiếp theo là Hứa Diệc Châu.

Gọi là anh hay gọi là thầy đây?

Ở trong giới giải trí, vì đối với tiền bối mọi người thường tôn trọng, đều sẽ xưng hô với đối phương một tiếng thầy/cô*.

(*Nguyên văn là lão sư)

Hứa Diệc Châu năm nay 27 tuổi, mặc dù tuổi cũng không lớn lắm, nhưng so với Nhiệm Tích thì lớn hơn đến 9 tuổi, phải gọi một tiếng thầy mới phải phép, hơn nữa, lúc thì anh ấy lại là giám khảo của cô, giám khảo cũng chính là thầy rồi!

Người đàn ông lười biếng ngồi dựa lưng vào ghế sofa, hai chân thon dài tùy ý để trên ghế, trên tay đang cầm một ly nước, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, rất đẹp mắt. Lúc này đây anh đang ngẩng đầu nhìn Nhiệm Tích.

Đột nhiên bị thần tượng nhìn chăm chú, Nhiệm Tích có chút trở tay không kịp.

"Xin chào... Ách, xin chào thầy Hứa, em là Nhiệm Tích." Do dự hai giây, cuối cùng cô quyết định vẫn là gọi là thầy.

Hứa Diệc Châu khoé miệng kín đáo cười, nhàn nhạt gật gù đầu.

"Xin chào." Giọng nói người đàn ông rất ấm áp, tựa như mùa xuân trong khe núi, trong trẻo, sạch sẽ, thấm vào ruột gan.

Sau đó liền hết rồi? Nhiệm Tích có chút ít thất vọng, còn tưởng rằng mình có thể cùng thần tượng nói thêm vài câu chứ, thất vọng khoảng hai giây thì âm thanh dễ nghe ấy lại vang lên.

"Kỳ thi tuyển sinh đại học như thế nào rồi?"

Thần tượng đang nói chuyện với cô sao? Cô có thể châm chọc một câu không? Anh có thể tìm một chủ đề tốt hơn không? Cô đâu có muốn bàn về điểm thi trong trường hợp này đâu!

Đương nhiên loại châm chọc này chỉ có thể nghĩ trong đầu.

Nhiễm Tích cười đến ngượng ngùng, "Ha ha, cũng tốt ạ."

"Ừm," Hứa Diệc Châu gật gù đầu, "Tôi mong được thấy em trở thành sư muội của tôi."

"Dạ vâng, cảm ơn thầy Hứa."

Còn bên kia, đạo diễn Trương Khải lại trêu ghẹo nói: "Tích Bảo của chúng ta đây là nhìn thấy thần tượng nên ngại sao? Mặt có chút hồng nha."

Ông vừa nói xong, tất cả mọi người đều cười ha ha.

Nhiễm Tích cũng cười theo, "Đúng vậy, cháu có chút ngại khi nhìn thấy thần tượng."

Chào hỏi xong, Nhiễm Tích liền ngồi xuống bên cạnh Ngô Nhất Hằng, sau đó thờ phào nhẹ nhõm.

"Em còn chưa chào hỏi anh đó, tiểu sư muội." Ngô Nhất Hằng dựa lưng vào ghế sofa, một tay chống gò má, vẻ mặt trêu tức.

Nhiễm Tích liếc hán một cái, khoát tay, "Tránh ra tránh ra."

Ngô Nhất Hằng ngồi bên cạnh còn phối hợp cười, "Sao lại gọi là thầy Hứa?."

"Chứ anh gọi anh ấy là gì?" Đòi mất cô tò mò.

"Anh Hứa nha."

"Nhưng mà em vẫn gọi là thầy đó."

Anh anh em em cái gì, cô cảm thấy gọi thế thì mối quan hệ có chút không trong sáng, giống như có chút cảm giác tình anh anh em em, nam thân là của mọi người, tuyệt đối không thể nhúng chàm được.

Hứa Diệc Châu trong lúc vô tình nhìn sang Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng đang ngồi ở đó, Ngô Nhất Hằng đang ngồi nghịch đồ trang sức trên đầu Nhiễm Tích, cô liền đánh vào tay của cậu...

Quan hệ của hai người này thật tốt, khó trách Tinh Ngu lại muốn đem hai người này thành một couple chính thức.

Trương Khải thấy Hứa Diệc Châu đang nhìn chăm chăm vào một hướng rất lâu nên nhìn theo ánh mắt của anh, sau đó liền hiểu rõ.

"Hai đứa nhóc kia là thanh mai trúc mã, nên đối xử với nhau cũng tự nhiên"

"Hửm?" Ánh mắt Hứa Diệc Châu hiện lên vẻ thắc mắc.

Trương Khải cười hơ hớ giải thích: "Bộ phim đầu tiên hai đứa nhóc này cũng diễn chung với nhau, đều là diễn vai nam chính nữ chính, cho đến bây giờ cũng không biết là bao nhiêu bộ phim đóng vai yêu nhau rồi. Vấn đề ở đây là fan hai bên cũng xem không chán, liền ký hợp đồng với bọn họ để hai người tiếp tục diễn bộ phim này. Tôi một nửa cũng là công nhận khả năng diễn xuất của hai chúng nó, còn nửa còn lại là do tôi cũng thích couple này nữa. Để hai chúng nó đóng thì bộ phim này sẽ tự nhiên hơn."

Trên sân khấu sau khi các diễn viên khác chụp hình xong, tiếp theo là đến lượt Nhiễm Tích ra sân.

Hôm nay Nhiễm Tích mặc một bộ đồ rất dễ thương. Trước đây, tổ đạo diễn, tổ camera, tổ trang phục đều tụ hội lại cùng nhau bàn bạc về vấn đề hóa trang cho Nhiễm Tích sao cho phù hợp với nhân vật, vì Nhiễm Tích diễn vai Meo Meo, thế nên mọi người đều nhất trí phong cách của Nhiễm Tích sẽ thiên về đáng yêu, lại có chút hồn nhiên.

Thợ trang điểm đưa cho Nhiễm Tích một cái buộc đầu, còn có một cái bôm tai mèo, trên người cô mặc một cái áo yếm, lót một chiếc áo phông trắng đen và một đôi giày thể thao, ngày thơ lại không thiếu phần hoạt bát.

...

Mất khoảng hai ngày cho toàn bộ phần chụp ảnh và hậu kỳ, sau đó buổi khai máy cũng được cử hành cách nơi chụp hình không xa lắm.

Buổi khai máy này mời không ít các giới truyền thông. Bàn thờ cúng được phủ một lớp vải nhung đỏ. Trên bàn thờ cúng, ở hai bên là lư hương cùng heo sữa nướng, còn có trái cây tươi.

Máy ảnh được phủ một tấm vải đỏ, sau đó theo thứ tự từng tổ dâng hương lên bàn thờ, cuối cùng là vén tấm vải đỏ lên và thông báo mở máy.

Sau khi đoàn làm phim mở máy được vài ngày, các diễn viên cũng dần dần thân quen với nhau hơn, quá trình quay phim cũng diễn ra thuận lợi.

Vào ngày hôm sau, sáng sớm Nhiễm Tích đã đến đoàn làm phim, thợ trang điểm một bên giúp cô trang điểm, một bên cùng cô tám chuyện đủ thứ.

"Ngày hôm qua có vài bé fan của Hứa Diệc Châu đã đến đây đó." Thợ trang điểm giúp Nhiễm Tích đánh phấn, tình cờ nói ra.

"Thật không, nhưng mà em đâu có thấy ai đâu." Nhắc tới thần tượng, Nhiễm Tích liền biểu hiện ra sự hứng thú. Ngày hôm qua phần diễn của Nhiễm Tích không nhiều lắm, sau khi quay phim xong không có ở lại studio.

"Đúng rồi, là ngay sau khi em đi đó. Trời ạ, ảnh đế của chúng ta đối xử với fan rất dịu dàng." Về mặt thợ trang điểm say mê, giống như mình chính là fan mà được anh ấy đối xử dịu dàng vậy.

"Mau nói cho em nghe, dịu dàng lắm sao?" Trong giới giải trí này, Hứa Diệc Châu khét tiếng là đối xử với fan dịu dàng, nhưng cô vẫn muốn nghe tin tức của thần tượng.

"Lúc mấy cô gái đó đến cũng hơi muộn rồi, Hứa ảnh đế của chúng ta dặn dò các cô gái ấy phải chú ý an toàn, buổi tối con gái không nên đi lung tung, sau đó còn nhờ trợ lý Chu Giang đưa các cô ấy về khách sạn. Em không nghe thấy giọng nói của anh ấy lúc đó đâu, trời ạ, muốn chết."

Hóa ra làm fan còn có thể hưởng phúc lợi như thế! Nhiễm Tích như có điều suy nghĩ...

Cô cũng là fan nha, cô cũng muốn được thần tượng dịu dàng dặn dò các kiểu...

Cảnh quay hôm nay là cảnh cô được Giang Hàn cứu. Sáng ngày hôm sau liền hóa thành hình người khiến Giang Hàn phải sợ hãi kêu lên, sau đó là các cảnh làm nũng, hy vọng Giang Hàn sẽ phối hợp với phần diễn của cô.

Đối với Ngô Nhất Hằng làm nũng sao?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Diễn cảnh làm nũng

Hôm nay Ngô Nhất Hằng rất là vui vẻ, cậu đã mong đợi màn diễn hôm nay rất lâu rồi. Cả ngày lẫn đêm không có việc gì liền ở bên tai cô nhắc tới, "Khi nào thì em mới diễn cảnh làm nũng với anh?"

Nhiễm Tích phiền muộn đến mức thật muốn đánh cậu một cái, diễn cảnh làm nũng chỉ cần chuẩn bị tốt là được thôi mà.

Đạo diễn cùng hai người bàn bạc xong, dùng loa phóng thanh hô to: "Các tổ chuẩn bị vào vị trí!"

Địa điểm quay phim là nhà của Giang Hàn và Giang Hạo, một căn biệt thự nhỏ ở vùng ngoại thành. Lúc này đây, Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng đang đứng trong phòng ngủ của Giang Hàn. Phòng ngủ cũng không to lắm, chỉ đủ cho hai người, còn có đạo diễn, camera. Mà ở cửa lại đang có rất nhiều người đang lò dò vào xem bọn họ diễn.

Vì sẽ quay phim ngay nên Ngô Nhất Hằng cũng không cùng Nhiễm Tích nói chuyện nữa, bắt đầu điều chỉnh lại tâm trạng của mình mà tiến vào nhân vật.

Sau khi mọi thứ được chuẩn bị sẵn sàng, công cuộc quay phim liền được bắt đầu.

Sáng sớm Giang Hàn tỉnh lại, phát hiện ra con mèo trắng nhỏ nhắn nằm ở trong lòng mình lại biến thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, ngay lập tức hết hồn mà té xuống giường.

Cô gái đang ngủ đột nhiên bị đánh thức, nhú nhú mày lại, đưa tay vuốt vuốt đôi mắt đang mơ màng, sau đó chậm rãi mở mắt ra, hai con mắt to tròn vo lại, rất sạch sẽ.

"Cô, cô là ai? Cô, tại sao lại nằm trên giường của tôi!" Giang Hàn chỉ tay vào cô, giọng nói hơi lắp bắp.

Trong ánh mắt cô gái hiện lên vẻ mong lung, cô chậm rãi ngồi dậy, chần mèn trên người dần hạ xuống, lộ ra da thịt trắng nõn. Giang Hàn đột nhiên nghĩ rằng bên trong cô có khả năng không mặc gì cả, sau đó ném quần áo của mình lên giường, nhắm chặt hai mắt lại.

"Cô mặc quần áo hoàng bào vào đã!"

Sau khi nhắm chặt hai mắt, bên tai liền vang lên âm thanh. Giang Hàn suy đoán hẳn là cô gái đang từ trong chấn đi ra, sau đó tiếng động mặc quần áo vang lên.

Sau đó, sau đó không có âm thanh gì nữa.

Tại sao đột nhiên không có âm thanh gì nữa vậy?

Giang Hàn có chút ít hoang mang mở mắt ra, liền trước mắt hiện ra một cô gái phóng to gấp bội lần làm cho cậu hết hồn.

Giang Hàn rụt cơ thể lùi lại phía sau, giọng nói vẫn còn chút lắp bắp, "Cô, cô tại sao lại dựa gần như vậy."

Cô gái mặc trên người chiếc áo T-shirt rộng thùng thình của cậu, cổ áo rất lớn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, lông mày hơi cau lại, mắt to như nước trong veo nhìn chăm chú vào Giang Hàn, đầu tóc có chút rối loạn, dán ở trên má, ánh mắt trắng đen rõ ràng, cả người cô hiện lên một vẻ điềm đạm đáng yêu.

Giang Hàn có chút ít mềm lòng, không được tự nhiên liền ho một tiếng, sau đó xoay tầm mắt, "Cô, cô là ai vậy?"

Khóe miệng cô gái khẽ mở ra, mặt mày cong cong, thanh âm ngọt ngào, "Tôi là Meo Meo, hôm qua anh đã đặt tên cho tôi mà."

Ánh mắt Giang Hàn hiện lên vẻ khiếp sợ, cậu há to miệng, nửa ngày sau mới tìm được giọng nói của mình, "Cô, cô nói, cô là con mèo kia?"

Meo Meo thấy Giang Hàn có chút sợ hãi, cô nhẹ nhàng ngồi xổm trước mặt Giang Hàn, nhìn cậu như là đang nịnh nọt kêu lên một tiếng, "Meo meo ~ "

Giang Hàn bị hù dọa liền giật mình một cái.

Chuyện này thật là CMN vô lý!

Giang Hàn đứng lên, muốn lui về phía sau, nhưng lại không biết rằng phía sau mình là bức tường, nên không còn đường để lui được nữa. Áp ứng được nửa ngày, cậu hỏi: "Tôi nghĩ cô như thế chắc là không có vấn đề gì, nếu không thì ngài đi về đi?"

"Anh muốn đuổi tôi đi?" Meo Meo vẫn ngồi xổm một chỗ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đáng thương nhìn Giang Hàn, con ngươi thủy tinh tựa như có thể chảy ra nước.

Giang Hàn nhất thời cứng họng, cũng không biết nên nói cái gì, trong lòng gào thét: Lão đại, không đuổi cô đi chẳng lẽ để cô ở lại đây? Người ta rất sợ đó có được không hả?

Meo Meo thấy Giang Hàn nửa ngày cũng không có phản ứng, đi lên phía trước một chút, duỗi tay ôm lấy một chân của Giang Hàn, dùng đầu cọ cọ hai cái, âm thanh mềm nhũn, "Meo meo ~ anh hôm qua còn nói sẽ cho tôi một căn nhà nha ~ "

Giọng cô gái không hề có lực sát thương, nhưng dường như lại có lực sát thương cực lớn, trực tiếp đã kích nội tâm của Giang Hàn.

Nhà? Cậu cũng rất muốn có một căn nhà, nhưng mà sau khi ba mẹ cậu ly hôn, mẹ cậu suốt ngày ở trong phòng nghiên cứu, không quan tâm cậu dù chỉ một chút...

Còn nữa, cô đừng có làm nũng như vậy có được không hả?

Giang Hàn rũ đầu xuống, vừa vận nhìn vào ánh mắt của cô đang tràn ngập mong đợi.

Giang Hàn do dự.

"Cut!"

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, phòng ngủ trong nháy mắt liền náo loạn, đạo diễn cầm lấy kịch bản bắt đầu di chuyển vị trí, ánh sáng cùng camera cũng di chuyển theo, thợ trang điểm đi lên giúp diễn viên trang điểm lại, trợ lý liền đưa nước cho bọn họ...

"Mọi người vất vả rồi."

Vừa diễn xong, Ngô Nhất Hằng vẫn còn có chút hoảng sợ, cậu đưa cái đầu tiến đến trước mặt Nhiệm Tích, kỳ quái "Meo meo" một tiếng, chọc cho thợ trang điểm cùng trợ lý bên cạnh cười không ngừng.

Nhiệm Tích cũng dở khóc dở cười, đưa tay đánh cậu một cái.

Ngô Nhất Hằng nghiêng thân mình tránh khỏi bàn tay của Nhiệm Tích, trốn khỏi chỗ đó cũng không quên chọc cô một câu, "Làm nũng được lắm, sau này có thể làm nhiều một chút nha."

Cái người này đúng là muốn ăn đòn đến nơi rồi!

Nhiệm Tích còn nghĩ muốn đuổi theo, quay người lại liền thấy Hứa Diệc Châu đang đứng dựa vào khung cửa.

Thần tượng đến từ lúc nào thế?

Không phải đã nhìn thấy cô đang ôm bắp đùi của Ngô Nhất Hằng làm nũng rồi chứ?

A thật là, hủy hoại hình tượng quá hủy hoại hình tượng nha~

...

Hứa Diệc Châu sau khi diễn xong cảnh của mình liền đến studio.

Lúc anh đang trang điểm có nghe thợ trang điểm nói rằng tí nữa có cảnh diễn của Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng, nghe nói là Nhiễm Tích diễn cảnh làm nũng với cậu, thợ trang điểm còn nói nhất định sẽ có rất nhiều người đến đó xem.

Hứa Diệc Châu hỏi: "Cô cũng muốn đi xem sao?"

"Ha ha, tôi cũng nghĩ như thế, tôi rất thích couple bọn họ, cảnh này nhất định là đang phát đường cho con dân nha! Phúc lợi của fan couple mà!"

Hóa trang xong, ở bên kia ngay đúng lúc bắt đầu diễn, thợ trang điểm vội vã đi qua bên đó xem, Hứa Diệc Châu đứng đó do dự mất mấy giây, sau đó cũng đi qua.

Làm cho vẻ mặt của trợ lý Chu Giang mông lung, cảnh này đâu phải cảnh của anh đâu!

Hứa Diệc Châu đi qua đúng lúc trông thấy Nhiễm Tích dùng đầu cọ vào chân của Ngô Nhất Hằng, con mắt khẽ híp lại, miệng nhỏ mím lại, cọ một cái lại cọ thêm một cái, sau đó còn kêu lên một tiếng "Meo meo ~"

Hứa Diệc Châu nghe thấy xung quanh không ít người mở miệng bàn tán, đều đang cảm thán thốt lên:

"Thật đáng yêu."

"Làm nũng dễ thương quá"

"Nhìn thật mềm mại"

Đúng thật là thật đáng yêu, khỏe môi Hứa Diệc Châu khẽ giương cao, anh không biết tính cách cô vốn là như vậy hay chỉ là diễn xuất nữa.

Diễn cảnh nũng nịu cũng thật tự nhiên.

Đạo diễn hô một tiếng "Cut" xong, Hứa Diệc Châu nhìn thấy Nhiễm Tích nhanh chóng đứng dậy, không biết Ngô Nhất Hằng nói gì với cô mà bên cạnh có vài người cười không khép miệng được, sau đó Nhiễm Tích đưa tay muốn đánh cậu...

Hai đứa nhóc này cũng thật đáng yêu.

Nhiễm Tích sau khi nhìn thấy Hứa Diệc Châu liền nghĩ muốn độn thổ, lại không ngờ rằng thần tượng lại đến bắt chuyện với cô.

"Diễn tốt lắm"

Được thần tượng khen ngợi, Nhiễm Tích trong lòng quả thực có chút hồi hộp.

Chẳng mấy chốc lại nghĩ đến việc bị thần tượng nhìn đến bản thân ôm bắp đùi của người khác.

"Ha ha," Nhiễm Tích gượng cười hai tiếng, "Cảm ơn thầy Hứa đã khen ngợi, em còn phải học tập thêm nhiều lắm."

"Ừm." Hứa Diệc Châu gật gật đầu, "Đi nghỉ ngơi đi."

"Dạ, tạm biệt thầy Hứa." Nhiễm Tích hướng về phía Hứa Diệc Châu khẽ khom người chào một cái, sau đó liền nhanh chóng xoay người chạy trốn, điệu bộ này giống như là đằng sau có con mãnh thú và dòng nước lũ đang đuổi cô vậy.

Hứa Diệc Châu bật cười, sao anh cảm thấy cô gái nhỏ này có chút sợ anh nhỉ? Lẽ nào là bởi vì anh từng là giám khảo của cô? Anh cũng đâu có dữ đâu ta.

Liền nghĩ sau này có cơ hội nhất định phải nói chuyện với cô nhiều hơn nữa, hai người sau này còn có cảnh diễn chung với nhau, cứ sợ anh như thế này cũng không tốt lắm.

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hứa: Lại đây, chúng ta nói chuyện một chút.

Nhiễm Tích:...

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nói chuyện

Trong đoàn làm phim có một con mèo nhỏ màu trắng, dùng để diễn vai Meo Meo khi chưa biến hình.

Tên chú mèo này cũng là Meo Meo, nó rất hoạt bát và đáng yêu, cảnh quay của nó trong phim cũng không ít, mọi người trong đoàn làm phim đều rất thích chú mèo ấy.

Nhiễm Tích đương nhiên cũng rất thích Meo Meo.

Cô cũng rất muốn nuôi một con thú cưng lông xù như mèo hoặc là chó con, nhưng mà cô lại không có nhiều thời gian. Nếu nuôi thì đương nhiên cô phải cố gắng chăm sóc nó thật tốt rồi, nhưng mà cô lại không có khả năng chăm sóc nó, thế nên lúc trước cũng quyết định không nuôi thú cưng.

Nhưng điều này không cản trở cô và Meo Meo trở thành bạn tốt của nhau.

Mỗi ngày quay phim xong nếu không còn việc gì nữa, Nhiễm Tích sẽ đi tìm Meo Meo chơi, đưa cho nó một quả bóng nhỏ, sau đó cho nó ăn cái gì đó. Mỗi lần như thế Meo Meo đều cọ chân cô đi tới đi lui, hai chú mèo một lớn một nhỏ ngồi xõm cùng với nhau nhìn rất hài hòa.

Mề Mề còn chụp tấm hình đưa lên Weibo với dòng chữ: Mề Mề chụp Meo Meo nhỏ, Meo Meo lớn.

Weibo vừa được up lên đã có không ít người khen ngợi, đều nói Tích Bảo thật đáng yêu, Meo Meo cũng thật đáng yêu, hai bé mèo đều thật đáng yêu.

"Meo meo ~ "

Sau khi quay phim xong, Nhiễm Tích cầm lấy thức ăn cho mèo đi tìm Meo Meo.

Meo Meo đang chơi với một quả bóng nhỏ trên sân, nó đang nhảy nhót lung tung rất hoạt bát. Nghe thấy Nhiễm Tích gọi nó, liền vút trái bóng đi, một bên "Meo meo" một tiếng, một bên chạy về hướng Nhiễm Tích, sau đó cọ đầu vào chân Nhiễm Tích, quả thực nó rất thân thiết với cô.

Nhiễm Tích ngồi xổm người xuống, bỏ xuống đất một ít thức ăn cho mèo, Meo Meo liền cúi đầu xuống ăn thức ăn của mình. Nhiễm Tích dứt khoát ngồi xếp bằng ở trên bãi cỏ, một bên sờ sờ đầu Meo Meo, một bên câu được câu không cùng nó nói chuyện.

"Chao ôi, Meo Meo, tao vừa mới cùng Ngô Nhất Hằng quay phim xong, cũng dùng hành động như mày cọ sát chân hửn, ha ha, có lợi hại hay không?"

"Meo meo ~ "

"Rất lợi hại đúng không, tao biết mà."

"Meo meo ~ "

"Ai cha, đừng có khen tao, tao sẽ ngại đó ~ "

"Bây giờ thần tượng của tao đang quay phim nhì." Nhiễm Tích đem Meo Meo ôm vào trong lòng, nói nhỏ.

"Meo meo ~ "

"Thật muốn đi xem nha ~ nhưng mà tao ngại lắm!" Nhiễm Tích rù đầu xuống, dùng trán cọ xát đầu Meo Meo.

"Meo meo ~" Meo Meo ngửa cái đầu nhỏ, làm bộ như thắc mắc.

"Chao ôi, tao vừa mới bị thần tượng thấy cảnh tượng ôm chân người khác mà làm nũng, bây giờ vẫn còn có chút ngại ngùng, nhượng ta trước chạm rài lại đi xem trọng."

Cô nói một câu, Meo Meo liền "meo meo" một tiếng, nhìn thật thú vị nha.

Hứa Diệc Châu quay phim xong đi ra, liền nhìn thấy hai bé Meo Meo ngồi nói chuyện với nhau, ánh sáng mặt trời chiếu trên người bọn họ, tạo thành hai cái bóng một nhỏ một lớn.

Anh tiện tay đem bình nước đưa cho Chu Giang đang đứng ở sau lưng, sau đó liền bảo cậu về trước đi.

Chu Giang hồ nghi nhìn về hướng Nhiệm Tích một cái, sau đó gật gật đầu rồi bước chân về phía phòng nghỉ.

Hứa Diệc Châu liền đi về phía bọn họ.

Nhiệm Tích cảm thấy bên mình có thêm một người nữa, sau đó còn ngồi xuống bên cạnh cô, đầu đó còn phảng phất mùi hương không rõ tên.

Nhiệm Tích kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn thấy có người đến nên cô có chút ngạc nhiên.

Meo Meo thấy có người đến, lập tức thoát khỏi vòng tay của Nhiệm Tích, sau đó liền cọ vào đuôi của Hứa Diệc Châu, "Meo meo meo meo", tiếng kêu còn có chút vui vẻ.

Nhiệm Tích nhếch môi, con mèo cái nhỏ bé kia, thấy sắc liền quên bạn!

"Thầy Hứa."

Nhiệm Tích nhu thuận chào hỏi, sau đó mặt không biến sắc xếp chân lại, ngồi thẳng người lên, tựa như học sinh tiểu học đang ngồi trên bàn học vậy.

Thần tượng sao lại đột nhiên đến đây? Quay xong rồi hả? Nhưng mà chẳng lẽ là quay xong liền đi qua đây? Cô còn đang muốn qua đó xem một tí mà.

Hứa Diệc Châu đưa tay xoa cái đầu nhỏ của Meo Meo, Meo Meo thuận thế cọ vào bàn tay của anh.

"Em thích mèo con hả?"

Nhiệm Tích nhìn Meo Meo đầy hâm mộ, thật muốn trở thành con mèo để được thần tượng sờ đầu như thế nha.

Thình lình nghe được thần tượng hỏi, Nhiệm Tích "A?" Một tiếng, sau đó phục hồi tinh thần lại.

"Vâng, em rất thích, mèo con hay chó con gì đều thích hết."

Lúc này Hứa Diệc Châu thật muốn xoa dịu sự căng thẳng của Nhiệm Tích khi đối diện với anh, nên giọng nói phát ra rất dịu dàng, "Tôi cũng rất thích."

Thần tượng đang muốn bàn luận với cô về sở thích sao?

Nhiệm Tích nghiêng mặt qua hồ nghi nhìn về phía Hứa Diệc Châu, liền nhìn thấy anh đang nhẹ nhàng vuốt ve con mèo trắng nhỏ đang làm nũng ở dưới chân.

Trên bãi cỏ xanh mơn mẫm, một người đàn ông cao lớn, một cô gái nhỏ nhắn, một con mèo con đáng yêu, thật là một bức tranh hài hòa.

Nhiệm Tích dừng một chút, đột nhiên nhớ ra rằng Hứa Diệc Châu cũng có nuôi một con mèo nhỏ, là một con mèo lông ngắn của Anh, được đặt tên là Thế Từ Phi, thuộc giống mèo cái.

Hứa Diệc Châu không thường up lên Weibo cuộc sống hằng ngày của mình, nhưng lại rất thích up lên một số hình ảnh thường ngày của Thế Từ Phi. Vốn fan của anh "yêu ai yêu cả đường đi lối về", nên họ cũng rất thích con mèo nhỏ này. Fan đều muốn thông qua bé mèo Thái Từ Phi để đoán xen hằng ngày anh làm những gì.

Về lý do tại sao con mèo này có tên là Thái Từ Phi, Hứa Diệc Châu cũng từng ở trên Weibo giải thích qua rằng: Mẫu thân đại nhân gần đây đam mê tiểu thuyết xuyên không.

Fan ở khu bình luận gào khóc gọi: Aaa, mẹ chồng tôi có cùng sở thích với tôi...

"Thầy Hứa cũng có một con mèo tên Thế Từ Phi đúng không ạ?"

Tay Hứa Diệc Châu đang sờ đầu mèo ngừng lại, nhìn vào đôi mắt sáng bừng của cô, "Em cũng biết rõ nhì."

Anh nuôi Thái Từ Phi còn chưa tới hai năm, anh cho rằng học sinh cao trung như Nhiệm Tích phải bận rộn nhiều việc lắm chứ... Vừa đi học vừa đi quay phim như thế này, mấy chuyện như thế vốn cô không quan tâm chứ.

Nhiệm Tích cười haha, trên mặt lại có chút căng thẳng, "Thật ra em là fan của thầy Hứa mà."

Trước mặt thần tượng thổ lộ thật là kích thích. Cũng không biết thần tượng sẽ có phản ứng gì khi mà có fan ở chung một đoàn làm phim nha.

"Hửm?" Hứa Diệc Châu hứng thú, nghiêng mặt qua nhìn cô, trong đôi mắt có ý cười kín đáo, "Tôi còn tưởng là em sợ tôi, thì ra lại là thích tôi."

"Không có không có, em không có sợ thầy, chỉ là nhìn thấy thần tượng nên có chút khẩn trương thôi."

Thần tượng nói mình thích anh ấy, chào ôi! Ha ha, thật là thích quá đi.

Mặc dù trong lòng đang hồi hộp, nhưng ngoài mặt Nhiễm Tích vẫn duy trì trạng thái nghiêm túc ngồi xếp bằng, hai tay còn đặt trên đầu gối, quả thật là một bộ dáng nghiêm chỉnh...

Xem ra là cô đang rất khấn trương, lúc Thế Từ Phi làm gì sai cũng là bộ dạng này...

Hứa Diệc Châu cong cong khóe môi, đưa tay sờ sờ đầu Nhiễm Tích.

Đầu Nhiễm Tích trống rỗng, thần linh là đang nghe tiếng lòng của con sao? Cô sẽ giống như Meo Meo bị thần tượng tìm được manh mối mà giết sao*?

*(*Ý đang nói trong phim í)*

"Thả lỏng đi, tôi là người, không phải là thẩm phán, không cần phải nghiêm túc như thế đâu."

"À à..." Nhiễm Tích liên thanh trả lời, nhưng lưng lại vẫn thẳng tắp, trước mặt thần tượng sao cô thả lỏng được? Cô muốn lúc nào mình cũng bày ra tư thế tốt nhất mới được cơ!

Hứa Diệc Châu bắt đầu dĩ cười cười, lại nghe thấy giọng nói mềm mại của cô gái nhỏ.

"Thầy Hứa, sao thầy không đưa Thế Từ Phi đến đây diễn vai Meo Meo?"

Thần tượng thích Thế Từ Phi như thế, mang đến studio để mỗi ngày được nhìn thấy không phải là càng tốt hơn sao?

Có lẽ là ngồi lâu nên chân có chút tê, Hứa Diệc Châu cúi thẳng hai chân ra, Nhiễm Tích ở trong lòng gào thét: Tôi dựa vào, thật TM dài nha! Hâm mộ quá ghét quá!

Sau khi điều chỉnh được tư thế ngồi thoải mái, Hứa Diệc Châu giải thích: "Thế Từ Phi lười lắm, không hợp với vai diễn cần sự hoạt bát như Meo Meo"

"À thế à..."

Thật muốn gặp Thế Từ Phi quá đi...

Thấy giọng nói của cô gái bên cạnh có chút mất mát, Hứa Diệc Châu hé mở khóe môi: "Mấy ngày nữa tôi sẽ kêu Chu Giang mang Thế Từ Phi đến studio chơi một chút."

"Thật à?"

"Ừ, xem như là phúc lợi của fan."

Nhìn đi, trước đây cô đã nói cái gì hả? Làm fan của thần tượng nhà cô thật có nhiều phúc lợi quá đi! Thần tượng nhà cô thật là yêu fan quá đi mất, không được rồi, tim tôi rung động quá...

...

Hôm nay sau khi cùng Nhiễm Tích nói chuyện xong, Hứa Diệc Châu cảm thấy hiệu quả thật rõ rệt. Cô gái nhỏ nhìn thấy anh không còn bộ dạng sợ hãi rụt rè nữa, sáng sủa lên không ít, không có việc gì cũng cười hi hi chào anh.

Ách, khi cười lộ lên thật xinh đẹp...

Kéo gần khoảng cách với thần tượng chưa được bao lâu, Nhiễm Tích lại đón tiếp một sự kiện hệ trọng với cuộc đời cô - - kết quả kỳ thi đại học.

Mọi người trong đoàn làm phim biết được Nhiễm Tích phải đi xem điểm, chiều hôm đó cũng không có sắp xếp phân diễn cho Nhiễm Tích. Đến lúc tra điểm, mọi người cũng thức thòi nhường một phòng nghỉ cho cô.

Trên bàn lộn lộn rất nhiều các loại mỹ phẩm, cô cảm thấy ngồi ở đây tra điểm không tôn trọng chút nào. Nhiễm Tích nhìn quanh phòng nghỉ, ngồi lên chiếc ghế sofa, định đặt chiếc laptop lên đùi, nhưng khi động dậy lại không thoải mái.

Cuối cùng, cô đặt máy lên trên ghế sofa, mình thì lại quỳ trên thảm đỏ ngồi trước cái laptop.

Hít thật sâu...

Sau khi vào trang web tra điểm, nhập số báo danh của mình vào, sau đó nhập mật mã...

Run run rẩy rẩy đưa con chuột vào vị trí xác nhận, liền ở trước ngực vẽ hình chữ thập, sau đó nhẹ nhàng ấn vào chuột trái...

Trang web tải mất năm giây, sau đó kết quả thi liền hiện ra...

Nhiệm Tích thấp thỏm nhìn phiếu điểm của mình từ trái sang phải...

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kết quả thi

Bên ngoài phòng nghỉ, Mễ Mễ căng thẳng chờ đợi, không biết Nhiệm Tích bên trong đang làm cái trò gì mà lại lâu như thế, không lẽ có vấn đề gì nên vẫn chưa tra được điểm sao.

Bỗng nhiên, cửa phòng nghỉ mở ra, Nhiệm Tích từ bên trong đi ra.

Trên mặt không có bất kì cảm xúc nào.

Tim của Mễ Mễ giống như đang bị treo lên vậy, không dám tùy tiện hỏi bất kì câu hỏi nào, đột nhiên Nhiệm Tích nhảy chồm lên ôm lấy cô "Ha ha ha, em đậu Trung Ảnh rồi!"

Mễ Mễ thờ phào nhẹ nhõm, liền đánh cho cô một cái "Em tính hù chết chị à, còn làm cái vẻ mặt nghiêm trọng đó chứ, chị còn tưởng em không đậu đây này"

Nhiệm Tích: "Hi hi làm sao mà em không đậu được chứ, em rất chăm chỉ đó nha"

Mễ Mễ: "Không nói với em nữa chị đi báo cho chị Dư Huyền biết đây"

Nhiệm Tích: "Vây em cũng đi báo cho ba mẹ"

Nhiệm Tích nhanh chóng quay lại phòng nghỉ, gấp gấp gọi cho ba mẹ báo tin mừng, sau đó cũng Trữ Phàm nói chuyện điện thoại, Trữ Phàm ở đây cũng đã dò xong điểm, kết quả là hai người lại sắp được trở thành bạn học của nhau. Sau đó lại tiếp tục điện thoại cho Hàn Phán Nhi, với thành tích của Hàn Phán Nhi đương nhiên là có thể đậu Trung Ảnh rồi.

Trong group lớp cũng hết sức náo nhiệt, ai nấy đều thi nhau gửi bảng điểm lên, rồi cùng nhau bàn luận về thành tích của mình.

Sau khi gọi điện thoại, Nhiệm Tích liền đăng ký dữ liệu di động (3G), lập tức đem bảng thành tích đã được che lại các thông tin cá nhân đăng lên Weibo, chuyện vui thì đương nhiên phải cho fan biết rồi!

Không bao lâu, liền thấy bình luận của Ngô Nhất Hằng: "Xin chào, tiểu sư muội"

Nhiệm Tích trả lời: "Anh không lo quay phim, lại ở đó chơi trộm điện thoại, em mách chị Dư Huyền đây"

Fan liền hưởng ứng: "Nhất Hằng, Nhất Hằng, Tích Bảo của chúng ta mau lớn nha!"

Nhiệm Tích bất đắc dĩ, mấy người này làm cô khó xử nha...

Thành tích thi đại học của Nhiệm Tích nhanh chóng được lan truyền khắp trường quay, từ đạo diễn đến hậu cần ai ai cũng đều đến chúc mừng cô.

Đạo diễn Trương Khải vừa cười vừa nói: "Tích Bảo thi được tốt như thế, không phải là nên mời chúng ta đi ăn cơm sao"

Nhiệm Tích sáng khoái vung tay một cái: "Không thành vấn đề, tối nay cháu sẽ mời mọi người đi, tối nay ai cũng phải đến nha"

Nói xong liền nhìn bốn phía, Nhiệm Tích liền phát hiện thần tượng đang ngồi trang điểm ở đằng kia liền chạy tới.

Nhiệm Tích: "Thầy Hứa, hôm nay em mời đoàn phim đi ăn, thầy có đến không?"

Hứa Diệc Châu: "A a chúc mừng em"

Nhiệm Tích: "Hi hi"

Hứa Diệc Châu: "Tôi sẽ đi"

...

Hôm nay may mắn là không có cảnh quay tối, năm giờ chiều, mọi người đã bắt đầu thu dọn, liền cùng Nhiệm Tích đến tiệm lẩu.

Các vị chủ chốt trong đoàn cùng nhau ngồi một bên, còn nhân viên làm các việc khác thì tụ thành một chỗ, dù gì cũng đã làm chung được một tuần, mọi người đều rất cởi mở, tiếng cười đùa không ngừng.

Nhiệm Tích ngồi ngay bên trái Ngô Nhất Hằng, bên phải là Lý Gia Gia, nhưng đối diện lại là Hứa Diệc Châu.

Được ngồi gần quan sát thần tượng thật là sướng nha! Vị trí này có thể quan sát được thần tượng thích ăn món gì, ghét món gì, đây chính là một bước tiến để hiểu rõ thần tượng thêm đó!

Nhân viên nhanh chóng đem các nguyên liệu thịt rau ra đây bàn, nồi lẩu cũng được đem lên, nghe tiếng liền chảy nước miếng.

Lẩu cũng được nấu xong, không ai khách khí cả, liền động đũa liên tục, vừa ăn vừa cười cười nói nói.

Qua màn sương mờ mờ trắng trắng, Nhiệm Tích một bên nhai lấy miếng thịt trong miệng, một bên lén lút nhìn trộm Hứa Diệc Châu.

Aaa thần tượng gấp một miếng thịt xông khói, haha cùng sở thích với cô này, cô cũng thích thịt xông khói nha sau đó bôi miếng nước sốt lên, đúng là mỹ vị.

Ồi, thần tượng lại gấp một miếng bánh gạo, cái bánh này nhìn rất được nha, đúng là tinh mắt thật...

Chao ôi, thần tượng lại gấp một miếng nấm, tuy nói nấm cũng rất tốt, nhưng ăn cũng như không ăn vậy...

Sau mấy vòng quan sát, Nhiệm Tích phát hiện, thần tượng rất thích ăn cay nha! Bất kể ăn cái gì cũng phải cho thêm vài lát ớt, hơn nữa mỗi lần gấp đều gấp miếng cay nhất trong nồi.

Vậy là, thần tượng rất thích ăn cay, phải nhớ kĩ nha!

Ăn được một lúc thì, Chu Giang đi tới chào hỏi mỗi người một tiếng, chúc mừng Nhiệm Tích một câu, sau đó trực tiếp đến ngồi cạnh Hứa Diệc Châu.

Nói giọng không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn có thể cho toàn bộ mọi người nghe thấy.

"Diệc Châu, bao tử của cậu không tốt đâu ăn ít cay một chút đi"

Bao tử của thần tượng không được tốt sao?

Lời Chu Giang vừa dứt, trên đũa Hứa Diệc Châu còn dính một miếng ớt, liền không chút do dự đưa thẳng vào miệng ăn.

Đạo diễn Trương Khải cũng hỏi: "Diệc Châu, bao tử không tốt sao?"

"Không sao đâu" Hứa Diệc Châu nuốt thức ăn trong miệng xuống.

Hoàng Lộng Lẫy Sơn: "Diệc Châu à, nghe lời chút đi, ăn ít cay lại một chút, nhớ lần quay phim trước không, tôi nhớ hình như cậu bị đau bụng đến vài ngày đấy"

"Đúng vậy, cậu ăn chút gì đó thanh đạm đi, chén súp này cũng không tồi" Chu Giang nói thêm

Lưu Vân: "Chu Giang à, cậu đi ăn chút gì đi, để đây chúng tôi sẽ xem chừng cậu ấy, tuyệt đối sẽ không cho cậu ấy ăn nhiều đồ cay"

"Vậy thì phiền cô Lưu, tôi đi trước"

Chu Giang chào mọi người một tiếng, sau đó hướng về phía Hứa Diệc Châu nháy mắt một cái, sau đó chở về chỗ ngồi ăn,

Sau khi Chu Giang rời đi, mọi người tiếp tục trở lại trò chuyện vui vẻ, bàn tán xem đạo này trong giới giải trí tiểu hoa đán nào đang được đồn đại với tiểu thịt tươi nào, những cặp đôi người mẫu nào đang diễn trò tình cảm, ngôi sao thế hệ nào vừa bị bắt vì sử dụng chất cấm,....

Nhiệm Tích đều không nghe lọt tai, cô không có việc gì làm liền đi ngắm Hứa Diệc Châu đang ngồi bên kia, sau khi trợ lý không cho ăn cay nữa, thần tượng quả nhiên không động đũa vào các món cay, nhưng lại ăn rất ít các món khác, toàn bộ đều cùng đạo diễn, cô Lưu, thầy Hoàng nói chuyện.

Xem ra không có đồ cay thật không vui nha.

Cánh tay đột nhiên bị đụng một cái, liền nhìn thấy Ngô Nhất Hằng bên cạnh dùng âm điệu chỉ có hai người nghe thấy: "Hoàn hồn đi, trông mắt em như muốn dính vào người ta luôn rồi kìa."

...

Ban đêm, trong phòng khách sạn.

Nhiệm Tích đang cùng Trữ Phàm trò chuyện trên Wechat, đem hết chuyện hôm nay đi ăn kể sạch cho Trữ Phàm.

Nhiễm Tích: Tớ quan sát thấy bao tử của thần tượng không được tốt lắm.

Trữ Phàn: Cơ hội tới rồi, là thời điểm thích hợp để bày tỏ đó.

Nhiễm Tích: Ý cậu là gì?

Trữ Phàn: Không phải trước kia dạ dày của cậu cũng không tốt sao

Nhiễm Tích: So?

Trữ Phàn: Dùng kĩ năng của cậu giúp Hứa Diệc Châu ăn huyết nha, sau đó dạ dày của anh ấy sẽ không bị đau nữa, sẽ nghĩ là, cô gái này thật khéo léo, aaa tình quá đi mất!

Ăn huyết? Nhiễm Tích liền nghĩ đến cảnh... Aaa thật là đen tối nha!

Nhiễm Tích:...Cậu nghĩ là tớ quan tâm sao?

Trữ Phàn: Tớ biết là cậu quan tâm mà

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại không có giá trị này, Nhiễm Tích liền mở Weibo vào fan group của thần tượng xem, hứ hứ, cô cũng đủ tiêu chuẩn làm fan nha, ở đây có đa dạng các loại fan nha!

Nho nhả tiếc tiếc: Nghe nói, bao tử anh Diệc Châu không tốt a!

Quả nhiên chỉ có thể trên Weibo mới dám gọi một tiếng "anh" nha, chứ ở ngoài mà gọi thế... Aaa mắc cỡ chết đi được.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Làm sao cậu biết!

Wao cái ID siêu cấp này chắc chắn chỉ có thể là fan lâu năm mới dám đặt thôi, chính là mấy người mà mọi thông tin đều nắm bắt đầu tiên, mọi người trong fan group đều hết sức hâm mộ người này, rất có thể là người bên cạnh Hứa Diệc Châu. Nhưng chính người này lại khẳng định: Tôi có người quen trong giới giải trí!

Đúng như cái tên, người này từng nói: Tôi đã kết hôn rồi, nên đời này đã không gả được cho Hứa Diệc Châu nữa, vậy đành sinh con trai đặt tên Hứa Diệc Châu thôi, không phải là tốt hơn sao!

Có gì sai sao? Không có gì sai cả!

Nho Nhả Tiếc Tiếc: Tôi cũng có người quen trong giới giải trí *cười nheo mắt*, vậy cho nên sau này mọi người đi đón ở sân bay cũng không cần hỏi xem thần tượng của chúng ta muốn ăn đồ cay hay không cay, vì muốn ăn cũng không được! *buông tay*

Các fan trong nhóm đều cười ha hả.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Nhưng mà thần tượng rất thích ăn cay á!

Nhiễm Tích lại nghĩ đến cảnh Hứa Diệc Châu ăn lẩu phải ăn thật nhiều ớt.

Nho Nhả Tiếc Tiếc: Làm sao cậu biết!

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Vì tôi có quen người trong giới giải trí mà.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Bất lực quá, đừng có trêu chọc tôi.

Tôi cũng muốn có người quen trong giới giải trí.

Ngày mai cũng muốn đến quay phim cùng Hứa Diệc Châu nữa, haha ~

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Diễn chung (1)

Sau khi cùng các cô ấy nói chuyện một hồi, Nhiễm Tích để điện thoại di động xuống, cầm tờ kịch bản lên.

Ngày kia cô được cùng thần tượng diễn chung a a a a a! Thật khấn trương! Thật kích động!

Cô thích nhất là được xem thần tượng diễn, lần này lại còn được diễn chung với thần tượng, ha ha, nhưng sao lại không được ăn mặc đẹp thế này? Sao có thể ăn mặc lôi thôi mà đi gặp thần tượng được?

Thật là bực mình, nhưng mà vẫn phải mỉm cười mà chấp nhận...

Một ngày nọ, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều rất hưng phấn.

Vì sao á? Ha ha...

F*ck! Thế Từ Phi giả lâm!

Thử hỏi xem, nhìn thấy con mèo đáng yêu thế kia làm sao không kích động cho được? Dù sao Nhiễm Tích cũng rất kích động!

Mèo của thần tượng nhà cô nha, mèo nổi tiếng trên Weibo nha, con mèo kiêu ngạo trong truyền thuyết thậm chí còn ghét bỏ thần tượng nha!

Lúc Chu Giang cầm lồng mèo đi vào studio, các cô gái trong đoàn làm phim đều như nổ tung mà vây quanh Chu Giang.

"Đây là Thế Từ Phi?"

"Trời đất ơi! Thật đáng yêu quá đi!"

"Thật muốn sờ sờ nha!"

Mà con mèo lông ngắn đang cuộn tròn trong lồng kia, lại đang trừng hai mắt to tròn trợn, "meo meo" một tiếng khiến người ta cảm tưởng như đang hù dọa.

"Được rồi, các vị mỹ nữ, mọi người nhường đường cho Thế Từ Phi đi trước đã, nó phải về với phụ hoàng của nó rồi." Chu Giang đem lồng sắt bảo hộ vào trong ngực, tránh thoát khỏi các vị thợ trang điểm, tiểu trợ lý, chờ các cô gái ấy tản ra, liền chạy vội tới phòng nghỉ của Hứa Diệc Châu.

Chu Giang một tay nhắc lồng sắt, tay kia đẩy cửa ra, trong miệng còn la hét: "Trời ơi, đám con gái bên ngoài kia thật điên cuồng, cũng không biết là thích con mèo hay thích chủ nhân của con mèo nữa."

Cậu dựa lưng vào cửa, lại vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh đèn nhà mình ngồi cùng một cô gái đang dợt thoại với nhau.

Thế Từ Phi trong lồng sắt thấy chủ nhân của mình ngồi đó, liền kêu "meo meo", gương mặt mồm mỉm dán chặt vào lồng sắt.

"Đây là Thế Từ Phi?" Nhiễm Tích nhìn con mèo một chút, lại quay lại nhìn Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu nhàn nhạt gật đầu một cái.

Chu Giang đem lồng sắt thả trên mặt đất, sau đó mở lồng sắt ra, Thế Từ Phi nhẹ nhàng từ trong lồng bước chân ra, đi đến bên chân của Hứa Diệc Châu, sau đó cọ cọ vào chân anh.

Ồ ~ thật giống cảnh tượng lúc cô cọ cọ vào chân của Ngô Nhất Hằng.

"Tích Bảo đang cùng anh Hứa dợt lời thoại à."

"Dạ vâng, chào anh Chu Giang." Nhiễm Tích gật gật đầu, "Tí nữa em sẽ diễn cảnh này."

Hứa Diệc Châu bên cạnh không biến sắc nhướng mày, anh Chu Giang?

Ánh mắt Nhiễm Tích dán chặt vào Thế Từ Phi bên chân Hứa Diệc Châu, con mèo lông màu xám tro, đầu tròn vo, con mắt cũng tròn vo, cái đuôi tùy ý để đó, nhìn thật thích mắt.

Thần tượng đang nâng niu con mèo trong lòng bàn tay nha! Thật muốn sờ một cái!

Hứa Diệc Châu: "Muốn sờ sao?"

Nhiễm Tích: "Vâng."

Hứa Diệc Châu: "Sờ thử một chút đi."

Nhiễm Tích: "Làm vậy nó có ghét em không?" Nghe nói Thế Từ Phi rất rất kiêu ngạo nha.

Hứa Diệc Châu: "Có khả năng."

Nhiệm Tích: "..."

Được rồi, cho dù sẽ bị Thế Tử Phi ghét bỏ, cô cũng muốn thể hiện mình là một fan trung thành, đưa tay sờ thử đầu Thế Tử Phi một cái.

Nhiệm Tích ngồi xổm người xuống, vron tay.

Ủây, xúc cảm thật tốt nha! Có phải thần tượng của cô mỗi ngày đều sờ sờ như thế không? Cô bây giờ là đang gián tiếp chạm vào tay thần tượng sao?!

Còn chưa kịp hưởng thụ độ mềm mại của bộ lông Thế Tử Phi, Thế Tử Phi đã kiêu ngạo vịn vào mình, né tránh khỏi tay Nhiệm Tích, đổi một nơi khác tiếp tục cọ vào chân Hứa Diệc Châu.

Nhiệm Tích phản nộ thu tay lại, hừ hừ, mèo con kiêu ngạo.

Hứa Diệc Châu nhìn về mặt phần uất của cô, nhếch nhếch môi cười, sau đó anh cong cong tay gõ nhẹ vào đầu Thế Tử Phi.

Thế tử phi "Meo meo" một tiếng, bày ra bộ dáng rất ủy khuất.

Nhiệm Tích quay lại ngồi trên ghế sofa, "Đáng tiếc Meo Meo hôm nay không có phần diễn nên không có ở đây, nếu không hai chúng nó có thể cùng nhau chơi đùa rồi."

"Anh Hứa, Tích Bảo, chuẩn bị một chút, chúng ta bắt đầu quay cảnh tiếp theo." Cửa phòng nghi bị gõ vài cái, là nhân viên đến kêu bọn họ.

...

Cảnh quay hôm nay là bước ngoặt của cả bộ phim.

Giang Hạo trong lúc vô tình phát hiện ra bí mật của Meo Meo, trong lúc vô tình hắn trông thấy Meo Meo biến thành hình người. Sáng hôm nay, Giang Hàn đi học, mẹ hai người đi đến sở nghiên cứu, Giang Hạo ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua con mèo trắng đang nằm trên ghế sofa, sau đó cũng đi ra ngoài.

"Action!"

Bên trong phòng trống rỗng, im ắng.

"Kết...."

Phòng Giang Hàn bị đẩy ra, thò ra một cái đầu nhỏ, nhìn xung quanh, xác định trong nhà không có ai, nhón mũi chân chạy ra ngoài.

Trên người cô phủ chiếc T-shirt của Giang Hàn, rộng đến bấp dùi của cô, có thể mặc như một chiếc váy vậy, hai đôi chân dài mịn màng lộ ra bên ngoài, đầu ngón chân cuộn trong lại, tựa như bị lạnh do những viên gạch lát sàn nhà lạnh lẽo.

Meo Meo chạy nhanh vào bếp, mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn vặt.

"Đói chết tôi rồi." Meo Meo sờ cái bụng nho nhỏ nói thầm, sau đó từ trong tủ lạnh vơ vét lấy ra những món ăn vặt mà mình thích, ngồi xếp bằng trên sàn nhà bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Đùi gà ăn thật ngon, vừa thơm vừa giòn, cá mòi đóng hộp cũng không tồi, thật là ngon quá đi...

"Cô đang làm gì vậy?"

Đang ăn ngon lành, sau lưng thỉnh linh truyền đến âm thanh lạnh lạnh, Meo Meo run một cái, thiếu chút nữa xương cá bị mắc kẹt trong họng.

Nuốt xong đồ ăn trong miệng, Meo Meo xoay mặt nhìn lên, liền nhìn thấy gương mặt Giang Hạo lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

Lão đại, xuất quỷ nhập thần sẽ dọa chết người đấy!

Meo Meo liếc mắt, đứng lên, hai tay siết chặt vạt áo, trên mặt lại cười cười, "Tôi, tôi đâu có làm gì đâu, chỉ là đang ăn cái gì đó thôi mà."

Giang Hạo tiến lên phía trước vài bước, ánh mắt lạnh như băng, từng chữ từng câu nói, "Cô là ai?"

Meo Meo lui về phía sau, giẫm lên đồng đồ ăn vặt đang nằm dưới đất làm tạo ra âm thanh sột soạt, đại não cô đang chuyển động nhanh chóng, nhanh chóng tìm từ để nói.

"Cái kia, tôi là bạn học của Giang Hàn."

"Bạn học?" Giang Hạo nghiền ngẫm đọc hai chữ này, khẽ nhướn mày, "Vậy tại sao cô lại đang ở đây?"

"Ha ha, cái kia, chàng trai, máu huyết sôi trào, anh hiểu mà." Meo Meo cười ha hả, muốn lừa gạt hắn.

Người đàn ông trước mặt cười nhạo một tiếng, ánh mắt bắt đầu thay đổi sắc bén, mà ngay cả nụ cười trào phúng bên môi cũng biến thành nụ cười lạnh.

"Cô xác định—— mình không kỳ lạ sao...?"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Diễn chung (2)

"Cô xác định - - mình không kỳ lạ sao..."

Có lẽ là ánh mắt ấy quá lạnh lẽo, hay lại có lẽ là giọng nói ấy vô tình lạnh băng, trong lòng Meo Meo nhất thời rung lên chuông báo động mãnh liệt.

Cô trừng lớn hai mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn tú vô cảm kia, trong lòng hiện lên sự sợ hãi, Meo Meo nuốt nước miếng, tự hỏi không biết tiếp theo đôi môi mỏng ấy sẽ nói gì khiến cô khiếp sợ nữa.

Không khí giống như là dây cung đang kéo căng, căng thẳng đến mức ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Meo Meo không biến sắc nhìn nhìn sau lưng Giang Hạo, nghĩ phải tìm được đường thích hợp để chạy trốn. Tìm đúng thời cơ, thừa dịp hắn vừa dứt lời, liền chạy trốn khỏi hiện trường.

Trong nháy mắt, cánh tay bị kéo lại, Meo Meo bị bắt lại bằng một lực mạnh mẽ, cảnh tượng phía trước nhanh chóng thay đổi, xoay người một cái liền bị người đàn ông áp chế lên tường, hai tay bị khóa lại ở phía sau.

Thân thể người đàn ông dán lên người cô có chút gần, Nhiệm Tích có cảm giác mình còn cảm nhận được thân nhiệt của thân tượng. Tiếng hít thở ngay trên đỉnh đầu cô, sau lưng là lồng ngực của thân tượng, cổ tay còn bị thân tượng giữ trong tay, Nhiệm Tích cảm giác mặt mình có chút nóng, may là mặt mình đang áp lên tường, không có ai nhìn thấy.

"Cut!"

Hứa Diệc Châu buông cổ tay Nhiệm Tích, "Không sao chứ."

"Không sao không sao."

Nhiệm Tích thả lỏng mặt lắc lắc đầu. Kỳ thật Hứa Diệc Châu căn bản cũng không có dùng lực gì, lúc đem cô áp chế ở trên tường, dường như lo lắng sẽ làm tổn thương cô, nên động tác cũng không có liên mạch nhau.

"Diệc Châu này," Đạo diễn từ máy theo dõi nhô đầu ra phía trước, "Động tác vừa nãy không được liên mạch lắm, chúng ta quay lại một lần nữa đi."

"Được."

"Đến đây, thợ trang điểm mau dặm lại phấn, chúng ta làm lại một lần nữa."

Các nhân viên trong studio lại bận rộn cả lên.

Nhiệm Tích giương mắt nhìn về phía Hứa Diệc Châu, người đàn ông đang đứng ở đó tùy ý để cho thợ trang điểm dặm lại phấn, Hứa Diệc Châu có lẽ cao khoảng 185cm, để thuận tiện cho thợ trang điểm, lúc này anh khẽ khom người xuống.

Quả nhiên thân tượng đối với người nào cũng rất săn sóc nha! Người mình thích là tốt nhất!

"Thầy Hứa." Giọng nữ mềm mại bên mình vang lên.

Hứa Diệc Châu quay đầu nhìn về phía Nhiệm Tích.

"Thầy có thể tăng chút lực cũng được, em không sợ đau." Nhiệm Tích nói. Lúc này đây cô đang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, tóc tai có chút hỗn loạn choàng phía sau lưng, tròng mắt trắng đen rõ ràng hiện lên vẻ chân thành.

Hứa Diệc Châu không biến sắc nhún mày, sau đó gật gật đầu, "Được."

"Các tổ chuẩn bị vào vị trí!"

"Action!"

Quay lại một lần nữa, hai người phối hợp lại khá hơn một chút, Hứa Diệc Châu thoáng dùng thêm chút sức lực, nhưng cũng không làm Nhiệm Tích cảm thấy đau nhức, động tác liên mạch được thể hiện rất tốt.

"Cut! Lần này rất tốt!"

"Mọi người vất vả rồi!"

"Có đau không?" Thừa dịp thợ trang điểm chưa đến đây, Hứa Diệc Châu cúi đầu xuống hỏi Nhiệm Tích. Lúc anh bắt lấy cánh tay cô dùng thêm chút lực.

"Không có đau ạ." Nhiệm Tích vội vàng lắc đầu, sau đó ngược mặt lên cười ngọt ngào: "Thầy Hứa vất vả rồi."

"Ừ," Hứa Diệc Châu quét mắt xuống đôi chân không được che chắn của Nhiệm Tích, nói: "Thay quần áo nhanh đi, mặc ít vậy không ổn đâu."

Anh thấy có vài nam nhân viên đang làm việc nhưng mà lại cứ nhìn chằm chằm vào chân của cô, con gái ở nơi công cộng không nên mặc ít như vậy, rất dễ làm cho người ta muốn phạm tội.

...

Vào giờ nghỉ trưa, Hứa Diệc Châu ngồi ở trên ghế sofa trong phòng nghỉ xem kịch bản, Thế Tử Phi đang nằm ở bên chân anh ngủ gật, Chu Giang ngồi ở bên cạnh Hứa Diệc Châu, vô cùng buồn chán chơi điện thoại. Một hồi sau, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu hỏi Hứa Diệc Châu.

"Diệc Châu, Nhiệm Tích là fan của cậu à?"

Hứa Diệc Châu dời ánh mắt khỏi cuốn kịch bản, nhìn Chu Giang một cái, ánh mắt đầy ý tứ là: Cậu muốn nói cái gì?

"Tôi nhớ trước kia, tôi có xem qua một cái chương trình phỏng vấn, MC có hỏi Nhiệm Tích là thần tượng của cô ấy là ai, cô ấy nói là cậu."

Hứa Diệc Châu nhếch nhếch môi cười, đôi tư thế để Thế Tử Phi nằm sắp được thoải mái hơn một chút, cũng ra hiệu cho Chu Giang nói tiếp.

"Tôi vốn cho rằng khi Nhiệm Tích cùng cậu quay phim sẽ rất khả trương, dù sao cũng là thần tượng mà, không nghĩ tới cô ấy lại biểu hiện được tốt như thế, không hổ danh là diễn viên tài năng nha!"

Trong đầu Hứa Diệc Châu hiện ra hình ảnh lúc quay phim Nhiệm Tích lộ ra ánh mắt sợ hãi, dùng một ánh mắt nghiêm túc nói anh có thể dùng thêm một chút lực nữa, "Cô ấy đúng là có thiên phú."

Chu Giang có chút ít lú lờ, chao ôi Diệc Châu nhà ta thế mà lại khen người ta, người được khen lại là một cô gái chưa đến tuổi vị thành niên! Mẹ kiếp! Vậy mà còn cười nữa! Lại vừa cười vừa khen một cô gái chưa đến tuổi vị thành niên!

Lúc trước, cậu từng thấy Diệc Châu còn không thèm liếc mắt tới cô gái đi cùng tiểu trợ lý!

Chắc là Diệc Châu nhà ta sẽ không thích người ta đâu! Tội dựa vào, trâu già gặm cỏ non!

Chu Giang nhìn Hứa Diệc Châu vài lần, lạnh lạnh nói một câu, "Diệc Châu, cậu thật giống như là rất quan tâm Nhiệm Tích nha."

Hứa Diệc Châu nhướn mày, nhìn Chu Giang một cái, "Thu hồi ý nghĩ xấu xa của cậu lại."

Chu khu vực phía nam Trường Giang bày tỏ không tin, cậu cái gì cũng chưa nói, anh Hứa làm sao lại biết cậu có ý tưởng xấu xa trong đầu? Khẳng định là Diệc Châu nhà ta trong lòng cũng đang nghĩ như thế nha!

"Vậy cậu vì cái gì mà chiếu cố cô ấy như thế? Đón độc tìm cô ấy nói chuyện phiếm, cùng cô ấy dợt thoại, còn cười khen cô ấy..."

Hứa Diệc Châu nói nhỏ: "Có người nhờ vả thôi."

...

Ăn cơm trưa xong, Nhiệm Tích nằm sắp ở trong ghế sofa của phòng nghỉ nghịch điện thoại, Ngô Nhất Hằng ngồi ở một chiếc ghế sofa khác để trang điểm.

Trong fan group, một cô gái trong nhóm đang chia sẻ về đẹp của thần tượng nhà mình, mê muội đến mức muốn liếm cả màn hình.

Mê Muội Ca Ca Số Một: Diệc Châu vừa đăng hình, là hình Thế Tử Phi điện hạ, mọi người nhanh đi thích, bình luận, chia sẻ đi.

Hứa Diệc Châu đăng hình?

Nhiệm Tích vội vàng rời khỏi group chat, nhanh chóng lên Weibo.

Tài khoản của Hứa Diệc Châu trên Weibo có lượng fan đến mấy ngàn vạn, mỗi lần đăng hình đều sẽ khiến cho fan chấn động không nhỏ, lần trước đăng hình là một tuần lễ trước, lần này vừa đăng hình, rất nhanh liền đã lên hot search.

Hứa Diệc Châu V: Hôm nay tâm tình không tệ.

Kèm hình Thế Tử Phi điện hạ.

Fan rất nhanh mắt rất liền phát hiện ảnh chụp không phải là ở nhà Hứa Diệc Châu.

Châu Châu Mê Muội: Thế Tử Phi này được đi studio thăm dò sao?

Một Lòng Chỉ Yêu Người: Tay trên đầu Thế Tử Phi là tay của thần tượng sao? Muốn ngoạm tay anh ấy nha!

Uống Châu Sao: Bình luận xấu, vì sao không có hình anh yêu!

...

Nhiễm Tích mang nick V quý danh rồi đi, lên tài khoản phụ của mình.

Lại là thích, lại là bình luận, lại là chia sẻ.

Cô thật muốn dùng tài khoản quang minh chính đại thích hình nha!

Nhiễm Tích trở mình, nằm trên ghế sofa đưa điện thoại di động giơ lên cao để trước mắt mình, bây giờ đều cùng Hứa Diệc Châu dợt thoại, dùng tài khoản chính theo dõi anh ấy chắc không có gì đâu, sẽ không có cái gì đâu, dù sao về sau quảng bá chắc chắn phải chú ý đến nhau mà.

Cảm giác mình nghĩ rất đúng, Nhiễm Tích lại đăng nhập vào tài khoản chính, nhanh chóng tìm thấy được tài khoản của Hứa Diệc Châu.

Muốn theo dõi thần tượng, thật khẩn trương nha, cũng không biết thần tượng có cùng mình tương tác lại không, nếu như không có, vậy thì quá lúng túng!

Ai nha, không thể quản quá nhiều, cô sắp không ngăn được sự lằng lằng trong lòng rồi, Nhiễm Tích duỗi ngón tay ra, nhấn vào theo dõi, lại còn thêm vào nhóm đặc biệt quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Weibo

Sau khi ấn vào Weibo của Hứa Diệc Châu, Nhiễm Tích ngừng lại mấy giây, sau đó bấm vào bài viết, liền bình luận một cái.

Nhiễm Tích V: Thật đáng yêu thật đáng yêu ~ thật kiểu ngao nha ~

Bình luận của cô nhanh chóng lên top bình luận nhờ đa số cư dân mạng, họ bình luận đủ thứ, nói fan thuộc giới giải trí cũng đến rồi...

Nhiễm Tích cười ha ha, vậy là thần tượng sẽ thấy bình luận của cô, sau đó biết rằng cô đang theo dõi anh... Mong chờ nha mong chờ nha...

Quả nhiên là, Hứa Diệc Châu trả lời bình luận của cô.

Hứa Diệc Châu V: Quen thuộc rồi thì sẽ tốt thôi.

Hơn nữa còn theo dõi Weibo của Nhiễm Tích.

Nhóm fan trong nháy mắt nổ tung, Weibo anh Diệc Châu nhà các cô thế mà lại thêm một người trong danh sách theo dõi!

Sau đó Weibo Nhiễm Tích rất náo nhiệt, đều là các fan của Hứa Diệc Châu.

Bình luận n: Chúc mừng cô thành người 127 được anh Diệc Châu theo dõi.

Bình luận n+1: Tích Bảo đang cùng Diệc Châu của chúng ta quay phim đúng không, quan hệ thật tốt nha.

Bình luận n+11: Vậy là cô đã sờ soạng Thế Tử Phi Điện Hạ rồi sao?

Bình luận n+17: Không được đoạt chồng của tôi.

Bình luận n+21: Quỳ xuống thỉnh cầu ảnh của chồng, Tích Bảo mau đi chụp ảnh đi.

Bình luận n+35: Ngô Nhất Hằng có biết cô theo dõi người đàn ông khác không?

...

Các bình luận dạng nào cũng có, Nhiệm Tích trong lòng cũng siêu vui vẻ, ha ha, cô cùng thần tượng theo dõi Weibo lẫn nhau!

Nhóm fan group trên Wechat lúc này cũng rất náo nhiệt.

Mê Muội Anh Diệc Châu: Anh ấy theo dõi Weibo của Nhiệm Tích, thật hâm mộ.

Gió Thật To: Sớm biết như thế tôi cũng gia nhập vào giới giải trí.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Các cậu nói xem, Diệc Châu sẽ không coi trọng Nhiệm Tích chứ? Chưa bao giờ thấy anh ấy theo dõi nữ minh tinh nha.

Nhiệm Tích đọc tin nhắn trong Wechat, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Cái gì vậy? Não của Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu suy nghĩ gì thế này! Cô hoàn toàn xem Hứa Diệc Châu là thần tượng nha, tuyệt đối không ý nghĩ những chằm anh ấy!!! Huống chi, tuổi tác hai người lại cách xa như thế, Hứa Diệc Châu sẽ không động lòng với cô đâu, trừ anh ấy thích ăn cô non...

Gật gật đầu, ngón tay nhanh chóng gõ chữ trên bàn phím

Nho Nhã Tiếc Tiếc: Không thể nào đâu, Nhiệm Tích nhỏ tuổi hơn anh ấy rất nhiều.

Mọi người trong nhóm cũng ào ào đồng tình, nói rằng hai người này rất khác nhau, mặc dù về giá trị nhan sắc cũng xem như xứng, nhưng nó cũng đâu liên quan gì đâu. Hơn nữa, chỉ là theo dõi Weibo của nhau, lại cùng quay phim với nhau, theo dõi lẫn nhau cũng bình thường mà. Huống chi Nhiệm Tích còn có couple nữa!

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Được rồi, tôi cũng là thuận miệng liền nói vậy nói, nhưng tôi là muốn biết bạn gái sau này của anh ấy như thế nào! Anh ấy sớm muộn gì cũng có bạn gái nha!

Cô ấy nói câu này làm cho tất cả mọi người trong chốc lát im lặng.

Ngón tay đang gõ phím của Nhiệm Tích cũng ngừng lại, việc thần tượng có bạn gái cô cũng từng nghĩ qua, đây là chuyện bình thường của con người thôi mà. Chao ôi, mặc dù sẽ có chút ít ghen tị với cô gái kia, nhưng miễn là thần tượng vui vẻ là được rồi! Cô sẽ quan tâm đến việc đóng phim của mình nhiều hơn, ít chú ý đến cuộc sống xung quanh, liên an tâm mà trở thành một ảnh hậu!

Suy nghĩ một chút, Nhiệm Tích ở trong khung thoại viết một hàng chữ.

Nho Nhã Tiếc Tiếc: Thì cũng có sao đâu, bây giờ vẫn chưa có mà. Còn nếu như có, vậy chúng ta cũng nhất định sẽ chúc phúc, anh ấy thích là được rồi,

Bạn gái cái gì, không cần biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì mà, nhưng mà anh Diệc Châu nhà cô từ khi vào giới giải trí đến bây giờ scandal rất là ít, cho dù có bạn gái, chắc chắn sẽ bảo vệ cô ấy rất kỹ, sẽ không làm cho giới giải trí hỗn loạn này quấy nhiễu cô ấy.

Hiện tại những chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng ở đây là, cô cùng thần tượng theo dõi nhau trên Weibo!!!

Nhiệm Tích "hi hi" bật cười.

Ngô Nhất Hằng ngồi bên cạnh quay người lại hỏi, "Cười gì vậy? Giống như một cô ngốc vậy."

Lông mày Nhiệm Tích nhướn lên, giọng nói tương đối là kiêu ngạo, "Em cùng thầy Hứa theo dõi Weibo lẫn nhau."

"À." Ngô Nhất Hằng vẻ mặt nhàn nhạt, "Bọn anh đã sớm theo dõi nhau."

Nhiệm Tích: "Khi nào thế?"

Ngô nhất hằng: "Lúc hợp tác lần đầu tiên"

Nhiệm Tích: "Anh, tránh ra tránh ra."

...

Buổi tối hôm nay không có cảnh diễn, Nhiệm Tích sau khi ăn cơm tối xong liền một thân một mình đến công viên bên dưới khách sạn tản bộ tiêu hóa thức ăn.

Bóng đêm dày đặc, ánh đèn lại sáng trung.

Tâm trạng thật không tệ.

Đi dạo trong chốc lát, Nhiễm Tích cảm thấy thức ăn trong bụng cũng tiêu hóa gần hết, liền dự định trở về phòng.

Ra khỏi thang máy, Nhiễm Tích rẽ đi về phòng, đi chưa được mấy bước, chân đột ngột ngừng lại, đứng ngay tại ngã rẽ, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía trước.

Phía trước đang có một người đàn ông đứng ở đó, thân hình cao gầy, đưa lưng về phía Nhiễm Tích, đang gọi điện thoại.

Dù sao cũng là fan, Nhiễm Tích trong chốc lát liền nhận ra cái bóng lưng kia là Hứa Diệc Châu, hướng chỉ trên người anh còn đang mặc bộ đồ lúc sáng khi quay phim.

Nhiễm Tích im lặng, mọi người trong đoàn làm phim đều ở cùng một tầng, phòng của cô lại ở cách vách phòng Hứa Diệc Châu, cần phải đi ngang qua Hứa Diệc Châu mới đến phòng mình. Cô trước kia chưa từng gặp anh ấy mà không chào hỏi? Đi qua chào hỏi hay không đây? Chào hỏi một chút sẽ không quấy rầy Hứa Diệc Châu đang gọi điện thoại đâu nhỉ?

Nhiễm Tích đứng ở đó vẫn đang do dự, Hứa Diệc Châu bên kia vẫn đang tiếp tục gọi điện thoại.

"Dạ, em ấy đang ở chỗ của con. Dạ không có việc gì đâu, để cho em ấy ở lại đây đêm nay đi, sáng mai con sẽ bảo Chu Giang đưa em ấy trở về..."

Trong hành lang im ắng, âm thanh Hứa Diệc Châu càng thêm rõ ràng.

Em ấy? Anh? Vẫn là nó? Chẳng lẽ là đang nói Thế Tử Phi sao? Sáng mai đưa Thế Tử Phi trở về?

"Sao em lại ở đây?"

Hứa Diệc Châu nói chuyện điện thoại xong vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Nhiễm Tích ngỡ ngàng đứng ở phía sau anh, vẻ mặt thần thò, không biết là cô đang suy nghĩ cái gì.

Cô mặc một chiếc áo liền váy, mang đôi dép lê xẻ ngón, đầu ngón chân trắng nõn khẽ cuộn tròn, sau khi nghe được giọng nói của anh, kinh hãi một cái, sau đó vội vàng khoát tay giải thích,

"Cái kia, thầy Hứa, em chỉ là đi ngang qua, em không có nghe lén thầy nói chuyện điện thoại."

Cô gái giống như là rất sợ anh hiểu lầm, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng, tựa như một đứa bé đang đứng ở đó vậy, đáng yêu cực kỳ.

Hứa Diệc Châu nhếch nhếch môi cười, "Tôi có nói gì đâu."

"À, " Nhiễm Tích cúi đầu đáp một tiếng, rồi then thùng ngẩng đầu nhìn Hứa Diệc Châu, đứng ở đây không tốt cho lắm, vẫn nên đi thôi, "Cái kia, thầy Hứa em đi trước, tạm biệt thầy Hứa."

Lúc đi ngang qua anh, cánh tay đột nhiên bị giữ chặt.

Nhiễm Tích kinh ngạc quay đầu lại.

Hứa Diệc Châu cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sáng trung, lại mang một chút mong đợi, còn có chút ít khó xử.

"Em, có thể giúp đỡ tôi một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Số riêng

Nhiễm Tích đứng ở trong phòng Hứa Diệc Châu, vẻ mặt hiện lên vẻ mơ hồ.

Hứa Diệc Châu nói cần cô giúp một chuyện, sau đó, sau đó liền dẫn cô vào phòng của anh.

Cho nên, bây giờ là muốn nhờ cô làm cái gì đây?

Nhiễm Tích đứng tại chỗ, cảm giác mình có chút ít lúng túng. Cúi mí mắt, dùng ánh mắt đánh giá xung quanh căn phòng.

Căn phòng được trang hoàng theo phong cách châu Âu, cho nên có thể thấy rõ màu vàng kim cùng đủ loại kiểu dáng đồ cổ bình hoa cùng tranh họa, rất xa hoa.

Hiện tại Nhiễm Tích đang đứng ở phòng khách, màu trắng gạo được điêu khắc trên hoa văn ghế sofa, thậm chí tựa như san hô, đèn thủy tinh sáng chói mỹ lệ...

"Meo meo ~" Thế Tử Phi đang nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi, nghe thấy động tĩnh, từ trên ghế sofa nhảy xuống, đi xung quanh Nhiễm Tích vài vòng.

Hứa Diệc Châu đóng cửa xong liền đi vào đã nhìn thấy Nhiễm Tích ngỡ ngàng đứng ở trong phòng khách. Vốn là nó đang ở bên chân cô, Thế Tử Phi trông thấy chủ nhân tựa như tuyết đầu mùa, vội vàng chào đón cọt cọt hai cái.

"Đi theo tôi."

Hứa Diệc Châu ở phía trước dẫn đường, Nhiễm Tích theo ở phía sau, Thế Tử Phi đi theo cuối cùng.

Hứa Diệc Châu tiến vào một gian phòng ngủ.

Nhiễm Tích lú lờ, mẹ nó, này cô nam quả nữ, đi vào phòng ngủ không tốt lắm đâu! Trong đầu đột nhiên hiện ra tin nhắn trong nhóm chat "Liệu anh Diệc Châu có thích Nhiễm Tích hay không?", chắc không thể nào đâu... Vậy rốt cuộc cô có nên vào hay không đây? Lỡ hứa giúp người ta rồi..

Trong lòng do dự, nhưng bước chân vẫn đi vào theo.

Giường rất lớn, cảm giác có thể nằm đến ba bốn người, trong chăn hình như phình lên... Ách, ngại quá, không nên nhìn giường. Nhiễm Tích vội vàng xoay tầm mắt.

Ách, đợi chút. Trong chăn phình lên? Đây là có người sao? Lòng hiếu kỳ ép buộc Nhiễm Tích nhón mũi chân lên xem, liền không đứng vững lao đảo ngã về phía trước, đụng vào Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu vội vàng quay đầu lại đỡ một phen.

"Không có sao chứ."

"Không có việc gì không có việc gì." Nhiễm Tích lắc lắc đầu giống như trống bỏi.

"Em ấy say rượu."

Đi đến bên giường, Nhiễm Tích mới nhìn rõ người trên giường là một cô gái, hơn hai mươi tuổi, mái tóc dài rũ rượi che nửa gương mặt, lộ ra nửa gương mặt đỏ bừng, nhưng vẫn có thể nhìn ra cô ấy lớn lên rất xinh xắn, hơn nữa một người toàn mùi rượu.

"Em có thể giúp tôi thay bộ quần áo cho em ấy không? Mặc cái kia ngủ sẽ thoải mái hơn, tôi không tiện cho thay cho em ấy." Hứa Diệc Châu chỉ chỉ chiếc áo choàng màu trắng nằm ở trên tủ đầu giường.

"Ách, có thể, có thể có thể."

"Vậy thì làm phiền em rồi." Hứa Diệc Châu cong cong khóe môi, đưa tay sờ sờ đầu cô gái ấy như một con thú nhỏ, "Tôi ra ngoài giúp em ấy mua thuốc giải rượu."

"À" Nhiễm Tích biết điều, khéo gạt đầu.

Hứa Diệc Châu đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhiễm Tích nhìn nhìn người trên giường, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kéo lê dép "Cạch cạch cạch" chạy ra, đúng lúc Hứa Diệc Châu mang mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, đang chuẩn bị ra cửa.

"Thầy Hứa!"

"?"

"Cái kia... Nội y có cần thay ra không ạ?" Mặc dù vấn đề có chút ít xấu hổ, nhưng lại rất quan trọng, mặc nội y có mùi rượu chắc chắn cũng không thoải mái nha...

Hứa Diệc Châu vẻ mặt có chút phức tạp, cô lại cùng một người đàn ông thảo luận có muốn thay nội y không? Trong ánh mắt hiện lên tơ bất đắc dĩ, "Em xem xử lý đi, tôi cũng không biết."

"Dạ."

"À, lát nữa còn có chuyện gì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi."

Điện thoại? "Thầy Hứa, em không có số điện thoại của thầy."

Hứa Diệc Châu kinh ngạc một cái, nhớ ngày mọi người trong đoàn trao đổi phương thức liên lạc, Nhiệm Tích hình như xin nghỉ về trường học tham gia buổi lễ tốt nghiệp.

"Đưa điện thoại cho tôi." Một bàn tay dài đẹp đưa đến trước mặt Nhiệm Tích.

Nhiệm Tích liền mở khóa điện, đưa cho Hứa Diệc Châu.

Sau đó cô nhìn thấy ngón tay thon dài của Diệc Châu lướt trên màn hình ấn cái gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên ý tứ sâu xa nhìn cô một cái, lại cúi đầu.

Sau đó Hứa Diệc Châu đưa lại điện thoại di động cho Nhiệm Tích, "Đây là số điện thoại riêng của tôi, có việc gì thì gọi điện thoại."

"Dạ vâng." Nhiệm Tích gật đầu, đưa mắt nhìn Hứa Diệc Châu ra cửa.

Cho nên, cô là đang cầm số điện thoại thần tượng? Thật kích động nha!

Nhiệm Tích một bên xem thông tin ghi chép một bên đi về phòng ngủ, Thái Tử Phi đi theo phía sau lưng cô, chủ nhân không có ở đây, nó ngược lại rất kẻ cặn Nhiệm Tích.

Lưu tên thần tượng là gì đây nhớ? Hứa Diệc Châu? Nhiệm Tích suy nghĩ một chút, cái này gọi thẳng tên như vậy hình như không tốt lắm đâu, cử động ngón tay, liền ghi thành thầy Hứa.

Điện thoại phía trên hiện lên biểu tượng Wechat, có ai đó nhắn tin cho cô sao? Nhiệm Tích liền nhấn vào biểu tượng trên màn hình, nhận ra ngay đây là fan group trên Wechat.

Hứa Diệc Châu fan group.

Diệc Châu Lão Bà Số Một: Ai có hình ảnh yêu HD lúc ngoài sân bay hôm bữa không? Thịnh cầu chia sẻ, tôi muốn liếm liếm hình nha.

Nhiệm Tích chẳng mấy chốc liền nghĩ đến vừa mới đưa điện thoại cho Hứa Diệc Châu, liền ý tứ sâu xa mà nghĩ ra rằng.

Ôi mẹ nó, ở trước mặt thần tượng mà cô lại mất mặt như thế!

Ở ngoài phát điên một hồi, Nhiệm Tích đẩy cửa tiến vào phòng ngủ.

Trên giường cô gái rầm rì đem chăn mền đá qua một bên.

Cô gái này là người của Hứa Diệc Châu sao? Trên Wechat hôm bữa mới nói qua Hứa Diệc Châu nhất định sẽ có bạn gái, chẳng lẽ bạn gái của anh cứ như vậy mà xuất hiện sao? Nếu như là như thế thì thật đúng là làm tổn thương hàng triệu trái tim của các cô gái nha...

Nhiệm Tích nghiêm túc nhìn cô gái đang nằm trên giường, cảm giác nhìn rất quen mắt, cúi đầu nhìn thấy Thái Tử Phi nằm sấp ở bên cạnh giường, thờ dài một hơi, tốt lắm, kiểm chế lại đi, bất kể cô gái ấy có phải là bạn gái không, giúp thần tượng trước đã.

Cô ấy uống rượu thật sự rất nhiều, Nhiệm Tích tốn khá nhiều lực mới giúp cô ấy thay quần được, vốn là nghĩ trực tiếp cho cô ấy mặc áo ngủ, nhưng lại cảm thấy trên người nhột nháp ngủ không thoải mái, vì vậy lại "Hi hục" chạy đến trong phòng tắm lấy một chậu nước, giúp cô ấy lau cơ thể, cuối cùng lại mặc quần áo, mặc quần áo thật phí nhiều thời gian.

Hứa Diệc Châu mua đồ xong lúc trở lại liền nhìn thấy Nhiệm Tích bung cái chậu đi tới phòng tắm, Thái Tử Phi lười biếng đi cùng cô ở phía sau lưng, người trên giường đã được mặc chỉnh tề nằm ở trong chăn.

Hứa Diệc Châu cong cong khóe môi, lông mày cũng giãn ra.

"Ồ, thầy Hứa đã trở về à." Nhiệm Tích từ phòng tắm đi ra trông thấy Hứa Diệc Châu.

"Ừ." Hứa Diệc Châu tháo mũ lưỡi trai cùng khẩu trang xuống.

"Cái kia, em đã làm xong rồi." Nhiệm Tích chỉ chỉ phòng ngủ.

"Tốt, thật sự là phiền em rồi." Hứa Diệc Châu hướng về cô cười cười, sau đó rót chén nước, cầm lấy thuốc hương về phía phòng ngủ.

Có lẽ thân phận của cô gái kia rất đặc biệt, thật sự hiếu kỳ nha, Nhiệm Tích không tự chủ đi vào theo.

Hứa Diệc Châu ngồi đến bên giường, đem cô ấy đỡ dậy tựa ở trên người mình, một tay bóp miệng cô ấy, giọng nói ôn nhu, "An Nam, há mồm."

Cô ấy rầm rì, nhưng vẫn thuận theo há miệng ra, Hứa Diệc Châu nhân cơ hội mớm thuốc cho cô ấy.

Trên đỉnh đầu anh chiếu xuống ánh sáng ấm áp, ôn nhu tí mỉ...

Anh thật quan tâm đến cô gái này, xem chừng quan hệ bọn họ rất thân thiết... Nhiệm Tích cắn cắn môi, vẫn là lên tiếng hỏi.

"Thầy Hứa, cô ấy là, bạn gái của thầy sao?"

Hứa Diệc Châu dừng tay lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nhiệm Tích, một hồi lâu đột nhiên nở nụ cười, con mắt sáng sáng, giống như sao trên trời vậy.

"Đây là Hứa An Nam, em gái của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hiểu lầm

"Đây là Hứa An Nam, em gái của tôi."

Em gái? Nhiệm Tích há hốc mồm, "À à" gật đầu. Là một fan lâu năm của anh, cô đương nhiên biết rõ Hứa Diệc Châu có một người em gái. Hứa Diệc Châu sinh ra trong một gia đình làm kinh doanh, anh là con thứ hai trong nhà, ở trên có một người anh trai ở dưới còn có một người em gái.

Nhiệm Tích nhìn người đang nằm ở trên giường, lại nhìn giờ trong đồng hồ trên điện thoại, đã hơn mười giờ đêm rồi, cô nên đi về thôi.

"Thầy Hứa, cái kia, em đi về trước ạ."

"Ừ, được, để tôi tiễn em." Hứa Diệc Châu đem chén nước đặt lên trên tủ đầu giường, lại nhẹ nhàng đặt Hứa An Nam xuống giường, sau đó đứng lên đưa Nhiệm Tích ra ngoài.

"Hôm nay thật sự là cảm ơn em."

"Không có không có, em còn rất thích ý." Thần tượng nói cảm ơn với mình nha, ha ha ha ha ha ha ha ha! Trong lòng đang hồi hộp, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ rất thẹn thùng.

Hứa Diệc Châu nghiêng đầu nhìn cô gái ở bên cạnh, cô đang ngước mặt lên, cười đến mức ngọt ngào, nó ngọt đến mức khiến người ta tan chảy vậy. Anh gạt mình, nhìn không được lại đưa tay vuốt vuốt tóc cô ấy, mềm mại, nhẹ nhàng.

"Có dịp tôi sẽ mời em đi ăn, để bày tỏ sự cảm ơn."

Nhiệm Tích co đầu lại, có chút thụ sủng nhược kinh.

Thần tượng muốn mời cô đi ăn cơm! Oh my god! Đồng ý hay không đây? Nếu đồng ý thì giống như là không tự trọng vậy?

"Ách, không cần làm phiền thầy ạ, em cũng đâu giúp thầy việc lớn gì đâu." Được rồi, che giấu lương tâm cự tuyệt một cái, nếu như thần tượng kiên trì mời nữa vậy thì cô sẽ đáp ứng.

Quả nhiên là, Hứa Diệc Châu khẽ cười một tiếng, "Em còn khách khí với tôi."

Nhiệm Tích "Ha ha" cười một tiếng, thuận thế đồng ý, "Vây cũng được, em sẽ không khách khí nữa."

Hai người đi tới cửa, vừa mới định mở cửa ra, tiếng đập cửa lại vang lên.

"Diệc Châu à, đang ngủ sao? Tôi cùng biên kịch có chút ít nội dung về kịch bản muốn cùng cậu thảo luận một chút."

Đây là giọng nói của đạo diễn Trương Khải.

Đạo diễn cùng biên kịch đến đây?!

Nhiệm Tích vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Hứa Diệc Châu, làm sao bây giờ? Cô có nên đi tìm một chỗ để trốn không? Cô nam quả nữ buổi tối khuya ở chung một phòng, nếu như bị nhìn thấy thì thật không tốt!

Nhiệm Tích giữ chặt lấy vạt áo của Hứa Diệc Châu, "Thầy Hứa, làm sao bây giờ ạ?" Thanh âm mềm nhũn, lại mang một chút hương vị ý lại.

Hứa Diệc Châu cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn đang kéo vạt áo của anh, nhếch nhếch môi cười, trông rất là hường thụ.

"Em căng thẳng cái gì? Chúng ta... Lại không có làm gì không đúng." Nói đến phần sau, Hứa Diệc Châu cười ra tiếng.

Nói cũng đúng, nhưng mà... Cô cảm thấy nếu bị nhìn thấy sẽ không tốt lắm.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục vang lên, ánh mắt Nhiệm Tích nhìn nhìn cánh cửa lại nhìn về phía phòng ngủ, "Cái kia, thầy Hứa, để em trốn trước đã!" Nói xong, cũng không đợi Hứa Diệc Châu phản ứng, "Đùng đùng đùng" chạy về phía phòng ngủ của Hứa An Nam.

Thế Từ Phi nhìn thấy Nhiệm Tích chạy vào phòng, nâng lên cái đầu nhỏ hướng về phía Hứa Diệc Châu "Meo meo" một tiếng.

Hứa Diệc Châu thu hồi ánh mắt, khoe miệng mang vài tia bất đắc dĩ vui vẻ. Anh cúi người xuống ôm lấy Thế Từ Phi đi ra mở cửa.

Đạo diễn cùng biên kịch thấy chờ lâu quá nên tính bỏ đi, liền thấy Hứa Diệc Châu mở cửa ra.

"Tại sao lại lâu như thế? Chúng tôi còn tưởng rằng cậu đã ngủ rồi."

"Không có, tôi ở trong phòng nên không nghe thấy thôi." Hứa Diệc Châu nghiêng thân thể sang một bên để đạo diễn cùng biên kịch vào phòng.

Ba người cùng ngồi trên một cái ghế sofa, thảo luận về vấn đề xuất hiện trong kịch bản, ba người xoi mói bàn luận, nhưng bàn luận mãi lại không giải quyết được vấn đề, khí thế ngất trời, thảo luận đến quên trời quên đất.

Nhiệm Tích chạy vào phòng ngủ còn đem đèn tắt đi. Sau đó liền ngồi ở phía cuối giường, hạ vai xuống, cúi thấp đầu, bắt đầu dài đằng đẳng mà chờ đợi.

Lúc đầu, Nhiệm Tích còn có thể giữ vững tinh thần mà nghe bọn họ đang thảo luận về cái gì.

Dần dần, thời gian trôi đi. Con buồn ngủ bắt đầu cuốn tới, giọng nói bên tai biến thành tiếng "ong ong", ánh mắt dần mờ hồ, mí mắt trên dưới cũng bắt đầu đánh nhau.

Cuối cùng cô không nhịn được nữa, ngã xuống phía cuối giường mà ngủ mất.

Hứa Diệc Châu tiễn đạo diễn và biên kịch đi rồi liền vào phòng, sau đó nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Cô gái nằm ở cuối giường, anh thật không biết làm sao cô có thể ngủ được như thế.

Ánh mắt Hứa Diệc Châu liền thay đổi thành dịu dàng, anh ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú vào gương mặt cô, trắng trắng mềm mềm, hình như rất tròn bóng, anh nhìn không được liền đưa ngón trỏ nhẹ nhẹ chạm vào khuôn mặt cô, thật mềm mại...

Nhìn cô ngủ rất ngon, Hứa Diệc Châu cũng không đành lòng đánh thức cô dậy, suy nghĩ một chút liền cầm lấy điện thoại của Nhiệm Tích, sau đó đưa tay luồn xuống dưới nách Nhiệm Tích, đem cô bế thành kiểu công chúa, đi ra cửa, xoay người tiến vào một căn phòng ngủ khác.

Vóc dáng của Nhiệm Tích cũng không tính là cao, 164cm, anh bế cô rất dễ dàng, không hề tốn sức chút nào.

Máy mắn trong phòng tổng thống có rất nhiều phòng ngủ, nếu không sẽ không có đủ phòng để ngủ.

Hứa Diệc Châu đặt Nhiệm Tích lên giường, đưa điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường, sau đó giúp cô đắp kín mền, cầm remote chỉnh nhiệt độ thích hợp, cuối cùng còn vuốt tóc cô một cái, sau đó đóng cửa lại đi ra ngoài.

Nhiệm Tích ngủ một giấc rất thoải mái, điện thoại vang lên chuông báo liền mở mắt dậy.

Sau đó... Sau đó chính là một chuỗi dài đằng đẳng khiếp sợ...

Đây là nơi nào vậy? Nhiệm Tích ôm lấy chăn mền, hoảng sợ nhìn xung quanh, kết cấu phòng nhìn rất quen, nhưng lại không phải là phòng của cô...

Đợi một chút, cô nghĩ lại.

Ngày hôm qua thần tượng nhờ cô giúp một việc, sau đó cô liền đi vào phòng của thần tượng giúp em gái anh thay đồ, sau đó cô chuẩn bị đi thi đạo diễn cùng biên kịch đến... Sau đó cô trốn vào phòng của em gái anh, sau đó... cô ngủ?

Nhưng mà đây cũng không phải là phòng ngủ của Hứa An Nam.

Nhiệm Tích cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, ăn mặc chỉnh tề, vì ngủ nên nó hơi nhăn một xíu.

Cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó xuống giường đi ra cửa.

Vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy Hứa Diệc Châu đứng ở trước cửa, tay đang nắm lại đặt lên cửa, hình như anh đang định gõ cửa.

"Thầy Hứa." Nhiệm Tích cúi đầu kêu một tiếng. Ôi mẹ nó, ban nãy cô quên xem lại dung nhan của mình, chắc hẳn đầu tóc đã rối tung lên, không biết trong mắt có dính ghèn không nữa, cô còn chưa có đánh răng, chắc chắn miệng đang hôi lắm, ông trời ơi!!!

Trong lòng chạy ngang qua một ngàn chữ khốn kiếp, Nhiễm Tích lặng lẽ dùng tay lau lau con mắt, muốn đem ghèn mắt rót hết ra ngoài...

"Tình rồi à, tôi còn vừa định kêu em dậy" Hứa Diệc Châu đưa tay vuốt vuốt đầu Nhiễm Tích, cười nói.

"Mẹ nó!!! Anh, ai giúp em thay đồ vậy!!! Anh không phải đã thấy em lỏa thể rồi chứ!!!" Một giọng nói cao vút từ bên kia truyền đến, sau đó chính là tiếng mở cửa, Hứa An Nam từ trong phòng của mình chạy ra ngoài, sau đó liền ngơ ngác đứng yên một chỗ.

Tình huống gì thế này? Anh cô, cùng một em gái... Em gái kia còn đang buồn ngủ đứng ở trước cửa phòng... Anh cô thì ở bên ngoài... Cho nên... Ngày hôm qua... Đợi chút...

"Nhiễm Tích?" Hứa An Nam há to miệng, cô có phải đã phát hiện ra chuyện gì đó không đúng rồi không?

"Cái kia, chị đừng hiểu lầm, em cùng thầy Hứa không có gì cả, em..." Nhiễm Tích nhìn về mặt của Hứa An Nam liền biết cô ấy đã hiểu lầm cái gì đó, vội vàng khoát tay muốn giải thích.

Âm thanh lành lạnh của Hứa Diệc Châu truyền đến, "Em cho là ai đã thay đồ cho em hả?" Nói xong liếc về Hứa An Nam một cái, "Em có gì đáng để xem sao?"

"Em dựa vào, dáng người của em gái anh hơi bị đẹp đó? Có lỗi có lỡ đang hoang nha!" Hứa An Nam nói lại Hứa Diệc Châu.

"Cái kia, là em giúp chị thay đồ ạ."

"À? Là vậy sao? Ha ha, thật sự là phiền toái cho em rồi." Nghe được Nhiễm Tích nói chuyện, Hứa An Nam lập tức đổi sang vẻ mặt khác, cô đối Nhiễm Tích cũng có ấn tượng rất tốt, mặc dù không tính là fan, nhưng cũng là người qua đường có để ý đến cô.

Hứa An Nam hướng về phía Nhiễm Tích nhú mồm, về mặt ý tứ sâu xa, "Chao ôi, em và anh chị..."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấm Cỏ Non Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bị bắt gặp

Hứa An Nam hướng về phía Nhiễm Tích nhú mồm, về mặt ý tứ sâu xa, "Chao ôi, em và anh chị..."

"Chúng em không có gì cả!" Nhiễm Tích hai tay đan xen làm ra động tác chữ X, rất nhanh chóng, cắt đứt lời Hứa An Nam còn chưa nói hết.

Hứa An Nam nhú mồm, dựa lên cạnh cửa trên vách tường một cái, ung dung nói: "Bạn bè nam nữ cũng không đến mức này nha."

Nhiễm Tích hơi hơi nhú mồm, trên mặt có chút nóng nảy, cô sợ bị chị ấy sẽ hiểu lầm nhiều thứ không tốt, nhờ thần tượng cảm thấy bị quấy nhiễu, liền có ấn tượng không tốt với cô, làm sao bây giờ? Cô không muốn vì cái này mà anh ấy ghét cô! Nhiễm Tích bất an nhìn Hứa Diệc Châu một cái, anh đang đứng hai tay ôm ngực, nhàn nhã nhìn Nhiễm Tích, khóe môi còn khẽ hơi dần ra, thật giống như tò mò xem Nhiễm Tích ứng phó như thế nào với em gái khó dây dưa này của mình.

Hạ quyết tâm, dứt khoát bình nứt không sợ vỡ, Nhiễm Tích liền bày ra dáng vẻ "Chị nghĩ nhiều rồi", còn dùng tay vỗ một cái trong không khí, "Chị nghĩ nhiều rồi, em cùng thầy Hứa làm sao có thể được, em còn liên tục coi thầy ấy là thầy mà tôn kính đây!"

Hứa Diệc Châu ý tứ sâu xa mím môi một cái, coi như là thầy mà tôn kính?

Hứa An Nam sau đó mới chú ý tới cách xưng hô của Nhiễm Tích với Hứa Diệc Châu, trên mặt hứng thú càng nhiều, "Thầy Hứa? Vậy là, anh chị so với em lớn nhiều như vậy sao?"

"Đúng vậy đúng vậy." Nhiễm Tích liên tục gật đầu không ngừng, cảm thấy Hứa An Nam cuối cùng cũng hiểu thấu cô.

Nhưng mà Hứa An Nam sau đó liền tiếp tục nói làm Nhiễm Tích ghen đến không nói nên lời.

Hứa An Nam: "Nhưng là thầy trò thì sao, càng dễ thương hơn! Kém tuổi thì sao chứ, anh chị nhất định sẽ đem em xem như con gái mà cưng, thật hạnh phúc biết bao!"

Nhiễm Tích: "..."

Cô không phản bác lại được, thậm chí còn cảm thấy lời Hứa An Nam nói rất hợp lý.

"Hứa An Nam!" Cảm thấy em gái nhà mình trêu chọc hơn quá, Hứa Diệc Châu đứng lúc lên tiếng ngăn Hứa An Nam nói tiếp.

Thần tượng làm vậy là đang mất hứng? Nhiệm Tích len lén liếc mắt về Hứa Diệc Châu một cái, nhưng lại xem không hiểu về mặt đối phương, bầu không khí có chút lúng túng nha...

Hứa An Nam hướng về phía Hứa Diệc Châu "Hừ" một tiếng, sau đó kéo cánh tay Nhiệm Tích, "Chao ôi, từ khi khai giảng tới giờ chị cũng là năm ba, so với em cũng lớn hơn, em không làm chị dâu chị, cũng nên gọi chị là một tiếng chị chứ? Chị cũng vậy rất biết yêu thương mọi người nha!" Nói xong còn hướng về phía Nhiệm Tích mở trừng hai mắt.

Như thế này không tiện để từ chối lắm, "Chị An Nam." Thanh âm mềm mại, dễ thương cực kỳ.

"Ai nha, thật đáng yêu." Hứa An Nam về mặt thích cực kỳ, duỗi tay vuốt vuốt mặt Nhiệm Tích một cái.

Nhiệm Tích: "Em chưa có rửa mặt đâu, có đâu..."

Hứa An Nam: "Không có việc gì, chị cũng chưa có rửa tay."

Hứa Diệc Châu: "..."

Chuông điện thoại di động đánh vỡ cuộc trò chuyện giữa hai người vừa gặp đã thân.

Nhiệm Tích cúi đầu nhìn di động trong tay, là Mễ Mễ gọi tới.

"Áy, chị Mễ Mễ"

"Em không ở trong phòng sao? Chị gõ cửa này giờ, cũng không thấy em mở cửa."

"Áy, em đang ở bên ngoài, sẽ lập tức trở về ngay."

"Tốt lắm, em nhanh lên đi, chị có mua bữa sáng rồi, nhanh lên sẽ không bị nguội mất."

Cúp điện thoại, Nhiệm Tích nhìn về phía phòng đối diện bên trong có hai anh em nói: "Cái kia, trợ lý của em tìm em," rồi đưa tay chỉ cửa chính, "Em đi về trước."

"Ừ." Hai anh em liền tiến Nhiệm Tích tới cửa.

Mở cửa đã nhìn thấy Chu Giang nhấc theo một cái túi lớn, trông thấy Nhiệm Tích, lại cúi đầu mắt nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, lúc này còn chưa tới bảy giờ sáng, không thể sớm như thế đã ghé chơi... Chu Giang khiếp sợ đến nỗi cái cằm như bị rút xuống đất đến nơi.

"Cái, tình huống này là sao?"

Bên kia, Mễ Mễ cũng chú ý tới tình huống của bên này, liền cúi đầu qua xem bên này có chuyện gì, liền lập tức bị kinh hãi.

"Tích Bảo?"

"Chị Mễ Mễ." Nhiệm Tích vội vàng chạy đến bên cạnh Mễ Mễ, sau đó lại quay đầu lại, "Thầy Hứa, chị An Nam em về trước. Cái kia, anh Chu Giang thu lại cái cằm."

...

Trong phòng Hứa Diệc Châu

Chu Giang đem đồ ăn trong túi lấy ra, dọn xong ở trên bàn cơm

"Ai nha, có bánh bao súp, Chu Giang anh thật hiểu em nha ~"

Hứa An Nam đang muốn ngồi xuống ăn ngay, liền bị Hứa Diệc Châu, "Đánh răng rửa mặt đi."

Hứa An Nam bĩu môi, cầm lấy đồ vệ sinh cá nhân Chu Giang vừa đưa tới, đi tới phòng vệ sinh.

Sau khi Hứa An Nam đi khỏi, Chu Giang liền dùng vẻ mặt phức tạp nhìn Hứa Diệc Châu, "Diệc Châu? Cậu có muốn nói gì không?"

Hứa Diệc Châu kéo đại cái ghế ở trước bàn ăn ngồi xuống, liền nhàn nhã bắt đầu húp cháo, nghe được vấn đề Chu Giang mới nói, nhướn mày, "Nói cái gì?"

"Về Nhiệm Tích nha, giờ mới bảy giờ sáng, cô ấy không phải là đã ghé chơi rồi chứ."

"Không phải là ghé chơi, tuyệt đối không phải là ghé chơi, em tận mắt nhìn thấy em ấy là từ phòng ngủ bên kia đi ra!" Hứa An Nam từ phòng vệ sinh nhô

đầu ra, khỏe miệng còn vương ít bọt màu trắng, một ngón tay nắm ở cửa phòng ngủ, kích động nói.

Chu Giang thở dài, nhìn chăm chăm Hứa Diệc Châu, muốn nghe một chút câu trả lời của anh.

"Ừ" Hứa Diệc Châu thả chiếc muỗng ra khỏi tay, nhàn nhạt giải thích: "Ngày hôm qua tôi đã nhờ em ấy đến giúp An Nam thay quần áo, sau đó đạo diễn cùng biên kịch đến, em ấy không thể đi về được, liền ở lại chỗ này."

"Diệc Châu," Chu Giang nhủ mày, vẻ mặt khó có thể tưởng tượng, "Cậu đối Nhiễm Tích, thực sự là... Ách, em ấy còn chưa đến tuổi vị thành niên đâu."

Hứa Diệc Châu khẽ nghiêng đầu, một bên khóe môi nhếch lên, nhìn qua có chút ít nguy hiểm, "Cậu cảm thấy sao?"

"Ha ha, " Chu bờ sông cười hai tiếng, "Cái này thật sự có nói qua nha, nhờ đâu?"

"Chính là," Hứa An Nam rửa mặt xong từ phòng vệ sinh đi ra ngồi vào bàn ăn bên cạnh, "Ai biết anh có thích hay không chứ? Trong trường hợp này, anh chính là gặm cỏ non đúng không? Nói, anh tối hôm qua có làm gì Tích Bảo nhà chúng ta không?"

"Thành người nhà rồi à?" Hứa Diệc Châu liếc về em gái một cái.

Về mặt Hứa An Nam cực kỳ kiêu ngạo, "Ừ" hừ."

Chu Giang: "Đợi chút, tôi chưa nắm bắt được trọng điểm của vấn đề, trọng điểm không lẽ nào cậu với Nhiễm Tích đã có gì?"

Hứa Diệc Châu: "Cậu cảm thấy sao?"

Chu giang: "Diệc Châu, cậu đừng luôn làm tôi cảm thấy..."

"Ngày hôm qua trong phòng còn có cái người này." Hứa Diệc Châu đưa tay gõ đầu Hứa An Nam một cái, Hứa An Nam lập tức trở tay đánh lại anh.

Chu trong nước tâm OS: Câu trả lời của Diệc Châu có chút nguy hiểm, cái gì gọi là ngày hôm qua trong phòng còn có cái người này? Không có cái người này, lẽ nào liền sẽ phát sinh chuyện gì sao?

Nghĩ tới đây, cậu liền nhìn về phía Hứa Diệc Châu và mặt đều mang lên chút ít màu sắc...

Hứa Diệc Châu quét mắt qua trợ lý của mình, khó có thể miêu tả vẻ mặt, "Cậu đang nghĩ chuyện gì xấu xa đấy?"

"Không có, tuyệt đối không có." Chu Giang giơ lên hai tay bày tỏ mình trong sạch, ngưng một lát còn nói: "Diệc Châu, tôi ủng hộ cậu, bắt quả cậu tốt nhất vẫn là đợi người ta trưởng thành đã."

Hứa Diệc Châu: "..."

Cho nên nói, trợ lý nhà ta đến cùng vẫn đang suy nghĩ gì xấu xa cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ăn cơm

Đi theo Mễ Mễ trở lại phòng mình, Nhiễm Tích cũng tương tự bị Mễ Mễ thăm vấn.

Mễ Mễ ngồi phía đối diện Nhiễm Tích, nhìn Nhiễm Tích im lặng không lên tiếng mà từng chút một ăn sáng, con mắt thỉnh thoảng đảo vài vòng nhìn Mễ Mễ một cái, đây rõ ràng là cô đang chột dạ.

"Em không muốn nói gì với chị sao? Tại sao em lại ở trong phòng Hứa Diệc Châu vậy?"

Nhiễm Tích cúi đầu, cái miệng nhỏ vẫn tiếp tục uống cháo, ở trong lòng đang lựa lời mà nói, một lát sau ngước mắt lên, "Cái kia, ngày hôm qua em đi tản bộ một chút thì lúc trở về lại đụng phải thầy Hứa, anh ấy nhờ em giúp một việc, sau đó em đi vào phòng anh ấy. Vì em gái anh ấy uống rượu say, nên thầy Hứa đi xuống dưới mua thuốc giải rượu, còn em thì giúp chị ấy thay quần áo. Về sau lúc em chuẩn bị đi về, đạo diễn cùng biên kịch lại đến, nên em không đi được, sau đó lại không cẩn thận mà ngủ quên mất, ách, nên ngủ lại ở phòng anh ấy." Sau cùng cảm giác mình kể lại thật mạch lạc và rõ ràng, lời ít mà ý thì nhiều, còn phối hợp gật đầu, "Không có sai, chính là như vậy."

Nghe được đạo diễn cùng biên kịch đến, Mễ Mễ sợ hãi kêu lên, vội hỏi: "Có bị người khác nhìn thấy không?"

"Có em gái của thầy Hứa, còn có anh Chu Giang thì có tính không?"

"Không bị những người khác nhìn thấy là được." Mễ Mễ thở phào nhẹ nhõm, thân thể tựa lưng về ghế dựa phía sau, vẫn không quên quở trách Nhiệm Tích, "Em nên chú ý một chút đi, một cô bé mà lại ở cùng phòng với một người đàn ông còn độc thân, nếu như mà bị người nào khác trông thấy, em sẽ bị người khác nghĩ bậy, còn sẽ bị đám fan của Hứa Diệc Châu giết chết."

"Chao ôi, đây là chuyện ngoài ý muốn mà, chị yên tâm đi, lần sau chuyện này sẽ không xảy ra nữa, em nhất định sẽ rời đi trước khi ngủ quên mất."

"Em còn nghĩ có lần sau hả!" Mễ Mễ cao giọng nói.

"Không không không, không có lần sau nữa." Nhiệm Tích vội vàng khoát tay, sau đó lại đáng thương nhìn chằm chằm Mễ Mễ mà thương lượng, "Chị Tiểu Mễ, chị có thể đừng nói cho chị Dư Huyền biết được không, chị ấy mà biết nhất định sẽ mắng chết em"

...

Sau khi bọn họ thay đồ xong liền đi đến phim trường quay phim.

Hôm nay phần diễn của Nhiệm Tích không nhiều lắm, quay xong liền nằm ở phòng nghỉ xem kịch bản.

Cửa phòng nghỉ từ bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Nhiệm Tích chạy tới mở cửa.

Một người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa, trên mặt mang một chiếc gọng kính màu vàng, trên người còn mặc cái áo khoác màu trắng trong phòng thí nghiệm lúc này.

"Thầy, thầy Hứa ạ" Nhiệm Tích ngơ ngác đứng tại chỗ, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, Hứa Diệc Châu đến phòng nghỉ của cô làm gì vậy? Tối hôm qua còn ngủ ở phòng của anh, hiện tại cô thật lúng túng nha! Đợi chút, làm sao cô có thể đến được một căn phòng khác mà không phải là phòng của em gái anh ấy được nhỉ? Khăng định là thần tượng ôm cô đi qua đó rồi, trời ạ, thần tượng sẽ không cảm thấy cô nặng chứ?

Hứa Diệc Châu nhìn về mặt của cô bé trước mặt biến đổi liên tục, không khỏi bật cười.

"Vừa mới đụng phải trợ lý của em, cô ấy nói là em đang ở đây."

"À, cái kia, thầy Hứa tìm em là có việc gì sao?"

"An Nam nói muốn mời em đi ăn cơm, hẹn em buổi tối cuối tuần này, em ấy bảo tôi đến hỏi em có rảnh hay không?"

Chị An Nam muốn mời cô ăn cơm à, cô còn nhớ thần tượng cũng từng mời cô đi ăn cơm.. An Nam mời cô, thần tượng cũng mời cô? Vậy là cả hai người cùng mời sao?

Thu hồi lại suy nghĩ của mình, Nhiệm Tích nói: "Dạ vâng, em rảnh, cái kia, chị An Nam trở về rồi ạ?"

"Ừ, tôi đã nhờ Chu Giang đưa em ấy trở về. Em ấy còn muốn đến đây nhìn em quay phim, nhưng tôi không cho em ấy lại đây."

Lời nói của Hứa Diệc Châu nhẹ như mây bay, nhưng mà dường như Nhiệm Tích nhìn thấy bộ dạng giương nanh múa vuốt của Hứa An Nam lúc rời đi..

Hứa Diệc Châu đi rồi, Nhiệm Tích cũng không có tâm tình xem kịch bản nữa, co quắp ngồi trên ghế sofa cùng Trữ Phàn tán gẫu.

Nhiệm Tích: *về mặt thẹn thùng* *về mặt thẹn thùng*

Trữ Phàn: Mùa xuân đến à?

Nhiệm Tích: Ha ha, cậu đoán xem, hôm qua tớ đã làm cái gì?

Trữ Phàn: Ngủ với thần tượng cậu à.

Nhiệm Tích: Thưa cậu thân mến, xin hãy nhớ đến thân phận nữ nhi của tớ, mà hãy suy nghĩ thuần khiết đi! Ha ha ha, nhưng mà cũng có liên quan đến việc ngủ á.

Trữ Phàn: Cho nên, cậu ngủ với ai?

Nhiệm Tích: Tớ ngủ trên giường trong phòng của anh Diệc Châu!!! *vung hoa vung hoa*

Trữ Phàn: Thiếu nữ, cậu có chút nham hiểm nha. Kêu anh Diệc Châu như thế... Không phải là thầy Hứa sao?

Nhiệm Tích: Cái này cậu không hiểu đâu, thầy Hứa là ở trước mặt anh ấy gọi, để bày tỏ sự tôn kính, còn anh Diệc Châu là âm thầm gọi, biểu hiện sự mê muội của tớ đó.

Nhiệm Tích kể lại cho Trữ Phàn chuyện ngày hôm qua, lại còn nói chuyện Hứa An Nam muốn mời cô đi ăn cơm.

Trữ Phàn: Được rồi, tớ chỉ có thể chúc cậu may mắn, cùng em gái của anh Diệc Châu của cậu quan hệ thật tốt, nói không chừng còn có thể biết chút ít tình báo nội bộ, giống như là anh Diệc Châu nhà cậu còn dài dăm đến năm bao nhiêu tuổi...

Nhiễm Tích: Ha ha ha ha ha, tớ cũng nghĩ như thế, lão Thiết, chỉ có cậu là hiểu tớ!

...

Hứa An Nam ở nhà ngồi chờ, cuối cùng cũng đợi được đến cuối tuần. Cô đã sớm đặt vé máy bay rồi, bây giờ chỉ còn chờ đến cuối tuần để bay đến địa điểm quay phim thôi.

Khi cô đến sân bay là do Chu Giang đến đón cô, Chu Giang trông thấy Hứa An Nam xách bao lớn bao nhỏ, lắc lắc đầu nói, "Tiểu tử tông ơi, em định dọn nhà luôn à?"

"Hừ, lần trước là do em chuẩn bị không đầy đủ, lần này em đã nói chuyện với ba mẹ rồi, muốn đến đây ở với anh em vài ngày, mọi người có đuổi em cũng không đi đâu."

Đi theo Chu Giang đem hành lý đặt vào phòng Hứa Diệc Châu, cô lại cùng Chu Giang đi đến trường quay.

Lúc đến trường quay cũng đã khoảng bốn giờ chiều, mọi người đang quay cảnh ngoại cảnh. Hứa An Nam đi theo phía sau Chu Giang, làm không ít người hướng ánh mắt nhìn cô, tất cả mọi người đều tò mò không biết cô gái xinh đẹp đi theo trợ lý của Hứa Diệc Châu cùng Hứa Diệc Châu có quan hệ như thế nào.

"Anh!" Anh cô quả nhiên là đi đến đâu cũng được chú ý, Hứa An Nam nhìn một cái liền thấy anh trai nhà cô.

Mọi người đều hiểu rõ gât đầu, thì ra là em gái của Hứa ảnh đế.

"Tối rồi à." Hứa Diệc Châu vẫy vẫy tay Hứa An Nam, tiểu trợ lý đưa đến một cái ghế cho Hứa An Nam ngồi xuống. Hứa Diệc Châu chỉ vào nơi đang quay phim, "Này, em không phải là muốn nhìn thấy Tích Bảo nhà em quay phim sao, ở đằng kia kìa."

Hứa An Nam vội vàng quay đầu lại nhìn.

Cảnh quay hôm nay là Meo Meo cùng Giang Hàn chơi đùa trong công viên, chủ yếu là cho mọi người thấy quan hệ ngọt ngào thân mật của hai người.

Nhiễm Tích mặc một chiếc áo len váy màu trắng, làn váy theo gió thấp thỏm tạo thành những nếp nhăn, lộ ra hai cái đùi bóng loáng. Tóc cô mềm mại được vén ra sau đầu, ánh mặt trời chiếu vào, làm những lọn tóc tựa như có ánh hào quang. Điều bắt mắt nhất chính là nụ cười tươi tắn sáng sủa của cô, mặt cô cong cong lên, hai bên gò má còn có lúm đồng tiền nho nhỏ. Đôi mắt sáng rực rỡ, đầy vui vẻ, khiến người ta vừa thấy đã không muốn dời con mắt đi...

Hứa Diệc Châu mím môi, cảm thấy nụ cười kia thật có sức cuốn hút đặc biệt, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái cực kỳ.

"Thật, thật xinh đẹp nha!" Bên tai truyền đến một câu cảm khái của em gái nhà mình, "Em ấy thật xinh đẹp, diễn lại tốt như thế, chắc chắn, tiền đồ sau này vô hạn nha!"

"Cut!" Đạo diễn hô, "Nhất Hằng này, sao cậu lại nhìn đến ngây người như vậy? Tại sao không có phản ứng gì thế?"

Dưới ánh mặt trời chàng trai thẹn thùng gãi gãi đầu, "Ngại quá."

Đạo diễn hiểu rõ "Ha ha" cười một tiếng, "Được rồi được rồi, chúng ta quay lại một lần nữa! Mọi người chuẩn bị vào vị trí!"

Bên kia quay lại một lần nữa, chàng trai cô gái trong ánh mặt trời chạy nhanh, nhìn đẹp cực kỳ...

Hứa An Nam nhìn anh trai nhà mình một cái, thấy Hứa Diệc Châu đang không chớp mắt nhìn qua nơi quay phim, cô nhếch môi cười, lạnh lạnh nói: "Người kia là Ngô Nhất Hằng đúng không, em nhớ là hai người bọn họ từng đóng rất nhiều phim với nhau, là thanh mai trúc mã nha, nhìn thật xứng đôi!"

Hứa Diệc Châu hạ mí mắt, một lát lại ngược mắt nhìn sang em gái, "Xứng sao?"

Hứa An Nam nhìn không ra tâm tình trong ánh mắt của Hứa Diệc Châu, đến cùng là nghiêm túc hay là đang uy hiếp đây? Cô lập tức cười ha ha: "Cũng không... xứng lắm," nghĩ nghĩ lại thêm một câu, "Cùng anh là xứng nhất."

Sau đó Hứa An Nam liếc nhìn thấy khóe môi Hứa Diệc Châu khẽ gợn lên, nhưng giọng nói lại rất bình thường, tựa như là đang giáo dục cô, "Đừng có nói lung tung, không có gì hết."

Liếc mắt, thật sự là buồn cười, không có gì mà anh lại vui vẻ vậy sao?

...

Lúc kết thúc công việc đã là hơn năm giờ chiều, cùng mọi người nói "Vất vả rồi", Nhiễm Tích nghe thấy ở không xa có người kêu cô, "Tích Bảo!"

Nhìn theo giọng nói phát ra, cô nhìn thấy Hứa An Nam đang hưng phấn ngồi bên cạnh Hứa Diệc Châu đang vẫy vẫy tay cô.

Nhiễm Tích nhận điện thoại từ tay Mễ Mễ, "Chị Tiểu Mễ, em đi trước nha." Nói xong còn vỗ vỗ cánh tay Ngô Nhất Hằng, hướng cậu giờ giờ cái cằm lên, "Đi đây."

"Đi đâu vậy?" Ngô Nhất Hằng cũng nhìn thấy Hứa Diệc Châu và Hứa An Nam.

Nhiễm Tích cười đầy bí hiểm, "Cùng thần tượng đi ăn cơm nha, anh không được đi cùng đâu! Ha ha, báai bai!" Một bên chạy chậm về phía hai anh em, một bên hướng về phía Ngô Nhất Hằng cùng Mễ Mễ phát tay tạm biệt.

Hứa An Nam lãnh lạnh nói một câu, "Hai người bọn họ thật thân thiết nha, quan hệ cũng thật tốt, fan couple họ thật có phúc quá đi."

Hứa Diệc Châu nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Wechat

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Thầy Hứa, chị An Nam." Nhiễm Tích chạy từ từ lại, thờ ra nhẹ nhẹ.

Hứa Diệc Châu đưa cho cô một chai nước, "Uống nước trước đã, nghỉ mệt tí rồi đi."

"Dạ? À, cảm ơn thầy Hứa." Nhiễm Tích nhận chai nước, vặn nắp chai, uống vài ngụm nước.

Nhìn Nhiễm Tích đỡ mệt rồi, Hứa Diệc Châu cầm lấy chìa khóa xe, "Đi thôi." Sau đó dẫn đầu đi ở phía trước.

Nhiễm Tích cùng Hứa An Nam đi ở phía sau, Hứa An Nam kéo cánh tay Nhiễm Tích, "Tích Bảo, chị không có số điện thoại của em, chúng ta trao đổi số điện thoại đi! Trước đây chị có bảo anh chị cho, nhưng mà anh ấy lại không cho!"

Hứa Diệc Châu quay đầu lại nhưn mảy, "Là do anh sợ em quấy rầy em ấy."

Hứa An Nam trừng mắt lại, "Em là người không có chừng mực vậy sao?"

Hứa Diệc Châu ung dung trả lời: "Còn không phải sao?"

Nhiễm Tích xem hai anh em đấu võ mồm, cảm thấy đặc biệt thú vị, cười cười, "Không có việc gì ạ, em lại không có bạn gì nhiều lắm, chị An Nam, em đưa số cho chị lưu vào."

"À, được rồi, ai da, đúng rồi, về sau em gọi chị là An Nam đi, cho thân mật một xúu."

Dọc đường đi Hứa An Nam nói chuyện không ngừng, bản thân Nhiễm Tích cũng là một người nói nhiều, nhưng cô lại không dám làm cản trước mặt thần tượng, nhưng may là Hứa An Nam còn nói nhiều hơn cả cô, nhìn như thế, chắc là sẽ thấy cô là dạng con gái yên tĩnh rồi.

Nhà hàng này là do Hứa An Nam đặc biệt chọn lựa, trên mạng đánh giá cũng không tệ lắm. Đặc biệt là về vấn đề riêng tư cũng tốt, Hứa An Nam nói rằng, cô ấy đã lật tung tất cả các app, tìm đọc tất cả các bài viết đánh giá mới tìm ra được nhà hàng này.

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào một cái bàn, sau đó bắt đầu gọi thức ăn.

Hứa An Nam hiểu rất rõ khẩu vị của anh trai, gọi không ít các món ăn cay, nhưng mà, thần tượng cô không phải là bao tử không tốt sao?

Nhiễm Tích lười kéo ống tay áo Hứa An Nam, nhin không được hỏi một câu, "Thầy Hứa không phải là bao tử không tốt không thể ăn cay sao?"

Giọng nói không phải là lớn lắm, nhưng trong quán rất yên tĩnh, cho nên tự nhiên Hứa Diệc Châu cũng nghe thấy.

Hứa An Nam tìm tòi nghiên cứu nhìn hai mắt Nhiễm Tích, trêu ghẹo nói: "Ồ, rất hiểu rõ nha, làm sao em biết vậy?"

"Ách, " Nhiễm Tích nhất thời cứng họng, ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Diệc Châu cũng đang hứng thú nhìn cô, "Lần trước đoàn phim cùng nhau ăn cơm em có nghe anh Chu Giang nói."

"À, không có việc gì đâu, ai nói là gọi cho anh ấy ăn, đây là gọi chúng ta, anh ấy xem tụi mình ăn là được rồi."

...

Quả nhiên là em gái thân thiết...

Trên bàn cơm vui vẻ hòa thuận, Hứa Diệc Châu nói không nhiều, nhưng có Hứa An Nam thì đã đủ rồi. Sức nói của cô ấy có thể đến ba người, cô nói đến đề tài mà Nhiệm Tích cảm thấy hứng thú, Nhiệm Tích liền hơi khó khăn mà ngăn mình lại. Một mặt đem chân gõ lên ghế dựa, một mặt cùng Hứa An Nam tán gẫu mọi thứ, thôi về phương diện khác cô trước mặt thần tượng phải chú ý hình tượng mới được!!!

Hừ hừ, lần sau nhất định phải đơn độc hẹn Hứa An Nam ra ngoài chơi, thuận tiện còn có thể giới thiệu chị ấy cùng Trữ Phàm quen biết mới được.

"Chao ôi, đúng rồi, chị cùng em thêm nhau trên Wechat đi," Hứa An Nam loay hoay lấy điện thoại ra, đột nhiên nói. "Vừa vặn chị cũng có số điện thoại của em rồi."

Nhiệm Tích: "Tốt tốt, chị mau thêm em đi, đợi tí nữa trở về tụi mình tiếp tục tán gẫu. Chị vừa mới nói đến người mẫu nam kia, lần trước lúc em đi Tuần lễ thời trang Paris ở phía sau khán đài có chụp rất nhiều ảnh của anh ấy, vừa vặn chưa có xóa, đợi lát về em sẽ gửi cho chị."

Hứa An Nam: "Ừây, thật sao! Tốt quá đi!"

Hứa Diệc Châu: "..."

"Đúng rồi, em có thêm Wechat của anh chị không?"

"Không có." Nhiệm Tích lắc lắc đầu, kỳ thật hôm đó mới vừa có số điện thoại di động cô liền nghĩ muốn thêm vào, nhưng mà cô hơi ngại, lỡ thần tượng lại không đồng ý, không phải sẽ rất lúng túng sao.

"Tại sao lại không thêm vậy? Thêm vào thêm vào!" Hứa An Nam chỉ màn hình điện thoại của Nhiệm Tích, nhìn thấy cô đã thêm Wechat của Hứa Diệc Châu rồi, sau đó lại quay đầu nhìn về phía anh trai nhà mình nói chuyện, "Anh, mau đồng ý đi."

Hứa Diệc Châu gật gật đầu, cúi đầu ở trên điện thoại nhấn nhấn vài cái, Nhiệm Tích bên cạnh liền hiện lên thông báo đã thêm bạn bè thành công, vậy là, cô đã có Wechat của thần tượng rồi... Ha ha ha ha ha!!!

Cơm nước xong, Hứa Diệc Châu lái xe, ba người cùng nhau trở về khách sạn.

Xe trực tiếp đỗ vào tầng hầm, ba người cùng nhau lên thang máy.

Hứa An Nam còn lải nhải, "Chao ôi, Tích Bảo, ngày mai chị vẫn muốn đến xem mọi người quay phim."

"Dạ được, đến đi đến đi ạ, ách... Mà chị mang một ít thức ăn đến được không? Ví dụ như là cánh gà ngâm tiêu á."

"Yên tâm, giao cho chị! Em muốn ăn snack que cay Ngụy Long* không?"

*(*Xem hình ở cuối chương)*

Nhiệm Tích cảnh giác liếc Hứa Diệc Châu một cái, kéo Hứa An Nam qua nói nhỏ: "Cái đó em muốn ăn bí mật, lần sau chị đến phòng em ăn đi."

Hứa Diệc Châu ở một bên bật cười, hai đứa nhóc hay ăn hàng này.

Thang máy ngừng lại, ba người cùng đi ra ngoài.

Chạm mặt Ngô Nhất Hằng vừa cúi đầu bấm điện thoại vừa đi tới.

Ngô Nhất Hằng mới vừa đem điện thoại đưa lên tai, lại nghe được giọng nói quen thuộc gọi tên cậu, "Ngô Nhất Hằng!"

Vừa dứt lời, chuông điện thoại của Nhiệm Tích liền vang lên.

Ngô Nhất Hằng cúp điện thoại, đi đến, "Em trở về thật đúng lúc, anh đang tính đi tìm em đây. Anh Hứa."

Hứa Diệc Châu gật đầu.

Nhiệm Tích: "Anh tìm em làm gì vậy? Không phải đã nói với mọi người là em đi ăn cơm sao?"

Ngô Nhất Hằng: "Chị Dư Huyền, chị Tiểu Mễ đang chờ tụi mình ở chỗ kia, tìm tụi mình có việc."

Nhiệm Tích: "Chị Dư Huyền cũng tới à! Vội đi nhanh đi." Một bên kéo cánh tay Ngô Nhất Hằng đi về phía phòng kia, một bên quơ tay phát phát, "Em đi trước nha, tạm biệt thầy Hứa, báai bai An Nam, nhớ lên Wechat tán gẫu với em nha!"

Sau khi nhìn Nhiệm Tích cùng Ngô Nhất Hằng tiến vào căn phòng, Hứa An Nam cùng Hứa Diệc Châu cũng trở lại phòng của mình.

"Chao ôi, anh, anh không thích Nhiệm Tích hả?" Hứa An Nam đổi giày xong, liền đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống.

Hứa Diệc Châu đi vào phòng bếp rót hai ly nước, sau đó đi đến bên cạnh ghế sofa, đưa cho Hứa An Nam một ly, ngồi xuống bên cạnh cô, mới mở miệng nói: "Em ấy quá nhỏ."

Hứa An Nam giống như là nghe được truyện cười, "Anh còn hiềm khích người ta nhỏ? Người ta còn không có chê anh già đâu!"

Hứa Diệc Châu liếc Hứa An Nam một cái, ung dung nói: "Anh già sao?"

"So với Tích Bảo nhà ta thì... Già!" Dừng một chút còn nói, "Nói thật, em ấy cùng Ngô Nhất Hằng là thích hợp nhất, nhưng mà em muốn đem em ấy về nhà mình, lâu rồi không có ai hợp với em như thế!"

"Thích em ấy à?"

"Đúng vậy, hừ, tương đối thích." Hứa An Nam giơ một chân, đổi tư thế, "Nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài, nếu như anh không thích, vậy em giới thiệu cho đại ca, đại ca chắc chắn sẽ không hiềm khích em ấy nhỏ."

"Ồ nháo," Hứa Diệc Châu nhú mày, "Đại ca thì, quá nguy hiểm, không thích hợp."

"Đúng vậy, cho nên mới nói anh là thích hợp nhất rồi!"

Hứa Diệc Châu dựa lưng trên ghế sofa, cổ áo buông ra vài cái nút áo, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, hai chân thon dài vắt lên nhau, ngồi uống ly nước ấm đang cầm trong tay, ưu nhã giống như là đang nhắm nhấp rượu đỏ vậy.

Anh cùng Nhiệm Tích? Nhiệm Tích hiềm khích anh già? Anh, anh vẫn được xem là tiểu thít tươi mà!

...

Cuối tháng tám, đoàn phim đóng máy, mọi người cùng nhau ăn cơm mừng. Sau đó sắp xếp hành lý lại, mọi người chia tay bắt đầu lịch trình riêng của mình.

Nhiệm Tích cũng trở về thành phố B, bắt đầu thu dọn hành lý, vì tháng chín khai giảng nên cô bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ.

Ngày tân sinh viên của Trung Ảnh trình diễn là ngày 4 tháng 9 và ngày 5 tháng 9 tổng cộng hai ngày, nhà Nhiệm Tích nằm trong thành phố, cho nên cô đi vào ngày 5.

Sáng sớm, ba Nhiệm Hạo Điền giúp đỡ Nhiệm Tích đem hành lý cất vào phía sau hòm xe, lại dặn dò Nhiệm Tích hai câu: "Con phải ăn cơm thật đầy đủ, đừng có nghe người đại diện mà giảm cân, con còn phải cao thêm chút nữa! Còn nữa con phải tuân thủ theo quy định của trường! Đúng rồi, còn phải cùng bạn học cư xử khéo léo nữa!"

Nhiệm Tích tiến lên ôm lấy ba, "Con biết rồi, con gái của ba mấy chuyện này đâu phải là không làm được đâu."

"Ừ, còn có," Nhiệm Hạo Điền chỉ chỉ một vật, dặn dò: "Cái này đừng quên giúp ba giao cho giáo sư Thôi, giúp ba gửi lời hỏi thăm, nói ba qua một thời gian ngắn sẽ đi thăm ông ấy."

"Biết rồi biết rồi, còn có chuyện gì nữa không ba?"

"Ách, đợi ba nghĩ lại đã." Nhiệm Hạo Điền vò đầu làm trạng thái suy tư.

Mẹ Dương San ngồi ở phía trước xe đi ra, đưa tay làm bộ muốn đánh Nhiệm Hạo Điền, "Nói xong chưa? Để cho fan của anh nhìn thấy anh như vậy chắc chắn sẽ vỡ mộng mất."

"Ha ha, không phải là do anh lo lắng sao, bà xã." Nhiệm Hạo Điền tiến đến ôm lấy Dương San.

Nhiệm Tích chống gò má, hừ hừ, ở trước mặt cô mà lại ân ái.

"Đi thôi, chúng ta xuất phát, nếu anh còn nói nữa thì đi theo đi."

Nhiệm Hạo Điền mới vừa định gật đầu đồng ý, Nhiệm Tích vội vàng khoát tay ngăn cản, "Con không muốn không muốn, nếu như bị phóng viên vô tội, chuyện này tuyệt đối sẽ trở thành tin tức lớn, chúng ta vẫn là nên giữ bí mật đi!"

Cuối cùng, vẫn là chỉ có Dương San lái xe đưa Nhiệm Tích đến trường, để lại Nhiệm Hạo Điền đáng thương đứng ở trước cửa nhà.

Lúc đến Trung Ảnh đã hơn mười giờ sáng, so với lúc đến đây thì, người ít đi rất nhiều, nhưng phóng viên lại nhiều hơn một chút, nguyên một đám phóng viên tựa như sói đói vô mỗi đánh về phía những người họ cảm thấy có tiềm lực mà tiến hành phỏng vấn.

Lúc Nhiệm Tích cùng Dương San xuống xe, đã dẫn đến ít chấn động không nhỏ. Phóng viên như tổ ong hướng về phía họ bao xung quanh.

"Tích Bảo, nhìn bên này nhìn bên này!"

"Tích Bảo, cười một cái!"

"Cô Dương San, cùng con gái đến gần một chút!"

Đèn flash càng không ngừng nháy lên, phóng viên cũng bắt đầu hỏi các loại vấn đề.

"Tích Bảo, hôm nay chỉ có mẹ đưa bạn tới sao? Ba bạn đâu?"

"Khai giảng rồi, tâm trạng của bạn như thế nào? Có mong đợi bạn cùng phòng không?"

"Phấn Nhi mới vừa tiến vào trong, bạn có mong đợi trở thành bạn học của cô ấy không?"

Kỳ thật ba của Nhiệm Tích là ai ở trong giới giải trí vẫn là bí mật, Dương San là một dancer, ở trong giới giải trí cũng có chút danh tiếng, về sau làm quen ba của Nhiệm Tích, hai người yêu nhau, kết hôn, có con, nhưng bọn họ cũng không có công khai, một mặt là lo lắng Dương San sẽ phải chịu fan công kích, một mặt khác là bọn họ đều hy vọng con gái có thể không bị thân phận của ba mình mà ảnh hưởng.

Trong giới trí trù những người đặc biệt thân quen, những người khác cũng chỉ biết rõ Dương San kết hôn, biết rõ ba của Nhiệm Tích trong giới giải trí, nhưng lại không biết hai người này kỳ thật chính là vợ chồng.

Lúc còn nhỏ Dương San mang Nhiệm Tích đi vào đoàn phim, Nhiệm Tích bị đạo diễn nhìn trúng, từ đó trở đi bắt đầu đi vào con đường nghệ thuật.

Hai vợ chồng cũng không biết nên nói cái gì, liền thuận theo con gái, cho cô đi vào con đường này luôn. Hai vợ chồng muốn giúp cô, nhưng đều bị Nhiệm Tích cự tuyệt, tuổi mặc dù còn nhỏ, ý chí của cô lại rất trưởng thành, nói cái gì mà muốn dựa vào chính mình từng bước đi lên, không cần dựa vào ba mẹ.

Sau khi trả lời các vấn đề của phóng viên, Nhiệm Tích cùng Dương San kéo vali đi vào cửa chính của Trung Ảnh.

- - - - -

□

(*) Snack que cay Nguy Long

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khai giảng (1)

Trên đường đến trường có trồng rất nhiều cây ngô đồng lớn, chỉ cần một làn gió thổi qua liền làm tầng tầng lớp lớp lá cây xào xạc không yên, không khí mùa xuân càng trở nên dào dạt hơn.

Trên đường này toàn bộ đều là các tân sinh viên đến trình diện, còn có các học trường học tỷ đến hỗ trợ mọi người, ai nhìn thấy Nhiệm Tích cũng đều có chút chú ý đến.

Tân sinh viên lần này có 14 lớp được phân vào sống trong khu nhà số 2, từ quản túc lấy chìa khóa, hai người kéo hành lý đi lên phòng ngủ. Khoa biểu diễn chỉ có 2 lớp, mỗi lớp cũng chỉ có hơn 20 người, Nhiệm Tích được phân vào lớp 1 trong khoa, nữ sinh trong lớp tổng cộng chỉ có 3 căn ký túc xá, Nhiệm Tích ở tại phòng 302, không cao không thấp, ánh mặt trời còn rất tốt.

Đầu bậc thang để một chiếc gương lớn, Nhiệm Tích dừng lại ở đấy một lát, thuận tiện chỉnh lại đầu tóc, lại sửa lại áo khoác thể thao màu quất trên người, xác nhận hình tượng ổn rồi, mới xoay người đi tìm phòng ngủ.

Dương San ở phía sau liền khẽ cười nhìn Nhiệm Tích chỉnh trang, Nhiệm Tích bĩu môi, nói đây chính là tôn trọng bạn cùng phòng đấy.

Khi mở cửa phòng ngủ ra, đã có hai nữ sinh đến trước rồi.

"Chào mọi người." Nhiệm Tích cất tiếng chào hỏi, trong phòng ngủ mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Cậu là... Nhiệm Tích?" Một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa kinh ngạc nói lên.

"Trời ạ, cậu cũng ở ký túc xá với chúng tớ sao? Tớ còn cho rằng cậu không ở lại đây chứ!" Đây là một nữ sinh khác, vóc dáng rất cao, đại khái phải một

một bảy trở lên, giọng cũng rất lớn.

"Tại sao tớ lại không ở lại đây chứ?" Nhiệm Tích tìm được giường ngủ của mình, liền đem hành lý để ở trên bàn. "Trường học không phải có quy định phải ở lại sao?"

Ký túc xá của Trung Ảnh quy định bốn người một phòng, ở trên là giường ở dưới lại có bàn, còn có cả phòng tắm riêng, ban công rộng lớn, điều kiện phải nói là vô cùng tốt.

Một bên cùng mẹ sắp xếp hành lý, Nhiệm Tích một bên ngẩng đầu cùng bạn cùng phòng tán gẫu một hồi, Nhiệm Tích liền biết được nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa là Tô Y Y, đến từ thành phố S, tính cách có chút ít hướng nội, cùng cô ấy đến là bà ngoại, bà ngoại Tô Y Y liên tục dặn dò bọn cô, nói nhất định phải cư xử thật khéo léo, giống như chị em trong nhà. Còn cô gái đặc biệt cao kia gọi là Trương Hàm, người thành phố C, tính tình đặc biệt ngay thẳng, cô ấy đã đến từ hôm qua, gia đình cô ấy cũng đã trở về rồi.

Nhiệm Tích chỉ chỉ một chiếc giường còn trống, hỏi: "Cái này là của ai? Còn một người chưa tới sao?"

"Không phải đâu, " Trương Hàm ngồi ở trên bàn, "Đội cậu ấy đến, nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ rất kinh ngạc."

Vừa dứt lời, cửa phòng ngủ bị một lực mạnh đẩy ra, một giọng nói đầy nhiệt tình vang lên, "Các chị em tốt, tớ là Phùng Mộng Kiều!"

Tất cả mọi người trong phòng đều hướng mắt về cái người vừa nói, cô ấy có nét mặt hết sức tinh xảo, ăn mặc cũng rất xa xỉ, nhìn thấy Nhiệm Tích, liền thay đổi vẻ mặt giật mình, sau đó nhanh chân nhào lên lấy Nhiệm Tích một cái, lời to tiếng nhỏ nói, "A a a, Nhiệm Tích! Cậu còn nhớ tớ không? Lúc chúng ta đi thi, tớ đứng ở ngay trước mặt cậu đấy!"

Dường như đúng là có một người như vậy.

Nhiệm Tích cười tủm tỉm, "Bạn tốt, chúng ta bây giờ là bạn cùng phòng rồi."

"Tạ ơn trời, quá may mắn, khi tớ tới còn đang suy nghĩ, không biết có mình tình nào ở cùng phòng mình không, nhưng Hàn Phán Nhi được phân vào lớp 2, cùng cô ấy làm bạn cùng phòng có khả năng không quá lớn, nhưng cùng cậu lại có khả năng rất lớn, thật sự là quá hạnh phúc!" Phùng Mộng Kiều vẻ mặt có chút ít khoa trương, trong phòng ngủ liền xuất hiện một tràng cười, vui vẻ hòa thuận.

Thu dọn đồ đạc xong, Nhiệm Tích liền nhận được tin nhắn của Trữ Phàm, nói cô ấy ở phòng 407, nói Nhiệm Tích không có việc gì thì đi qua đây ăn thịt xiên đi, nói là tiện khoe khoang mối quan hệ thật tốt của hai người nữa nha ~ Hàn Phán Nhi cũng vừa gửi tin nhắn đến, cô ấy ở phòng 305. Nhiệm Tích liền trả lời từng cái một.

Thu dọn đồ đạc cá nhân xong rồi, mọi người lại cùng nhau quét dọn ký túc xá một lần nữa. Nhiệm Tích cùng mẹ xuống căn tin ăn cơm, sau đó lại tiễn mẹ đến trước cổng trường.

Dương San trước khi lên xe xoa đầu cô một cái, "Cùng bạn học cư xử thật khéo léo nha, còn nữa, nhanh chóng đưa đồ của bố cho Thôi giáo sư nghe chưa." Nói xong, liền lấy từ sau xe ra một cái túi, lúc vừa mới đến ký túc xá, Nhiệm Tích cùng mẹ cảm thán một câu tốt quá, vì lúc ngồi trên xe, cô thấy ký túc xá cũng cách cửa chính của trường khá gần, nên đưa đồ cho Thôi giáo sư sẽ tiện hơn rất nhiều.

"Dạ vâng, con biết rõ rồi, mẹ lái xe chậm một chút nha, nhớ chú ý xem đường đấy."

Tiền mẹ về xong, Nhiệm Tích lại một mình đi vào ký túc xá, nhanh chóng tìm được phòng làm việc của Thôi giáo sư.

Gõ cửa, bên trong vang lên âm thanh "Mời vào."

Nhiệm Tích xoay nắm cửa, đẩy cửa vào, "Thôi gia *."

(*Từ này có nghĩa là ông nhưng mình thấy để gia gia nghe thân thiết hơn, còn xưng thì vẫn là ông)

Ngồi đằng sau đồng văn kiện là một giáo sư đeo một chiếc kính lão, nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, cười hơ hớ, "Chao ôi ô, Tích Bảo, đến trình diện à!"

"Đúng ạ, cháu cùng mẹ đến, " Nhiệm Tích đi vào phòng làm việc, thuận tay đóng cửa lại, sau đó đem cái túi trong tay để lên trên bàn làm việc, "Đây là ba cháu đem tới cho ông."

"Ha ha ha, rất có tâm nha."

"Dạ, ba cháu nói lần sau sẽ đến thăm hỏi ông."

"Được được được."

Ánh mắt trong lúc vô tình nhìn thấy hai chiếc khung ảnh trên bàn, bên trong đều là người quen cả. Trong đó một cái là cô và ba cùng giáo sư Thôi, còn có một cái là Hứa Diệc Châu cùng giáo sư Thôi, chắc đây đều là chụp từ rất lâu rồi, bởi vì cô và ba cùng Hứa Diệc Châu nhìn đều rất trẻ trung.

Thần tượng của cô xem ra thật tươi nha... Còn mặc nguyên bộ đồ chơi bóng hồng phấn nữa chứ... Thật sự là... Bối rối quá đi...

Giáo sư Thôi nhìn theo ánh mắt Nhiệm Tích liền thấy hai cái khung ảnh, "Đây đều là hai học trò đặc ý của ta, là những học trò tốt nhất trong các học trò, đáng tiếc ba cháu lại không tiếp tục nữa." Dừng một chút, còn nói: "Nhưng giờ cũng không tiếc nuôi nữa, bởi vì có thể để cháu tiếp tục thay ba hoàn thành giấc mơ vẫn chưa xong rồi."

Giấc mơ của ba?

Sau khi tạm biệt giáo sư Thôi, Nhiệm Tích đi dạo một vòng quanh ký túc xá, Phùng Mộng Kiều đang tiễn bố mẹ, Tô Y Y cùng bà ngoại nhấc theo túi nhỏ cũng chuẩn bị rời đi, vành mắt Tô Y Y hồng hồng, tiễn bà ngoại đi tới cửa, bà ngoại lại quay đầu lại, nhìn Nhiệm Tích và các cô nói: "Bốn cháu nhất định phải cư xử thật tốt với nhau, ở đây hãy xem nhau như chị em vậy."

"Dạ vâng, bà yên tâm đi!" Mọi người cùng nói một lời, bà Tô Y Y liền cười một cái, nếp nhăn trên mặt lại sâu hơn chút ít.

Tô Y Y muốn đưa bà ngoại tới trạm xe, Phùng Mộng Kiều thì sắp xếp lại đồng hồ chơi một mình, còn thỉnh thoảng cùng Nhiệm Tích tâm sự, Tưởng Hàm nằm lý ở trên giường nghịch điện thoại, ngoài cửa còn thỉnh thoảng có các nữ sinh thậm chí là các khoa khác chạy sang đây nhìn Nhiệm Tích.

Nhiệm Tích liền bày tỏ, cảm giác mình giống như là đang ở trong vườn bách thú vậy, bị mọi người quan sát như khi ấy.

"Chao ôi, các đồng chí, đã xem thông báo chưa? Trong kỳ nghỉ hè, khoa biểu diễn muốn thành lập vài nhóm, tất cả mọi người đều phải tham gia, mỗi lớp lại là từng nhóm khác nhau. Chủ nhiệm lớp yêu cầu hôm nay 6 giờ rưỡi đến phòng A101 tập hợp." Trờ mình, Tưởng Hàm thò đầu từ bên giường ra hàng rào nói, "Cậu nghĩ xem, có chuyện xảy ra chứ? Khoa sẽ có các học trưởng học tỷ đến không? Ngô Nhất Hằng liệu sẽ đến chứ?" Những lời này là hỏi Nhiệm Tích.

"Ngô Nhất Hằng? Anh ấy sẽ không đi đâu, anh ấy ra ngoài quay phim rồi."

"Chao ôi chao ôi chao ôi, " Phùng Mộng Kiều xoay người nằm sấp ở trên ghế dựa, vẻ mặt bát quái, "Cậu cùng Ngô Nhất Hằng là quan hệ như thế nào vậy?"

"Là... Bạn bè." Nhiệm Tích nhú nhú mày.

Phùng Mộng Kiều không tin, tiếp tục truy vấn, "Làm sao có thể? Hai người chắc chắn có quan hệ không bình thường nha, nói một chút thôi mà!"

Nhiệm Tích có chút khó khăn, nói cái gì bây giờ? Cái quan hệ này là do công ty muốn vậy, đúng ra là không có gì cả! Hơn nữa, trước khi vào học, Y Dư Huyền còn đặc biệt dặn dò cô, ở trước mặt bạn học phải biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói..

Tưởng Hàm nhìn ra Nhiệm Tích khó xử, vội vàng nói sang chuyện khác, "Này, nghỉ hè cậu có phải đi quay ở thành phố F không?"

Nhiệm Tích thuận thế nói tiếp, "Đúng vậy."

"Cậu tớ là nhân viên trong tổ kịch, cậu ấy hỏi tớ, cùng Hứa ảnh để tập diễn là cảm giác gì vậy? Anh ấy có đẹp trai hay không? Tớ đều chưa thấy qua anh ấy đâu, trước anh ấy đảm nhiệm vai trò giám khảo tớ cũng không nhìn thấy."

"Cậu cùng Hứa Diệc Châu quay phim chung sao?" Phùng Mộng Kiều kinh ngạc hô lên.

Tưởng Hàm: "Cậu không thấy tin tức sao? Trước ngày khai máy, trên Weibo đều có đăng tin mà."

"À, tớ nghỉ hè liên tục ở nước ngoài, đều không thường xuyên chú ý tin tức trong nước đâu." Phùng Mộng Kiều làm ra bộ dạng "Thật hâm mộ", "Thật hâm mộ cậu quá đi, tớ cũng rất muốn cùng Hứa Diệc Châu quay phim chung!"

Nhiệm Tích: "Tốt quá đi, cố gắng lên, mọi người chắc chắn sẽ có cơ hội thôi mà."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Khai giảng (2)

Ba người nói chuyện được một lát, khoảng 5 giờ chiều Tô Y Y trở về.

Bốn người dự định cùng đi căn tin ăn cơm sau đó cùng đến giáo đường A. Lúc ăn cơm, bốn người bọn họ làm cho người ta để ý rất nhiều, không nói đến có người nổi tiếng đang ở đây, dù sao đây là khoa biểu diễn, bọn họ đều có nhan sắc.

Còn có rất nhiều bạn học cầm lấy điện thoại chụp các cô.

Phùng Mộng Kiều rất là hưởng thụ, tướng ngồi chính trực, ăn cơm cũng thông thả ung dung, "Thì ra đây là cảm giác được chụp ảnh, tớ thích quá."

Tường Hàm không giống như Phùng Mộng Kiều có dáng vẻ như vậy, nhưng cũng tự nhiên thanh thản.

Trái lại Tô Y Y lại không quen, cô liên tục cúi thấp đầu, giống như có chút ít không được tự nhiên lắm.

Nhiệm Tích thấy vậy, cô dựa vào gần Tô Y Y nhẹ giọng hỏi: "Y Y này, cậu không thích cảm giác này à? Nếu không tớ bảo bọn họ đừng chụp nữa." Nhiệm Tích nói xong liền nghĩ đứng dậy.

Tường Hàm vội vàng giữ chặt cô, "Cậu đừng làm vậy, nếu cậu nói vậy với bọn họ, đến lúc đó sẽ cho rằng cậu muốn giật tít chuyện này lên, tựa đề tin tức lúc đó sẽ là: Bạn học Nhiệm Tích nói rằng Nhiệm Tích không có lễ phép mà làm quá mọi chuyện lên."

Phùng Mộng Kiều phụ họa: "Đúng thế đúng thế, huống chi về sau vào giới giải trí bị nói như thế, bị chụp ảnh vốn rất bình thường mà, nhất định phải thích ứng từ bây giờ là vừa."

Tô Y Y ngẩng đầu cười cười, "Tớ không sao."

Nhiệm Tích nhìn cô, "Vây cũng tốt, nhưng mà cậu yên tâm đi, các bạn học đều là nhất thời mới lạ thôi, qua một ít thời gian sẽ không còn như thế nữa."

Tô Y Y gật gù đầu.

Phùng Mộng Kiều: "Đúng rồi, các cậu có biết học kỳ này sẽ có một chương trình giải trí quay ở trường mình không?"

Tường Hàm: "Có phải là chương trình gì mà "Đi Học Đi" không?"

Phùng Mộng Kiều: "Đúng đúng, chính là cái đó, Nhiệm Tích cậu biết không?"

Chương trình này đương nhiên Nhiệm Tích cũng biết rõ, nó có quy mô rất lớn, do Tỉnh Ngu cùng Trung Ảnh hợp tác ghi lại những tiết mục xuất sắc của mọi người tại trường họ, giáo viên trong trường sẽ chọn ra 8 vị dự thính để vào trường học tập. Chương trình sẽ tập trung quay quanh nhu cầu học tập chuyên nghiệp của khoa biểu diễn, triển khai âm nhạc, biểu diễn, hình thể, vũ đạo cùng một loạt các kiến thức chuyên nghiệp về nghệ thuật và cuối cùng là kiểm tra năng lực.

Nghe nói công ty vốn là muốn cùng Bắc Điện hợp tác, nhưng Y Dư Huyền lại đề nghị Trung Ảnh. Lý do của Y Dư Huyền là: Dựa theo tin tức của tôi, sinh viên năm nhất Hàn Phán Nhi trong thời gian này đi diễn rất nhiều, nên cô ấy có tỷ lệ tiếp xúc với mọi người nhiều, nhưng Tích Bảo của chúng ta lại không có, chỉ bằng đem tiết mục này hợp tác cùng Trung Ảnh, mặc dù nhân vật chính sẽ là những người dự thính, nhưng có thể làm cho Tích Bảo tiếp xúc với mọi người nhiều hơn, đến lúc đó hậu kỳ cùng biên tập tốt một chút, bố trí hình ảnh sinh viên cố gắng học tập là được...

Đề nghị này các nhân viên cao cấp của công ty đều đồng ý, vì vậy liền truyền tin tức ra.

Nhiệm Tích một bên nhai thức ăn trong miệng một bên gật đầu, nuốt xuống xong mới mở miệng nói, "Ừ, tớ biết."

Phùng Mộng Kiều đề thấp âm thanh hỏi, "Cái này giống như là công ty đại diện đầu tư cho cậu vậy, chuyện này có phải không vậy? Tỷ suất xuất hiện nhiều hơn? Tớ nghe nói lúc nghỉ hè đã chọn xong các dự thính sinh, Nhiệm Tích cậu có biết ai là dự thính không? Còn có, các giáo viên là ai thế?"

Phùng Mộng Kiều một hồi hỏi một lượt các vấn đề, đều là các vấn đề Nhiệm Tích khó có thể trả lời, có chút ít tin tức công ty đã yêu cầu là muốn giữ bí mật.

Ngừng một chút, Nhiệm Tích mở miệng: "Cái này tớ không biết nữa, hơn nữa, mấy ngày nữa người ta đến đây là cậu biết thôi."

Không hỏi được thông tin gì, Phùng Mộng Kiều có chút ít thất vọng "A" một tiếng.

Tường Hàm suy đoán: "Các cậu nói xem có Hứa Diệc Châu không? Anh ấy cũng tính là bạn học của tụi mình, hơn nữa lại rất nổi tiếng."

Phùng Mộng Kiều cùng Tô Y Y đều rất kích động, hy vọng có thể cùng Hứa ảnh đế, Hứa sư huynh trò chuyện...

Hứa Diệc Châu đến làm thầy sao? Vây là thành thầy Hứa thật rồi, nhưng mà Nhiệm Tích còn nhớ Y Dư Huyền nói cho cô biết trong danh sách hình như không có Hứa Diệc Châu mà, hơn nữa, dựa theo như các fan trong Wechat nói về lịch trình của anh, thần tượng cô gần đây đang ở Singapore quay phim! Thật sự là quanh năm suốt tháng anh ấy làm việc không ngừng, là một fan, Nhiệm Tích bày tỏ rất đau lòng...

Hơn nữa, đã hơn mười ngày cô chưa được thấy thần tượng, quả nhiên là, người đã từng gặp lại không ngừng muốn gặp hoài, trước đây chưa từng thấy người thật nên cô không có cảm giác gì, bây giờ đã được gặp rồi, vài ngày không được nhìn thấy cũng có chút cảm giác không quen... Chao ôi...

Buổi tối cả hai lớp học của khoa biểu diễn đều bắt đầu cùng lúc, Nhiệm Tích nhìn thấy Hàn Phán Nhi, hai người tán gẫu hai ba câu, hẹn nhau ngày mai cùng ăn cơm. 6 giờ rưỡi giáo viên vào, cùng mọi người nói chuyện, phát đồng phục, sau đó mọi người tự tiến cử ban cán bộ, các sư huynh sư tỷ đến tuyên truyền các câu lạc bộ... Cuối cùng giáo viên nhắc nhở mọi người buổi lễ tựu trường ngày mai nhớ mặc đồng phục, đừng đi muộn, sau đó kết thúc...

Lúc về ký túc xá đã hơn 9 giờ, Phùng Mộng Kiều đột nhiên la hét muốn up hình tự sướng.

Nhiệm Tích lúc này mới nhớ hôm nay mình bận đến vắng đầu, đã quên mất phải up Weibo để chia sẻ cho fan biết hoàn cảnh mới của cô, chị Dư Huyền cũng bảo cô như thế.

Bốn người bắt đầu tự sướng, tìm tấm hình mà mọi người cùng ưng ý thật sự rất khó khăn, chụp có một tấm hình mà lại mất hơn mười phút.

Lúc lựa được ảnh đẹp, Phùng Mộng Kiều đề nghị: "Nhiệm Tích, hay là cậu up đi, sau đó tag chúng tớ vào, rồi tụi tớ chia sẻ lại."

Nhiệm Tích cảm thấy như thế cũng được, rất sáng khoái đáp ứng: "Được, các cậu nhập Weibo của mình vào đi."

Phùng Mộng Kiều thừa thắng xông lên: "Vậy chúng ta có thể theo dõi nhau không?"

Tường Hàm liếc Phùng Mộng Kiều một cái, cảm thấy này cô gái này thật gấp gáp muốn nổi tiếng. Tô Y Y cũng trầm mặc, không nói gì.

Ngón tay Nhiệm Tích đang chỉnh ảnh dừng lại, khó xử nói: "Cái này, không được. Tớ muốn theo dõi ai phải được người đại diện đồng ý mới được."

Phùng Mộng Kiều vẫn chưa từ bỏ ý định, "Nếu không, cậu đi hỏi người đại diện thử đi? Theo dõi bạn học thôi mà, sẽ không có sao đâu."

"Ách..." Nhiệm Tích nhất thời cứng họng, cô nghĩ có nên đi hỏi chị Dư Huyền chuyện này không?

Tường Hàm liền nhìn thấy có chút ít nhìn không được, lên tiếng đánh vỡ không khí trầm tĩnh trong phòng, "Không cần đâu, Nhiệm Tích cậu up lên nhanh đi, tớ đi tắm rửa trước, đợi lát nữa sẽ chia sẻ lại sau."

Tô Y Y cũng nói: "Đúng vậy, mọi người mau đi tắm rồi đi ngủ đi, cũng sắp mười giờ rồi, không phải là nên đi ngủ sao?"

Phùng Mộng Kiều đành phải thôi.

Nhiệm Tích thở phào nhẹ nhõm, trước khi nhập học, Y Dư Huyền có nói với cô, cùng các bạn học cư xử khéo léo là một chuyện, nhưng phải phân biệt được cái nào là thật lòng, cái nào là nhân cơ hội ấy để nổi tiếng... Phùng Mộng Kiều, cô có cảm giác tâm tư của cô gái này không đơn giản...

Buổi tối đầu tiên ở Trung Ảnh đã trôi qua, dù có chút ít sự việc xảy ra, nhưng đối với cuộc sống đại học này, Nhiệm Tích vẫn rất mong đợi.

Vào ngày thứ hai, buổi lễ khai giảng được rất nhiều người mong đợi, được tổ chức trong phòng chiếu phim tiêu chuẩn. Tinh thần của tất cả mọi người đều tràn đầy phấn chấn, trên người mặc đồng phục, mọi người cùng nhau trang nghiêm đọc tuyên thệ. Nhiệm Tích đại diện các tân sinh viên lên sân khấu phát biểu, từ lúc nghĩ hè đã được định ra như thế, nên Nhiệm Tích cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Từ trên sân khấu đi xuống, cô liền nhận được 2 tin nhắn.

Tin nhắn thứ nhất là từ Hàn Phán Nhi: Cậu đẹp quá, chúc mừng nha.

Còn có một cái là của Trữ Phàm: Cô gái nhỏ lớn lên thật xinh đẹp nha, buổi trưa cậu có hẹn chưa? Cùng nhau đi ăn cơm đi!

Nhiệm Tích cười cười, trả lời lại tin nhắn của hai người.

"Cảm ơn nha ~ cậu cũng xinh đẹp ~"

"Tiếc quá, cô gái nhỏ xinh đẹp này đã có hẹn rồi, cậu chỉ có thể đợi đến tối thôi."

Buổi trưa Nhiệm Tích cùng Hàn Phán Nhi ăn cơm trưa. Hai người mình tinh ngồi cùng bàn ăn cơm, các bạn học chung quanh đều rất hưng phấn, cầm lấy điện thoại mà chụp không ngừng, gửi vào nhóm chat trên Wechat, còn up lên cả Weibo. Hot search trên Weibo liên xuất hiện chủ đề:

Nhiệm Tích Hàn Phán Nhi Trung Ảnh ngồi cùng bàn ăn cơm

Tình bạn của Nhiệm Tích Hàn Phán Nhi tươi đẹp #...

Hàn Phán Nhi nói với Nhiệm Tích về chuyện người đại diện của mình đã nhận phim mới, bảo rằng chắc là cô đi tập huấn quân sự rồi mới vào đoàn phim, sau đó cô hỏi về dự định của Nhiệm Tích.

Nhiệm Tích nhún nhún vai, "Tớ chưa có ý định nhận thêm phim, nhưng mà chắc là phải phối hợp để đi tuyên truyền bộ phim mới quay á."

Hàn Phán Nhi nhướn mày, cười nói: "Không phải là cậu còn chương trình giải trí kia sao, "Đi học đi", đúng không?"

Nhiệm Tích khoát khoát tay, "Chương trình đó nhân vật chính đâu phải tớ đâu, tớ chỉ đóng vai phụ thôi!"

...

Buổi chiều là nói về y phục trong buổi huấn luyện quân sự, cũng không có chuyện gì nữa, buổi tối Nhiệm Tích và Trữ Phàm cùng nhau ăn cơm.

Nhiệm Tích cùng Trữ Phàm nói về bạn cùng phòng của mình, Trữ Phàm đã giúp cô làm cho rõ ràng, "Các cậu dù sao cũng là người cùng nhau đi trên

một con đường, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh, đương nhiên nếu dựa vào danh tiếng của cậu bây giờ, bọn họ kém hơn cậu một chút, nhất định sẽ có vài người muốn dựa vào cậu mà nổi tiếng. Nếu như cậu cũng nguyện ý, vậy thì không sao cả, còn nếu như cậu không đồng ý, vậy thì đừng để các cậu ấy được như ý nguyện."

Buổi sáng ngày 7 tháng 9, mọi người cùng nhau đi đến phòng y tế của trường để kiểm tra sức khỏe. Xế chiều ngày hôm đó, tất cả học sinh của 14 lớp đều lên xe buýt hướng về phía cơ sở huấn luyện quân sự, bắt đầu kỳ hạn 14 ngày tập huấn.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lại gặp thầy Hứa

Huấn luyện quân sự là khóa học bắt buộc các sinh viên năm nhất phải tham gia.

Huấn luyện quân sự nhằm giúp hình thành những nếp sống và sinh hoạt tốt đẹp, tăng cường tính thể lực cho các tân sinh viên. Huấn luyện quân sự còn giúp cho các bạn học có cơ hội xây dựng tình cảm với nhau, cùng nhau đứng dưới ánh mặt trời chói lọi, cùng nhau điên cuồng chạy đến căn tin tranh cơm, cùng nhau vây quanh huấn luyện viên hát quân ca, cùng nhau đồng cam cộng khổ...

Huấn luyện quân sự cũng là nơi làm tất cả mọi người gầy hơn, cũng đen hơn. Kem chống nắng có tốt đến mấy cũng không chống đỡ nổi ánh mặt trời hung mãnh! Các bạn học suốt ngày tụ cùng một chỗ than kêu ai oán.

"Chao ôi, nhìn xem tất cả mọi người đều gầy hết rồi, còn tớ sao không ốm được vậy?"

"Trời ạ, sao tớ đen thế? Cậu nhìn tớ xem, so với tớ cậu trắng hơn nhiều."

"Oh my god! Nhìn tớ bây giờ với trong hình hoàn toàn khác nhau luôn chao ôi!"

...

Nhiệm Tích cũng đi theo, đám bọn họ rất dễ chịu, cũng nhau cười giỡn rất vui, tất cả mọi người ai cũng đặc biệt thích cô, có người còn nói nhỏ với cô, "Vừa mới gặp còn tưởng rằng cậu sẽ có cái dáng vẻ ngôi sao, không nghĩ tới lại cư xử khéo léo như vậy."

Ai cũng đều nói tình bạn thời sinh viên là chân thành và chân thực nhất, một nhóm bạn cùng lứa tuổi rất nhanh hoà hợp với nhau, đều trở nên đoàn kết hơn.

Thời gian nói mau không mau, nói chậm cũng không chậm, kỳ hạn mười bốn ngày khóa huấn luyện quân sự kết thúc.

Các bạn học lại ngồi xe buýt trở lại trường học, bắt đầu cuộc sống đại học của sinh viên năm nhất.

Buổi sáng, đầu tiên là lớp biểu diễn, lớp thanh nhạc, lớp ngôn ngữ, lớp thể chất, xếp hạng tiểu phẩm..

Chương trình "Đi Học Đi" này từ ngày bọn họ dự buổi lễ tựu trường đã bắt đầu tiến hành, nhưng dự thính sinh cũng không có cùng các tân sinh viên đi tham gia huấn luyện quân sự, bọn họ đang lợi dụng thời gian mười bốn ngày này để rèn luyện đề cao tính chuyên nghiệp cho chương trình.

Chủ nhiệm lớp liền nói cho các sinh viên năm nhất nghe, tiết mục lần này sẽ do khoa biểu diễn năm nhất thực hiện, tuy nhiên việc đi học vẫn diễn ra bình thường, mỗi tuần chương trình sẽ rút ra vài ngày cùng dự thính sinh lên lớp, camera thì mọi người cứ xem như không tồn tại, đương nhiên camera man cũng sẽ không quấy rầy đến cuộc sống riêng tư của các sinh viên.

Còn có dàn sao làm giáo viên là: Lý Trước Khi An, Hoàng LiLi, Tiền Sở còn có cả Lưu Vân. Cũng không có Hứa Diệc Châu. Nhiệm Tích cảm thấy không sai, nhưng đồng thời còn cảm thấy có một chút mất mát.

Chao ôi, không thấy được thần tượng... Phải đợi đến lúc phim bắt đầu quảng bá mới có thể gặp...

Các sinh viên năm nhất khoa biểu diễn đều rất hưng phấn, bọn họ còn chưa qua hết năm nhất, mà đã có lên cơ hội TV rồi, mặc dù khả năng xuất hiện không nhiều, nhưng so với sinh viên năm hai đã là may mắn hơn rồi.

Đương nhiên, mọi người trong lòng đều biết rõ, này đều là phúc của Nhiệm Tích.

Nhiệm Tích cùng Y Dư Huyền âm thầm trò chuyện, hy vọng mọi người chỉ tập trung quay các sinh viên cùng dự thính sinh, đừng để ống kính đi theo cô, hại cô muốn làm việc riêng cũng không được. Nhưng mà máy quay vẫn không tự chủ mà cứ đi theo sát cô.

Nhiệm Tích nội tâm OS: Camera man cũng thật nhàn rồi quá đi? Không đi quay nhân vật chính, lại cứ ở đây quay cô, cô nghiêm túc hoài nghi, chị Dư Huyền có phải phải thêm một camera riêng lại đây để quay riêng cô không nhỉ!

Quảng thời gian thanh xuân ở đại học lúc nào cũng trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, cuộc sống đại học đã qua hơn một tháng.

Các sinh viên cùng dự thính sinh sống chung rất hòa hợp.

Vậy là sắp bắt đầu kỳ thi, bài thi đầu tiên là môn tiếng Anh.

Do chương trình phối hợp, Nhiệm Tích cùng một anh chàng dự thính An Hựu Dur cùng nhau hợp tác trong bài thi tiếng Anh này.

An Hựu Dur là một trong những dự thính sinh có khí chất cao nhất, vóc người cao lớn đẹp trai, hơn nữa từ nhỏ đến lớn còn diễn qua không ít nhân vật, có thể nói, cậu ấy ở trong mắt công chúng còn có chút danh tiếng.

Vừa mới bắt đầu chương trình khi mọi người biết An Hựu Dur tới, tất cả đều hết thấy giật mình, bởi vì cảm thấy căn bản cậu ấy không cần thiết phải tham gia.

Nhưng lại nghĩ lại, điều cậu ta quan tâm nhất chính là có cơ hội lưu lại Trung Ảnh học tập, có lẽ điều người ta muốn chỉ là dành lấy một suất mà thôi.

An Hựu Dur trong khoảng thời gian này biểu hiện liên tục đặc biệt xuất sắc, Mặc Mặc âm thầm cùng Nhiệm Tích trao đổi qua, nói là nghe cấp trên bảo, hình như là muốn ký hợp đồng với An Hựu Dur, cho nên dự định cho Nhiệm Tích cùng cậu ta hợp tác vài lần, vì cậu ta cũng khá tiềm năng.

Nhiệm Tích rất thích nha, cùng tiểu soái ca hợp tác, rất là vui nha!

Nhiệm Tích không có thói quen ngủ trưa, sau khi cô ăn cơm trưa xong, liền định đi hồ nhân tạo ở bên cạnh tản bộ cho tiêu thức ăn.

Vào những ngày tháng Mười, bầu trời xanh biếc như biển, đám mây trắng noãn như tuyết, cây xung quanh tràn ngập sắc xanh, nước trong như rửa, gió hai tay liền có thể ngăn trở ánh mặt trời nhỏ đang chiếu thẳng xuống, tâm tình cũng rất tuyệt vời.

Trên đường cũng không có nhiều người, ai cũng đều về ký túc xá nghỉ ngơi hoặc là chạy đến phòng trà nói chuyện phiếm.

Nhiệm Tích chỉ có một mình chậm rãi dạo bước, một bên uống sữa chua, nhàn nhã cực kỳ.

Cách đó không xa, có hai người lọt vào mắt cô.

Aaa cái người lớn tuổi kia hình như là giáo sư Thôi, còn người đàn ông bên cạnh kia là ai nhỉ?

Vóc dáng rất cao, hình tặn 1m85, mặc một chiếc áo T-shirt màu tím, quần đen, trên đầu còn đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai, hơn nữa vành nón còn kéo xuống rất thấp.

Là mình tỉnh nào trở về thăm giáo sư sao? Xem ra còn có chút quen thuộc nha.

Nhiệm Tích vừa vặn cùng bọn họ chạm mặt, liền chào hỏi một tiếng.

"Chào giáo sư Thôi." Bên cạnh có người khác ở đây, không thể gọi một tiếng ông được.

"Tích Bảo, chào con, con không ngủ trưa à?" Thôi giáo sư cười hơ hớ.

"Tại buổi tối con ngủ nhiều quá, nên buổi trưa con không ngủ được." Cùng giáo sư Thôi chào hỏi xong, Nhiệm Tích dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía người bên cạnh giáo sư Thôi, so với người kia thì cô quá thấp, nên ánh mắt cô từ dưới lên, dĩ nhiên là trông thấy khuôn mặt dưới chiếc mũ lưỡi trai kia.

Góc cạnh rõ ràng môi dưới cong cong, sống mũi cao thẳng, con mắt mỉm cười híp lại, ánh mắt người kia đang tập trung vào cô.

"Thầy Hứa!" Nhiệm Tích kinh ngạc hô lên.

Hứa Diệc Châu cong cong khóe môi, cùng chào hỏi với cô, "Đã lâu không gặp."

Lúc này cách ở phía xa, Hứa Diệc Châu đã nhìn thấy Nhiệm Tích, đang tràn đầy sức sòg.

Cô mặc một chiếc váy, dây đeo ngang bụng, có điểm giống lần đầu tiên anh nhìn thấy cô. Trong tay còn cầm lấy hộp sữa chua, ở trên đường hết sức sôi nổi, đáng yêu cực kỳ.

Cây ngô đồng hai bên "Sột soạt" rung động, hàng lá xanh khẽ rung động, lại phối hợp cùng cô gái đầy hoạt bát dưới kia, tựa như một bức tranh sinh động vậy.

Hứa Diệc Châu giãn mày ra, anh chưa từng thấy nữ diễn viên nào như cô...

Ách... Khó có thể dùng lời mà hình dung được... Tóm lại, là khiến người ta cảm thấy thật thoải mái.

Sau đó, cô liền lại đây chào hỏi.

Nhưng mà, cô lại không nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên, không phải là nói là fan anh sao? Là cô chưa quen thuộc với thần tượng nhà mình sao? Lại còn quay chung với nhau nhiều tháng như vậy...

"Thầy Hứa anh tới gặp giáo sư Thôi à?" Nhiệm Tích để hai cánh tay cầm hộp sữa chua xuống, thật là không nghĩ đến trong trường còn có thể trông thấy thần tượng nhà, vui quá!

"Ừ, nhớ thầy nên tới." Nói xong câu này, ánh mắt Hứa Diệc Châu vẫn nhìn chằm chằm vào Nhiệm Tích, hơn một tháng không gặp, cô bé này hình như cao lên một chút.

Thật ra lần này anh về trường, một mặt là muốn đến thăm giáo sư, còn về mặt khác là do có chút muốn gặp Nhiệm Tích.

Lại thấy em gái nhà mình không có việc gì làm liền nói với anh hãy nghĩ cách gặp Tích Bảo đi, làm cho anh tựa như có cảm giác hình như mình cũng có chút nhớ đến cô... Cũng không biết là thật hay giả... Dù sao nhìn thấy anh liền vui vẻ...

"A, " Nhiệm Tích ngoan ngoãn gật đầu, còn nói: "Giáo sư người tiếp tục tán gẫu đi, con xin phép đi trước. Tạm biệt." Hướng về phía hai người họ giong tay, Nhiệm Tích vòng qua sau, liền đi thẳng.

Mới gặp một lát mà...

"Nhiệm Tích!" Sau lưng truyền đến một giọng nam gọi, Hứa Diệc Châu quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một người con trai đang chạy chậm chậm về phía Nhiệm Tích, sau lưng còn có một anh camera đi theo.

Hai người không biết đã nói những thứ gì, sau đó cùng nhau sóng vai đi tiếp.

Hứa Diệc Châu hơi hơi nhíu mày, ngay cả bên cạnh giáo sư Thôi đang nói gì anh đều không nghe thấy.

Giáo sư Thôi hướng theo ánh mắt anh nhìn lại, nói: "Hình như là An Hựu Dư, là dự thính sinh trong chương trình lần này."

Hứa Diệc Châu hỏi: "Cậu ta như thế nào?"

Giáo sư Thôi suy nghĩ một chút, trả lời đúng trọng tâm: "Cao to, có khí chất, diễn tốt. Là một mầm non đáng bồi dưỡng."

Hứa Diệc Châu như có điều suy nghĩ, sau đó cùng Thôi giáo sư đi tiếp.

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hứa: Em không nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên!

Tích Bảo: Thật xin lỗi, em có mắt như mù!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cô Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ăn cơm một mình

An Hựu Dư tới tìm Nhiệm Tích để cùng nhau luyện tập cho bài kiểm tra Tiếng Anh sắp tới.

Hai người đi đến hội trường Bốn Mùa, gọi hai ly đồ uống lạnh, ngồi cùng một chỗ rồi bắt đầu luyện tập đối thoại, bên cạnh có camera man quay lại.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng rung lên 2 hồi, Nhiệm Tích tùy ý liếc qua, sau đó liền kinh hãi, nhanh chóng cầm lấy điện thoại.

Là thông báo tin nhắn Hứa Diệc Châu gửi đến.

Tên hiện lên trên màn hình còn là thầy Hứa.

Tuy hai người trao đổi số điện thoại đã rất lâu rồi, nhưng cũng không có liên lạc với nhau, ngay cả trên Weibo cũng không có gì, chỉ là lâu lâu anh ngẫu nhiên khen cô vài cái.

Thầy Hứa tại sao lại gửi tin nhắn cho cô? Bọn họ có gì để nói với nhau sao?

Nhiệm Tích có chút ít thấp thỏm, bấm vào thông báo trên điện thoại.

Thầy Hứa: Buổi tối em có thời gian không?

Buổi tối? Nhiệm Tích nghiêm túc suy nghĩ một chút, hình như là có thời gian.

Ngón tay cô nhanh chóng gõ lên bàn phím.

Nhiệm Tích: Dạ có.

Không được không được, như thế này đơn giản quá, xóa đi dòng chữ trên màn hình.

Nhiệm Tích: Dạ có thời gian, thầy Hứa có chuyện gì không?

Lại lác đầu, thế này hình như nói hơi nhiều, không được không được.

Cuối cùng, tin nhắn Nhiệm Tích gửi đi là: Dạ có thời gian.

Gửi xong tin nhắn, phát hiện An Hựu Dư vẫn luôn mỉm cười nhìn cô, Nhiệm Tích thẹn thùng cười cười, "Ngại quá, chúng ta tiếp tục đi."

Vừa gửi tin nhắn cho anh không được bao lâu, lại có thông báo tin nhắn mới.

Thầy Hứa: Vậy thì tốt, buổi tối mời em đi ăn cơm. Lúc 6 giờ em hãy đến phía dưới nhà trọ của giáo viên tìm xe của tôi, bảng số xe là XXXXXX.

Gì cơ? Thầy Hứa muốn mời cô đi ăn cơm? Vì chuyện gì? Trước đây không phải anh đã mời rồi sao? Chẳng lẽ lần này là muốn ăn cơm riêng với cô?

Trời ạ? Cô cùng thần tượng ăn cơm riêng sao?

"Nhiệm Tích, Nhiệm Tích, Nhiệm Tích!" An Hựu Dư quơ tay trước mặt cô hai cái, thành công làm cô hồi phục lại tinh thần.

"Há? Anh vừa mới nói cái gì?"

Biết rõ cô ấy lại thất thần, An Hựu Dư bắt đầu cười cười, "Đến lượt em rồi."

"Há? À, vâng."

Hứa Diệc Châu ngồi trong căn hộ của giáo sư Thôi, nhận được tin nhắn của Nhiệm Tích, trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ.

"Được"

Sau giờ học, Nhiệm Tích liền chạy như bay về ký túc xá, ngay cả An Hựu Dư hẹn cô tiếp tục luyện tập tiếng Anh cũng bị cô nhả nhận từ chối.

Ăn cơm cùng thần tượng đương nhiên là không thể tùy tiện, cô muốn ăn mặc tí mỉ một chút.

Nhiệm Tích tắm rửa sạch sẽ, uốn tóc kiểu gọn sóng, mặc một chiếc áo liền váy màu xanh lam, đeo một chút đồ trang sức đơn giản, cuối cùng đứng ngắm mình trong gương mà nhếch miệng, hoàn mỹ!

Lúc ra cửa, Nhiệm Tích cảm theo mũ lưỡi trai đội lên đầu.

Căn hộ của các giáo viên nằm gần hồ nhân tạo, có rất ít người, Nhiệm Tích thờ phào nhẹ nhõm, không cần lo lắng bị người khác nhận ra.

Sau đó thì tìm xe.

"Bíp!" Tiếng còi xe vang lên trong không gian yên tĩnh, làm mấy con chim đậu trên cây giật mình bay toát loạn.

Nhiệm Tích nhìn về phía phát ra âm thanh, là một chiếc Audi màu đen, nhìn biển số xe, à, thì ra là chiếc xe này.

Sau đó Hứa Diệc Châu liền thấy một cô gái xinh đẹp đội nón lưỡi trai, mắt nhìn quanh bốn phía giống như đi ăn trộm, sau đó lại như một làn khói chạy nhanh đến bên xe, mở cửa xe chui vào.

Cô gái này là vì anh mà ăn mặc đẹp một chút sao?

Hứa Diệc Châu nhếch môi cười.

"Thầy Hứa." Nhiệm Tích ngồi vào chỗ xong, cởi mũ lưỡi trai xuống, sửa sang lại mái tóc dài.

"Muốn ăn cái gì?" Hứa Diệc Châu hỏi.

"À, cái gì cũng được ạ." Suy nghĩ một chút, Nhiệm Tích nhìn về phía Hứa Diệc Châu, hỏi: "Thầy Hứa, lần trước không phải là đã mời rồi sao?"

Nắng hoàng hôn chiếu vào mặt Hứa Diệc Châu, tạo thành những bóng loang lổ.

Giọng nói của người đàn ông vang lên ở bên tai, "Lần trước là do An Nam mời, lần này mới là tôi mời."

Nhiệm Tích gật đầu "A" một tiếng.

"Thất dây an toàn."

"Em nói cái gì cũng được nên tôi quyết định luôn vậy."

Xe chạy dọc theo con đường trước cổng Trung Ảnh, sau đó lái vào một con đường rợp bóng cây.

Không khí trong xe rất tốt, Nhiệm Tích lái nhai nói với Hứa Diệc Châu là một tháng qua trong trường học mình đã nghe thấy, nhìn thấy cái gì, nói các bạn học thú vị thế nào, nói giáo viên nghiêm khắc thế nào...

Hứa Diệc Châu nghe cũng rất nghiêm túc, thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu, hồi tưởng lại lúc còn đi học của mình.

Nhiệm Tích dứt khoát nghiêng thân thể dựa vào ghế, sắc trời tối mịt, đèn đường cũng đã sáng lên, ánh sáng mờ ảo chiếu vào gò má của anh, mỗi một chút, đều khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

Thần tượng nhà cô, thật là đẹp quá đi! Thật muốn chụp một tấm hình!

Nghĩ như thế, Nhiệm Tích liền hành động.

Đầu tiên là giả vờ lơ đãng cầm điện thoại lên, sau đó không biến sắc điều chỉnh góc độ không bị phát hiện, xác nhận mình không có bật đèn flash, không có tiếng chụp hình, chụp ảnh Diệc Châu với vẻ mặt Thịnh Thế Mỹ...

Sau đó cầm lấy điện thoại thường thức không ngừng, đẹp trai quá! Người mẫu đẹp trai, kỹ thuật người chụp cũng tốt!

Đáng tiếc không thể chia sẻ lên Wechat cho mọi người cùng thưởng thức... Nếu như bị hỏi ảnh này chụp ở đâu, cô sẽ không biết giải thích làm sao...

Hứa Diệc Châu đảo mắt nhìn cô gái đang hưng phấn, cong cong khóe môi.

Cô nghĩ anh không phát hiện được sao? Trực giác trước ống kính của anh đó giờ rất mạnh!

Xe trực tiếp lái vào gara dưới tầng hầm của Hán Cung Quán.

Nhà hàng này, lúc Nhiệm Tích tham gia vòng đầu tiên có đến một lần.

Lúc xuống xe Nhiệm Tích vốn định đội mũ lưỡi trai lên đầu, nhưng lại bị Hứa Diệc Châu ngăn cản.

Hắn nói: "Không sao đâu, nhà hàng này bảo mật rất tốt." Dừng một chút còn nói: "Đầu tóc xinh đẹp như vậy, để lộ ra thì tốt hơn."

Nhiệm Tích yên lặng đem mũ để lại bên trong xe, sau đó lại tự hỏi chính mình, tại sao phải giữ bí mật nhỉ? Hai người bọn họ lại không có cái quan hệ đó... Còn nữa, thần tượng khen tóc của cô đẹp, ha ha...

Từ trong thang máy, một người trông như giám đốc ra đón anh ấy.

Nhất mực cung kính, "Hứa tiên sinh."

"Ừ, một phòng riêng." Hứa Diệc Châu đáp một tiếng.

Giám đốc ở phía trước dẫn đường.

Nhiệm Tích theo ở phía sau, nhìn bóng lưng soái khí của thần tượng... Một phòng riêng? Chẳng lẽ thần tượng nhà cô bao hết cả một phòng riêng? Quả nhiên là người có tiền nha!

Lúc chọn đồ ăn, hai người "không ăn cay thì không vui" ngồi cùng nhau... Đương nhiên liền gọi rất nhiều món cay...

Nào là thịt bò song tiêu, nhiệt lạt tang ba, thịt hầm nhưng tiêu... Nghe thấy tên đồ ăn Nhiệm Tích liền ngăn không được mà nuốt nước miếng.

Đương nhiên, cô vẫn còn có lý trí mà khuyên thần tượng của mình.

"Thầy Hứa, chúng ta nên gọi ít món ăn cay thôi."

Hứa Diệc Châu bỏ thực đơn trong tay xuống, ngược mắt nhìn cô, vẻ mặt có chút ít không hiểu.

"Không phải em thích ăn cay sao?" Nói xong còn chế nhạo cô, "Trước đây còn hẹn Hứa An Nam cùng nhau ăn mấy món cay."

Nói xong còn cười ra tiếng.

Nhiễm Tích nghe thần tượng nhà mình cười như thế, cô xấu hổ không còn chỗ chui... Cái gì mà mấy món cay... Cô không tin là Hứa Diệc Châu chưa từng ăn...

Đảo mắt một vòng, nhìn căn phòng được trang trí tinh xảo, Nhiễm Tích nói: "Không phải là dạ dày thầy Hứa không tốt sao? Cho nên em cảm thấy mình nên ăn cay ít một tí thì tốt hơn."

Là đang quan tâm anh sao? Ánh mắt Hứa Diệc Châu khẽ biến đổi.

"Không có việc gì. Em đừng có nghe Chu Giang nói lung tung, dạ dày Idol nhà em cũng không có yếu đuối như vậy, nên yên tâm mà ăn đi."

Thì ra thần tượng nhà cô không có nghe lời của người đại diện và trợ lý nói nha!

Nhưng mà nếu thần tượng đã nói như thế, Nhiễm Tích cũng không có ý kiến, cho nên... Cứ ăn thôi! Ăn là quan trọng nhất!

Ăn liền mười phần thịt bò, trong miệng đều là mấy miếng đậu hũ đã tan ra, ngó sen giòn giòn, ngon miệng...

Hạnh phúc chính là đơn giản như thế!

Nhìn Nhiễm Tích ăn ngon miệng như thế, dù ở trước mặt anh cũng rất thoải mái, một chút cũng không giống các nữ minh tinh khác nhai kỹ nuốt chậm, ăn vài ngụm đã nói mình ăn no rồi, hoặc là đang giữ dáng nên không thể ăn nhiều...

Tâm tình của Hứa Diệc Châu cũng rất tốt, cảm giác mình cũng đã ăn nhiều hơn hai chén cơm!

Trong lúc ăn cơm, bọn họ còn hàn huyên nói về việc tuyên truyền của bộ phim.

Nhiễm Tích bảo rằng đạo diễn đã liên lạc với cô, cô nhất định sẽ phối hợp, bởi vì gần đây cô cũng không có việc gì.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hứa: Em chụp hình anh.

Tích Bảo: Không có, anh nhìn lầm rồi.

Đề tài tiếp theo.

Tích Bảo: Thầy Hứa, ăn mấy món cay với em không?

Thầy Hứa (nhướn mày): Đi đến phòng em?

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lớp lời kịch

Cơm nước xong, Hứa Diệc Châu đưa Nhiễm Tích về lại trường học.

Nhiễm Tích lo lắng bị bạn học nhìn thấy, liền kêu Hứa Diệc Châu dừng xe trên con đường nhỏ gần ký túc xá ở cổng Bắc.

Đã hơn tám giờ tối, bầu trời đêm đã là một mảnh đen nhánh, trắng sáng rực rỡ. Trên đường chỉ còn vài cặp tình nhân đang nói chuyện yêu đương.

Nhiễm Tích cởi dây an toàn ra, mang mũ lưỡi trai đeo vào, mở cửa xe.

"Thầy Hứa tạm biệt, đi đường cẩn thận ạ."

Vừa mới chuẩn bị đóng cửa xe, Hứa Diệc Châu liền đưa đầu ra khỏi xe, lộ ra chiếc cổ thon dài, còn lộ ra dưới cổ áo một ít xương quai xanh, "Tạm biệt,

mấy ngày nữa gặp lại."

Trên đường về ký túc xá, tâm trạng Nhiễm Tích còn đang lơ mơ hồ đồ.

Mấy ngày nữa gặp lại? Gặp cái gì cơ? Hoạt động quảng bá phim còn đợi một thời gian nữa mà, không thể mau chóng gặp lại anh ấy như thế! Hay là, thần tượng cô mấy ngày nữa còn muốn đến gặp Thôi gia gia sao?

Trở lại ký ức xá, tất cả mọi người đều đang bận làm việc riêng của mình.

Trông thấy Nhiễm Tích trở về, Phùng Mộng Kiều kéo cái ghế ngồi bên cạnh Nhiễm Tích, "Chao ôi, cậu đi đâu vậy?"

"À, cùng bạn ra ngoài ăn cơm." Nhiễm Tích thản nhiên nói.

Phùng Mộng Kiều truy hỏi: "Là cùng An Hựu Dư sao? Tớ cảm thấy gần đây anh An lúc nào cũng cố ý để hai người vào cùng một nhóm."

Nhiễm Tích khoát tay, "Không phải là, ách, các cậu không biết đâu."

Tô Y Y cũng bu lại, "Các cậu có cảm thấy, An Hựu Dư là dự thính sinh soái nhất không?"

Tường Hàm cũng đi tới, "Đâu chỉ là trong nhóm dự thính sinh, sinh viên còn không có mấy người soái bằng anh ấy."

Tô Y Y: "Vậy các cậu nói xem, tại sao lúc trước anh ta không thi đậu Trung Ảnh? Hoặc là Bắc Điện?"

Phùng Mộng Kiều liền bày bộ mặt "Cái này mà các cậu cũng không hiểu à", "Có lẽ người ta căn bản không muốn thi đâu? Nếu như ngay từ đầu đã có tài nguyên tốt như thế, ai nguyện ý ở trong trường học bốn năm chứ!"

Tô Y Y cùng Tường Hàm gật gật đầu, hiểu ra.

Rửa mặt xong nằm dài trên giường, Nhiễm Tích lại cùng Trữ Phàm tán gẫu, hai người nói về ngày hôm nay cô cùng Hứa Diệc Châu ăn cơm mà chỉ có hai người.

Trữ Phàm: Tốc độ nhanh đấy.

Nhiễm Tích: Có cái gì đâu, đại tỷ.

...

Sau đó lại tùy tiện tán gẫu chuyện khác, sau đó Nhiễm Tích tắt điện thoại, sáng mai cô còn muốn dậy sớm, nên liền đi ngủ ngay.

Kỳ thi đã kết thúc, có người vui vẻ có người ưu sầu, có người ở lại có người rời đi. Nhưng cuộc sống sinh viên vẫn còn tiếp tục.

Một ngày nọ, dự thính sinh cùng sinh viên năm nhất khoa biểu diễn tụ tập lại với nhau, các giáo sư cũng đến.

Trong đó có một vị giáo sư rất nổi tiếng, năm nay đã bốn mươi tuổi, còn đã có con rồi.

Giảng đường được đặt trên tầng hai của dãy B, các sinh viên đã đến giảng đường từ sớm để chờ lên lớp.

Mãi cho đến lúc chuông vào học vang lên, giáo sư mới xuất hiện.

Giáo sư đứng ở giữa bục giảng, đầu tiên là trầm mặc mấy giây, nhưng khóe môi lại hơi nhếch lên.

Ở dưới các sinh viên đều không hiểu chuyện gì, không biết giáo sư là đang muốn làm cái gì.

Nhẹ ho hai tiếng, cất giọng nói:

"Lần này, tôi đã mời đến một vị giáo sư mới."

"Giáo sư, là ai vậy?" Dưới bục có người hỏi.

Giáo sư liền nói: "Giáo sư mới này, là hậu bối của tôi, đương nhiên cũng chính là tiền bối của mọi người. Rất soái, diễn tốt, cũng là người mà mọi người đều thích."

Nghe giáo sư nói như thế, dưới bục giảng các sinh viên đều hết sức mong đợi.

Tiền bối này vừa đẹp trai, diễn lại tốt, còn là người bọn họ đều thích?

Mọi người liền xì xầm bàn tán.

Tường Hàm đứng cánh tay Nhiễm Tích một cái, "Chao ôi, cậu nói xem sẽ là ai chứ? Có phải là Ngô Nhất Hằng không? Tổ nghe nói sáng hôm nay Ngô Nhất Hằng đã đáp máy bay tới thành phố B rồi."

Nhiễm Tích nhún mày suy nghĩ một chút, châm chọc mở miệng: "Không thể nào đâu, Ngô Nhất Hằng mới là sinh viên năm hai thôi, còn chưa tốt nghiệp nữa, làm sao mà thành giáo sư được."

Tô Y Y cũng thò đầu tới, "Sẽ là Dư Dương sao? Anh ấy mới vừa tốt nghiệp, hiện tại cũng có chút danh tiếng."

Phùng Mộng Kiều chặc hai tiếng, "Theo tổ thấy, hợp nhất là Hứa Diệc Châu. Vừa rất soái, lại diễn tốt, tất cả mọi người đều thích, hơn nữa, tổ cảm thấy chỉ có anh ấy là có thể được giáo sư gọi một tiếng hậu bối thôi."

Nghĩ như thế, hình như cũng là có lý.

Giáo sư đứng trên bục vỗ tay hai cái, ý bảo mọi người im lặng.

"Đợi tí nữa cậu ấy đến, đừng để tôi mất mặt."

Đột nhiên, đèn trong giảng đường đồng loạt tắt.

Toàn giảng đường chỉ còn ánh sáng ở cửa sau, sau đó cửa bị đẩy ra.

Nhiễm Tích đầu tiên là cười một tiếng, tiết mục chào đón này thật thú vị, đến tổ ánh sáng cũng được mời đến.

Nhưng mà khi cô nhìn thấy đứng ở dưới ánh sáng đó là một người đàn ông, cô cũng chỉ còn có thể giật mình.

Toàn giảng đường nổ lên hàng loạt tiếng vỗ tay cùng tiếng hét chói tai, còn có sinh viên dừng cảm tỏ tình, "Hứa Diệc Châu, em yêu anh!"

Có lẽ là đến trường học, Hứa Diệc Châu cũng được xem như là trở lại thời thanh xuân.

Anh mặc một chiếc áo thun màu trắng khoác thêm chiếc áo khoác màu xanh, phối hợp với quần jean, giày thể thao, trán cũng cắt thêm tóc mái. Xem ra là rất rành thể sự sinh viên.

Ánh đèn đi theo Hứa Diệc Châu đến khi lên tới bục giảng. Hứa Diệc Châu ôm giáo sư một cái, sau đó cùng chào hỏi sinh viên.

"Xin chào mọi người, hôm nay, tôi là giáo sư của mọi người." Lướt ánh mắt qua ba mươi sinh viên ở dưới một lần, bỗng chốc nhìn thấy cô bé ngồi giữa hàng hai đang thả mái tóc ra đằng sau, trong ánh mắt còn mang chút ít giật mình. Ánh mắt giao nhau, Hứa Diệc Châu lại nói thêm, "Các bạn có thể gọi tôi là thầy Hứa."

Câu này, rõ ràng nói với cô!

Nhiễm Tích rũ đầu xuống, thì ra thần tượng nói mấy ngày nữa gặp chính là lần này!

Dưới bục giảng có bạn học nữ lớn tiếng đưa ra câu hỏi: "Có thể gọi là anh Diệc Châu không ạ?"

Có người phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, gọi thầy có cảm giác rất già."

Hứa Diệc Châu nhún mày, nhưng chính là vì có người gọi anh là thầy, "Tùy mọi người."

Câu nói đó vẫn là nói Nhiễm Tích sao, Nhiễm Tích liền cúi đầu sâu hơn, không nhìn nữa. Nhưng mà, gọi anh ấy là thầy là bảo anh già sao? Phải là tôn kính mới đúng chứ!

Bên cạnh Phùng Mộng Kiều liên tục lú rú.

"Xem đi, tổ nói là Hứa Diệc Châu mà!"

"Trời ạ, lần đầu tiên nhìn thấy nha chao ôi, thật là đẹp trai, đợi tí nữa nhất định phải đi chụp hình cũng ký tên!"

...

Sau đó bắt đầu tiết học.

Thi nhân T·S· đã từng nói: "Thơ sở dĩ có tình, có lẽ là bởi vì thơ có tính bao hàm, nếu so với ngôn ngữ bình thường có khả năng truyền đạt nhiều hơn, mà lại không thiếu."

Câu này ngụ ý một cách khéo léo mối quan hệ giữa ngôn ngữ nghệ thuật và ngôn ngữ thông thường, nghệ thuật sáng tác chính là theo đuổi thứ khó nói nên lời này.

Bảo mọi người lên bục đứng, nam xếp hai hàng nữ cũng xếp hai hàng.

Hứa Diệc Châu đầu tiên bảo mọi người khởi động, luyện tập hít thở, luyện tập bật hơi...

Nhiễm Tích nghe theo rất nghiêm túc, thầy Hứa đích thân giảng bài, không thể liều nên vẫn nên gọi một tiếng thầy Hứa.

Hứa Diệc Châu lên lớp rất nghiêm túc, cũng không có chào hỏi cô, lại còn dùng vẻ mặt không biến sắc đi ngang qua cô, sau đó lại đi đến cái sinh viên khác, thỉnh thoảng uốn nắn một sinh viên làm sai.

Nhiễm Tích có một ít thất vọng, rõ ràng hai người bọn họ biết nhau, tại sao không cùng cô nói chuyện?

Hay là cô biểu hiện quá tốt? Tìm không ra điểm sai, hay làm sai để thầy Hứa đến sửa lại giúp?

Nhưng lúc Hứa Diệc Châu đi ngang qua cô, cô vẫn không tự chủ được muốn biểu hiện tốt hơn... Mấy cái này đâu có khó làm..

Cuối cùng, khởi động sắp kết thúc, Hứa Diệc Châu lại một lần nữa đi ngang qua bên người cô, nhẹ nhàng nói một câu, "Biểu hiện rất tốt."

Giọng nói rất nhẹ, giống như là lông vũ, nhẹ nhàng trôi chốc nội tâm Nhiễm Tích.

Mẹ ơi, giọng thần tượng ngọt ngào quá! Thật muốn nghe thần tượng khen ngợi một lần nữa nha!

Sau đó là nam nữ hai người thành một nhóm cùng nhau luyện tập, Hứa Diệc Châu không phân nhóm cho mọi người, mà cho mọi người tự chọn!

Sau đó, anh nhìn thấy Nhiễm Tích chạy đến chỗ An Hựu Dư vừa gọi cô...

Thật tức, nhưng vẫn phải duy trì nụ cười.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hứa: Mọi người nói xem có tức hay không chứ!

Ha ha ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sinh nhật

Kịch bản được chọn là 《Gió Lốc Màu Đỏ》, bản độc thoại của Trung Thi Dương Đại luật sư.

Hứa Diệc Châu đứng ở trên sân khấu, gợi ý cho bọn họ một chút về cách biểu hiện.

"Đầu tiên, các câu thoại đều phải có hành động đi kèm. Hí kịch là loại nghệ thuật theo trường phái hành động, trong thời gian diễn xuất trên sân khấu nhất định phải nhanh chóng triển khai hành động đi kèm lời thoại, làm cho xung đột đẩy lên đỉnh điểm... Thứ hai, lời thoại nhất định phải tính cách hóa. Hình ảnh của nhân vật đều phải biểu hiện rõ ràng dựa vào câu thoại và hành động của mình... Mọi người phải đặt mình vào nhân vật mà cảm thụ cảm xúc của họ, cố gắng đoán được nội tâm của họ cũng như đặc điểm của nhân vật..."

Phía dưới mọi người bắt đầu một với một luyện tập.

"Chuyện này còn chưa rõ ràng sao? Ai là kẻ giết người thật sự? Chẳng lẽ là Hoàng Địch Phát? Đương nhiên là không phải! Kẻ giết người thật sự là cha của Ngụy trưởng phòng, một người đã chết! Các anh em công nhân, người cha không yêu con trai, con trai cũng không yêu người cha, người cha bị giết, làm con mà chỉ cuối đầu nghe chứ không phản kháng sao? Nhưng người con ấy còn chưa đủ tuổi, anh ta sẽ không nói ra là, anh ta được sinh ra trong một căn nhà công nhân nghèo khổ... Nhìn xem, máu của anh ta còn chưa khô, đùi phải cùng khuỷu tay phải đều có vết thương, chẳng lẽ lại muốn anh ta phải chịu trách nhiệm sao? Đây là trách nhiệm của Ngụy trưởng phòng cùng con trai của ông ta - - anh, chịu được tất cả trách nhiệm về tổn thất của công nhân Hoàng Địch Phát sao?"

Khu vực trong giảng đường rất tối, chỉ có chùm tia sáng từ đèn trên sân khấu.

Bọn họ đều là những nghệ sĩ sẽ biểu diễn trong tương lai, ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng ở giữa sân khấu, tiếp nhận ánh sáng của lễ rửa tội, tiếp nhận giảng dạy...

Giọng nói của mọi người đều phập phồng lên xuống, cảm xúc đều được bộc phát ra, nghiêm túc diễn lại vở kịch xưa này...

Giọng nói nghiêm túc của Hứa Diệc Châu hết lần này đến lần khác lớn tiếng nhắc nhở, "Lớn tiếng chút! Lại lớn tiếng hơn một chút! Dùng hết sức lực của mình!"

Không biết là do hoàn cảnh cho phép, hay là do có giáo viên nghiêm khắc đốc thúc, các bạn học đều đạt đến trạng thái, âm độ chưa từng có...

Đây nhất định là tiết học đỉnh nhất từ trước đến giờ! Tình cảm mãnh liệt đều được bộc lộ!

Sau khi diễn xong, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng vui vẻ, đã ghiền cực kỳ.

Tiền Sở cùng Hứa Diệc Châu ngồi ở phía dưới cũng vỗ tay, tán thưởng bọn họ đã thành công.

Sau khi tan học, các bạn học đều vây xung quanh Hứa Diệc Châu, xin ký tên, thỉnh cầu muốn chụp ảnh chung với anh.

An Hựu Dur thừa dịp camera không quay bọn họ nói với Nhiệm Tích: "Hình như anh cảm thấy thầy Hứa cứ trùng mắt với anh, chao ôi, có phải anh biểu hiện chưa đủ tốt không?"

Nhiệm Tích nhìn thấy mọi người vây quanh người đàn ông nho nhã ấy, thần tượng trùng mắt với người ta? Không thể nào đâu, anh ấy ôn nhu như thế mà!

Rũ mi xuống, Nhiệm Tích vỗ vỗ cánh tay An Hựu Dur, "Anh biểu hiện rất tốt mà, chắc là anh bị hoa mắt rồi."

Tướng Hàm cùng Phùng Mộng Kiều cũng đi xin chữ ký và chụp ảnh chung, Nhiệm Tích cùng Tô Y Y đứng ở một bên chờ các cô.

Tô Y Y: "Hứa Diệc Châu thật là lợi hại quá đi, tớ cảm thấy anh ấy đều vực được tất cả các cảm xúc của chúng ta."

Nhiệm Tích gật đầu tán thành, "Ừ, tớ cũng không biết là anh ấy còn làm được như thế, thật không uống công gọi anh ấy một tiếng "thầy Hứa"

Sau khi ký tên chụp hình xong, mọi người tốp ba tốp năm rời khỏi hội trường.

Hứa Diệc Châu gọi Nhiệm Tích lại.

"Nhiệm Tích, em ở lại!"

Nhiệm Tích kinh ngạc quay đầu, thấy Hứa Diệc Châu nhìn cô vầy vầy tay.

Nhiệm Tích bảo mọi người đi trước, còn mình thì đi đến bên cạnh Hứa Diệc Châu. Thần tượng tìm cô chi vậy? Chắc không phải là nói chuyện tán gẫu đâu, ở đây còn nhiều camera như thế mà!

Camera man cũng đã rời đi phân nửa, chỉ còn lại phân nửa ở lại bên cạnh bọn họ.

"Thầy Hứa, có chuyện gì ạ?" Hứa Diệc Châu tò ý bảo Nhiệm Tích ngồi bên cạnh anh, Nhiệm Tích lấy một cái ghế ngồi xuống.

Kỳ thật cũng không có gì để nói cả, Hứa Diệc Châu chỉ đơn giản hỏi cô cảm nhận về tiết học này, đương nhiên Nhiệm Tích khen thần tượng của mình, khen đến mức mặt mày Hứa Diệc Châu rạng rỡ, nói miệng của cô thật ngọt.

Sau đó, Hứa Diệc Châu liền nhờ Nhiệm Tích đưa anh đến phòng học hình thể.

Mặc dù trong lòng cô có chút nghi hoặc, nhưng mà Nhiệm Tích vẫn dẫn anh đi. Trên đường đi còn tự hỏi sẽ có tình huống gì xảy ra, vì cô cảm thấy nhất định có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

Phòng học hình thể ở lầu một, lúc này giờ học của hôm nay cũng đã kết thúc, trên hành lang trống rỗng, không có ai cả.

Đến trước cửa, Hứa Diệc Châu dùng tay chỉ chỉ về phía nắm cửa, ý bảo Nhiệm Tích hãy mở cửa đi.

Nhiệm Tích nghe lời anh đưa tay nắm vào chỗ tay cầm cửa, bỗng trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, chẳng lẽ là...

Còn chưa kịp nghĩ, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng bước chân bước tới gần, sau đó cô cảm thấy mình được bao bọc trong một cơ thể ấm áp, bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa bị một bàn tay dùng sức ép xuống.

Trong khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, Nhiệm Tích cảm giác được người đàn ông sau lưng dựa sát vào cô, hô hấp vững vàng mà lại xoa dịu, một lần lại một lần phả hơi thở vào sau cổ cô, kèm theo một câu nói nhẹ nhàng:

"Sinh nhật vui vẻ."

Lỗ tai bỗng chốc tê tê dại dại.

Hứa Diệc Châu đẩy Nhiệm Tích nhẹ nhàng về phía trước, trong phòng học các bạn học đều ào ào kéo ra, trong tay đều là những pháo hoa nhỏ nhắn, đều nói một câu: "Sinh nhật vui vẻ!"

Sau đó cô thấy Ngô Nhất Hằng đẩy một chiếc xe nhỏ được bày biện bánh kem ở trên, vừa hát bài chúc mừng sinh nhật vừa đi về phía cô.

Quả nhiên!

Sáng sớm hôm nay cô đã thấy có gì đó kì lạ rồi, hôm nay là ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô, vậy mà từ sáng đến bây giờ, ngoại trừ nhận được lời chúc của ba mẹ, nhận được tin nhắn của Trữ Phạm cùng Hàn Phán Nhi, nhận được lời chúc của người đại diện và tiểu trợ lý, còn có vài bạn bè trên Weibo nữa, còn lại thì không còn ai khác chúc cô sinh nhật vui vẻ nữa.

Theo lý thuyết, lúc sinh nhật của cô, trên Weibo đều có thông báo nhắc nhở, trừ khi mọi người không lướt Weibp, hoặc là không có chú ý đến cô, nếu không sẽ không phải là không biết nha.

Bây giờ nhìn lại, thì ra là đều ở chỗ này chờ cô!

Khó trách Tường Hàm nói sáng sớm hôm nay Ngô Nhất Hằng đã đáp chuyến bay trở về thành phố B, thì ra là tới đây tổ chức sinh nhật cho cô!

Thôi ngon nết xong, mọi người cắt bánh kem ra chia cho mọi người, Nhiệm Tích đưa cho Hứa Diệc Châu, còn có các giáo viên minh tinh khác đều được một phần.

Lưu Vân cười hơ hớ nói: "Chúng ta giống như là đang tổ chức cuộc hội ngộ nhỏ của phim《Meo Meo Tinh Nhân》vậy!"

Hình như là đúng vậy thật, tất cả các diễn viên chính dường như đều tụ tập ở đây.

Sau khi ăn bánh ngọt xong, các bạn học đều lại chỗ Nhiệm Tích tặng quà cho cô, tối hôm đó trôi qua hết sức vui vẻ. Mọi người đề chụp hình lưu niệm, up lên Weibo.

Chuyện này rất nhanh đưa được lên hot search.

Đi Học Đi vì Nhiệm Tích chúc mừng sinh nhật

Nhiệm Tích mười tám tuổi

trung ảnh Nhiệm Tích

Hứa Diệc Châu Nhiệm Tích

Ngô Nhất Hằng Nhiệm Tích

Bỗng chốc lại có rất nhiều chủ đề như thế.

Phản ứng của cư dân mạng đều rất kích động.

"Trời ạ, Hứa Diệc Châu cũng tham gia Đi Học Đi sao? Vậy tôi nhất định phải đi xem một chút mới được."

"Chúc Tích Bảo mười tám tuổi của chúng ta sinh nhật vui vẻ!")

" Không phải Ngô Nhất Hằng đang quay phim ở thành phố G sao? Vì cái này mà quay về thành phố B à? Thật đáng yêu quá đi!

" Chỉ là tôi thấy diễn viên trong《Meo Meo Tinh Nhân》có đến bốn người, đại đoàn viên nha!)

Cũng có một chút cư dân mạng chú ý tới An Hựu Dur.

"Tiểu ca ca bên trái Nhiệm Tích là ai thế? Lớn lên thật đẹp trai quá đi!"

"Chao ôi, đây là dự thính sinh còn trong chương trình hay là sinh viên thế? Mặc kệ, tôi liếm màn hình trước đã."

Nhiệm Tích cũng đã chuẩn bị một tấm hình, up lên Weibo.

Nhiệm Tích V: Mười tám tuổi, xin chào.

Bạn tốt trong giới giải trí đều ào ào bình luận chúc mừng, có thể nói là rất náo nhiệt!

Hứa Diệc Châu cũng chúc mừng Nhiệm Tích trên Weibo, sau đó khu ra bình luận.

Có không ít fan nhắc tới anh.

Nói là có cảm giác dường như anh Diệc Châu đang trở về khoảng thời gian xanh mon morn, đứng chung với các sinh viên tuyệt đối không có cảm giác không thích hợp.

Hứa Diệc Châu gật đầu, nói rất đúng, thật ra anh vẫn còn được xem là tiểu thít tươi mà...

Đợi chút, cái gì đây?

"Ha ha ha, đây là chú Hứa đến mừng sinh nhật của Nhiễm Tích sao?"

Cái gì mà chú Hứa? Rõ ràng anh là anh Hứa mà!

Công ty cùng bên phía đầu tư đều rất vui vẻ, chương trình còn chưa được phát sóng, mà đề tài đã nóng hổi đến như vậy, những người mới được dự định ra mắt công chúng cũng được mọi người chú ý rất nhiều...

Bên phía phim điện ảnh cũng rất vui vẻ, phim còn chưa được công chiếu, đã thu hút rất nhiều sự chú ý...

Ngô Nhất Hằng còn phải chạy về thành phố G quay phim, không có ở lại đây lâu.

Hứa Diệc Châu cũng có lịch trình khác, trước khi đi anh có bảo Nhiễm Tích ra ngoài, không đưa camera đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Món quà

Ánh sáng trên hành lang có chút tối, Nhiễm Tích ngửa đầu nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Ánh sáng mờ nhạt từ trên đỉnh đầu anh chiếu xuống, làm cho gương mặt vốn có chút sắc bén cũng trở nên ôn nhu, khiến người ta cảm thấy có chút kì lạ.

Đôi mắt đen nhánh của Hứa Diệc Châu lúc này lại sáng lên, anh hé mở môi mỉm cười, âm thanh như tiếng chuông vang vọng trong màn đêm yên tĩnh.

"Tôi còn chưa đưa quà sinh nhật cho em."

Khuôn mặt tươi cười, làm con tim Nhiễm Tích nhất thời lỡ một nhịp đập.

Hứa Diệc Châu lấy từ trong túi áo ra một hộp quà màu trắng, đưa tới trước mặt Nhiễm Tích.

Nhiễm Tích sững sờ, chớp mắt một cái rồi nhận lấy.

"Mở ra nhìn xem."

Trên mặt hộp quà màu trắng in chữ PANDORA bằng vàng, Nhiễm Tích mở ra, một vòng tay bạc đang nằm yên tĩnh trên vải nhung đen.

Vòng tay bằng bạc có đính ba hạt, hai hạt màu bạc đính kim cương có hoa văn nhỏ, ở giữa vòng tay là một hạt trắng men màu xanh với viền bạc.

Phong cách đơn giản mà lại sang trọng, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào, tỏa ra ánh sáng bóng loáng, rất đẹp mắt.

"Có thích không?" Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của anh.

"Thích ạ." Nhiễm Tích gật đầu liên tục, nhìn thấy khoe môi của anh giương lên một đường cong rất đẹp mắt.

Gió đêm từ hành lang thổi qua, rất mát lạnh, còn xen lẫn hương hoa không biết tên.

Nhiễm Tích cảm thấy, có chút gì đó khác biệt.

Buổi tối nằm ở trên giường, Nhiễm Tích cùng Trữ Phàm nhắn tin trên Wechat.

Nhiễm Tích: Phàm của tớ, tớ cảm thấy hình như mình thích Hứa Diệc Châu rồi...

Trữ Phàm: Cậu không phải lúc nào cũng thích sao?

Nhiễm Tích: Không giống như vậy...

Trữ Phàm: Thật hay giả đấy?

Nhiệm Tích: Hôm qua lúc anh ấy đưa quà sinh nhật cho tớ, đột nhiên tớ lại cảm thấy có chút rung động...

Trữ Phàm: Tớ không biết nên nói gì luôn...

Nhiệm Tích thở dài, ngay cả bạn thân cũng cảm thấy hai người bọn họ không có khả năng!

Trữ Phàm: Hay cậu thử tiếp xúc nhiều thêm một chút, xem cảm giác đó có thật không, dù sao thì tớ cũng sẽ ủng hộ cậu!

Nói chuyện phiếm xong, Nhiệm Tích lại mở Wechat ra, đám fan của Hứa Diệc Châu gửi ảnh chụp anh giúp cô tổ chức sinh nhật, mọi người đều nói, anh Diệc Châu thật là đẹp trai quá đi, thật muốn gả cho anh Diệc Châu, v.v.

Nhiệm Tích bĩu môi, trước đây mọi người đều nói chuyện như thế này, cô đều không có cảm giác gì, bây giờ lại có chút khác thường...

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Chắc chắn chắc, không biết là do vì tham gia chương trình nên mới đến giúp tổ chức sinh nhật cho Nhiệm Tích, hay là vì giúp tổ chức sinh nhật cho Nhiệm Tích nên mới đến tham gia chương trình...

Mọi người đều cười nhạo cô ấy, bảo cô ấy đừng đoán mò nữa.

Nhiệm Tích nhẹ nhàng nhường mảy, vì giúp cô tổ chức sinh nhật nên mới tham gia chương trình?

Thật ra, cô chỉ suy nghĩ xem mình có thật sự thích Hứa Diệc Châu hay không, chứ chưa nghĩ đến việc Hứa Diệc Châu đối với cô có cảm giác gì.

Trở mình, cầm lấy cái hộp đặt dưới gối lên...

Trong kí túc xá đã sớm tắt đèn, yên tĩnh đến mức có thể nghe được đám côn trùng đang kêu ngoài ban công, thậm chí còn có thể nghe được tiếng hít thở của bạn cùng phòng...

Nhiệm Tích đưa tay mở chiếc hộp ra, lấy vòng tay đặt ngay trước mặt, ánh sáng của những viên kim cương tỏa ra, tựa như những vì sao trên trời, sáng lạn cực kỳ...

Một người con trai đưa cho một cô gái chiếc hộp Pandora đựng vòng tay, là có ý gì đây? Anh Diệc Châu nhà cô có phải cũng có cảm tình với cô không?

Cười trộm hai tiếng, cảm thấy mình thật là không tự trọng, hơn nửa đêm lại nghĩ đến chuyện này, lại trở mình một lần nữa, Nhiệm Tích nhắm mắt lại, mong đợi đến lúc đi tuyên truyền bộ phim để được gặp lại anh Diệc Châu.

Tháng Mười Hai, thời tiết đã bắt đầu thay đổi lạnh, bộ phim cũng bắt đầu được tuyên truyền. Các đoạn giới thiệu của phim được rất nhiều cư dân mạng quan tâm, bộ phim cũng nhận được phản hồi rất tích cực.

Trưa thứ bảy, Nhiệm Tích cùng người đại diện Y Dư Huyền và trợ lý Mễ Mễ leo lên máy bay đi thành phố C.

Tiết mục ghi hình lần này có tên là 《Căn Cứ Vui Vẻ》，là một chương trình giải trí đang ăn khách trong nước, nên MC của chương trình này cũng là những người có tiếng trong nghề, đều là tiền bối lâu năm.

Vừa xuống máy bay, các cô liền ngồi lên xe của đài truyền hình để đến trường quay.

"Thầy Giang, chị Như, anh Hoa, chị Đình, chào mọi người ạ." Nhiệm Tích dưới sự hướng dẫn của các nhân viên đi vào phòng hóa trang, cùng các MC chào hỏi.

Bốn vị MC đang ngồi xem kịch bản, thấy Nhiệm Tích đi vào đều nhiệt tình chào hỏi.

"Tích Bảo đến rồi à, đến đây đến đây, mau tới đây ngồi." Dương Như đi qua kéo Nhiệm Tích vào một chỗ ngồi, sau đó đưa cho cô một phần kịch bản của chương trình.

Nhiệm Tích cũng lấy từ trong túi ra những phần quà nho nhỏ mà bản thân đã lựa chọn tỉ mỉ đưa cho bốn vị MC.

"Trên máy bay đã ăn gì chưa? Hay là em kêu trợ lý đưa cho em một phần thức ăn lót dạ đi?" Giang An hỏi.

Giang An năm nay đã ngoài ba mươi tuổi, Nhiệm Tích từ nhỏ đã quen biết anh, mối quan hệ của hai người cũng đặc biệt tốt.

Nhiệm Tích khoát khoát tay, "Lúc ngồi máy bay em đã ăn qua rồi, em còn có thể đói bụng nữa sao!"

Giang An cũng cười, sau đó thần bí hề hề nói với Nhiệm Tích: "Sau khi quay xong tiếp mục hôm nay sẽ có một thứ mà em thích nha, đó là dẫn em đi ăn mỹ vị của thành phố C!"

"Thật ả!" Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Sau đó Ngô Nhất Hằng cùng Lý Gia Gia cũng đến, còn chuyến bay của Hứa Diệc Châu vì bị kéo dài thời gian, nên có thể sẽ đến trễ một chút.

Mọi người liền bắt đầu luyện tập trước.

Khoảng sáu giờ chiều, Hứa Diệc Châu mới chậm chạp đến.

"Ngại quá, tôi đến muộn." Mọi người đều đang ở phòng nghỉ ăn tối, Hứa Diệc Châu đẩy cửa vào.

Đầu tóc rối loạn rủ ở trên trán, mặc một chiếc áo khoác quân đội màu xanh trên người, chiếc quần bút chì màu đen làm anh lộ ra đôi chân dài thon gọn.

Tùy ý mà lại đẹp trai, Nhiệm Tích nghĩ đây có lẽ là thời trang sân bay của Hứa Diệc Châu, thật sự là người đẹp thì đi đến đâu cũng đẹp!

Trong tiềm thức, Nhiệm Tích giấu đi tay phải của mình, đôi đũa trong tay còn vô tình chọt mình một cái.

Hôm nay lúc ra cửa, suy nghĩ rất lâu, cô vẫn quyết định đeo chiếc vòng Hứa Diệc Châu tặng trên tay, rõ ràng trước đây cô luôn không đeo vòng, nhưng mà hôm nay sẽ được gặp anh, nên cô muốn anh trông thấy nó...

"Diệc Châu đến rồi à, mau tới đây, tôi bảo trợ lý đem phần của cậu hâm lại." Giang An chào hỏi.

"Vâng cảm ơn thầy Giang." Hứa Diệc Châu cười bước lên một bước, ngồi vào vị trí bên cạnh Nhiệm Tích.

Thật khản trương quá đi, anh Diệc Châu nhà cô ngồi vào bên cạnh mình, gần như thế này, tựa như là chỉ cần nhấc cánh tay là sẽ đụng phải vậy...

Nhiệm Tích cảm giác tim mình muốn nhảy vọt lên tận họng, sau khi cảm thấy mình có chút thích Hứa Diệc Châu, cô liền không dám nhìn anh nữa!

Hít sâu vào, cô không biết mặt mình đã thành màu đỏ luôn rồi...

Hứa Diệc Châu: "Sao mặt em lại đỏ thế?"

Thực sự là cô đang nghĩ gì thế...

"Dạ?" Nhiệm Tích ngẩn ra, sau đó vội vàng lựa lời, "À, em vừa mới không cẩn thận ăn trúng một quả ớt, nên bị sặc." Nói xong còn giả vờ ho hai tiếng.

Hứa Diệc Châu cười, "Quả thực là giống như chuyện mà em sẽ làm."

Nhiệm Tích mới vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Hứa Diệc Châu hỏi.

"Tại sao em luôn giấu tay ở phía sau vậy?"

Cái này... Nhiệm Tích ảo não cực kỳ... Vừa nãy cô không nên giấu tay mình đi, không phải chỉ là đeo vòng tay mà anh tặng thôi sao, có chuyện gì ghê gớm đâu? Cứ giấu ở sau lưng như thế này, ngược lại là giống như cô đang giấu đầu lòi đuôi...

"À, không có gì ạ." Nhiệm Tích ngượng ngùng đem tay giấu ở phía sau ra, trong tay còn đang cầm chiếc đũa, chiếc vòng đeo trên tay đặc biệt dễ thấy.

Vòng tay bạc, hạt ngọc châu màu xanh ngọc, làm nổi bật làn da trắng nõn mịn màng của cô... Thật là đẹp.

Hứa Diệc Châu khẽ cười một tiếng, "Rất đẹp."

Anh vừa mới cười đúng không? Chắc chắn là anh đang cười rồi, chết tiệt, anh Diệc Châu nhà cô là đang cười nhạo cô sao?!

Ngừng một chút, Nhiệm Tích nói: "Em rất thích."

Lý Gia Gia nghe được đối thoại của hai người, chen lời: "Xế chiều hôm nay lúc diễn tập đã thấy em ấy mang chiếc vòng tay kia, em ấy nói là bạn bè tặng cho."

Dương Như cũng chen vào nói, "Đúng vậy đúng vậy, hỏi em ấy là bạn trai hay bạn gái, em ấy nói là bạn gái."

Hứa Diệc Châu hé mở môi mòng: "Bạn gái?" Ba chữ* từ trong miệng anh phun ra, mang cảm giác có chút ít nghiền ngẫm từng chữ.

(*Tiếng Trung là ba chữ)

Nhiệm Tích cảm thấy lông mày Hứa Diệc Châu nhíu lên, bật cười nhìn cô, cô lập tức cảm thấy mình mất hết mặt mũi rồi...

Hứa Diệc Châu chỉ là cười cô... mang vòng tay anh ấy tặng... còn không muốn anh nhìn thấy... còn nói là bạn gái đưa... thiệt chứ.

Sau một hồi, tiết mục bắt đầu ghi hình.

Đầu tiên là tiết mục mở màn, tiếp theo tự giới thiệu bản thân mình, sau đó bắt đầu chơi trò chơi... Từng bước từng bước dựa theo kịch bản mà tiến hành.

Lần này quy tắc trò chơi là: Hai người ngồi ở hai vị trí, mỗi người hỏi đối phương một câu hỏi có ba đáp án, đối phương trong năm giây nhất định phải trả lời được, nếu như không có đáp án, người chiến thắng sẽ búng vào đầu đối phương xem như là trừng phạt.

Nhiệm Tích cùng Hứa Diệc Châu được phân thành đối thủ của nhau, hai người ngồi đối mặt, sau đó nghiêng thân mình về phía đối phương.

Kéo búa bao sẽ quyết định người đi trước.

Nhiệm Tích thắng nên được đặt câu trước. Mọi người ở bên cạnh cổ vũ cho cô, làm cho cô cảm thấy yên tâm mà đặt câu hỏi.

Cái này... Vẫn là từ dễ đến khó đi... Nếu không, hỏi xem sở thích của anh Diệc Châu nhà cô?

Nhiệm Tích: "Ba món ăn yêu thích nhất!"

Hỏi xong, ở phía dưới một hồi thẩn thức, câu hỏi này không có chí mạng gì cả...

Hứa Diệc Châu cười, sau đó làm ra vẻ buồn rầu, "Cái này, thật là khó để lựa chọn."

Bên cạnh Giang An đã bắt đầu tính giờ, Dương Như thúc giục Hứa Diệc Châu tùy tiện kể ra.

Hứa Diệc Châu: "Tôm hùm chua cay, phu thê phé phiến*, ách..."

(*Phu thê phé phiến: Là một món cay vùng Tứ Xuyên, nguyên liệu chính là phổi, tim, lưỡi bò)

Giang An: "Hết giờ!"

Hứa Diệc Châu không có trả lời được hết, có chút ít buồn rầu cười cười.

Mọi người cùng nhóm đều hỏi có phải anh cố ý nhường hay không!

Vấn đầu tiên, Hứa Diệc Châu thua, Nhiệm Tích búng vào đầu anh một cái, thật sự là, làm sao mà cô xuống tay được đây!

Dưới sân khấu fan của Hứa Diệc Châu đều gào khóc kêu to: "Nhẹ một chút nhẹ một chút!"

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Thầy Hứa có phải là đang nhường không? Chắc chắn là thầy Hứa nhường rồi! Thầy Hứa đây là muốn Tích Bảo của chúng ta đánh anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương trình giải trí

Nhiệm Tích đứng dậy đi đến bên cạnh Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu cũng đứng lên, Nhiệm Tích liền với cánh tay tới đầu của Hứa Diệc Châu, Hứa Diệc Châu nhếch môi lên, cố ý kiễng mũi chân, vẻ mặt còn rất là đắc ý hả hê!

Dưới sân khấu cười ầm lên.

"Thầy Giang! Em với không tới!" Nhiệm Tích quay đầu oán hận nhìn Giang An.

Dương Như cười: "Vây em phải ăn nhiều thêm đồ cao lên nha!"

Giang An dãn xếp: "Được rồi, đừng quậy nữa, chúng ta tiếp tục thôi."

Hứa Diệc Châu không trêu chọc Nhiệm Tích nữa, mà ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu lên, lông mày cau lại, đôi mắt vốn xéch lên cũng hạ xuống, làm ra một biểu cảm thật đáng thương!

"Nhẹ một chút!"

Nhiệm Tích hừ nhẹ một tiếng, ra tay không một chút lưu tình nào!

Hứa Diệc Châu sờ trán kêu lên một tiếng, nhưng trong lòng lại rất vui, cảm giác cô gái này càng ngày càng không sợ anh nữa rồi...

Vòng tiếp theo đến lượt Hứa Diệc Châu đặt câu hỏi, Hứa Diệc Châu vừa bắt đầu đã hỏi cô một câu trí mạng.

Hứa Diệc Châu: "Ba điểm mà em thích nhất ở một chàng trai!"

"Oa ~~~ "

Nhiễm Tích ngừng một chút, sau đó lại đáp rất nhanh: "Cao, đẹp trai, đối tốt với em!"

Vừa trả lời xong, dưới sân khấu lại vang lên tiếng "Oa ~~~".

Giang An nhú lông mày lại, còn cố ý làm ra một vẻ mặt thật khó xử, "Sao tôi lại thấy bên cạnh mình có một người rất hợp với tiêu chuẩn này vậy nhỉ!"

Lưu Lộng Lẫy bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy." Nói xong còn cố ý nhìn sang Ngô Nhất Hằng ở kế bên.

Ngô Nhất Hằng vui đầu cười không nói lời nào.

Trước khi quay hình Giang An cũng đã hỏi qua Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng là có đề ý đến chuyện mọi người đùa với hai người bọn họ một chút không, hai người vốn là một couple do công ty định ra, nói giỡn một chút cũng không có thay đổi gì, đương nhiên là không có vấn đề gì rồi.

Nhiễm Tích lúc này lại đặc biệt liếc nhìn vẻ mặt của Hứa Diệc Châu một cái, Hứa Diệc Châu cũng đang cười đùa với mọi người, xem ra... anh không đề ý đến... có chút ít mất mát...

Nhưng mà, năng lực quản lý khuôn mặt của Hứa ảnh để quả thực rất tốt, kỳ thật, nội tâm của anh lại như thế này.

Nội tâm Hứa Diệc Châu OS: Mẹ nó, mọi người không cảm thấy là trên sân khấu cũng đang có một người rất hợp với tiêu chuẩn đó sao? Thật là tội lỗi quá đi mà...

Tiếp theo lại đến lượt Nhiễm Tích hỏi.

Tục ngữ đã từng nói rằng, người bắt nạt đừng trách ta bất nghĩa.

Nhiễm Tích: "Tên của ba nữ diễn viên từng quay cảnh hôn cùng!"

"Oa ~~~ "

Hỏi xong câu này Nhiễm Tích liền cảm thấy hối hận, tại sao cô lại hỏi cái vấn đề làm tổn thương trái tim mình như vậy chứ?!

Vừa nghĩ tới có người cùng anh Diệc Châu nhà mình quay cảnh hôn chung... trời ạ... tay thật ngứa... thật muốn đánh người...

Hứa Diệc Châu cũng sững sờ, hỏi một câu: "Nhờ người đóng thế cũng tính sao?"

Nhiễm Tích đột nhiên nhớ ra, anh Diệc Châu nhà cô không có quay cảnh hôn bao giờ nha... Bởi vì trên cơ bản anh Diệc Châu không thể nào tiếp nhận thể loại phim thần tượng và phim tình cảm được.

Lần duy nhất quay cảnh hôn, thì cũng chỉ là chạm nhẹ một cái...

Giang An: "Không tính."

Hứa Diệc Châu: "Vấn đề này tôi không trả lời được rồi, bởi vì căn bản là chưa tới ba người."

Giang An trêu ghẹo: "Ái chà ái chà, vậy là cũng có đúng không, ai thế?"

Đương nhiên cũng chỉ là tùy tiện hỏi qua.

Câu hỏi này không được tính, nên lại đến lượt của Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu: "Em dự định khi nào sẽ yêu đương? Khi nào sẽ kết hôn? Khi nào sẽ sinh cục cưng?"

Câu hỏi này làm Nhiễm Tích có chút mơ hồ, mà ngay cả MC cùng khán giả đều bị làm cho mơ hồ.

"Ách, ách..." Nhiễm Tích ngập ngừng, "20 tuổi sẽ yêu đương..."

Vừa trả lời câu hỏi đầu, đã hết thời gian.

20 tuổi nói yêu đương à... Hứa Diệc Châu gật gật đầu, làm như có điều suy nghĩ.

Lần này đến lượt Hứa Diệc Châu búng vào đầu Nhiễm Tích.

Hứa Diệc Châu đi đến bên cạnh Nhiễm Tích, chiều cao này...

"Em có muốn đứng lên không?" Hứa Diệc Châu hỏi.

Nhiễm Tích bấu môi đứng lên, "Thầy đang cười nhạo em thấp đấy à."

Kỳ thực Nhiễm Tích cũng không tính là thấp, cô cao 164cm, so với những nữ diễn viên khai gian mình cao 168cm cũng gần bằng rồi. Bất quá so với Hứa Diệc Châu cao 186cm thì cô vẫn thấp hơn rất nhiều, hơn nữa, hôm nay cô còn đi giày đế bằng... Đứng lên, cũng chỉ đứng đến cằm Hứa Diệc Châu mà thôi..

Vừa nãy cô ra tay có chút mạnh... Hiện tại có chút hối hận nha...

Nhiễm Tích nhắm chặt đôi mắt.

Hứa Diệc Châu cười cười, đem ngón tay co lại, còn đem lên miệng hà hơi một cái, sau đó... Rất nhẹ nhàng búng vào đầu Nhiễm Tích một cái.

Không có cảm giác đau đớn như trong suy nghĩ, Nhiễm Tích ngạc nhiên mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt của Hứa Diệc Châu vừa ôn nhu, vừa dịu dàng... Tựa như có thể chảy ra nước vậy.

...

Ghi hình khoảng phân nửa tiết mục, mọi người bắt đầu nghỉ ngơi.

Dạ dày của Hứa Diệc Châu đột nhiên cảm thấy không thoải mái, làm cho mọi người đều lo lắng.

Trong phòng nghỉ.

Giang An: "Là vấn đề về đồ ăn sao?" Khách quý xảy ra vấn đề, làm cho người ta cảm thấy thật sốt ruột.

Hứa Diệc Châu lắc đầu: "Không phải đâu, chắc là do em ăn cay nhiều quá, là vấn đề của em."

Bên cạnh Chu Giang cũng khuyên giải Giang An: "Thầy Giang không có việc gì đâu, đều là bệnh cũ cả thôi, trưa hôm nay Diệc Châu chưa ăn gì cả, vừa mới nãy lại còn không khống chế được mình mà ăn cay rất nhiều, nên không trách được người khác."

Khoảng một lát sau, bác sĩ đến đưa thuốc cho anh, nói rằng không có vấn đề gì lớn.

Hứa Diệc Châu cũng cảm thấy bản thân mình không có vấn đề gì, bảo mọi người đều đi làm việc của mình đi, đừng vây quanh ở bên cạnh anh nữa.

Mọi người lần lượt tản ra.

Nhiễm Tích đứng ở bên cạnh Hứa Diệc Châu do dự một lát.

Hứa Diệc Châu: "Có chuyện gì không?"

Nhiễm Tích: "À, cái kia, thầy Hứa bị loét dạ dày hay bị đầy hơi ạ?"

Hứa Diệc Châu: "Sao thế?"

Nhiễm Tích: "Nếu như là bị đầy hơi, em biết một phương pháp có thể chữa được."

Hứa Diệc Châu: "Nói nghe thử xem."

Nhiễm Tích một bên làm động tác một bên giảng giải cho Hứa Diệc Châu: "Cái kia, ở phía trên rốn cách khoảng 4 ngón tay có một huyệt vị, ấn vào một cái, sau đó..."

Hứa Diệc Châu: "Sau đó thì sao?"

Nhiễm Tích: "Sau đó, sẽ thoát khí ra ngoài." Đầu của cô thật sự là bị nóng lên rồi... Còn nói gì mà thoát khí nữa..

Hứa Diệc Châu bật cười, trong miệng còn lặp lại hai chữ kia, "Thoát khí?"

Nhiễm Tích ảo não: "Thì là, thầy hiểu mà!" Chính là đánh rắm ấy...

Hứa Diệc Châu nhìn về mặt ảo não của cô, còn cố ý giả ngu: "Là sao? Tôi nghe không rõ lắm."

Cái người này còn cố ý giả ngu, Nhiễm Tích giậm chân một cái, "Chính là đánh rắm một cái thì sẽ ổn hơn đó, thầy hiểu không?"

Giọng nói hơi lớn, làm Hứa Diệc Châu hết hồn, còn đưa tới không ít ánh mắt của mọi người.

Nhiệm Tích ngưng ngừng liếc về bốn phía, nhỏ giọng nói: "Cái kia, thầy Hứa có thể thử xem, em đi trang điểm lại đã."

Để lại Hứa Diệc Châu một mình ngồi tại chỗ cười cười, thật sự là đáng yêu quá đi! Thật muốn ôm cô vào ngực nặn một cái... Nhưng mà, cô đã nói 20 tuổi mới nói chuyện yêu đương? Ách, hiện tại quả thực có chút nhỏ...

Hiệp đấu sau bắt đầu ghi hình.

Mọi người quan tâm thân thể của Hứa Diệc Châu, nên không bảo anh tham gia trò chơi gì kịch liệt cả.

Sau đó đến chuyện ăn uống mà trước đó Giang An đã nói với Nhiệm Tích.

Thưởng thức mỹ vị của thành phố C.

Nhân viên làm việc đẩy một bàn dài thức ăn lên sân khấu, Nhiệm Tích vô ý thức liếm môi dưới, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào bàn thức ăn.

Dương Như cũng trêu ghẹo cô chính là đứa nhỏ tham ăn.

MC bảo mọi người cứ ăn tự nhiên, còn chọn lựa một vài khán giả may mắn lên sân khấu, chọn người mình yêu thích nhất để đút đồ ăn cho mình.

Nhiệm Tích cũng không có chú ý đến, mà chỉ ăn không ngừng những thức ăn của mình.

Ngô Nhất Hằng đi đến bên cạnh cô, cười nói: "Sao em ăn nhiều thế? Chị Dư Huyền đang ở bên dưới nhìn đấy!"

Nhiệm Tích ngưng đưa lại, thức ăn trong miệng cũng ngưng nhai, cô ngước mắt lên nhìn thoáng qua khán phòng, quả nhiên Y Dư Huyền hơi nhíu lông mày lại nhìn về phía cô, Mễ Mễ cũng đứng ở bên cạnh đưa mắt ra hiệu cho cô.

Buổi trưa lúc lên máy bay chị Dư Huyền có nói với cô là từ lúc vào đại học đến giờ cô đã mập lên 3 cân*, muốn cô phải chú ý một chút...

(*1 cân bằng khoảng 0,5kg)

Nhiệm Tích luyến tiếc nhìn không rời mắt vào bàn thức ăn, cô giả bộ khóc thút thít một cái, mớ hồ nói: "Tiếc quá đi."

Hứa Diệc Châu ngồi phía đối diện đưa cho cô một cái bánh ngọt, "Sao lại không ăn thế?"

Cô gái này không phải là nói thích người đối tốt với cô sao, đưa đồ ăn cho cô chính là đối tốt với cô rồi!

Chỗ đứng của Hứa Diệc Châu vừa vặn che lại tầm nhìn Nhiệm Tích của Y Dư Huyền, cô không nhìn thấy chị Dư Huyền nữa, vậy thì làm cho chị Dư Huyền không nhìn thấy cô là được rồi!

Nhiệm Tích nhanh chóng nuốt xuống thức ăn trong miệng, sau đó nhận cái bánh ngọt Hứa Diệc Châu đưa tới.

"Diệc Châu Diệc Châu!"

MC bên cạnh đang gọi tên Hứa Diệc Châu.

"Ba người ăn thật là ngon miệng quá đi!" Dương Như trêu ghẹo nói.

Nhiệm Tích lúc này nhìn thấy trên sân khấu có thêm một cô gái rất xinh xắn.

Giang An chỉ chỉ cô gái kia, nói: "Cô ấy muốn được anh Diệc Châu đút ăn đấy!"

Hứa Diệc Châu nhìn cô ấy cười cười, "Được nha, em muốn ăn cái gì?"

Cô ấy có chút ít ngại ngùng, không dám ngẩng đầu lên nhìn Hứa Diệc Châu, micro đặt ở bên miệng cô ấy, giọng nói có chút nhỏ, "Ách, cái gì cũng được ạ."

"Vậy thì tôi tự lựa vậy."

Hứa Diệc Châu nhìn lên bàn một cái, dùng đôi đũa kẹp lên một món ăn, đưa đến bên miệng cô ấy, tay kia dịu dàng đặt ở dưới cằm để đỡ...

Nhiệm Tích hạ mi mắt xuống, tâm tình có chút ít sa sút... Trong lòng còn có chút ít buồn...

Ngô Nhất Hằng thấy tinh thần cô có chút ít sa sút, hỏi cô có chuyện gì.

Nhiệm Tích liền lấy lệ nói là vì không được ăn nên không vui...

Đút xong đồ ăn, cô ấy còn hỏi Hứa Diệc Châu có thể ôm anh một cái không.

Dưới sân khấu người hâm mộ hét lên không được! Nhiệm Tích cũng ngược mắt muốn nhìn phản ứng của Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu chỉ cười, cũng không hề cử động, sau đó cô ấy cực nhanh ôm Hứa Diệc Châu một cái, sau đó chạy nhanh xuống sân khấu.

Lại có chút không vui nữa...

Hình như cô còn chưa được ôm Hứa Diệc Châu đâu...

Nghĩ như thế, Nhiệm Tích lại đột nhiên cảm thấy mình dựa vào cái gì mà lại nghĩ như vậy? Mình lại không phải là người yêu Hứa Diệc Châu... Xem như là người yêu đi, nhưng mà Hứa Diệc Châu là nhân vật của công chúng nhà...

Bây giờ chỉ là đút fan ăn, bị fan ôm một cái... Về sau, nói không chừng còn có thể cùng các diễn viên nữ khác quay cảnh hôn...

Thật sự là tâm phiền ý loạn!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phiền não

Lúc chương trình ghi hình xong cũng đã hơn 10 giờ tối, Giang An đề nghị mọi người cùng nhau ra ngoài ăn khuya.

Hứa Diệc Châu bởi vì còn có hoạt động khác, nên phải rời đi trước.

Trước đây dạ dày của anh không được thoải mái, bây giờ không biết như thế nào rồi, Nhiệm Tích định qua phòng nghỉ xem một chút.

Lúc đi đến ngã rẽ, cô nghe được giọng nói của Hứa Diệc Châu.

"Chị Như!"

Nhiệm Tích dừng lại, đứng trong góc tường, vụng trộm lộ ra cái đầu nghe lén.

"Diệc Châu à, chuẩn bị đi sao?" Dương Như hỏi anh.

"Vâng," Nhiệm Tích thấy Hứa Diệc Châu gật đầu một cái, "Không phải tháng sau là sinh nhật của chị sao, lúc đó em đang ở Italy, nên không trở về được. Nên em đưa quà sinh nhật cho chị trước."

"Ồ, em có tâm thế."

Quà sinh nhật? Trước mắt lóe lên một tia sáng, Nhiệm Tích nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay mình...

Lại ngược mắt nhìn sang, Hứa Diệc Châu đưa cho Dương Như một cái hộp nhỏ, hình như là đựng một chiếc vòng tay... Thì ra là không phải chỉ đưa vòng tay cho mình cô...

Không tiếng động thờ dài một cái, Nhiệm Tích rời đi.

Ngày mai là cuối tuần, trong trường học cũng không có lớp, khuya hôm nay Nhiệm Tích ở lại khách sạn gần đài truyền hình. Y Dư Huyền đã đi theo Ngô Nhất Hằng đến thành phố G, trong phòng lúc này chỉ có cô cùng Mễ Mễ.

Mễ Mễ đang gọi điện cho bạn mà không ngừng an ủi cô ấy, luôn miệng nói không sao không sao.

Nhiệm Tích nằm ở trên giường, nhắm chán lướt Weibo, nhìn thấy tin khui chuyện yêu đương của hai mình tính.

Sau khi Mễ Mễ cúp điện thoại, Nhiệm Tích tò mò từ trên giường bò đến trước mặt Mễ Mễ ngồi xuống, "Sao thế?"

Mễ Mễ thờ dài, "Là một người bạn của chị, cô ấy là trợ lý của Phương Hủy."

"Phương Hủy? Em vừa mới lướt Weibo thấy cô ấy, bị khui tin yêu đương đúng không!"

Là cùng Lục Tân Vũ, là một diễn viên có danh tiếng trong giới giải trí, năm nay đã 34 tuổi. Mà Phương Hủy năm nay chỉ mới 22 tuổi, vẫn là một người

mới, gần đây cô ấy cùng Lục Tân Vũ đang quay một bộ phim cổ trang. Chuyện bị khai ra do hai người họ ôm hôn nhau trên đường, trên mạng đều mắng cô ấy là hồ ly tinh, diễn không tốt liền nghĩ đến chuyện ôm ấp người khác, làm cho danh tiếng của Lục Tân Vũ cũng xấu đi không ít.

Đây không phải là chuyện tốt sao?

"Đúng vậy, cô ấy bây giờ đang rất bức bối, còn Phương Hui này nữa, nếu như cô ta diễn vai nữ nhất nữ hai đi thì còn xứng đôi, nhưng mà cô ta lại diễn vai nữ bốn lận. Lục Tân Vũ người ta cho dù là nhân khí hay danh vọng đều hơn cô ta rất nhiều, không nói cô ta muốn trào cao thì còn nói cái gì? Huống chi Lục Tân Vũ còn chênh lệch tuổi với cô ta nhiều như thế, chao ôi, ngắm lại cũng cảm thấy không thuần khiết. Bây giờ cô ấy đang lo lắng Phương Hui bị người đại diện mắng, sau đó thì cô ấy cũng bị đuổi đi."

Mề Mề thở dài, nói với Nhiệm Tích: "Chuyện này không có liên quan gì đến em nên cũng đừng nghĩ lung tung, ngàn vạn lần đừng lên Weibo nói gì là được! Được rồi, em mau đi ngủ đi!"

Sau khi Mề Mề đi, Nhiệm Tích ngồi ở bên giường rất lâu, sau đó đứng dậy đi ra ban công.

Ngoài cửa sổ là khung cảnh thành phố náo nhiệt, phố xá lúc này lại tựa như ban ngày, thật kỳ quái.

Trái đất sẽ không vì mình buồn mà ngừng quay...

Người ta cũng sẽ không vì mình không vui mà tâm tình sa sút...

Nhẹ nhàng thở phào một cái, làn gió mát từ màn đêm thổi vào, làm vài sợi tóc tung bay trong gió, Nhiệm Tích đem vài sợi tóc bị thổi tung vén ra sau tai.

Dường như hôm nay phát sinh rất nhiều chuyện, làm cho người ta bỗng chốc phải suy nghĩ lại những điều mình đã làm.

Ngay từ đầu cô đã mong đợi được gặp Hứa Diệc Châu, nhìn thấy anh trong lòng lại như có con chim sẽ bay tung tăng, nhìn thấy anh thờ ơ với những trò đùa mà mọi người chọc cô cùng Ngô Nhất Hằng, nhìn thấy anh thân mật dứt khoát cho ăn cái gì đó, nhìn thấy anh tặng quà cho chị Dương Như, rồi đến cuối cùng lại nghe Mề Mề nói về chuyện Phương Hui cùng Lục Tân Vũ...

Cô với Hứa Diệc Châu cũng chênh lệch rất lớn về tuổi tác và danh vọng...

Đột nhiên cảm thấy những chuyện đột nhiên phát sinh này là muốn cô hết hy vọng.

Vì vậy, có đôi khi, thích một người là chuyện phiền não thực sự.

Nếu như cô vẫn như trước đây, chỉ xem anh như thần tượng mà thích, thì đã không dẫn đến tâm tình phiền não như bây giờ.

Thôi, cô vẫn còn trẻ mà!

Cô chỉ mới 18 tuổi, vẫn nên cố gắng học tập thôi! Kiểm chế trái tim lại, không lo lắng những chuyện này nữa!

Đối với cảm xúc đang bấp bênh này, vẫn nên thừa dịp nó còn trong trứng nước mà bóp chết đi!

Nghĩ như thế, trong lòng cô hình như có chút ít trống rỗng, gió có chút lạnh, Nhiệm Tích che kín bộ đồ trên người lại, xoay người trở vào bên trong phòng.

...

Trở về trường, ngày tháng cứ như vậy mà trôi qua.

Cuối tháng mười hai, sinh viên năm nhất của Trung Ảnh sẽ báo cáo kết quả học tập của mình trong học kỳ vừa qua, khi báo cáo kết thúc, cũng là lúc chương trình《Đi Học Đi》chính thức kết thúc.

Chủ đề của báo cáo lần này là: Tiểu phẩm tập thể.

Yêu cầu mọi người tự viết kịch bản, tự tập luyện.

Các bạn học tựa như kim đồng hồ báo thức, liên tục quay mà không ngừng chuyển động.

Mỗi ngày từ sáng đến tối, phòng luyện tập trên lầu bốn không có lúc nào trống cả, mọi người đều nắm chặt từng phút từng giây, mọi lúc mọi nơi, một khắc cũng không ngừng lại việc luyện tập, muốn thể hiện bản thân mình một cách tốt nhất.

Đương nhiên Nhiệm Tích cũng là một thành viên trong số đó, mỗi ngày đều làm cho mình bận rộn không ngừng, như thế sẽ không khiến mình suy nghĩ đến những chuyện phiền não kia nữa.

Ngày hôm nay, ở trong hội trường biểu diễn, báo cáo diễn xuất bắt đầu.

Tất cả mọi người đều cố gắng phát huy tài năng, thể hiện ra trình độ diễn xuất tốt nhất của mình.

Tiết mục của Nhiễm Tích nằm ở phía cuối cùng, làm tiết mục then chốt.

Buổi biểu diễn rất thuận lợi, lúc sắp kết thúc, ánh sáng trong hội trường đột nhiên tối xuống.

Dưới sân khấu giáo viên bàn luận ồn ào, không biết có chuyện gì.

Nhiễm Tích, Tường Hàm, Tô Y Y cùng các bạn học di chuyển xuống sân khấu. Tạ Minh Hạo, Đinh Vĩ Tuấn cùng vài người khác cũng lặng lẽ đi xuống sân khấu.

Lúc ánh sáng sáng lên, trên sân khấu chỉ còn lại hai người là An Hựu Dư cùng Phùng Mộng Kiêu.

Về mặt An Hựu Dư mờ mịt, thấy mọi người thấy cậu ở đây một mình rồi bỏ chạy hết, thật là muốn đánh người!

Phùng Mộng Kiêu đứng ở trước mặt An Hựu Dư, trong tay còn ôm một đóa hoa hồng.

Dưới sân khấu mọi người biết là có trò hay để coi, ồn ào bàn luận sôi nổi.

An Hựu Dư đứng ở trên sân khấu, có chút ít không biết làm sao, "Làm sao thế?"

Phùng Mộng Kiêu hít sâu một hơi, tiến lên, đưa hoa cho An Hựu Dư, An Hựu Dư nhận hoa, dưới sân khấu lại vang lên những tiếng kinh hô.

Nhiễm Tích núp ở phía sau khán đài nhìn lên, mọi người ai cũng kích động, nhưng không ai chú ý đến ánh mắt của Tô Y Y có chút ít âm đạm.

Phùng Mộng Kiêu: "An Hựu Dư, từ nhỏ đến lớn em chưa từng tỏ tình ai. Em biết là bé trai tỏ tình sẽ tặng hoa hồng cho bé gái, nên em cảm thấy dù có ngược lại thì cũng không khác gì lắm. Mọi người đều nói nam theo đuổi nữ thì khó khăn như vượt qua ngọn núi, nữ theo đuổi thì dễ như kim đâm vào tấm vải, nếu như anh không thể vượt qua ngọn núi, vậy hãy để em vén tấm vải ấy lên nhé?"

Dưới sân khấu mọi người ồn ào, "Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

An Hựu Dư liên tục cười, cuối cùng nói: "Đừng để cho mọi người dưới sân khấu được xem trò hay nữa, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!"

Sau đó khom người chào mọi người, "Cảm ơn mọi người." Kéo Phùng Mộng Kiêu đi xuống sân khấu, đi ra ngoài.

Tường Hàm nhìn bóng lưng hai người bọn họ, mờ mịt hỏi: "Vậy là thành hay không thành?"

Tạ Minh Hạo: "Chắc là thành rồi, cô gái xinh đẹp như thế tỏ tình với cậu ta, không đồng ý thì cậu ta bị ngốc mất rồi!"

Thân thể Tô Y Y cứng đờ, nhỏ giọng nói với Nhiễm Tích: "Tớ không khỏe lắm, tớ về ký túc xá trước nha."

Nhiễm Tích: "Cậu không khỏe chỗ nào? Có cần tớ đưa cậu về không?"

Tô Y Y: "Không cần không cần, tớ tự về là được rồi."

Đi dọc theo còn đường về ký túc xá, Tô Y Y cũng nghe được người ta bàn luận về chuyện vừa mới xảy ra.

"Chao ôi, cậu nói xem An Hựu Dư cùng Phùng Mộng Kiêu kia rốt cuộc là có đến với nhau không?"

"Ai mà biết được, dù sao tớ cảm thấy cái người Phùng Mộng Kiêu kia hơi phô trương quá. Trong số các cô gái, cô ta có quan hệ với Nhiễm Tích rất tốt. Chuyện vừa nãy thế nào cũng được ống kính của Nhiễm Tích quay lại, cả ngày lẫn đêm cô ta đều ở bên cạnh Nhiễm Tích, cảnh quay có cô ta cũng sẽ rất nhiều. Trong số các nam sinh, An Hựu Dư lại là người có tài nguyên tốt nhất, nếu cùng cậu ta có quan hệ gì đó, đối với Phùng Mộng Kiêu sẽ là một chuyện rất tốt, tâm tư của cô gái này cũng thật ghê gớm."

"Ha ha, thật ra hai người bọn họ đứng chung một chỗ cũng xứng mà, nếu có thêm chuyện này nữa không chừng hai người bọn họ sẽ trở thành một couple đấy!"

Tô Y Y bước nhanh hơn, không muốn nghe những chuyện này nữa.

Nhưng mà người ta nói cũng không sai, so với cô, Phùng Mộng Kiêu cùng An Hựu Dư xứng hơn nhiều!

Bầu trời đột nhiên lại có cơn mưa nhỏ, Tô Y Y lại không có mang theo ô, mặc kệ cho những giọt nước lạnh băng đập vào mặt.

Không ai biết ngày hôm đó An Hựu Dư kéo Phùng Mộng Kiêu ra ngoài nói cái gì, chỉ biết là sau này An Hựu Dư vẫn đối xử với Phùng Mộng Kiêu như lúc trước, mà Phùng Mộng Kiêu biểu hiện mình thích An Hựu Dư mọi người vẫn có thể nhìn ra.

Sau khi hoàn thành báo cáo, dự thính sinh tổng cộng có ba người ở lại, trong đó có hai người quyết tâm học tập, tham gia vào kỳ thi tuyển năm nay. Người còn lại là An Hựu Dư được trực tiếp ở lại Trung Ảnh, hơn nữa còn cùng Tinh Ngụ ký hợp đồng thành công, người đại diện cũng là Y Dư Huyền.

Sau tiết mục báo cáo này chính là thời gian nghỉ đông.

Các bạn học tham gia chương trình «Đi Học Đi» quyết định sẽ cùng nhau đi du lịch, vừa đúng lúc trong kỳ nghỉ đông này cô không có lịch trình gì, nên Nhiệm Tích cũng vui vẻ tham gia, tình cảm của mọi người cũng trở nên tốt hơn.

Lúc chuẩn bị đón năm mới, Nhiệm Tích đi theo cha mẹ về nhà ông bà.

Trong lúc rảnh rỗi, liền nằm lý ở trên giường cùng Trữ Phàm nói chuyện phiếm.

Trữ Phàm: Chao ôi, anh Diệc Châu nhà cậu lần này lại biểu diễn trong tiết mục đón giao thừa nữa, cậu cần phải bảo vệ tốt tivi nhà mình nha!

Nhiệm Tích: Ừ.

Đây là lần thứ hai Hứa Diệc Châu biểu diễn tiết mục đón giao thừa, là một diễn viên thế mà anh lại hát rất hay. Còn nhớ lần đầu tiên Hứa Diệc Châu biểu diễn, cô cùng đám fan trên Wechat đều kích động bàn luận sôi nổi, ở trên mạng đều tuyên truyền tiết mục ấy khắp nơi. Sau chuyện này xảy ra... Nhiệm Tích đã lâu chưa vào xem nhóm fan trên Wechat, không biết mọi người đã kích động thành bộ dạng gì rồi.

Trữ Phàm: Là do tớ cảm thấy có gì sai sai sao? Hình như gần đây không thấy cậu nhắc đến Hứa Diệc Châu nữa? Trước đây cậu có như thế này đâu...

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tích Bảo của chúng ta mất niềm tin vào Hứa Diệc Châu rồi làm sao bây giờ?

Mọi người yên tâm đi, anh Diệc Châu của chúng ta nhất định sẽ đem cô ấy trở về!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chút rắc rối

Nhìn gia đình đang vui vẻ quây quần bên nhau.

Nhiệm Tích nâng khước môi lên, đưa tay lên bàn phím gõ chữ.

Nhiệm Tích: Được rồi, không phải là do lúc nào tớ cũng bận rộn sao. Cậu thấy đấy, trong khoảng thời gian này tớ luôn phải đi tuyên truyền cho bộ phim, sau đó còn có tiết mục báo cáo trong trường, sau đó lại là cuối kỳ, sau đó lại đi ra ngoài du lịch, làm sao mà có thời gian để nói về chuyện này được chứ.

Trữ Phàm: Cậu lớn lên xinh đẹp, cậu nói gì cũng đúng.

Trữ Phàm: Đúng rồi, trước đây không phải cậu bảo là có chút thích Hứa Diệc Châu sao, giờ thì sao rồi?

Bây giờ à? Nhiệm Tích dừng một chút, trải qua một quãng thời gian dài như thế này, cảm giác giống như... Chao ôi, không biết nên nói như thế nào nữa...

Thích thì đương nhiên vẫn là thích, nhưng mà, loại cảm xúc không nên này, nên để xuống thôi...

Nhiệm Tích: Do tớ nghĩ nhiều thôi, chỉ là fan hâm mộ nhưng lại tưởng nhầm thành thích.

Trữ Phàm: Hừ hừ.

Giao thừa ngày đó, trong phòng luôn mở máy sưởi, con cháu trong nhà đều tụ lại một chỗ ăn com tất niên. Sau khi com nước xong, Dương San cùng bà nội còn có các chị em dâu ngồi cùng nhau vừa gói sủi cảo vừa chờ chương trình đón giao thừa. Vài người đàn ông trong nhà đều ngồi ở bên bàn trà cùng nhau đánh bài.

Nhiệm Tích cùng các anh chị em họ ngồi trên ghế sofa, trò chuyện mấy chuyện bát quái.

Trong phòng rất ấm áp, hương vị của năm mới cũng rất đậm đà.

Chương trình đón giao thừa bắt đầu, vẫn là những khuôn mặt quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc ấy, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều vui tươi hào hứng.

Tiết mục của Hứa Diệc Châu nằm ở giữa chương trình, lúc anh xuất hiện, dưới sân khấu mọi người đều vỗ tay rất nhiệt liệt.

Các mẹ tay đang gói sùi cào cũng dừng lại, bắt đầu không chớp mắt nhìn chăm chăm ti vi.

Tiết mục của Hứa Diệc Châu là đơn ca, anh mặc một bộ tây phục màu đỏ, mang đôi dây da màu đen, tóc chải ngược về phía sau, thần thái cả người đều rất tuyệt vời.

Sau hôm diễn trên trường, cô vẫn chưa nhìn thấy anh.

Ca khúc anh đang hát là một ca khúc đã lâu đời, rất kinh điển và êm tai.

Giọng hát của anh giống như từ thời cổ đại truyền đến, lại từ thời cổ đại truyền đi...

Bà nội cũng không kiềm lòng được mà hát theo vài câu, nói: "Cậu bé này thật tốt, lớn lên tuần tú, ca hát cũng hay."

Dương San nói: "Con cũng rất thích cậu ấy, con chính là fan bà cô của cậu ấy."

Nhiễm Hạo Điền đang đánh bài chập một tiếng, "Nói gì thế, em là fan chị gái."

Nhiễm Tích cười trộm một cái, nếu như mà mẹ cô là fan chị gái của Hứa Diệc Châu, thì chẳng phải cô phải kêu Hứa Diệc Châu là chú sao.

Em họ Nhiễm Đình cũng nói: "Con là fan em gái, là fan em gái này! Chị Nhiễm Tích, trước đây không phải là chị cùng anh Diệc Châu quay phim cùng nhau sao, có chụp ảnh ký tên không? Chị có thêm Wechat anh ấy không? Cho em nhìn một chút đi!"

Nhiễm Tích duỗi tay nói một câu, "Đây, chị sẽ cho em xem thần tượng thầm mến của em như thế nào đấy."

Kỳ thật, như thế này cũng không phải là tốt, Hứa Diệc Châu chính là người mà cả một nhà đều là fan của anh...

Sau kỳ nghỉ đông mọi người lại trở về trường học, xuân đi thu đến, học kỳ hai của năm nhất cũng rất nhanh chuẩn bị kết thúc, mọi người lại nghênh đón nghỉ hè.

Trong lúc nghỉ hè, Y Dư Huyền đưa cho Nhiễm Tích nhận một chương trình giải trí theo kiểu chương trình thực tế, đây là chương trình có tỉ lệ người xem trên TV rất tốt. Khi mùa hai bắt đầu, Nhiễm Tích liền tham gia.

Mọi người cùng nhau quay tiết mục này, tuy không cùng một độ tuổi, nhưng lại chơi rất vui vẻ.

Hôm nay, sau khi quay xong, đoàn người dự định tìm một khách sạn ăn cơm.

Mùa hè chạng vạng, thời tiết có chút ít nóng bức, mọi người cũng không muốn đi quá xa, tìm một nơi gần chỗ quay mà đi vào.

Phần lớn mọi người đều đội mũ lưỡi trai, hoặc là mang khẩu trang, nhân viên phục vụ vừa nhìn liền biết đây không phải là những người bình thường, không nói hai lời, liền đem mọi người lên phòng bao ở tầng hai.

Lúc đi ngang qua hành lang, một người nhân viên từ một phòng bao khác đi ra, lúc đóng lại cánh cửa, Nhiễm Tích trông thấy trong phòng bao đó có một bóng người có vài phần quen thuộc, nhưng rồi cô cũng không để ý.

Ở giữa bữa ăn, Nhiễm Tích đi toilet.

Toilet nằm ở phía cuối hành lang, lúc cô rửa tay, Nhiễm Tích nghe thấy phía sau có tiếng bước chân hỗn loạn, còn có mùi vị còn nồng nặc. Một cô gái đầu tóc bù xù rũ ở trên mặt, cô ấy che miệng lại, nghiêng ngả chao đảo xông vào toilet nữ, sau đó, tiếng nôn mửa từ bên trong phòng liền truyền đến.

Người kia ói cực kì nghiêm trọng, tựa như muốn đem cả tim phổi mình mà ói ra.

Nhớ tới cô ấy mặc một bộ áo liền váy màu trắng, Nhiễm Tích nhú nhú mày, có chút không yên lòng nên cũng đi vào theo.

Tìm được cô ấy ở gian phòng thứ hai, Nhiễm Tích tiến lên vỗ vỗ lưng, đưa cho cô ấy một tờ khăn giấy, "Cô không sao chứ."

Cô gái nhận lấy tờ khăn giấy, "Cảm ơn, tôi không sao."

"Y Y!" Sau khi Nhiễm Tích thấy rõ gương mặt cô gái, kinh hô nói.

Về mặt của Tô Y Y cũng kinh hoàng, đương nhiên cô không nghĩ là ở trong đây sẽ nhìn thấy người quen.

Tô Y Y có chút ít vội vàng, cô ấy cúi đầu xuống, đỡ vách tường chậm rãi đứng lên, thân thể còn có chút lắc lư, Nhiễm Tích muốn đi đến đỡ cô nhưng lại bị cô đẩy ra, Tô Y Y lao đảo đi ra ngoài rửa tay, súc miệng.

Nhiễm Tích cũng đi theo, vốn là còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, bây giờ nhìn lại thì thấy thị lực mình vẫn còn tốt. Nhịn không được lại quan sát Tô Y Y một cái, trên người mặc một chiếc áo liền váy, ngực cùng bắp đùi đều lộ ra da thịt trắng nõn, tóc dài màu đen để ở sau lưng, trên mặt lại còn trang điểm

rất đậm. Tô Y Y rõ ràng không phải là loại người như vậy, bình thường cô ấy không hay mặt những bộ đồ như thế này, hôm nay tại sao lại mặt cái váy ngắn như vậy chứ?

"Tại sao cậu lại ở chỗ này?" Nhiệm Tích nhìn không được hỏi, "Còn uống nhiều rượu như thế nữa."

Tay đang trang điểm của Tô Y Y ngừng lại, Tô Y Y nhìn bóng người của hai người bọn họ trong gương, thấy mặt của mình trang điểm rất đậm, thân thể lại nhếch nhác, vì vừa nãy mới ới xong nên lúc này sắc mặt cô ấy tái nhợt tựa như quỷ vậy... Ha ha, Nhiệm Tích trước sau gì đều là một thân chổi lóa như thế... Thật là không có so sánh sẽ không có tổn thương...

Tô Y Y cười khò một tiếng, đẩy cánh tay Nhiệm Tích ra, "Không có việc gì đâu, cậu mặc kệ tớ đi." Sau đó lao đảo đi về phía trước.

Nhiệm Tích đi theo sau kéo Tô Y Y lại, "Cậu như thế này thì sao mà tớ mặc kệ cậu được?"

Tô Y Y dứt cánh tay Nhiệm Tích ra rất mạnh, hướng về phía Nhiệm Tích hét lên: "Cậu cứ làm đại mình tỉnh đi được không hả! Cậu quan tâm tớ làm gì!"

Nhiệm Tích bị tiếng hét lên này làm sững sờ tại chỗ, trước giờ cô chưa bao giờ thấy Tô Y Y nổi giận nhưng mà lại không có lý do như thế này...

Cho đến khi Tô Y Y đi trước cô một khoảng cách, Nhiệm Tích mới phục hồi lại tinh thần, đi nhanh về phía Tô Y Y.

Lúc sắp đến phòng bao của Tô Y Y, cô ấy đột nhiên ngừng lại, Nhiệm Tích cảm thấy cơ thể cô ấy tựa như có chút run lên.

Vừa định đi qua, liền thấy cửa phòng bao được mở ra, một người đàn ông trung niên với cái đầu trọc bước ra, thấy Tô Y Y trên mặt ông ta liền cười lên.

Ông ta vươn tay ôm lấy thắt lưng Tô Y Y, mặt còn dí sát vào mặt của Tô Y Y, "Ồ, Y Y trở về rồi à, anh đây còn tính đi ra ngoài tìm em."

Tô Y Y có chút ít kháng cự đẩy người đàn ông đang không ngừng dựa gần vào cơ thể của cô, "Luu tổng, ông buông tôi ra đi. Tôi, tôi vừa mới ới xong, trên người rất khó ngủ."

"Không khó ngủ tí nào, một chút đều không khó ngủ, em thơm mà!" Ông ta vẫn không buông tay ra, còn không ngừng đem mũi mình đến gần cổ của Tô Y Y, giống như là muốn ngửi mùi cơ thể của cô vậy.

Cánh tay đang ôm ngang hông Tô Y Y còn có xu hướng dõn lên trên, trong miệng còn nói những từ ngữ ô uế, "Y Y à, đêm nay đi với anh nha? Nếu như em làm anh trở nên cao hứng, thì vai nữ ba của bộ phim này nhất định sẽ là của em, không cho ai hết!"

"Tôi không cần, tôi không cần, ông buông tôi ra!" Cuối cùng Tô Y Y nhịn không được khóc lên, liều mạng muốn rời khỏi chỗ này.

Nhiệm Tích xông lên phía trước, đem Tô Y Y từ trong ngực ông ta kéo ra ngoài, Tô Y Y vội vàng trốn ra sau lưng cô.

"Cô là ai, còn dám đoạt người của ông đây, " Ông ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiệm Tích, lại dậm dặng mà cười rộ lên, "Ồ, đây không phải là Nhiệm Tích sao, em cũng muốn đi theo anh à?"

Miệng của người này thật là ghê tởm! Chưa từng có người nào nói như thế với cô cả! Nhiệm Tích tức mà không biết nên nói như thế nào, hung hăng đá ông ta một cước! Sau đó kéo Tô Y Y đi về phòng của mình.

Ông ta bị đau la lên một tiếng, sau đó bỗng chốc giữ chặt Tô Y Y, "Còn nghĩ muốn chạy hả!"

Tô Y Y bị hù dọa kêu to lên.

Cách âm của khách sạn này không được tốt lắm, náo loạn như thế này, trong phòng bao liền có người đi ra.

May mắn là trên tầng này chỉ có hai phòng bao, một phòng là phòng của Tô Y Y, còn một phòng là của bên Nhiệm Tích.

"Có chuyện gì thế?" Đường Phong đi tới.

"Anh Đường Phong." Nhìn thấy có người đến giúp đỡ, Nhiệm Tích yếu ớt kêu một tiếng, vẻ mặt rất là ủy khuất.

"Không có gì đâu." Đường Phong đem Nhiệm Tích cùng Tô Y Y ra phía sau mình.

Vài người đàn ông bước ra từ phòng bao nhìn thấy Đường Phong cùng Nhiệm Tích liền hết hồn, ăn một bữa cơm tại cái khách sạn nhỏ này thế mà lại gặp được những người có mặt mũi trong giới giải trí.

Một người mang cặp kính mắt đi lên đưa cho Đường Phong một tấm danh thiếp, "Thì ra là Đường tiên sinh, đều là hiểu lầm, hiểu lầm cả, tôi cùng người này uống hơi nhiều một chút, tôi thay mặt ông ta bồi thường cho ngài."

Đường Phong cười lạnh: "Hiểu lầm? Uống nhiều là có thể bắt nạt người khác hả? Em gái tôi sợ đến như thế này thì làm sao đây hả? Cứ bồi thường là được hả? Còn muốn thay mặt người khác bồi thường?"

"Này... Vậy Đường tiên sinh muốn như thế nào?"

"Tên khốn kiếp! Lão tử đây bắt nạt cô ta thì sao? Lão tử đây còn muốn *** cô ta nữa đấy!" Ông ta còn thốt ra những lời bậy bạ.

Người đàn ông đeo kính xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, tôn tử này, CMN còn đi kiếm chuyện thêm!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Phim truyền hình thanh xuân

Đường Phong chợt nhíu mày, người đàn ông đeo mặt kính lập tức nín thở nói: "Đường tiên sinh xin đừng nóng giận, ông ta là miệng chó không phun được ngà voi." Nói xong kéo lấy ông ta, làm ông ta tỉnh rượu rồi vội vàng nói xin lỗi.

Nhiễm Tích ôm lấy Tô Y Y bên cạnh còn đang run rẩy, cô không muốn ở lại nơi này nữa, "Anh Đường Phong, em mang cô ấy đi về trước."

Thời tiết có chút chuyển lạnh, Nhiễm Tích đem áo khoác trên người choàng lên Tô Y Y, đưa cô ấy về phòng của mình.

Tô Y Y đứng trong phòng khách, cúi đầu vận ngón tay của mình, cảm giác mình không phù hợp với nơi sang trọng này chút nào.

Nhiễm Tích đưa cho cô ấy một bộ quần áo sạch sẽ, còn chuẩn bị một bộ đồ dùng rửa mặt, sau đó đẩy cô ấy đi vào phòng tắm, "Cậu đi tắm đi, trên người dính sền sệt như thế này sẽ không thoải mái đâu."

Tắm rửa xong, Tô Y Y lau tóc đi ra, Nhiễm Tích lại kéo cô ấy ngồi trên ghế sofa, sấy tóc cho cô ấy.

"Cậu không hỏi tớ là có chuyện gì xảy ra sao?"

Nhiễm Tích cắt kỹ máy sấy, sờ sờ đầu cô ấy, "Cậu muốn nói thì tớ sẽ nghe."

Tô Y Y trầm mặc một hồi, mở miệng: "Bà ngoại tớ nhập viện."

Nhiễm Tích giật mình, cô nhớ tới bà lão lúc khai giảng luôn cười tùm tùm nói với các cô rằng "Các cháu hằng ngày đều sống với nhau nên phải thân thiết như chị em nhà.", bà ấy ngã bệnh rồi sao?

Giọng nói Tô Y Y có chút nghẹn ngào, "Tớ không còn cách nào khác, vì không có tiền trả tiền thuốc men nên khó khăn lắm mới có một cơ hội như thế này, nhưng mà bị tớ làm hỏng rồi!"

"Cha mẹ của cậu đâu?" Nhiễm Tích do dự một lát, hỏi.

Lúc khai giảng, Tô Y Y không phải là do cha mẹ đưa tới, hơn nữa cô ấy cũng không gọi điện cho cha mẹ mình bao giờ, ba người bọn họ đều cảm thấy kỳ quái, đều thầm đoán có phải là do cha mẹ của cô ấy ly hôn không. Nhưng nếu như là ly hôn thì cũng không đến mức mẹ mình bị bệnh mà không đến thăm chứ!

"Không có," Giọng nói Tô Y Y có chút cô đơn, "Lúc tớ 8 tuổi thì hai người họ đã bị tai nạn giao thông, là do bà ngoại nuôi tớ lớn đến giờ... Tớ..." Nói xong lại nín không được mà bật khóc.

Nhiễm Tích vội vàng ôm lấy Tô Y Y, vỗ vỗ lưng, "Không sao đâu, tớ xin lỗi, tớ không biết chuyện này."

Cô không nghĩ là chuyện sẽ như thế này, sớm biết như thế đã không hỏi cô ấy.

Qua một hồi lâu, chờ tâm tình Tô Y Y ổn định lại, Nhiễm Tích lại thử hỏi: "Vậy sau này cậu định như thế nào?"

"Tớ không biết nữa, tớ sẽ cố gắng xem có vai nào mình đóng được không, nếu như không có, tớ sẽ nghỉ học đi làm công, tớ nhất định phải cứu bà ngoại tớ."

Hốc mắt Tô Y Y vẫn hồng, nhưng giọng nói lại rất kiên cường.

"Tớ có thể giới thiệu cho cậu đi thử vai, nhưng mà có được hay không, thì còn tùy vào cậu nữa."

...

Lúc khai giảng năm hai, trong lớp bị thiếu đi vài người, Nhiễm Tích biết rõ bọn họ đều ra ngoài đi đóng phim, ai ai cũng muốn mình được nổi tiếng. Còn về việc diễn vai nào, nhà sản xuất như thế nào, thì không ai biết cả.

Tô Y Y bảo Nhiễm Tích đừng nói với Tường Hàm, Phùng Mộng Kiều về việc trong nhà cô ấy, Nhiễm Tích cũng biết Tô Y Y tự ti, nên cũng không nói gì cả.

Ở trường học không có việc gì làm khoảng chừng một tháng, Nhiễm Tích cùng Tô Y Y đi tìm giáo viên xin ra ngoài quay phim.

Có thể nói, Tô Y Y vốn không chịu thua kém ai cả, nhân vật cô ấy thủ vai là nữ ba, đạo diễn cùng biên kịch đều rất hài lòng, cũng có thể là do nể tình Nhiễm Tích. Sau khi ký hợp đồng với Tô Y Y, biết đến tình hình trong nhà của cô ấy còn đưa trước một khoản tiền.

Tô Y Y rất vui mừng, nói nhất định sẽ quay phim thật tốt.

Bộ phim lần này thuộc chủ đề thanh xuân vườn trường《 Thanh Xuân Có Anh 》, được chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết, tác giả tên là Lục Du Y.

Trừ Phạm rất thích vị tác giả này, còn năn nỉ Nhiễm Tích nhất định phải xin được chữ ký.

Diễn viên của bộ phim này đều là người trẻ tuổi, có đến hai nữ chính, theo thứ tự là Nhiễm Tích và Hàn Phán Nhi. Nam chính là Ngô Nhất Hằng, nam hai là An Hựu Dư. Kỳ thực Tô Y Y cũng có thể coi là nữ hai, ngoài ra còn một số nhân vật khác nữa.

Lúc công bố tạo hình của các nhân vật đã làm dậy lên không ít bình luận.

"Ủầy, đều là những diễn viên trẻ tuổi, trên mặt còn bung ra nước đờm, so với những người đã ba mươi tuổi mà già trang lại thì nhìn đẹp mắt hơn nhiều.

"Nhìn là thấy đây là tình tay ba rồi."

"Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng và An Hựu Dư à? Hình như tôi còn thấy tia lửa nữa."

Mọi người trên mạng đều cảm thấy hứng thú đối với quan hệ của Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng, An Hựu Dư. Trước đây lúc chương trình《 Đi Học Đi 》phát sóng, còn có rất nhiều fan trở thành fan couple của hai người họ, đặc biệt là lúc Nhiễm Tích cùng An Hựu Dư cùng nhau học Tiếng Anh, mọi người đều bùng nổ! Còn đến bên dưới Weibo của Nhiễm Tích bình luận, hỏi cô đang gửi tin nhắn cho ai thế, có phải là đang nhắn tin với Ngô Nhất Hằng không, nói cô có nhìn thấy ánh mắt đáng thương của An Hựu Dư khi bị cô vứt bỏ không?

"Hàn Phán Nhi, Nhiễm Tích, Ngô Nhất Hằng đều là những diễn viên tiềm năng của thế hệ trẻ tuổi, bộ phim này chắc chắn sẽ rất nổi."

"Yêu các nam thần nữ thần, mong đợi quá đi."

Sau khi các bạn học xem tin tức, đều cực kỳ hâm mộ bọn họ. Người bọn họ hâm mộ nhất là Tô Y Y, vừa được làm bạn cùng phòng với mình tính, còn có thể chia một chén súp, bộ phim đầu tiên tham gia đã là một tác phẩm lớn, so với những người mới phải diễn những bộ phim nhỏ thì quả thật hơn rất nhiều.

Trong ký túc xá phản ứng của Tường Hàm rất bình thường, rất chân thành mà chúc mừng Tô Y Y, bảo cô ấy phải diễn thật tốt, đừng làm cho bạn cùng phòng bọn họ mất mặt.

Còn Phùng Mộng Kiều thì lại tỏ ra có chút ít mất hứng, trước đây cô ta còn khoe khoang với mọi người mình được đóng vai nữ chính của một bộ phim. Nhưng bộ phim của Nhiễm Tích và bộ phim của cô ta vốn không thể so sánh được, Tô Y Y thật là lợi hại, âm thầm mà lại dội cho cô ta một bạt tai.

Tô Y Y đi xin lỗi Phùng Mộng Kiều, nói là không phải cố ý lừa gạt cô ta, nói cô ta không phải cũng có một bộ phim chuẩn bị quay sao, bảo cô ta đừng nóng giận nữa.

Tô Y Y nói như thế càng làm Phùng Mộng Kiều tức giận hơn, nữ ba của đạo diễn nổi danh và nữ chính nhưng lại là lưới rách vốn không thể nào so sánh được!

Tường Hàm giúp Tô Y Y thu thập quần áo rồi bảo cô ấy mau vào đoàn phim đi, Phùng Mộng Kiều này Tường Hàm sẽ giúp cô ta khai thông.

Bộ phim được quay ở trường T tại thành phố S, nghe nói đây là nguyên bản sân trường trong tiểu thuyết.

Đoàn phim tìm lãnh đạo nhân viên nhà trường bàn luận rất lâu, làm các loại bảo đảm, trường học mới đồng ý đem phòng thí nghiệm cho bọn họ mượn. Phòng thí nghiệm cách khá xa các phòng học trong trường, nên cũng không quấy rầy các bạn học sinh lên lớp.

Trên đường đi đến thành phố S, Nhiễm Tích mở Wechat mà đã lâu mình không mở ra, bên trong mọi người đang thảo luận về việc tháng mười một này Hứa Diệc Châu có một buổi họp fan ở thành phố S.

Tháng mười một này Hứa Diệc Châu muốn đến thành phố S?

Mọi người bên trong group đều bắt đầu tổ chức đi đến thành phố S gặp anh Diệc Châu, Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu cũng chọc cô, hỏi cô có muốn cùng đi hay không.

Gặp mặt sao? Cái này đương nhiên là tuyệt đối không thể.

Nhiễm Tích yểu chuyển từ chối cô ấy, Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu bày tỏ chính mình rất thương tâm...

Bộ phim được quay rất thuận lợi, lâu lâu cũng có vài bạn học sinh hóng hớt chạy qua xem bọn họ quay phim, nhưng sau đó lại bị giáo viên đuổi trở về, đoàn phim cùng trường học chung đụng cũng rất hòa hợp.

Quay phim được hai tuần lễ, thì có một người đến đây.

Phùng Mộng Kiều.

Nhiễm Tích cùng Tô Y Y trông thấy cô ta đều rất kinh ngạc, hỏi tại sao cô ta lại đến đây.

Phùng Mộng Kiều giương cái cằm lên, "Các cậu có thể tới đây quay phim, tớ lại không thể tới sao? Các cậu xem thường tớ?"

Tô Y Y vội vàng chịu tội, "Không phải không phải, chỉ là tớ có chút kinh ngạc thôi, không phải cậu đang có một bộ phim sao?"

Phùng Mộng Kiều bĩu môi, nói cực kỳ tùy ý, "Không quay nữa."

Nhiễm Tích vốn không quan tâm đến Phùng Mộng Kiều dù cô ta có như thế nào, trong ký túc xá vài người sống chung cũng rất tốt, chỉ là tội cho Tường Hàm thôi.

Về sau trong lúc vô tình cô nghe được biên kịch Lục Du Y cùng đạo diễn nói chuyện, mới biết được Phùng Mộng Kiều chen lấn mà giành được một vai diễn đã định.

Nhưng mà không thể không nói, hành động của Phùng Mộng Kiều lại không sai, hơn nữa còn rất biết đạo lý làm người, thỉnh thoảng sẽ tặng quà cho các nhân viên, còn đi giúp đạo diễn cùng phó đạo diễn đầm bóp vai, mua trà sữa cho biên kịch, mọi người cũng đều thích cô ta.

Hàn Phán Nhi cùng Nhiễm Tích ngồi chung một chỗ, thấy Phùng Mộng Kiều ở trước mặt đạo diễn đều ân cần.

Hàn Phán Nhi cười: "Cái bạn cùng phòng của cậu này, tâm tư cũng thật là lớn qua đi, so với cái người tên là Tô Y Y kia thì thích hợp với cái giới giải trí này hơn."

Nhiễm Tích cũng cười: "Tớ sẽ xem như là cậu đang khen cô ấy."

Hàn Phán Nhi cong miệng, "Mặc dù tớ cũng không thích cô ta lắm, nhưng chỉ cần không đụng chạm gì đến tớ, thì sẽ không sao cả."

Nhưng mà không lâu sau, bên trong đoàn phim liền xảy ra chuyện.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Tích Bảo của chúng ta đi quay phim ~ Anh Diệc Châu của chúng ta đến họp fan ~

Mọi người nói xem bọn họ có gặp nhau không??

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tình tay ba

Sự việc nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Nó bùng nổ từ một bài viết ở trên mạng.

Không biết là ai cung cấp cho tài khoản Bạc Thầy Giải Trí V về việc này.

Bạc Thầy Giải Trí V: Đùa mà thành thật? Đoàn phim《 Thanh Xuân Có Anh 》gây sốc về tình tay ba.

Kèm theo một vài bức hình chụp lên mờ nhạt, nhưng có thể nhìn rõ được là Hàn Phán Nhi cùng Ngô Nhất Hằng. Hình ảnh được chụp ở dưới tòa nhà trường học, Hàn Phán Nhi từ phía sau lưng ôm lấy Ngô Nhất Hằng, sau đó lại bị Ngô Nhất Hằng kéo ra, nhưng cô ấy lại không từ bỏ ý định mà ôm thêm một lần nữa, hình như còn muốn hôn cậu ấy.

Trong ảnh còn có một bài viết rất dài.

Dùng từ rất là hà khắc.

Nói cái gì mà Hàn Phán Nhi đoạt bạn trai của bạn thân, nói tình bạn của Hàn Phán Nhi cùng Nhiễm Tích đều là giả, còn nói Hàn Phán Nhi cùng bạn cùng phòng bất hòa. Nói cô ấy không ở trong trường được mấy ngày, công khai làm trái với quy định của trường học mà đi ra ngoài quay phim.

Rõ ràng mục đích của bọn họ là muốn bôi đen Hàn Phán Nhi.

Phản ứng của cư dân mạng rất kịch liệt.

Fan của Hàn Phán Nhi.

"Cái gì vậy, cái gì mà đoạt bạn trai của bạn thân? Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng có quan hệ gì sao? Không phải đều là do các người tự biên tự diễn ra à?"

"Đây là muốn bôi đen trắng trợn sao? Phán Nhi của chúng ta đang quay phim mà, ai mà biết được đây có phải là một cảnh quay hay không?"

"Đây rõ ràng là có người muốn bôi đen Phán Nhi, hy vọng fan mỗi nhà đều lý trí một chút."

Fan couple của Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng.

"Ôi trời ơi, tiểu tam thì đi chết cả đi!"

"Vậy mà lại là loại người đoạt bạn trai của bạn thân!"

Fan của Nhiễm Tích cùng Ngô Nhất Hằng.

"Mọi người đều là bạn bè cả thôi, các bác đừng nói những lời khó nghe như thế chứ."

"Đừng có lôi Tích Bảo của chúng tôi vào, cảm ơn."

"Không sao cả, Ngô Nhất Hằng thích ai tôi cũng không chấp nhận."

Bạn tốt trên mạng.

"Làm sao mà có tình tay ba trong trường học được chứ? Vừa nhìn là thấy có người cố tình rồi."

"Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi đang yêu nhau thì yêu nhau thôi, vừa vặn Nhiễm Tích cùng An Hựu Dư quen nhau là đẹp!"

Mọi người bảy miệng tám lời, bình luận đều rất náo nhiệt.

Nhiễm Tích có một ít kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy điều đó khó có thể xảy ra.

Hàn Phán Nhi thích Ngô Nhất Hằng? Nếu đây là một cảnh quay thì cô còn cảm thấy đáng tin hơn.

Đợi đã, Nhiễm Tích đột nhiên nhớ tới trước đây không lâu Hàn Phán Nhi có hỏi cô vài thứ.

Hàn Phán Nhi: "Cậu thích Ngô Nhất Hằng sao?"

Nhiễm Tích: "Thích chứ, tại sao lại không thích anh ấy?"

Hàn Phán Nhi: "Ý của tớ là, cái loại thích kia á."

Nhiễm Tích: "Hả? Không có, cậu cũng biết mà, là do công ty định như thế thôi."

Sau khi cô nói xong câu đó, hình như Hàn Phán Nhi thở phào nhẹ nhõm thì phải, hình như là thật sự thở phào nhẹ nhõm vậy.

OH MY GOD! Lượng tin tức như thế này thật lớn quá đi, cô còn không phát hiện ra...

Buổi sáng lúc đi đến trường quay, quả nhiên mọi người đều nhìn cô bằng một ánh mắt khác thường.

Tô Y Y cùng Phùng Mộng Kiều đều tiến lên chào hỏi, an ủi cô.

Nhìn cô rất cần an ủi sao?

Phùng Mộng Kiều tức giận nói: "Thật không nhìn ra Hàn Phán Nhi lại là người như thế này."

Nhiễm Tích kéo cô ta một cái, "Cậu đừng có nói lung tung."

Phùng Mộng Kiều còn không ngừng miệng, "Tớ nói gì sai sao? Cậu ta đoạt Ngô Nhất Hằng của cậu đó!"

Nhiễm Tích: "Không có chuyện đó, cậu đừng có nói lung tung!"

An Hựu Dư cũng lại đây, vỗ vỗ bả vai Nhiễm Tích, hỏi một câu, "Em không sao chứ?"

Nhiễm Tích có chút ít bất đắc dĩ, "Sao mọi người đều cảm thấy em có sao vậy?"

An Hựu Dư đứng thẳng dậy hạ bả vai, "Em cùng Ngô Nhất Hằng không phải là..."

Nhiễm Tích đưa tay đánh An Hựu Dư một cái, "Nói hươu nói vượn!"

"Nhiễm Tích, lại đây một chút!"

Người trong cuộc số 1, Ngô Nhất Hằng gọi Nhiễm Tích.

Nhiễm Tích trừng bọn họ mỗi người một cái, bảo bọn họ không nên nói lung tung, sau đó cùng Ngô Nhất Hằng đi ra ngoài.

Hai người vừa đi ra, mọi người lại nghị luận ầm lên.

Nhiễm Tích đi cùng Ngô Nhất Hằng vào một phòng học ở cuối hành lang.

"Cái kia, chuyện trên mạng..." Hai người trầm mặc một hồi, Ngô Nhất Hằng mở miệng.

Vậy mà Ngô Nhất Hằng lại ngượng ngùng ở trước mặt cô, Nhiễm Tích đưa tay đánh cậu một cái, "Yên tâm đi, em đâu có liên quan gì đâu!"

"Em không để ý sao?" Ngô Nhất Hằng nhìn cô.

"Em để ý cái gì chứ! Nếu hai người không có chuyện gì hết, thì hãy quên nó đi. Còn nếu hai người yêu nhau, thì em cũng rất vui cho hai người mà!"

"Rất vui sao?" Ngô Nhất Hằng nhái lại cô, sau đó cười cười, ôm bả vai Nhiễm Tích, "Vậy thì được, anh đây chỉ sợ em không vui thôi!"

Hai người trở lại trường quay, đạo diễn gọi Ngô Nhất Hằng lại nói chuyện, hôm nay Hàn Phán Nhi đã cả ngày không đến đây.

Phòng làm việc của ba người cũng làm sáng tỏ mọi chuyện, đều phủ nhận hết tất cả.

Bảo rằng ba người bọn họ vốn chỉ là bạn bè, mong một vài người đừng đồn những tin không đúng như thế, không cần ly gián quan hệ của ba người. Hai người chỉ là đang quay phim, mọi người phải khen bọn họ chuyên nghiệp mới đúng.

Hàn Phán Nhi cũng up Weibo.

Hàn Phán Nhi V: Thật sự xin lỗi, tôi vẫn ổn lắm, mọi người không cần phải bôi đen tôi như thế. Còn nữa, Liễu Hề chính là thích Tạ Tuấn Cừ đấy thì sao nào?

Cô ấy dùng tên nhân vật của hai người trong bộ phim, điều này sẽ làm cho bạn bè trên mạng cảm thấy hai người chỉ là đang quay phim thôi. Không ít cư dân mạng đều khen cô ấy, họ thực sự thích cách phản bác mạnh mẽ như thế này!

Phòng làm việc nói như thế, lại làm cho cư dân mạng nhìn theo một hướng khác, chuyện này là do ai tung tin ra?

Học sinh trong trường? Trường T vốn là một trường cao trung rất nghiêm khắc, các bạn học đều không được mang theo điện thoại khi đi học, xem như là do học sinh trong trường chụp đi, nhưng làm sao lại biết rõ tung tích của Hàn Phán Nhi được chứ? Theo như tin tức từ nhà trường, paparazi không thể trà trộn vào đây được! Vừa nhìn là thấy đây chính là tác phẩm của người trong đoàn phim, chỉ có trong đoàn phim mới biết rõ tung tích của Hàn Phán Nhi trong trường, vậy là ai đây? Suy nghĩ tí mĩ đến sợ hãi!

Nhiễm Tích cũng thấy suy đoán của mọi người trên mạng, ngón tay cầm điện thoại cứng đờ, các diễn viên chính trong đoàn phim đều quay ở trong trường là chủ yếu, ngoại trừ những người trong cuộc ra, An Hựu Dư cũng không cần thiết phải làm như thế, bởi vì anh ấy cũng không cần phải cạnh tranh cái gì cả, Hàn Phán Nhi sẽ không nghi ngờ anh ấy. Vậy thì chỉ còn lại Phùng Mộng Kiều cùng Tô Y Y.

Không biết vì sao, Nhiễm Tích bỗng cảm thấy chính là do Phùng Mộng Kiều làm.

Lúc đi đến trường quay, Nhiễm Tích thấy mọi người đều nhìn Tô Y Y bằng ánh mắt khác lạ, hơn nữa lúc nói chuyện đều tràn đầy ý tứ trêu chọc.

Bỗng nhiên Nhiễm Tích hiểu rõ vì sao lúc mới vào đoàn phim Phùng Mộng Kiều lại nịnh nọt các nhân viên như thế, kế hoạch của cô ta cũng thật chu đáo, làm xong còn có thể quảng nước bẩn vào người Tô Y Y.

Tô Y Y lại là người hướng nội, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như thế nhìn cô ấy, cô ấy cũng chỉ có thể cúi đầu không nói lời nào.

Nhiễm Tích tiến lên kéo Tô Y Y ngồi xuống, Tô Y Y có chút ít ủy khuất: "Không phải là tớ mà."

Nhiễm Tích an ủi: "Tớ biết không phải là cậu."

Cũng không biết Hàn Phán Nhi có hiểu lắm hay không.

Phùng Mộng Kiều cũng lại đây, giọng nói của cô ta không lớn cũng không nhỏ, nhưng làm mọi người trong trường quay đều nghe được, "Y Y, chuyện trên mạng không phải là do cậu làm chứ!"

Nhiễm Tích nắm chặt tay Tô Y Y, bảo Phùng Mộng Kiều ngừng lại, "Cậu câm miệng!"

Phùng Mộng Kiều bị Nhiễm Tích hét như thế nên sững người, sau đó ngồi xuống bên cạnh bọn họ, "Sao tớ lại không thể nói chuyện chứ? Tớ cũng không làm gì sai cả."

Nhiễm Tích không để ý đến cô ta nữa, chân tướng của sự việc chưa có, cô cũng không thể định tội cho Phùng Mộng Kiều được.

Hàn Phán Nhi cũng lại đây, làm như không có việc gì mà cười cười nói nói với Nhiễm Tích.

Nhân viên đều tỏ vẻ mình có chút không hiểu về cái mối quan hệ phức tạp này.

Về sau, Nhiễm Tích thấy Hàn Phán Nhi ngăn Phùng Mộng Kiều lại trong nhà vệ sinh, tát cô ta vài cái, Phùng Mộng Kiều muốn phản kháng nhưng lại bị Hàn Phán Nhi áp chế gắt gao, Hàn Phán Nhi cầm lấy tóc cô ta nói: "Tôi cho ba cậu mặt mũi nên việc này tôi sẽ không nói ra, nhưng không có nghĩa là cậu có thể ở trước mặt tôi làm càn! Về sau cậu đừng hoảng lại cho tôi, ở trường học cũng đừng cho tôi nhìn thấy mặt cậu! Còn nữa, nếu cậu lại làm chuyện xấu trước mặt tôi, ba của cậu cũng không thể cứu cậu được đâu, tôi nhất định sẽ từ từ mà giết cậu chết, cậu hiểu không?" Nói xong, còn uy hiếp vỗ vỗ mặt cô ta vài cái.

Nhiễm Tích đứng trong bóng tối ngoảnh mặt làm ngơ, một chút cũng không có ý định tiến lên giúp đỡ, sau việc này xem như cho cô ta một bài học, bản thân không cố gắng tiến lên phía trước, mà chỉ mãi nghĩ đến việc giẫm đạp lên người ta.

Phùng Mộng Kiều ngồi ở đó nhỏ giọng khóc sụi sụi, Hàn Phán Nhi rửa tay xong từ trong toilet đi ra, thấy Nhiễm Tích nhìn mình bằng một ánh mắt đầy ý tứ.

Hai người sóng vai đi ra ngoài.

"Không nhìn ra cậu đánh người cũng thật giỏi."

"Tớ đã nói sẽ không bỏ qua cho cậu ta, lần này chỉ là hù dọa vậy thôi."

Sau đó, Phùng Mộng Kiều ở đoàn phim quả nhiên thu liễm không ít, mọi người trong đoàn thấy Hàn Phán Nhi xử với Tô Y Y cùng Phùng Mộng Kiều khác nhau như thế, cũng nhìn ra được chút gì đó, đối xử với Phùng Mộng Kiều cũng không còn thân thiện như trước nữa.

Có thể nói Phùng Mộng Kiều ở trong đoàn phim này không có người nào thân thiết cả... Phần diễn của cô ta cũng không nhiều, quay phim xong liền một thân đáng thương quay về trường học, giống như là cô ta có ý tránh đi Nhiễm Tích các cô. Lúc Nhiễm Tích cùng vài người quay phim xong trở về, lại nghe nói Phùng Mộng Kiều nhận một bộ phim truyền hình mạng, đã ra ngoài quay phim.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Thời gian bên trong đoàn làm phim trôi qua rất nhanh, tháng mười một, Hứa An Nam đến thăm hỏi tình hình.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa An Nam đến, vậy Hứa Diệc Châu sẽ xuất hiện sao?

Hứa Diệc Châu: Nghe nói gần đây không có phần diễn của tôi...

Tác giả: Khóc huhu...

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấm Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh?

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, buổi họp fan của Hứa Diệc Châu ở thành phố S cũng vừa đúng lúc trước sinh nhật của Nhiễm Tích một ngày.

Hôm sinh nhật của Nhiễm Tích, Hứa An Nam lại đến đây.

Bởi vì trường học không cho phép người bên ngoài tùy tiện đi vào, cho nên vẫn là Nhiễm Tích phải đặc biệt chạy đến cửa trường học đón Hứa An Nam.

"Sau chị lại đột nhiên đến đây?" Hứa An Nam từ ở phía xa vẫy vẫy tay cô, Nhiễm Tích chạy tới.

"Không phải hôm nay là sinh nhật em sao! Vừa đúng lúc anh trai chị có buổi họp fan ở thành phố S, nên chị cũng lại đây tham gia náo nhiệt! Chao ôi, chị nghe nói đoàn phim của tụi em đang ở khách sạn đó sao, nên chị định ở lại khách sạn đó luôn!"

Bác bảo vệ ở cổng trường rất cuộc cũng thả người, Hứa An Nam còn cười hi hi nói câu: "Chú xem, con đã nói con không phải người xấu mà."

Nhiễm Tích kéo cánh tay Hứa An Nam, do dự một chút, hỏi: "Anh trai chị, ách, hôm nay ở lại đây sao?"

"Cái này chị cũng không biết, nhưng mà hình như khuya hôm nay anh ấy còn có lịch trình, cho nên có thể sẽ không ở lại đây đâu." Hứa An Nam suy nghĩ một chút rồi trả lời, sau đó từ túi xách phía sau cầm ra món quà mà mình đã tỉ mỉ lựa chọn, đưa cho Nhiễm Tích.

"Sinh nhật vui về!"

Nhiễm Tích nhận món quà, cười đến ngọt ngào, "Em cảm ơn ạ."

Lúc nghỉ giải lao, Nhiễm Tích liền cùng Hứa An Nam ngồi trong phòng học tán gẫu.

Hứa An Nam ngồi trong phòng học nhìn xung quanh một cái, hỏi Nhiễm Tích: "Biên kịch bên em có phải là Lục Du Y không? Sao chị lại không thấy chị ấy?"

"À, hôm nay Lục Du Y muốn xin nghỉ, có mấy người biên kịch khác ở đây, chị muốn tìm biên kịch sao?"

"Không phải, chị chỉ hỏi một chút thôi. Thật ra Lục Du Y là học tỷ của chị, cùng khoa luôn." Hứa An Nam nháu mày nhìn Nhiễm Tích, sau đó tiếp theo nói: "Chị ấy cùng học trưởng Chu Tử Húc trường chị là một đôi rất nổi danh trong trường đấy, trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa."

Hai con người nhiệt tình đam mê bất quá ngồi cùng nhau, liền tán gẫu đủ thứ trên trời dưới đất.

...

Ánh mắt Hứa An Nam bị kịch bản nằm trên bàn hấp dẫn, cô ấy cầm kịch bản lên, hỏi Nhiễm Tích: "Cái này là kịch bản à? Chị có thể xem một chút không?"

Nhiễm Tích một bên uống nước trái cây một bên gật đầu.

Vì vậy Hứa An Nam liền không chút khách khí lật ra coi.

Kịch bản vốn là thường xuyên bị lật qua lại lại, trang giấy cũng chẳng còn sạch sẽ, bên trong còn rậm rạp chằng chịt tràn ngập ghi chú, cái gì mà "Nơi này phải ngại ngừng" "Lúc này phải lớn tiếng một chút" "Không nên sai từ ở chỗ này, lúc diễn thử đã sai rất nhiều"...

Hứa An Nam lại mở ra, lật đến chỗ có dán một tờ ghi chú.

Sau đó, đột nhiên tròn to hai mắt, hét lớn: "Có cảnh hôn?" Anh trai nhà cô sẽ thương tâm mất...

Nhiễm Tích gật gật đầu.

Hứa An Nam "Oa ~" một tiếng, sau đó bắt đầu đọc kịch bản, "Tạ Tuấn Cừ chậm rãi dựa gần vào Viên Đom Đóm, hơi thở ấm áp thổi vào mặt cô, Viên Đom Đóm không kìm lòng nổi ngừng lại hô hấp, chỉ cảm thấy hơi thở của chàng trai càng ngày càng gần càng ngày càng gần, sau đó, cánh môi được bao phủ bởi sự mềm mại... Oa ~ còn chuyển hướng quay khuôn mặt nữa ~"

Nhiễm Tích bị cô ấy đọc lên như thế có chút ít thẹn thùng, đưa tay vỗ nhẹ cô ấy một cái, "Đừng có đọc lên, mắc cỡ muốn chết."

Đột nhiên Hứa An Nam trước mắt dựa sát mặt vào, ý tứ sâu xa hỏi một câu: "Đây là nụ hôn màn ảnh đầu tiên của em phải không, vậy có phải cũng là nụ hôn đầu tiên ngoài đời thật?"

Nhiễm Tích có chút ngại ngùng, cô lẩm bẩm nói: "Cái gì mà nụ hôn đầu tiên chứ, còn chưa có quay tới mà!"

Hứa An Nam bĩu môi, "Không phải là sớm muộn gì cũng quay tới sao! Trên đây còn viết chiều nay sẽ quay cảnh này này!"

"Chị không thấy em có dùng bút máy viết vài thứ lên đó sao?"

"Bút máy? Chỗ nào?" Hứa An Nam lại vui đầu tìm kiếm trong kịch bản, cuối cùng cũng thấy ở hai hàng chính giữa có một dấu chấm hỏi, cô ấy cười nói: "Em viết cũng nhẹ nhàng quá đi!"

"Chao ôi, em không muốn quay cảnh hôn à?"

"Vâng, có chút ít." Trước đây không lâu cô mới biết được Hàn Phán Nhi có tâm tư với Ngô Nhất Hằng, mà một lát nữa cô sẽ quay cảnh hôn với Ngô Nhất Hằng... Dù sao cũng cảm thấy ngượng ngùng với Hàn Phán Nhi nha... Hơn nữa, cô còn nhỏ mà, còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng đâu!

"Vì sao thế? Không phải Ngô Nhất Hằng rất đẹp trai sao? Cũng có quan hệ tốt với em nữa." Hứa An Nam rất là nghi hoặc, sau đó trong đầu chợt lóe lên, kinh hô một tiếng, cô ấy vội vàng che miệng nhỏ giọng hỏi Nhiệm Tích, "Hay là những tin đồn trên mạng đều là sự thật? Hàn Phán Nhi thích Ngô Nhất Hằng?"

Nhiệm Tích lườm cô ấy một cái, "Chị đừng có nói lung tung. Em chỉ là... Ai nha, chị hiểu mà, cùng người mình thân thiết như thế diễn cảnh hôn sẽ không quen á..."

Hứa An Nam hiểu rõ "A ~" một tiếng, sau đó đột nhiên hỏi một câu, "Vậy có quen với anh trai chị không?"

Nhiệm Tích chưa phục hồi lại tinh thần, chỉ nghe thấy Hứa An Nam ung dung nói: "Cùng anh trai chị quay cảnh hôn chắc chắn sẽ rất tự nhiên, anh chị diễn rất tốt mà."

"Này, chị nói gì thế." Nhiệm Tích quay mặt, ánh mắt có chút ít lơ lửng.

Cùng Hứa Diệc Châu quay cảnh hôn? Cảm giác trong lòng y như có chú nai con đi loạn vậy... Sẽ có ngày đó sao? Không thể nào... Cô vừa bỏ ý nghĩ đó với Hứa Diệc Châu, đem anh trở về với vị trí thần tượng, tại sao khi Hứa An Nam chỉ nói một câu lại làm cô dao động được chứ?... Hít thở sâu, bình tĩnh lại bình tĩnh lại... Ái chà, cũng không biết kỹ thuật hôn của Diệc Châu nhà cô như thế nào, trước giờ chưa từng thấy cảnh hôn sâu của anh ấy... Cũng không biết môi anh có mềm hay không, là nóng hay là lạnh...

"Hey! Em đang nghĩ cái gì thế? Mặt đều đỏ cả rồi." Thấy Nhiệm Tích nhắm mắt lại trầm mặc cả buổi, Hứa An Nam lung lay cô một cái.

Nhiệm Tích đột nhiên bừng tỉnh, trời ạ, cô vừa mới nghĩ cái gì vậy trời?!

"Không phải là em đang suy nghĩ cảnh em hôn anh chị chứ!" Hứa An Nam một bộ "Chị đã biết hết rồi".

"Chị nói bậy, em cùng thầy Hứa, làm sao có thể đóng vai yêu nhau được chứ!" Nhiệm Tích nói có chút ít lấp bắp.

"Tại sao lại không thể? Lúc hai người đóng phim《Meo Meo Tình Nhân》, cảnh em và anh chị diễn cùng nhau chị đã xem đi xem lại rất nhiều lần đấy!"

"Không phải chứ, có một cảnh thôi mà!"

Chính là lúc thân phận Meo Meo bị Giang Hạo phát hiện, hai người bọn họ diễn riêng cùng nhau.

"Đúng vậy, chính là cảnh đó đó. Một màn anh chị đem em khóa trái áp chế trên tường kia thật sự thô bạo! Ủầy, thân hình nhỏ hơn, màu da trắng hơn, uầy, cảm giác như anh trai xấu đang cưỡng bức em gái nhỏ vậy, trời ạ, cảm giác siêu cấp cảm kị! Chị đã nói với em rồi, mọi người trên mạng đều nhìn ra cả rồi..." Nói đi nói lại cả nửa ngày, cuối cùng ra được kết luận, "Dù sao, chị cảm thấy, nếu hai người đóng cặp với nhau sẽ rất tuyệt! Chao ôi, trước tiên, nếu như em cùng anh chị quay phim chung thiệt á, thì nhất định phải gọi chị đi xem, đến lúc đó anh chị chắc chắn sẽ không đồng ý, em phải giúp chị thuyết phục anh ấy!"

Nhiệm Tích thấy Hứa An Nam thao thao bất tuyệt cả nửa ngày, cười đưa cho cô ấy một bình nước, "Uống nước đi chị, coi chừng bị viêm họng đấy, ngày mai chị còn tới xem em quay phim mà."

...

Buổi tối, đoàn phim tổ chức sinh nhật cho Nhiệm Tích, Nhiệm Tích vốn là muốn mời Hứa An Nam cùng đi, nhưng lại bị Hứa An Nam cự tuyệt, Hứa An Nam nói cô ấy còn phải đi đón mẹ ở sân bay, không có thời gian.

Thì ra, mẹ của Hứa Diệc Châu cũng muốn tới tham gia họp fan!

...

Hứa Diệc Châu khuya hôm nay hoạt động khoảng bảy giờ liền kết thúc, so với thời gian dự tính sớm hơn hai giờ.

Cầm lấy điện thoại từ tay Chu Giang, vừa mới mở điện thoại tiếng thông báo đã vang lên không ngừng, đều là cuộc gọi nhờ của em gái mình, còn có tin nhắn chưa đọc.

Xem qua một lượt thông báo, hơi mệt chút nên Hứa Diệc Châu duỗi lưng một cái, ngồi xuống trước gương trang điểm, tiện tay mở ra một tin nhắn.

An Nam: Ủ thì không nhận điện thoại của em! Hừ hừ, Tích Bảo của chúng ta muốn đi quay cảnh hôn đấy, anh chờ mà xem đi!

Lông mày nhướn lên, cô gái nhỏ muốn đi quay cảnh hôn?

Lại mở ra một cái khác.

An Nam: Biết là cùng ai không? Ha ha, không có sai, chính là cùng Ngô Nhất Hằng! Ái chà, hai đứa nhóc vô tư, trai tài gái sắc nha!

Cùng Ngô Nhất Hằng?

Bình ổn lại tâm trạng, Hứa Diệc Châu lại mở ra một cái tin nhắn khác.

An Nam: Ái chà, là khi nào quay nhĩ? Đề em suy nghĩ đã! Sao lại không nhớ ra rồi ta? À, đúng rồi, hình như là ngày mai! Hôm nay sinh nhật, ngày mai sẽ hôn hôn, thật hạnh phúc quá đi!

Hứa Diệc Châu nâng trán, đây nhất định không phải là em gái thân thiết của mình.

Đề tay lên huyết Thái dương, Hứa Diệc Châu đứng dậy đi khỏi phòng nghỉ, thuận tiện gọi điện cho Chu Giang.

"Chu Giang, giúp tôi thay đổi chuyến bay..."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hôn trộm

Cùng mọi người trong đoàn phim trải qua một ngày sinh nhật vui vẻ, Nhiệm Tích chuẩn bị đi đến siêu thị trước khách sạn mua đồ ăn vặt.

Mua đồ ăn vặt xong lúc trở về khách sạn đã là hơn mười giờ đêm, Nhiệm Tích mang theo một túi đồ ăn vặt lớn, vừa ngáp vừa đi vào thang máy.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, từ xa Nhiệm Tích nhìn thấy một thân ảnh mang theo rất nhiều đồ đạc đang chạy về hướng này, một bên chạy còn hô to: "Chờ tôi một chút! Chờ tôi một chút!"

Nhiệm Tích đuổi tay ấn nút mở cửa.

Đó là một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, nhìn cách ăn mặc thì gia cảnh chắc hẳn tương đối khá, nhưng lại không khiến người khác có cảm giác kiêu ngạo hung hăng, ngược lại lại khiến người ta cảm giác thật thoải mái.

Vào được thang máy rồi, người phụ nữ đó nói cảm ơn với Nhiệm Tích, sau đó đem đồ đạc trong tay bỏ xuống đất, đứng trong thang máy thờ hỏn hển.

"Cô ơi, cô đến tầng máy vậy?" Thấy người kia chậm chạp không nhấn tầng, Nhiệm Tích quay đầu lại hỏi một câu.

"Hả? À, cô đi tầng 9."

Nhiệm Tích giúp người phụ nữ ấn tầng 9.

"Cảm ơn con."

"Không có gì ạ."

"À, cô thấy con có chút quen mắt." Bà đứng ở sau lưng Nhiệm Tích, nhìn vào cửa thang máy có thể phản chiếu mà quan sát Nhiệm Tích.

Dáng người xinh đẹp, khí chất mê người. Buổi tối khuya còn mang một cái mũ lưỡi trai, rất không bình thường nha! À, đúng rồi, bà nhớ hình như có một đoàn phim ở trong khách sạn này, lẽ nào bà đụng phải mình tình rồi?

"Dạ? Là sao ạ?" Nhiệm Tích cười cười, không tỏ rõ ý kiến.

"À! Con, con là Nhiệm Tích đúng không!" Người kia đột nhiên kinh hô, nhận ra Nhiệm Tích.

Bị nhận ra rồi, Nhiệm Tích cũng không phủ nhận, chỉ cười cười gật đầu: "Xin chào."

"Xin chào xin chào, ái chà, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người thật đấy! Lớn lên thật xinh đẹp nha!" Bà khẽ khom lưng, từ mũ lưỡi trai dưới quan sát Nhiệm Tích, tự đáy lòng tán thưởng, sau đó lại hỏi: "Cô rất thích con, bây giờ chắc là con chưa có bạn trai đâu! Cô nghĩ con có thể quen con trai cô, con cô rất hợp với tiêu chuẩn của một người chồng đấy, dáng người soái, lại còn cao nữa, nếu hai tụi quen yêu nhau, nó chắc chắn sẽ đối xử tốt với con..."

Lời nào nói ra cũng là khen con trai mình, tựa như có khen bao nhiêu cũng không đủ vậy.

Nhiệm Tích bật cười, di ấy thật đáng yêu quá đi!

"Nhưng mà, con còn không biết con trai của cô!"

"Không không không, con biết." Bà nường mày nhìn Nhiễm Tích, làm cho Nhiễm Tích sững sờ.

"Ách, ý của cô là, con sẽ biết thôi." Tự biết mình lỡ lời, liền rất nhanh nói sang chuyện khác, "Vậy đi, cô và con chụp một tấm hình với nhau, có được không? Cô muốn trở về đưa cho con trai cô xem một chút."

Nhiễm Tích rất sáng khoái đáp ứng, một người di đáng yêu như thế, đương nhiên cô sẽ đồng ý với thỉnh cầu của bà ấy rồi!

Chụp một tấm hình thật đẹp xong, chuông điện thoại của Nhiễm Tích đột nhiên vang lên.

Nhiễm Tích đem túi đang cầm chuyển sang sang tay trái, sau đó từ trong túi lấy điện thoại ra.

Trên màn hình hiện lên hai chữ "Thầy Hứa".

Trong lòng Nhiễm Tích kinh ngạc, vô ý thức mất nhìn người còn lại trong thang máy, người ta cũng không có chú ý đến bộ dáng của cô, thờ phào nhẹ nhõm, Nhiễm Tích lại thắc mắc.

Tại sao đột nhiên thầy Hứa lại gọi điện cho cô? Chẳng lẽ là vì muốn chúc cô sinh nhật vui vẻ?

Nhấn phím kết nối.

"À, thầy Hứa."

Về mặt người phụ nữ bên cạnh sáng lên một cái, đương nhiên, Nhiễm Tích không nhìn thấy.

Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói trong trẻo, mà lại dẫn một tia mờ mờ, "Hiện tại em đang ở đâu?"

"Dạ?" Nhiễm Tích sững sờ, "À, em ở thành phố S."

Đầu bên kia điện thoại khẽ cười một tiếng, lại tựa hồ xen lẫn một chút bất đắc dĩ, "Tôi đương nhiên biết em đang ở thành phố S."

"À à, em đang ở khách sạn."

Thang máy lên đến tầng thứ chín, người phụ nữ đứng cạnh Nhiễm Tích vẫy vẫy tay, ý bảo đi ra ngoài, Nhiễm Tích cũng vẫy tay lại.

Điện thoại lại truyền ra giọng nói.

"Xuống đây đi, tôi đang ở bãi giữ xe ở tầng hầm."

"Sao ạ?"

"Bảng số xe là XXXXXX, tôi chờ em."

Hoàn toàn không có cho thời gian để Nhiễm Tích từ chối, Hứa Diệc Châu đã cúp điện thoại.

Đương nhiên, cho dù Hứa Diệc Châu có cho cô chút thời gian, chắc chắn cô cũng sẽ không từ chối anh, Nhiễm Tích nghĩ như thế.

Hơi thắc mắc trong lòng, Nhiễm Tích lại ấn xuống tầng hầm.

Thầy Hứa ở bãi giữ xe chờ cô? Sao anh ấy còn ở thành phố S vậy? Không phải Hứa An Nam nói hôm nay anh ấy còn có lịch trình sao? Còn có, đến khách sạn vì sao không đi lên tìm Hứa An Nam, mà lại bảo cô đi xuống?

...

Trong lòng Nhiễm Tích có rất nhiều nghi vấn.

Lúc thang máy đang đi xuống, Nhiễm Tích từ trong túi lấy ra một cái gương nhỏ, soi một chút, ừ, trang điểm nhẹ, không quá cầu kì, chỉ là con mắt có chút ít tia máu, chắc là do có chút mệt mỏi.

Ngáp một cái, Nhiễm Tích đem gương cất vào.

Thang máy đến.

Bãi giữ xe rộng rãi mà lại yên tĩnh, ánh sáng cũng không quá chói, trước mắt là một hàng các loại xe khác nhau.

Có người lại đây, nguồn sáng của đèn cảm ứng sáng lên, nhưng trong lòng Nhiễm Tích lại hơi sợ hãi, xe của thầy Hứa ở đâu thế? Hơn nửa đêm lại phải

tìm người trong bãi giữ xe? Trông trái như thế thật sợ quá đi mất!

"Buýt buýt!"

Sau lưng có tiếng còi xe vang lên.

Nhiễm Tích giật mình, xoay người liền nhìn thấy xe của Hứa Diệc Châu.

"Chào thầy Hứa." Nhiễm Tích kéo cánh cửa bên ghế phụ ngồi xuống, túi đồ ăn vặt vừa mua từ siêu thị liền đặt ở trên chân.

"Đi mua đồ?" Hứa Diệc Châu thấy logo siêu thị trên túi đang đặt trên chân cô.

Nhiễm Tích gật gật đầu, có chút ít ngại ngùng "Dạ vâng, em vừa mới đi siêu thị mua đồ ăn, em sợ buổi tối mình sẽ đói."

Hứa Diệc Châu tựa lưng vào ghế ngồi, duỗi tay đặt lên mắt của mình, cười cười, sau đó nhìn về phía Nhiễm Tích, rất nghiêm túc nói: "Tôi cho rằng tất cả các diễn viên nữ đều rất nghiêm khắc trong việc ăn uống của mình, nhưng em thì hình như không phải như vậy nhỉ!"

Lúc hai người còn quay phim với nhau, cô gái nhỏ này ở đoàn làm phim lúc nào cũng không ngừng ăn kể cả những cảnh quay có đoạn ăn uống, tất cả các đồ ăn này đều là do trợ lý của Nhiễm Tích mua theo sở thích của cô...

Lúc đi ăn ở bên ngoài, một bên vừa muốn bảo trì dáng vẻ thực nữ của mình một bên lại không ngừng được chiếc đĩa mà ăn uống không ngừng...

Lúc quay chương trình giải trí, có nhiều camera ở trước mặt như thế, nhưng cô vẫn không chút tiết chế nào mà ăn không ngừng, nhìn ngon đến mức mà người khác nhìn vào đều sẽ chảy nước miếng.

Hứa Diệc Châu cảm thấy quảng cáo đồ ăn không tìm cô bé ăn hàng này thì thật là đáng tiếc!

Nghe Hứa Diệc Châu nói như thế, Nhiễm Tích vô ý thức phản bác lại, "Không có không có, em cũng rất nghiêm khắc về đồ ăn mà, nhưng mà, em còn nhỏ, em còn muốn cao lên! Không ăn no bụng thì không cao lên được, đúng không!"

Hứa Diệc Châu bật cười, "Đúng đúng đúng, em nói đều đúng."

Ngừng một chút, Nhiễm Tích lại hỏi: "Cái kia, thầy Hứa, thầy kêu em xuống đây là có chuyện gì vậy?"

Hứa Diệc Châu cong môi dưới, ánh sáng âm áp từ ngoài rọi vào trong xe, chiếu vào cánh mũi tạo thành một bóng mờ hồ, khiến tâm người ta thật ngứa, thật muốn dùng tay đụng vào...

Hai bàn tay anh đột nhiên đập lên con mắt của Nhiễm Tích, lông mi chớp, cào vào bàn tay của Hứa Diệc Châu thật ngứa.

Nhiễm Tích chỉ cảm thấy trước mặt đột nhiên tối sầm, sau đó nghe thấy giọng nói quanh vành tai, "Sinh nhật vui vẻ!"

Âm thanh trầm thấp mà lại ôn nhu, tựa như một cơn gió xuân, thổi vào màng nhĩ, chạm vào trái tim.

Trước mắt tối thui, nhưng trong lòng lại đang tỏa sáng.

Lúc có lại ánh sáng, trước mặt Nhiễm Tích đã đặt một cái hộp gấm nhỏ.

"Mở ra xem một chút đi." Hứa Diệc Châu mong đợi nhìn cô.

Nhiễm Tích nhận lấy hộp gấm nhỏ, mở ra.

Là một vật trang trí vòng tay trong suốt màu xanh đậm, bề mặt được đánh bóng mịn, bên ngoài được khảm một lớp bạc, lớp thủy tinh màu xanh tựa như biển rộng mê người, trong lúc mờ hồ, Nhiễm Tích còn có thể thấy được bóng dáng của mình.

Cái này là...

"Lúc sinh nhật năm 18 tuổi của em, vòng tay tôi tặng cho em đâu rồi?" Hứa Diệc Châu đột nhiên hỏi.

"Dạ? À em, em cất đi rồi." Đột nhiên bị hỏi về món quà sinh nhật đó, Nhiễm Tích có chút trở tay không kịp.

Năm ngoái sau khi ghi hình cho chương trình giải trí, Nhiễm Tích muốn bóp chết suy nghĩ trong lòng kia, cho nên đã đem quà sinh nhật của Hứa Diệc Châu tặng cất đi...

Chẳng phải tục ngữ đã nói, mắt không thấy tâm không phiền sao!

Hứa Diệc Châu cười cười, không có vạch trần cô, "Cái này là đồ trang trí lên vòng tay đó, vốn tôi muốn gắn lên giúp em, nhưng em lại không mang theo, vậy thì chờ em trở về nhớ gắn vô đây."

"Dạ vâng." Nhiệm Tích gật đầu đáp.

Sau đó hai người đều trầm mặc lại.

Vừa muốn hỏi về cảnh hôn sắp tới, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, vói lại đang còn ngồi trong xe nữa, chắc là tặng quà xong rồi có thể đi được rồi nhỉ? Nhưng mà tại sao thầy Hứa lại không bảo cô quay về đi? Khó hiểu quá đi mất!

Trong bãi giữ xe tầng hầm im ắng, chỉ có bên trong chiếc xe này là có ánh sáng.

"Cái kia, thầy Hứa... Nếu không có việc gì..." Em đi về trước.

"Ngồi với tôi một chút nữa đi."

Lời còn chưa dứt, đã bị Hứa Diệc Châu cắt đứt.

"Tôi vừa mới xuống máy bay đã chạy đến đây, bây giờ rất mệt mỏi, không muốn lái xe, cũng không muốn ngồi một mình cô đơn."

Trong giọng nói của người đàn ông tựa hồ còn mang theo chút lăm lăm, Nhiệm Tích chỉ cảm thấy toàn thân quả quyết, Hứa Diệc Châu! Anh có biết nói như vậy rất dễ làm người ta phạm tội không hả! Lại đi câu dẫn người khác như thế!

Nhưng mà người ta đã nói như vậy rồi, Nhiệm Tích lại thích anh như thế, vậy thì ngồi với anh ấy một chút cũng được.

Ngồi cùng một chỗ với thân tượng mình đã thích nhiều năm, coi như là sự kiện có một lần trong đời vậy!

"À, vậy thầy Hứa nghỉ ngơi một chút đi, em ngồi với thầy."

Trong xe im ắng, ngoài xe cũng im ắng.

Nhiệm Tích cảm giác hình như mình còn nghe được tiếng hít thở của người bên cạnh.

Hơi hơi nghiêng mặt, anh giơ cánh tay lên, mu bàn tay che lại ở trên mắt, tựa như là muốn ngăn cản ánh sáng, để có thể nghỉ ngơi tốt hơn.

Ngón tay thon dài khẽ cuộn cong lại, móng tay được cắt chỉnh tề sạch sẽ, hiện ra một lớp bóng loáng, còn có màu trắng cong cong hình trăng non, hèn chi fan hâm mộ của anh đều nói rằng, Hứa Diệc Châu là loại người mà chỉ cần nhìn tay của anh thôi cũng thấy thích...

Thật muốn nắm tay anh ấy một cái, nếu được bàn tay ấy đất đi, nhất định cảm giác sẽ siêu cấp tuyệt vời...

Nhìn xuống dưới một chút nữa, sống mũi cao thẳng, cánh mũi khẽ mấp máy, Nhiệm Tích không tự chủ hô hấp khẽ khàng lại, tựa như là muốn cùng với Hứa Diệc Châu duy trì một tần số hô hấp, để có thể thở chung một bầu không khí với anh vậy...

Dưới cánh mũi ấy chính là đôi môi, Hứa Diệc Châu vừa mới chạy xong lịch trình đã chạy lại đây, hẳn là còn chưa kịp tẩy trang, môi hồng hồng, hình như có đánh một lớp son dưỡng, hình dạng đôi môi cũng thật đẹp, khóe môi khẽ nhếch lên, lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy là anh đang mỉm cười, môi có chút mỏng, sắc môi cũng nhẹ nhàng, thật muốn hôn một cái!

Đột nhiên thật ghen tị với những nữ diễn viên có thể cùng Hứa Diệc Châu quay cảnh hôn, không cần xâm nhập, cho dù chỉ là nhẹ nhàng đụng vào một cái, cũng thật thỏa mãn...

Mí mắt càng ngày càng nặng, tiếng hít thở bên tai cũng mờ dần, lông mi thật dài chớp vài cái, con mắt cuối cùng cũng nhắm lại, Nhiệm Tích đã ngủ.

Khoảng vài phút sau, Hứa Diệc Châu từ từ mở mắt ra.

Bỏ cái tay đang che mắt xuống, lúc nhìn thấy ánh sáng, đôi mắt đen nhánh còn mông lung chớp một cái, sau khi đã thấy được rõ ràng, Hứa Diệc Châu đưa tay dụi dụi con mắt, nghiêng mặt qua đã nhìn thấy cô gái đang ngủ say sưa.

Chiếc mũ lưỡi trai đội trên đầu lúc lên xe đã được tháo xuống để trên đùi, tóc phủ trên trán có chút lộn xộn, còn có vài sợi áp vào bên má.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thuần khiết, đôi mắt đang nhắm lại hiện ra đường kẻ mắt rất dài, đuôi mắt còn hơi nhếch lên. Nhưng mà lúc cô mở mắt ra đôi mắt sẽ rất to, chỗ đuôi mắt cũng không nhếch lên quá nhiều, xem ra đây là đôi mắt đào hoa. Cho nên cô gái anh để ý là một đóa hoa đào sao?

Hứa Diệc Châu không biến sắc cười cười, tiếp tục cẩn thận quan sát cô gái đang ngủ.

Đúng rồi, An Nam nói là cô ấy muốn đi chụp cảnh hôn đúng không... Nụ hôn màn ảnh đầu tiên? Trên thực tế cũng là nụ hôn đầu tiên?

Ánh mắt không tự chủ được chuyển xuống đôi môi của cô.

Đôi môi đầy đặn lại sáng bóng, chắc là rất mềm mại và cảm giác cũng tuyệt vời!

Trong vô thức, Hứa Diệc Châu đã đưa tay ra, chậm rãi đưa về nơi mà anh đã rất muốn chạm vào từ lâu...

Khoảng cách được kéo gần một chút...

Không biết cô đang mơ thấy cái gì, đột nhiên chép chép miệng, sau đó lại lè lưỡi liếm môi dưới của mình một cái, nơi bị liếm dần trở nên bóng loáng..

Tay của Hứa Diệc Châu dừng lại ở giữa không trung, hô hấp của anh dần căng thẳng, hầu kết cứ di chuyển lên xuống, sau đó anh lấy một thứ khác che ở đôi môi ướt át kia,

Là môi của anh.

Ngay lúc dán lên đôi môi ướt át ấy, Hứa Diệc Châu cứng đờ, hoàn toàn không dám hô hấp, vậy mà anh lại... Lợi dụng lúc người ta đang ngủ...

Không... Cái này không trách anh được... Là do cô quá chủ quan... Vậy mà lại ngủ trong xe của một người đàn ông trưởng thành... Cô không biết như vậy rất nguy hiểm sao...

Muốn đứng dậy, nhưng mà... Cảm giác thật sự là... Không biết nói như thế nào... Mềm mại, tựa như viên kẹo đường, chớp mũi được phủ lên làn da mịn màng của cô, còn có thể nghe được mùi thơm trên người ấy... Hoàn toàn... Không muốn rời đi... Làm sao bây giờ?

Hứa Diệc Châu nhẹ nhàng thò đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng thăm dò mô tả hình dáng cánh môi... Bàn tay đang đặt trên ghế dựa dần nắm chặt, anh còn muốn xâm nhập thêm thì làm sao bây giờ?

Đột nhiên có ánh sáng ập tới, có xe lái vào bãi giữ xe.

Hứa Diệc Châu nhanh chóng đứng dậy ngồi vào ghế của mình, sắc mặt của anh vẫn bình thường, chỉ có hơi thở hỗn hển kia cùng với lỗ tai đang phập phồng bấn loạn.

Nhiệm Tích cũng bị ánh sáng bất thành linh làm giật mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra, đuổi cái lưng đang bị moi.

Thật đáng ghét, vừa mới này còn đang mơ thấy mình đang ăn thạch hoa quả, tron mượt, vừa mới bỏ vào trong miệng, liền tỉnh lại!

"Thầy Hứa?" Ngẩng đầu nhìn thấy ngực của Hứa Diệc Châu đang phập phồng, Nhiệm Tích quan tâm nói, "Thầy làm sao vậy ạ?"

"Hả? À, tôi vừa gặp ác mộng." Hứa Diệc Châu nghiêm trang nói dối.

"Ồ." Nhiệm Tích gật gù đầu, lại mở ra điện thoại ra nhìn thời gian, đã hơn mười hai giờ đêm, cô đã ngủ lâu như thế á? "Cái kia, thầy Hứa, thời gian cũng không còn sớm nữa, em đi về trước nha?" Thăm dò chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Hứa Diệc Châu đề lên ấn đường, mở khóa xe, "Đi thôi, tôi đưa em lên."

"Thầy muốn đi tìm An Nam hả?"

Hứa Diệc Châu lắc đầu, "Muộn rồi, em ấy phải ngủ. Tôi đưa em lên lầu, cô bé như em lên thang máy buổi tối tôi cũng không yên tâm."

Nhiệm Tích oán thăm: Không yên tâm? Vậy mà anh lại yên tâm cô một mình đi xuống thang máy đến đây!

Đương nhiên, cô chỉ nghĩ như thế thôi, còn trong lòng Nhiệm Tích lại rất ấm áp.

Hai người từ trong xe bước ra, Hứa Diệc Châu đi đến bên cạnh Nhiệm Tích, cầm lấy túi xách trong tay cô.

Đưa Nhiệm Tích đến phòng của cô, sau cùng còn vuốt vuốt đầu cô, "Hôm nay làm phiền em hơi lâu, nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, nếu không ngày mai sẽ có quãng thâm mất."

Nhiệm Tích cảm thấy hình như trong mắt Hứa Diệc Châu lại có chút sùng ái, lẽ nào thầy Hứa thật sự đem cô thành cháu gái lớn mà sùng ái?

"Đi vào đi, tôi đi đây."

Hứa Diệc Châu khoát khoát tay với Nhiệm Tích, lúc xoay người rời đi lại bị một cánh tay giữ lại.

Kính ngạc quay đầu lại, cô gái khề cuối đầu, vẻ mặt có chút ỉn rồi rầm.

Hứa Diệc Châu cũng không nói gì, yên lặng chờ đợi.

Một hồi lâu.

"Cái kia, cảm ơn thầy, món quà này em rất thích. Còn có, trên đường đi nhớ chú ý an toàn, nếu như quá mệt mỏi, nếu không thầy ở lại chỗ này... Ách, thuê phòng ở lại, mệt mỏi quá lái xe sẽ không tốt." Nhiệm Tích nhìn vào con mắt Hứa Diệc Châu, giọng nói chân thành tha thiết cực kỳ.

Kỳ thật ngay từ đầu cô muốn nói là, nếu như quá mệt mỏi, ở lại đây đi... Nhưng mà khi nghĩ lại, cô nam quả nữ hình như không tốt lắm, nên đã đổi lại.

Thật sự là đáng yêu quá xá!

Khổng chế xúc động muốn đưa tay nựng nựng đôi má của cô, Hứa Diệc Châu nói: "Không sao đây, em yên tâm đi. Tôi đi đây!"

Nhiễm Tích vẫn nhìn bóng dáng Hứa Diệc Châu biến mất trong thang máy, rồi mới đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa lại xong, lại dựa vào trên cửa cười ngây ngô.

Hơn nửa đêm gặp nhau trong xe ở bãi giữ xe tầng hầm... Tại sao cô lại cảm thấy giống như những minh tinh mỗi lần yêu nhau cũng phải lén lút như thế nhỉ!?

Hứa Diệc Châu lái xe đi gặp người chủ trì buổi họp fan sau đó mới về khách sạn.

Trên đường, anh không thể ngừng được mà cứ vuốt ve môi của mình, sau đó cười ngây ngô.

Lúc này ở trong đây, anh vừa mới hôn lên môi của cô bé đáng yêu ấy...

Chắc là nụ hôn đầu tiên rồi! Cho nên, nụ hôn đầu tiên của cô ấy là của anh...

Nghĩ đến cảm giác cực kỳ mềm mại kia, thật sự là không muốn cho người khác có thể cảm nhận được! Thử mấy cũng không được!

Ánh mắt thay đổi thành kiên định, xem ra ngày mai phải tìm đạo diễn bọn họ nói chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Diễn cảnh hôn với thầy Hứa?

Sáng hôm nay là buổi họp fan thứ hai của Hứa Diệc Châu.

Buổi gặp mặt rất thành công, sau khi kết thúc họp fan và ăn cơm trưa xong, hai anh em đưa mẹ Hứa lên máy bay.

Ở trên xe, Hứa An Nam nghiêng đầu hỏi Hứa Diệc Châu: "Anh, sau tự nhiên hôm nay anh tốt quá vậy? Cho phép em ở lại thành phố S cả một ngày luôn, còn có, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?" Hứa An Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật quanh đường có chút ít quen thuộc.

Hứa Diệc Châu mất nhìn thẳng, "Đi thăm tình hình."

"Thăm tình hình? Đi tìm Tích Bảo hả? Hôm qua em vừa mới đến đó rồi, sao hôm nay lại đi tiếp vậy? À, em biết rồi, anh không muốn chỉ là người đứng xem thôi đúng không?" Hứa An Nam một bộ vẻ mặt "Em đã nhìn thấu tất cả", chế nhạo Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu uy hiếp nói: "Em nói nhiều quá, nếu không muốn đi, bây giờ anh sẽ đưa em ra sân bay ngay lập tức."

"Không không không, đi, em đi." Hứa An Nam vội vàng xin tha.

Bên phía đoàn làm phim, mọi người đều đang bận rộn quay phim. Nhân viên làm việc đều rất cẩn trọng, rất sợ không cẩn thận làm lộ cảnh quay ra ngoài.

Lúc Hứa Diệc Châu cùng Hứa An Nam đến đoàn làm phim, đã mang đến không ít chấn động, đạo diễn lập tức cho nghỉ ngơi tại chỗ nửa giờ.

"Diệc Châu, sao hôm nay cậu rảnh rồi đến đây vậy?" Đạo diễn chào hỏi Hứa Diệc Châu cùng Hứa An Nam, sau đó đi vào phòng học, ngồi xuống.

Hứa Diệc Châu cùng đạo diễn bắt tay, sau đó chỉ chỉ Hứa An Nam bên cạnh, "Em gái tôi muốn đến đây gặp thần tượng, nên tôi đưa em ấy đến."

Hứa An Nam yên lặng liếc mắt, à - - thì ra là muốn cô đến đây - - có người anh trai nào mà lại đem em gái mình ra làm bia đỡ đạn không hả?

"À, thì ra là vậy, cô bé lớn lên thật xinh đẹp, không biết là thích diễn viên nào? Đợi tí nữa còn có thể chụp hình và ký tên!" Đạo diễn cười hơ hớ, cảm giác đã từng gặp cô gái này ở đâu đó rồi.

"Cảm ơn đạo diễn, người cháu thích là Nhiễm Tích." Nói xong, Hứa An Nam vẫy vẫy tay với Nhiễm Tích đang ngồi trong phòng học.

Vài diễn viên cũng đi về phía chỗ đạo diễn và Hứa Diệc Châu đang ngồi, vừa nãy thấy bọn họ đang nói chuyện nên không đến chào hỏi được, bây giờ

mới có cơ hội.

Nhiễm Tích: "Chào thầy Hứa."

Hàn Phán Nhi, Ngô Nhất Hằng, An Hựu Dur, Tô Y Y: "Anh Hứa."

Phùng Mộng Kiều: "Anh Diệc Châu."

Hứa Diệc Châu: "Chào mọi người."

Mọi người khách sáo chào hỏi nhau, Ngô Nhất Hằng, Hàn Phán Nhi và Hứa Diệc Châu đều quen biết nhau, nên cũng thuận tiện hỏi tình hình gần đây.

Nhiễm Tích cùng Hứa An Nam ngồi nói chuyện phiếm.

Nhiễm Tích: "Không phải hôm qua chị tới đây rồi sao? Em tưởng hôm nay chị phải trở về rồi chứ."

Hứa An Nam áp vào bên tai Nhiễm Tích, nhỏ giọng nói: "Vốn là hôm nay chị tính về, nhưng mà sau đó anh của chị cứ một mực kéo chị đến đây thăm tình hình, còn nói là chị muốn đến nữa. Chị nói với em nè, anh ấy khẳng định là đặc biệt muốn đến đây thăm em, vất vả lắm anh ấy mới đến đây được, nên chưa gặp được em thì chưa muốn trở về đó."

"Đạo diễn, tôi cảm thấy phân cảnh này..." Lục Du Y cầm kịch bản đi tới.

Đạo diễn khoát khoát tay với cô ấy, "Bây giờ tạm thời đừng nói về chuyện công việc, ảnh đế đến đây, chúng ta nghỉ ngơi trước một lát đã." Đạo diễn chỉ chỉ Hứa Diệc Châu.

Hứa An Nam cũng nhìn thấy Lục Du Y, lập tức vẫy vẫy tay cô ấy, hô to: "Học tỷ!"

"An Nam?" Lục Du Y hí hí mắt, "Sao em lại ở đây?"

Hứa An Nam kéo Nhiễm Tích chạy chậm đến bên cạnh Lục Du Y, sau đó chỉ về phía Hứa Diệc Châu đang bị mọi người vây quanh, "Em cùng anh em đến đây thăm tình hình."

"Hứa Diệc Châu là anh trai của em?" Lục Du Y có chút ít giật mình, "Em giấu cũng thật kỹ đấy, mọi người không ai biết chuyện này cả!"

"Ha ha," Hứa An Nam ngây ngô cười hai tiếng, lại hỏi, "Học tỷ, chị tính ở thành phố S công tác sao? Ở cùng với một thành phố với học trưởng luôn hả? Hai người tính định cư ở đây luôn hay sao?"

Về mặt Lục Du Y đột nhiên cô đơn, cô ấy trầm mặc mất mấy giây, cười cười: "Chị tính như thế, nhưng ai biết anh ấy như thế nào đâu."

"Ồ?" Hứa An Nam tắt tiếng, hình như mình hỏi đến chuyện đau đớn của người ta rồi thì phải.

Đang lúng túng không biết nên nói gì, đạo diễn đến giúp giải vây.

"Mọi người lại đây, chúng ta nhờ Hứa ảnh đế chỉ dẫn một chút." Đạo diễn hét to.

Hứa An Nam vội vàng kéo Nhiễm Tích cùng Lục Du Y đi qua, "Đi ra đó xem một chút đi, lúc anh ấy nói đạo lý không phải người bình thường có thể nghe được đâu."

Hứa Diệc Châu ngồi dựa vào bàn, hỏi: "Chỉ dẫn như thế nào? Nếu không mọi người đưa cho tôi một cảnh quay, tôi sẽ hướng dẫn cách diễn?"

Đạo diễn thuận tay cầm lấy một phần kịch bản đưa cho Hứa Diệc Châu, "Cậu chọn đại đi."

Cầm được kịch bản trong tay, vừa vận đúng ý của Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu làm bộ tùy ý lật xem kịch bản, thật ra là đang tìm cảnh hôn kia, lật vài trang liền tìm được.

Khẽ nhếch môi môi cái, Hứa Diệc Châu chỉ vào một phân đoạn, nói: "Chọn cái này đi."

Đạo diễn nhận lại kịch bản nhìn nhìn, sau đó vẫy vẫy tay Nhiễm Tích, ý bảo cô lại đây, "Lại đây nào Nhiễm Tích, cháu cùng Hứa ảnh đế của chúng ta diễn qua cảnh này một chút, vừa đúng lúc đoạn này mọi người còn hơi dị nghị, nhờ Diệc Châu hướng dẫn qua một chút xem sao."

"À, cảnh nào vậy? Cho cháu xem qua một chút." Nhiễm Tích đi qua nhìn kịch bản trong tay đạo diễn.

Ách...

Cảnh hôn?

Thầy Hứa muốn diễn thử cảnh hôn với cô? Nhiễm Tích hồ nghi nhìn nhìn Hứa Diệc Châu, mà Hứa Diệc Châu lại là một bộ dáng nghiêm túc.

"Thật sự là diễn thử cảnh này à?" Nhiệm Tích vẫn còn có chút không thể tin được.

Hứa Diệc Châu nhướn mày, "Có vấn đề gì sao? Không phải đạo diễn nói cảnh diễn này mọi người còn dị nghị sao."

"Dạ vâng, đúng là như vậy..."

"Lại đây, tôi sẽ nói sơ qua cách diễn."

Ngô Nhất Năng nghe bọn họ nói như thế cũng biết chính là cảnh hôn kia, chỉ có An Hựu Dư vẫn không ngừng lật kịch bản hỏi cậu là cảnh quay nào. Hàn Phán Nhi chỉ cho An Hựu Dư, An Hựu Dư không nói lời nào nữa.

Thì ra là cảnh hôn...

Cảnh quay này đã kéo dài rất lâu, hai vị diễn viên đều không xác định được rốt cuộc phải diễn như thế nào.

Lúc này có ảnh đế đến chỉ dẫn cho, nên chắc sẽ quay được thôi.

Mọi người chuẩn bị xong, liền nhường lại vị trí cho Hứa Diệc Châu cùng Nhiệm Tích, sau đó đều vây quanh ở bên cạnh đạo diễn, mắt tròn tròn mong đợi.

Vị trí của cảnh quay là trong lớp học, chỉ có hai người Tạ Tuấn Cừ cùng Viên Đom Đóm, cũng chính là chỉ có Hứa Diệc Châu cùng Nhiệm Tích.

Cùng thần tượng quay cảnh tình cảm! Mặc dù cô cũng được coi là diễn viên gạo cội, nhưng trong lòng Nhiệm Tích vẫn có chút căng thẳng.

Hít sâu một hơi, "Thầy Hứa, vậy chúng ta bắt đầu đi."

Sau khi Tạ Tuấn Cừ tự học vào buổi tối, anh liền giúp Viên Đom Đóm học bổ túc môn vật lý, các bạn học khác đều đã rời đi, trong phòng học lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đèn trong phòng không được sáng lắm, chiếu vào trên người anh, trên mặt bàn liền xuất hiện cái bóng to lớn. Viên Đom Đóm nhìn vào gò má của anh, không biết tâm tư đã sớm chạy đến nơi nào.

Lại nhìn vào ngòi bút đang viết cách giải bài thi, Viên Đom Đóm quyết định vẫn là nên ngắm Tạ Tuấn Cừ, anh đẹp trai như thế, cũng làm cho cô cảm thấy hứng thú hơn.

Đưa tay chống cằm, Viên Đom Đóm tinh tế quan sát cậu nam sinh trước mặt.

[Hứa Diệc Châu ăn mặc không giống như hình tượng soái ca ánh mặt trời trong kịch bản của Tạ Tuấn Cừ, mà lại mang cho người ta có cảm giác thành thực chính chắn. Anh mới từ buổi họp fan đi qua, đầu tóc được chải cao lên, lộ ra vầng trán bóng loáng, lông mày thô thô, có góc cạnh sắc bén, lông mi rất dài, nhưng lại không hề vênh lên, mà là thẳng tắp rủ xuống. Ở dưới mắt có quầng thâm nho nhỏ, chắc là do gần đây giấc ngủ của anh không được tốt lắm. Cô biết rất rõ Hứa Diệc Châu bận rộn cả một ngày nên chỉ có thể ngủ bốn năm tiếng, mọi người trong nhóm fan đều bày tỏ mình rất đau lòng cho anh. Ánh mắt cô xẹt qua sống mũi, dừng lại ở trên môi Hứa Diệc Châu, Nhiệm Tích không tự giác nuốt nước miếng, sắp tới lúc hôn rồi...]

Tạ Tuấn Cừ còn đang nghiêm túc giảng bài, "Đây là một vấn đề rất kinh điển trong môn vật lý, chúng ta cũng có thể dùng phương pháp lập luận để giải ra. Nếu như dựa theo quãng thời gian để phân tích, bài này có thể chia ra làm ba phần, cậu nhìn xem, quá trình trước khi F tăng tốc, quá trình sau khi F chậm lại, quá trình va chạm của vật thể và bức tường... Cậu hiểu không?"

Thật lâu sau không thấy cô gái đáp lại, Tạ Tuấn Cừ xoay mặt, liền nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn mình, trong ánh mắt còn hiện ra sự si mê làm lộ tai của anh cũng dần dần hồng lên.

Hai người đối mặt rất lâu, Viên Đom Đóm ngo ngắc nói: "Ánh mắt của cậu thật là đẹp." Sáng sủa, tựa như ngôi sao ngoài biển rộng.

Nói xong, đột nhiên cô phục hồi lại tinh thần, vậy mà cô lại nhìn chăm chăm người ta lâu như thế mà không hay biết, còn nói ra lời trong lòng của mình nữa! Tạ Tuấn Cừ sẽ không cảm thấy cô quá háo sắc chứ? Về sau sẽ không giúp cô học thêm nữa thì làm sao bây giờ?

Nghe được lời nói của Viên Đom Đóm, Tạ Tuấn Cừ cũng sững sờ một cái, lập tức nở nụ cười, anh nói: "Cậu thật tự nhiên."

"Hả?" Viên Đom Đóm không phản ứng kịp.

Chỉ nghe thấy giọng nói của chàng trai bên tai, "Trong mắt của tôi chỉ có cậu."

Giọng nói dịu dàng, xen lẫn hương hoa không biết tên từ cửa sổ bay vào, xuyên qua màng nhĩ, chạy đến trái tim, ngứa, lại mang một tia rung động.

Nhiệm Tích nhìn Hứa Diệc Châu chậm rãi dựa gần vào mặt mình, nhìn vào đồng tử đen nhánh của anh, ở trong đó đều là bóng dáng của cô, anh nhẹ nhàng nhìn vào mắt cô, sau đó mí mắt khẽ cúi xuống, ánh mắt cũng dời xuống dưới, Nhiệm Tích biết là anh đang nhìn vào môi cô.

Đây là lần đầu tiên cô bị người khác nhìn chăm chăm vào môi như thế! Cho dù đây là do nội dung bộ phim yêu cầu...

Nhiệm Tích rũ mắt xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Hứa Diệc Châu, mặt Hứa Diệc Châu chậm rãi dựa gần vào, Nhiệm Tích theo bản năng co người ra đằng sau, nhưng lại bị Hứa Diệc Châu đè đầu lại.

Đạo diễn cùng mấy vị diễn viên khác nhìn chăm chăm vào màn hình, đều căng thẳng mà ngừng thở, nhìn vào màn hình có hai người đang càng ngày càng dựa gần vào nhau, trai tài gái sắc, lại thần kỳ xứng đôi.

Ngô Nhất Hằng nhú chặt lông mày, mắt nhìn màn hình, lại nhìn vào trong phòng học, gò má Nhiệm Tích khẽ hồng lên, nếu như đây chỉ là diễn, thì mặt đỏ như vậy cũng là diễn sao? Hay là cô đối với anh ấy...

Không muốn nghĩ thêm nhiều nữa, Ngô Nhất Hằng nắm chặt tay thành quả đấm, cuối cùng lại buông tay ra, bỏ đi về phía không có nhiều người ở đó.

Hàn Phán Nhi nhìn bóng lưng của cậu, dừng một chút, sau đó cũng đi theo.

Còn Nhiệm Tích lúc này thì đang bị Hứa Diệc Châu đè đầu lại, cô không thể động đậy, ngón tay nắm chặt vào vạt áo đồng phục, thầy Hứa muốn hôn thật sao? Mặc dù cô cũng có chút mong đợi, nhưng mà bây giờ đang có rất nhiều người nhìn bọn họ, nói chung là như vậy không tốt lắm đâu! Cô biết là lúc diễn mình không nên ngại ngùng như thế, chỉ là cô nên hỏi rõ rốt cuộc là hôn thật hay hôn giả lúc mới bắt đầu chứ!

Lúc môi hai người chỉ còn cách khoảng một tấc, Nhiệm Tích đột nhiên xoay mặt, "Đạo diễn, có cần phải hôn thật không?"

Có lẽ là do cô xoay mặt nhanh quá làm Hứa Diệc Châu có chút ít trở tay không kịp, hoặc có lẽ là do trên mặt cô có nhiều thịt hơn so với đôi môi, tóm lại, Nhiệm Tích cảm giác gò má của mình chạm vào một nơi mềm mềm lạnh lạnh nào đó.

Đây là - - môi của Hứa Diệc Châu?

Vậy là cô - - bị thần tượng của mình hôn?

Hay là - - do cô tự động vào?

Tựa như là rất sợ hãi, Nhiệm Tích lùi mạnh về sau, khoảng thời gian rất ngắn, Nhiệm Tích cũng che đi gò má một cách vô ích, sẽ không có người phát hiện ra chứ?

Len lén liếc mắt nhìn Hứa Diệc Châu, người đàn ông dù đang bận ung dung ngồi bất chéo hai chân, tựa như cười mà không cười nhìn cô.

Nhìn qua mọi người đang đứng bên cạnh đều phản ứng rất bình thường.

Đạo diễn hô một tiếng "OK", nhìn cảnh quay vừa rồi một chút rồi đi về phía Nhiệm Tích cùng Hứa Diệc Châu, còn nói: "Không cần hôn thật, sao có thể lấy mất nụ hôn đầu của cháu đi được chứ!"

Hứa Diệc Châu không biến sắc nhếch khóe môi, trong nội tâm lại mừng thầm, nụ hôn đầu của cô gái nhỏ này vốn đã bị anh lấy đi rồi!

Xem lại cảnh quay vừa rồi, vẻ mặt của hai người cùng động tác đều rất thích hợp, cảnh Nhiệm Tích co lại phía sau cùng cảnh Hứa Diệc Châu ấn đầu kia đều do hai người tự diễn không theo kịch bản, nhưng hiệu quả lại đặc biệt tốt!

Đạo diễn nhân cơ hội chỉ dạy các diễn viên, "Nếu mọi người lỡ diễn không đúng kịch bản thì cũng đừng hoảng, cứ tùy cơ ứng biến mà diễn theo mạch kịch bản là được rồi!"

Hứa Diệc Châu xem qua cũng rất hài lòng, anh cảm thấy vào lúc nào đó phải cùng cô gái nhỏ này diễn một bộ phim tình cảm lãng mạn, tốt nhất là có thật nhiều cảnh hôn một chút, giống như là đang lấy việc công làm việc tư mà hôn cô vậy...

Đúng rồi, thiếu chút nữa anh quên mất hôm nay mình đến vì có việc quan trọng.

Xem xong đoạn phim vừa quay, Hứa Diệc Châu hỏi: "Mọi người vốn định cảnh này là hôn thật luôn sao?"

Về mặt đạo diễn kinh ngạc, "Diệc Châu cậu cũng cảm thấy có vấn đề gì đó sao?"

Hứa Diệc Châu khẽ nhướn mày, "Cũng?"

Đạo diễn thở dài, "Đúng vậy, Nhiệm Tích cùng Ngô Nhất Hằng trước đây đều đã đến tìm tôi, nói là cảm thấy học sinh cấp 3 mà hôn môi thì không tốt lắm, tôi nghĩ chắc là hai đứa đều không muốn quay cảnh này, nhưng mà theo lời biên kịch thì cảnh này trong tiểu thuyết rất quan trọng, không thể tùy ý sửa đổi, tôi cũng không biết phải xử lý làm sao!"

Lục Du Y ở bên cạnh gật đầu một cái.

Thì ra, cô gái nhỏ cũng không muốn quay cảnh hôn!

Hứa Diệc Châu nhìn Nhiệm Tích một cái, ánh mắt mang ý tứ sâu xa.

Mà Nhiệm Tích lại lầm tưởng Hứa Diệc Châu rằng anh cảm thấy cô không chuyên nghiệp, vội vàng nói: "Cái kia, cháu không sao, nếu như muốn quay cảnh này thì cũng có thể!"

Đạo diễn hồ nghi nhìn cô đột nhiên lại đổi ý như thế, rõ ràng trước đây cô còn rất kiên định mình không muốn quay...

Đương nhiên, ông cũng biết rõ nguyên nhân vì sao cô lại từ chối, mặc dù ông có chút mất hứng, nhưng cô gái người ta cẩn trọng như thế, lâu lâu mới đưa ra một vài yêu cầu nhỏ, cũng không thể trực tiếp từ chối được.

Sao lại đổi ý vậy? Như thế không được, nếu không anh đến cũng như không.

"Nếu vậy thì mượn góc quay đi, nội dung kịch bản cũng không cần sửa, cảnh hôn cũng không cần xóa." Hứa Diệc Châu đề nghị.

Đạo diễn có chút khó khăn, "Cái này, cũng không phải là không được, chỉ là tôi lo lắng sau khi bộ phim được ra mắt, người xem nhìn ra sẽ bảo diễn viên không chuyên nghiệp, đạo diễn không làm đúng vai trò các kiểu."

Hứa Diệc Châu cười khẽ, "Vậy thì phải diễn làm sao cho bọn họ đừng nhìn ra là được, muốn môi đụng môi còn có thể để hậu kỳ chế tác lại một chút, sau đó chỉ cần quay sau ót là được."

Đạo diễn gật gật đầu, như có điều suy nghĩ, Hứa Diệc Châu mượn cảnh quay để diễn cảnh hôn cũng không ít, người xem cũng không phản nản gì cả, "Vậy thì thử xem." Xoay mặt lại đi tìm Ngô Nhất Hằng, "Ngô Nhất Hằng đâu rồi? Còn không mau lại đây, để cho anh Hứa chỉ cho mọi người biết mượn cảnh quay để diễn cảnh hôn là như thế nào!"

Hứa Diệc Châu nhẹ nhàng thở phào một cái, vậy là nụ hôn của cô gái nhà anh, có thể bảo toàn được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hướng dẫn cảnh hôn

An Hựu Dur chạy đi tìm Ngô Nhất Hằng trở về, Hàn Phán Nhi cũng có liên quan nên cũng quay trở lại.

Về mặt của Ngô Nhất Hằng còn có chút cứng ngắc, Hàn Phán Nhi cũng có chút không yên lòng.

Hứa Diệc Châu nhìn hai người một cái, lặng lẽ đi đến phía trước mặt Nhiệm Tích, cũng chính là đứng chính giữa Nhiệm Tích, Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi.

Đưa tay chỉ Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi, "Tôi sẽ chỉ hai em mượn góc quay diễn cảnh hôn thì như thế nào."

"Dạ?" Bị chỉ như thế làm cả hai đều mang vẻ mặt mờ mịt.

Đạo diễn cũng có hơi nghi hoặc, "Không phải là diễn cùng với Nhiệm Tích sao? Trong kịch bản là như thế mà!"

Hứa Diệc Châu gật gật đầu, "Tôi biết, nhưng nếu như diễn cùng với Hàn Phán Nhi còn không tốt thì có thể diễn tốt với Nhiệm Tích được sao? Tôi ở đây là chỉ dạy cho cậu ấy, đã diễn được thì cùng ai cũng đều như nhau."

Ngoài mặt nghiêm trang như thế, nhưng trong nội tâm của anh bây giờ lại như thế này: Tôi phải đem cậu ấy huấn luyện thật tốt, tốt nhất một lần liền qua, nói cách khác, cậu ấy không được chiếm tiện nghi của cô gái nhà anh, muốn chiếm tiện nghi cô ấy là có thể chiếm được sao, chỉ có tôi được chiếm thôi.

Đạo diễn cùng những người khác đều cho rằng Hứa Diệc Châu muốn nói đến sự việc của Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi ở trên Weibo, cho rằng Hứa Diệc Châu muốn chỉ dạy cho Ngô Nhất Hằng, để cho cậu ấy biết làm một diễn viên, lúc quay phim và lúc thực tế phải tách nhau ra, không nên đưa tình cảm riêng tư của mình vào. Mọi người lập tức cảm thấy hình tượng của Hứa Diệc Châu ở trong lòng mình càng cao hơn không ít.

Vì vậy, đạo diễn cũng nghiêm mặt, dùng một giọng nói rất nghiêm khắc mà nói với Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi: "Nghe anh Hứa của các người đi, hai người trước tiên đến đây quay thử xem nào."

Mặc dù hai người bọn họ cũng rất dụng tâm mà đóng cảnh này, nhưng vẫn cảm thấy bầu không khí của cả hai có chút không thích hợp, đạo diễn còn đang muốn tìm một cơ hội nói chuyện với hai người họ, lần này thì tốt rồi, có ảnh đế qua khai thông cho cả hai.

Hàn Phán Nhi nhìn Ngô Nhất Hằng một cái, vẻ mặt có chút phức tạp.

Nơi quay phim cũng im lặng lại, mọi người tựa hồ cũng nhìn ra được cái gì đó, không ai mở miệng nói chuyện.

Hứa An Nam lặng lẽ nói nhỏ bên tai Nhiễm Tích, "Bầu không khí thật kỳ lạ."

Nhiễm Tích hạ ánh mắt xuống, rồi lại ngược nhìn lên, trước mắt là bóng lưng rộng thùng thình của Hứa Diệc Châu, ách, cao như thế làm gì chứ? Cản trở ánh mắt của người ta...

Chuyển ánh mắt ra khỏi bóng lưng, Nhiễm Tích từ bên người Hứa Diệc Châu nhìn về phía Ngô Nhất Hằng.

Chàng trai tựa như là cúi đầu suy tư một hồi, lúc ngẩng đầu lên lại đụng vào ánh mắt Nhiễm Tích, Nhiễm Tích cười cười với cậu, đưa tay làm dấu cổ lên.

Ngô Nhất Hằng đột nhiên cong môi cười một cái, sau đó nói: "Được, vậy vui lòng nhờ anh Hứa chỉ bảo ạ."

Hứa Diệc Châu thấy Ngô Nhất Hằng cười một tiếng, không cần quay đầu anh cũng biết, khẳng định là cô gái sau lưng đã làm gì đó với cậu ấy, không biến sắc lại nhích qua một chút, một lần nữa che kín ánh nhìn của Nhiễm Tích, trả lời: "Đương nhiên."

Ánh mắt lại bị cản trở làm Nhiễm Tích nhú mày, cô đang suy nghĩ có phải là anh đang cố ý hay không hả?

Hứa An Nam đuổi tay vỗ sau lưng Hứa Diệc Châu một cái, lớn tiếng nói: "Đại ca, anh đang cản trở tầm nhìn của người ta đấy!"

Nội tâm Hứa Diệc Châu OS: Đây nhất định không phải là em gái thân thiết của mình.

Quay đầu lại, mắt nhìn cô gái đứng sau lưng mình, "Cản trở em?"

Trả lời như thế nào đây? Chẳng lẽ cô lại trả lời là: Dạ, đúng rồi, thầy đang cản trở em? Đương nhiên không thể, nói như thế thần tượng lúng túng thì làm sao bây giờ?

Nhiễm Tích suy nghĩ một phen, châm chước trả lời: "Không không, là em quá thấp."

Hứa Diệc Châu "Phốc xuy" cười một tiếng, đề xuống xúc động muốn sờ đầu của cô gái nhỏ này, "Không thấp, vừa vặn đẹp." Xứng với anh là vừa vặn đẹp.

Ở bên kia, Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi trao đổi xong, hai người bắt đầu quay thử.

Hai tay Ngô Nhất Hằng bung lấy đầu Hàn Phán Nhi, hơi hơi nghiêng mặt, chỉ đưa cái ót cho mọi người xem.

"Tốt lắm" Hứa Diệc Châu kêu ngừng. Sau đó nhấc tay lên, kéo Nhiễm Tích lại, "Tôi diễn thử một lần cho cậu xem."

Nhiễm Tích có một chút cảm thấy mình đang nằm mơ, vừa mới nãy thiếu chút nữa diễn cảnh hôn thiết với thần tượng, hiện tại lại mượn góc quay để diễn cảnh hôn nữa sao? Ông trời đây là đang muốn giúp đỡ cô, hay là đang đùa giỡn cô đây?

Đương nhiên, vẫn phải hợp tác với anh.

Sau khi Hứa Diệc Châu cùng Nhiễm Tích đứng ở vị trí tốt, đầu tiên anh đưa hai tay nâng mặt Nhiễm Tích lên, dùng ngón tay lưu luyến vuốt ve làn da nhẵn nhụi trơn mềm. Ánh mắt của anh quanh quẩn nhìn vào đôi mắt cùng đôi môi của Nhiễm Tích, trần nhẹ nhàng dựa vào gáy cô, chớp mũi cũng nhẹ nhàng chạm vào, môi chạm rài dựa gần vào, lại khẽ nghiêng đầu, chỉ chừa lại cái ót cho mọi người nhìn. Nhưng đến đây chưa phải là kết thúc. Tay của Hứa Diệc Châu còn sờ vào tóc của Nhiễm Tích, nhẹ nhàng vuốt ve, đầu thậm chí còn khẽ chuyển động, cảm giác tựa như là - - đang hôn cuồng nhiệt vậy.

Ở cái góc độ mà mọi người không thấy như thế, tay Nhiễm Tích siết sao cảm vào vạt áo bên hông Hứa Diệc Châu, trái tim nhỏ đều đã đập nhanh muốn nhảy ra ngoài!

Ngón tay cái của bàn tay đang nâng trên mặt cô của anh đang đề trên môi cô, mà môi của anh, lại đặt lên ngón tay cái ấy, đôi mắt đen nhánh như mật, thâm tình đến mức tựa hồ có thể chảy ra nước...

Diễn xuất của thần tượng nhà cô thật tốt quá đi, vậy mà có thể làm ra dạng thâm tình được như thế này... Nếu như không có ngón tay kia, nếu như...

Không được nghĩ, không được nghĩ nữa, mặt cô đã đỏ đến thiêu cháy rồi. Xong rồi, thần tượng chắc chắn sẽ cảm nhận được nhiệt độ như than thiêu kia trên mặt mình, xấu hổ chết đi được...

Hứa Diệc Châu thấy vẻ thẹn thùng của cô, còn cảm nhận được nhiệt độ đang nóng bừng ấy, cười khẽ một tiếng, sau đó buông lỏng tay ra, đứng thẳng lên.

Cuối cùng cũng kết thúc Nhiễm Tích vội vàng dùng tay quạt quạt mặt mình mấy cái, để giảm nhiệt độ trên gò má đang nóng bừng ấy.

Mọi người đang xem ở sau lưng đều ồ lên, đây thật sự là mượn góc quay à? Xem như thế này so với hôn thật còn khiến người ta cảm thấy kích động hơn!

Hứa An Nam, Tô Y Y đều chạy lại hỏi Nhiệm Tích.

Hứa An Nam hồ nghi hỏi: "Không có hôn thật?"

Nhiệm Tích lắc đầu, "Không có."

Hàn Phán Nhi cũng không tin, "Thật sao? Nhìn giống với hôn thật thật đấy."

Nhiệm Tích: "Thật sự không có, cái kia, là thầy Hứa hôn lên ngón tay của mình."

Mọi người đều hiểu ra.

Hứa Diệc Châu bắt đầu giảng về mượn góc quay diễn cảnh hôn.

Hứa Diệc Châu chỉnh tư thế cho Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi xong, sau đó đưa tay chỉ dẫn cho hai người.

"Dựa vào thêm một chút, đứng rồi. Tay không được gồng quá, cậu không được thể cho người ta nhìn thấy môi của mình. Động tác của thân thể không thể thiếu, sờ mặt một cái, đứng vậy, còn có thể sờ tóc một cái. Động tác phải dịu dàng, phải thâm tình, thâm tình không phải chỉ biểu đạt qua đôi mắt, mà động tác của cơ thể cũng phải như thế. Phải nhúc nhích đầu một chút, cảnh này không phải bảo là hôn cuồng nhiệt sao, không được gồng không động đậy như thế. Nếu như cậu lo lắng không cẩn thận hôn trúng thì có thể dùng ngón tay đập lên môi đối phương, sau đó hôn vào ngón tay của mình."

"Phán Nhi, em cũng đừng gồng quá, đứng rồi, chú ý động tác của tay, cầm lấy vạt áo hay gì cũng được, phải biểu hiện hình tượng thiếu nữ then thùng ôm ấp tình cảm"

...

Đạo diễn vui mừng xem, sau đó nghiêng đầu hỏi Lục Du Y, "Như thế nào? Quay như thế cũng được đấy chứ!"

Lục Du Y gật đầu, đương nhiên cô biết rõ, mượn cảnh quay như thế còn làm cho người ta kích động hơn hôn thật.

Đạo diễn còn muốn rèn sắt khi còn nóng, nên thừa dịp Hứa Diệc Châu còn ở đây, dự định quay luôn cảnh này cho xong, vừa vặn cũng đúng ý với Hứa Diệc Châu.

Trước khi quay, Hứa Diệc Châu nghiêm túc dặn dò Ngô Nhất Hằng một phen, cho cậu một chút áp lực, "Phải quay cho tốt, một lần liền qua, đừng làm cho tôi mất mặt."

Ngô Nhất Hằng nghiêm túc gật gật đầu, mặc dù cậu đối với Hứa Diệc Châu có chút ít địch ý không rõ, nhưng ở phương diện đóng phim, Ngô Nhất Hằng từ tận đáy lòng vẫn rất ngưỡng mộ anh.

Bị Hứa Diệc Châu gây áp lực, vận dụng những thứ Hứa Diệc Châu đã chỉ cho, cảnh này quay một lần liền thông qua.

Hứa Diệc Châu hài lòng cười cười, không tệ không tệ, cô gái nhà anh sẽ không bị chiếm tiện nghi nữa rồi. Sau đó anh còn cầm kịch bản lật lật ra sau nữa, phát hiện đằng sau không có cảnh hôn như thế này nữa, như thế thì tốt, anh cũng yên tâm.

Quay xong cảnh này, Hứa Diệc Châu giúp Nhiệm Tích xin nghỉ với đạo diễn.

"Đạo diễn, có thể cho Nhiệm Tích nghỉ nửa ngày không? Em gái của tôi tối nay phải bay rồi, em ấy muốn cùng thân tượng của mình ăn cơm dạo phố gì đó."

Nghe lời nói của Hứa Diệc Châu, Nhiệm Tích nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Hứa An Nam, "Anh ấy đối với chị thật tốt qua đi."

Hứa An Nam liếc mắt, cô gái nhỏ thật đơn thuần!

Sao trước kia cô không biết anh trai mình lại như thế chứ?

Quả nhiên em gái là dùng để lợi dụng..

Đạo diễn đương nhiên đồng ý, nhờ có sự trợ giúp của Hứa Diệc Châu, cảnh này đã được quay rất tốt, trong lòng ông bây giờ đang rất vui vẻ, hướng chỉ, mặt mũi của Hứa Diệc Châu ông có thể từ chối sao?

"Không thành vấn đề, đi đi, ngày mai đến đây đúng giờ là được rồi."

Ba người cùng nhau đi dạo phố, trong đó có một nam một nữ đeo mũ lưỡi trai che mặt, cũng may chỗ này là khu vực của học sinh trường này, bọn học sinh phần lớn đều đang đi học, ở đây cũng không có quá nhiều người, bọn họ không gây chú ý gì quá lớn.

Hứa Diệc Châu đi một mình ở phía sau, nhìn hai cô gái em đẩy chị một cái, chị đánh em một cái, em đòi thù cho chị chiếc mũ, chị kẹp cái kẹp tóc lên đầu em... Liền lộ ra nụ cười hài lòng, ách, nụ cười của ba à? Tóm lại, chính là kiểu nụ cười sùng ái như thế.

Không thể không nói, năng lực đi dạo phố của con gái vốn không thể khinh thường, đi dạo một hồi như thế đã đến hơn sáu giờ chiều.

Ba người quyết định ra ngoài ăn cái gì đó.

"Nếu không, chúng ta đi ăn thịt nướng đi!" Nhiệm Tích đề nghị, "Ở phía sau trường trên con đường kia kia, em nhìn thấy nên đã thêm lâu rồi, mà lại không có cơ hội đi ăn. Được không ạ?"

Nhìn ánh mắt mong đợi của cô, Hứa Diệc Châu cũng không hỏi ý kiến của em gái nhà mình, một ngụm liền đồng ý, "Được, vừa vặn cũng gần với khách sạn, đợi tí nữa An Nam trở về cầm hành lý cũng tiện hơn."

"Thật à!" Nhiệm Tích nhìn về phía Hứa An Nam.

Hứa An Nam chỉ cười, lẳng lặng nhìn anh trai...

Hành lý của cô rõ ràng nằm bên trong cốp xe của anh mà? Cô sẽ nhìn xem tí anh ấy sẽ giải thích như thế nào, hừ hừ.

Đến con đường đó, mới phát hiện ra Nhiệm Tích nói thịt nướng kỳ thật chính là một quán thịt nướng ven đường, là loại quán bán ở vỉa hè.

Khó trách lại thêm lâu như thế mà không được ăn, lại không có cơ hội đến đây ăn, chắc chắn là người đại diện không cho phép...

Sau khách sạn này có rất nhiều sạp ăn như thế, bàn ghế đều là loại gấp vào được, cùng ánh đèn vàng ở trên cao, cũng mang một tư vị rất hay.

"Ách, ăn cái này được không?" Lo lắng hai người sẽ cảm thấy không vệ sinh, Nhiệm Tích do dự hỏi một tiếng.

Hứa An Nam thoát nhìn lại rất thích, cô ấy cực nhanh kéo một cái ghế ngồi xuống, "Ăn, đương nhiên ăn, ký túc xá chỗ chị có bốn người, buổi tối không có việc gì liền ra đây ăn những thứ như thế này, lại rất ngon nữa, nhưng mà, anh, không có vấn đề gì chứ?"

Hứa An Nam nhướng mày, cười đến mức có chút gian trá.

- - - - -

Thông báo nhỏ nhỏ:

T7 vừa rồi mình bị bệnh nên không up 2 chương theo đúng lịch được nên xin lỗi mọi người nhiều nha((

Với lại dạo này mình bận học quá nên tạm thời việc ra chap sẽ không có thời gian cụ thể nha ^^

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình 3

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ăn thịt nướng

Lúc này Nhiệm Tích mới đột nhiên nhớ tới bao tử của Hứa Diệc Châu không tốt, ách chà, thật xấu hổ quá đi, vừa mới nghĩ đến việc ăn uống thậm chí ngay đến việc bao tử của thần tượng nhà mình không tốt cô cũng đều quên mất!

"Thầy Hứa, em quên mất bao tử của thầy không tốt, nếu không chúng ta đổi sang chỗ khác ăn đi."

Hứa Diệc Châu đương nhiên sẽ không để cô mất hứng, anh đi đến bên cạnh Hứa An Nam, kéo một cái ghế ngồi xuống, "Không sao."

Nhiệm Tích bán tín bán nghi.

Hứa Diệc Châu ngồi vào bàn, còn Nhiệm Tích và Hứa An Nam đi chọn xiên nướng.

Một cô gái xinh đẹp tươi tắn, cùng một cô gái đeo đội mũ che kín mít, xem ra là người nổi tiếng, ông chủ nhin không được nhìn thêm vài lần.

Nhiệm Tích cũng không che giấu, cô tháo mũ lưỡi trai ra, cùng ông chủ chào hỏi, "Chào ông chủ!"

Ông chủ bán xiên nướng kinh ngạc há to miệng, nửa ngày không nói được một chữ, "Cháu, cháu, cháu là Nhiệm Tích!"

"Xuyết - -" Nhiệm Tích đưa tay lên miệng xuyết một cái, sau đó cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Ông chủ cũng nhìn theo, sau đó hiểu rõ gập đầu, ngón tay tựa như đang kéo xích để lên môi bên phải kéo qua bên trái, dùng giọng nói siêu nhỏ nói: "Yên tâm, miệng của chú rất kín."

Lúc nhìn về phía Hứa Diệc Châu, còn nói: "Cái người bên kia cũng là mình tỉnh đúng không, đợi tí nữa lúc mọi người đang ăn có thể tháo mũ lưỡi trai xuống, mang mũ lưỡi trai như thế mới bị chú ý đấy! Trước đây có một vị mình tỉnh đến đây ăn thịt nướng mặt nguyên một bộ đồ đen, lúc bị fan nhận ra liền náo loạn cả lên!"

Nhiệm Tích đưa dấu tay "OK" với ông chủ.

"OK, cháu hiểu rồi ạ."

Hứa An Nam đã chọn không ít món ăn, sau khi đưa cho ông chủ, cười hi hi nói: "Ông chủ, nướng ngon một chút nha."

"Yên tâm, với tay nghề của chú, bảo đảm sẽ ngon tuyệt vời luôn!"

Chọn đồ ăn xong, hai người sôi nổi trở lại bàn.

"Thầy Hứa, tháo mũ ra đi, mang mũ như thế mới làm người ta chú ý đấy!"

Hứa Diệc Châu nhìn cô gái đang cười vui vẻ trước mặt mình, rồi tháo mũ lưỡi trai xuống, Nhiệm Tích vội vàng đưa tay đón, cầm luôn cả nón của mình đặt lên một chiếc ghế khác.

Chỉ chốc lát sau, ông chủ dọn thức ăn lên, thuận tiện còn cầm mấy tờ giấy cùng cây bút.

"Haha, có thể ký tên cho chú không?" Đem giấy bút đưa cho Nhiệm Tích, ông chủ lại nhìn sang người đàn ông ngồi bên cạnh, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật mình!

"Hứa, Hứa, Hứa - -" Giọng nói to dần.

"Xuyết - -"

"A a a, " ông chủ vội vàng hạ thấp giọng xuống, nhưng mà trên mặt vẫn tràn đầy khiếp sợ, hôm nay có nữ thần may mắn hạ xuống đây à, hai vị đại minh tinh đều đến quây thịt nướng của ông.

Sau khi Nhiệm Tích ký xong, ông chủ lại đem giấy bút đưa tới trước mặt Hứa Diệc Châu, cẩn thận hỏi: "Có thể ký cho tôi một cái không?"

Hỏi xong, nội tâm ông chủ lại thấp thỏm, Hứa Diệc Châu là ảnh đế nổi tiếng, sẽ không hội đùa giỡn đại bài a?

Ngoài dự đoán, Hứa Diệc Châu đồng ý rất sáng khoái, nhận giấy bút ký tên mình vô.

Cầm tờ giấy có chữ ký cả hai, ông chủ đã kích động đến mức không thể kiềm chế được, cảm thấy ông đưa tờ giấy này để ký tên thật lãng phí quá đi, tính ra phải chuẩn bị một cuốn sổ hay bưu thiếp gì đó chứ.

Đứng ở bên cạnh chưa rời đi, ông chủ bắt đầu tỏ lộ hết tình cảm của mình, nào là nhà ông ai cũng rất thích Hứa Diệc Châu, còn nói lúc Hứa Diệc Châu cùng Nhiệm Tích quay bộ phim 《Meo Meo Tinh Nhân》, ông cùng vợ ông đi coi tận 2 lần...

Toàn bộ cuộc trò chuyện Hứa Diệc Châu và Nhiệm Tích đều nhìn chăm chú vào mặt ông chủ, nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn nói vài câu.

Tán gẫu trong chốc lát, ông chủ đột nhiên hỏi: "Chao ôi? Sao hai người lại cùng nhau đi ăn thế? Hai người đang yêu nhau à?" Câu nói sau cùng giọng của ông chủ cực kỳ nhỏ, như sợ bị người khác nghe thấy.

Hứa Diệc Châu cười không nói lời nào.

Nhiệm Tích vội vàng khoát tay.

Hứa An Nam tròn mắt, "Ông chủ, chú đừng khinh thường cháu vậy chứ!"

"A a a, ngại quá."

Hứa Diệc Châu cười cười, hiện tại không phải là lúc thích hợp để lộ scandal ra, cô gái của anh tuổi còn rất nhỏ, anh cũng không muốn bị người khác nói là trâu già gặm cỏ non.

Vì vậy Hứa Diệc Châu chỉ chỉ Hứa An Nam, "Đây là em gái của tôi." Vừa chỉ chỉ Nhiệm Tích, "Đây là thần tượng của em gái tôi."

"À, thì ra là vậy, ha ha." Ông chủ gập đầu liên tục, "Vậy, không quấy rầy mọi người ăn nữa."

Nói xong, lúc định đi, nhưng lại dường như còn chuyện gì đó, chân cứ động gần nửa ngày, cũng không rời đi.

"Muốn chụp ảnh chung sao?" Nhiệm Tích đột nhiên hỏi.

Ánh mắt ông chủ sáng lên, vui vẻ nói: "Có thể chứ?"

Nhiệm Tích nhìn về phía Hứa Diệc Châu, Hứa Diệc Châu khẽ gật đầu, "Có thể."

Ông chủ hưng phấn lấy điện thoại di động ra, cùng Nhiệm Tích, Hứa Diệc Châu chụp vài tấm hình, sau đó mới hài lòng rời đi.

Hứa An Nam bị bơ ở một bên, cũng lấy điện thoại di động ra chụp hình với Nhiệm Tích. Con gái mà đã chụp hình tự sướng là không thể dừng lại được, nhưng hiển nhiên mỹ thực so với tự sướng thì mỹ thực mê hoặc Nhiệm Tích hơn, vì vậy liền biến thành hình ảnh tự sướng Hứa An Nam cùng ăn cái gì đó với Nhiệm Tích.

Lúc tính tiền, ông chủ như thế nào cũng không chịu lấy tiền bọn họ, chỉ nói là, bọn họ đồng ý cho ông đem tấm ảnh chụp chung treo ở gian hàng nhà mình để quảng cáo, làm sao mà ông thu tiền được.

Cuối cùng, Hứa Diệc Châu vẫn móc ra mấy trăm đồng đưa ông chủ, dù sao cũng không thể ăn quịt!

Ăn xong thịt nướng, ba người tản bộ tiêu com cùng trở về khách sạn.

"An Nam khi nào chị bay vậy?"

"Mười một giờ."

"A, vậy chúng ta mau về khách sạn lấy hành lý của chị đi, hiện tại đã không còn sớm nữa."

Về khách sạn lấy hành lý? Hành lý ở đâu ra mà lấy chứ?

Hứa An Nam bất an nhìn anh trai nhà mình, nghĩ thầm, anh tự bịa như thế, anh lo mà đi trả lời đi nha.

Mà Hứa Diệc Châu sắc mặt vẫn như thường, thản nhiên nói: "Được, vậy bây giờ về khách sạn."

Hứa An Nam kéo kéo vạt áo Hứa Diệc Châu, ở nơi Nhiệm Tích không nhìn thấy nháy mắt với anh, nói giọng à, nếu mà về khách sạn thì chẳng phải sẽ lộ hết sao?

Hứa Diệc Châu kéo cánh tay Hứa An Nam, "Đi thôi, không có việc gì."

Ba người cùng nhau vào thang máy.

Hứa Diệc Châu ấn tầng chín.

"Thầy Hứa, em không cần về phòng sớm, để em giúp mọi người thu dọn hành lý, tí nữa em cũng muốn tiễn chị An Nam nữa."

Hứa Diệc Châu cúi đầu nhìn Nhiệm Tích một cái, sau đó lại nhìn Hứa An Nam, thản nhiên nói: "Không cần, An Nam thu dọn hành lý một mình cũng được, tôi đưa em lên, em lo đọc kịch bản lại rồi nghỉ ngơi sớm một chút là được."

"Dạ?" Nhiệm Tích nhất thời không kịp phản ứng, ngưng một lát mới nói, "Không cần đâu, lên thêm mấy tầng thôi mà, em tự lên là được rồi."

Hứa An Nam cũng có chút không đuổi kịp tiết tấu, anh cô tính để cô một mình ở đây mà đưa mỹ nhân lên lầu?

Thang máy đến tầng chín, Hứa Diệc Châu không nói lời gì đẩy Hứa An Nam ra ngoài, "Dọn hành lý xong thì chờ anh." Sau đó ấn đóng cửa.

Thang máy tiếp tục đi lên trên, bên trong chỉ còn lại hai người Hứa Diệc Châu cùng Nhiệm Tích.

"Thầy Hứa, sao thầy để chị An Nam thu dọn hành lý một mình như thế chứ?"

Hứa Diệc Châu nói rất chính trực, "Em ấy có nhiều đồ vật không tiện, đương nhiên là để một mình em ấy thu dọn, tôi đi theo cũng không giúp được gì nhiều."

Nói như thế... cũng rất có lý.

Trong lúc đi lên, Hứa Diệc Châu còn nhận được tin nhắn của Hứa An Nam.

An Nam: Anh tốt quá ha.

Hứa Diệc Châu đưa Nhiệm Tích đến cửa phòng cô, Nhiệm Tích móc ra thẻ phòng mở cửa, sau đó xoay người.

"Thầy Hứa, hôm nay cảm ơn thầy, bái bai thầy ạ. À đúng rồi, giúp em nói với An Nam một tiếng, em sẽ nhớ chị ấy á."

Hứa Diệc Châu cúi đầu nhìn dáng vẻ tươi cười sáng sủa của cô, lại đưa ánh mắt nhìn về phía căn phòng, lúc nào anh mới được cô kéo vào phòng mà không phải là nói lời tạm biệt đây?

"Vậy em sẽ nhớ tôi chứ?" Hứa Diệc Châu hỏi rất nhỏ.

"Dạ?"

"Không có gì, tôi sẽ giúp em truyền lại." Hứa Diệc Châu hít vào một hơi, đưa tay sờ sờ đầu Nhiễm Tích.

"À."

Khóe miệng đột nhiên mỉm cười một cách xấu xa.

Hứa Diệc Châu đột nhiên khom lưng để sát vào bên tai Nhiễm Tích, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

"Mặt của em, thật mềm!"

"Vô đi, nghỉ ngơi sớm một chút." Đưa lưng về phía cô phất phất tay, Hứa Diệc Châu đi về phía thang máy.

Để lại một mình Nhiễm Tích đứng tại chỗ, đo mặt không biết làm sao.

Vì sao cô lại có cảm giác mình vừa bị đùa giỡn vậy?

Hứa Diệc Châu đi vào thang máy đến tầng thứ chín, cửa vừa mở đã nhìn thấy em gái nhà mình miễn cưỡng dựa lưng trên tường trừng mắt nhìn ạn.

"Vào đi."

Hứa An Nam "Hừ" một tiếng, oán hận đi vào thang máy, cuối cùng vẫn không quên nói móc Hứa Diệc Châu.

"Ôi, lúc này không nỡ rời tiểu bảo bối nhà anh mà sao bây giờ lại về với người em gái giả này vậy!"

Hứa Diệc Châu khẽ hát cảm lên, cất câu lấy nghĩa, "Đúng vậy, là tiểu bảo bối nhà anh."

Hứa An Nam giật mình há to miệng, sau đó nhón chân muốn tóm mặt Hứa Diệc Châu, "Anh là anh trai của em đó hả? Không phải thường ngày anh lạnh lùng lắm sao? Không phải anh không thừa nhận là mình thích Nhiễm Tích sao?"

Hứa Diệc Châu giật cánh tay Hứa An Nam xuống, "Anh có không thừa nhận hả? Chỉ là anh không tỏ rõ ý kiến thôi."

"Được, em nói không lại anh." Hứa An Nam khoát tay áo, "Nhưng mà, anh này, anh như thế này là trâu già gặm cỏ non đó!"

"Nói vậy, anh của em có chỗ nào già chứ."

Tuổi hai người như thế là vừa đẹp mà?

Sau khi tắm xong, Nhiễm Tích nằm lý ở trên giường, vênh chân lên, bắt đầu đọc tin nhắn trong Wechat.

Trong nhóm chat có rất nhiều người tham gia buổi họp fan hôm nay, lúc này đang gửi lên hình ảnh mình đã chụp được.

Nhiễm Tích chọn lựa mấy tấm hình đẹp lưu về.

Đang xem ảnh, bên tai đột nhiên lại vang lên câu nói mà lúc này Hứa Diệc Châu vừa ghé vào bên tai cô.

"Mặt của em, thật mềm!"

Anh nói được nhẹ nhàng như thế, là nhờ lúc anh hướng dẫn cảnh hôn mà hai người mới thân đến vậy sao?

Quả thật thầy Hứa cùng mình đã khá thân với nhau, còn có thể tùy tiện nói giỡn... Cũng không biết đây có được tính là công lao của Hứa An Nam không nữa...

Từ tư thế nằm sấp đổi thành nằm ngửa, Nhiễm Tích nâng điện thoại để lên cao, trên Wechat đang bàn luận một vấn đề làm cô chú ý đến.

Cuộc Đời này Chỉ Yêu Châu: Thì ra Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu thật sự là fan bà cô! Trước đây cô ấy nói tôi còn không tin, chỉ cho rằng cô ấy đang nói quá mà thôi, lần này gặp mặt ngoài đời rồi tôi mới dám tin, nhưng nhìn thì vẫn thấy còn rất trẻ luôn á!

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu là fan bà cô?

Tiếp theo người kia còn gửi vài tấm hình vào, còn tag cả Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Tôi đã nói với mọi người lâu rồi, mà mọi người lại cho rằng tôi đang lừa gạt... Ôi! Tim tôi đau quá!

Bên trong group mọi người đều đùa giỡn, bảo rằng mọi người sai cả rồi, cô ấy còn trẻ như thế, phải gọi là chị gái mới đúng chứ.

Nhiễm Tích nhìn mấy tấm hình kia, ách, người phụ nữ bên trong hình... Nhìn quen quá đi, hình như cô đã gặp ở đâu rồi...

- - - - -

Đôi lời của editor: Xin lỗi mọi người dạo này deadline xập xình quá mình không có nhiều thời gian ạ:(Mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hình như yêu rồi?

Nhìn chăm chăm bức hình khoảng mấy giây, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên, Nhiễm Tích vỗ đùi một cái, nhớ rồi!

Đây không phải là người phụ nữ cô đã gặp ở thang máy ngày hôm qua sao!

Á chà chà, cùng chung một fanclub, cô không ngờ lại gặp được nhau ở ngoài đời như thế, thật là có duyên quá đi!

Kích động một lúc, Nhiễm Tích liền nhắn tin riêng cho bác ấy.

Nho Nhã Tiếc Tiếc: Hahaha! Con cũng từng gặp cô rồi!

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu:??? Lúc nào thế?

Nho Nhã Tiếc Tiếc: Là ngày hôm qua đó ạ!

Gửi qua rồi cô mới cảm thấy có gì đó sai sai, Nhiễm Tích vội vàng thu tin nhắn lại, nhưng mà bên kia cũng đã đọc được rồi.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Ngày hôm qua? Ở thành phố S?

Nhiễm Tích suy nghĩ trong chốc lát, rồi nhẹ nhàng gõ chữ.

Nho Nhã Tiếc Tiếc: Dạ, ở khách sạn XX, thật ra con là nhân viên ở khách sạn đó.

Vốn cô muốn nói là gặp ở sân bay, nhưng lỡ người ta không ngồi máy bay đến đây thì sao?

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Thì ra là như vậy, vậy chúng ta thật có duyên quá đi! Có muốn lần sau gặp nhau không? Máy ngày nữa cô có bay đến thành phố S một chuyến đó!

Nho Nhã Tiếc Tiếc: Ha ha ha, tiếc quá, có khả năng con còn phải đi công tác nữa...

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: "mặt thất vọng" vậy thôi, cô vẫn mong được gặp con lắm.

Nhiễm Tích thờ phào một cái, cô lừa người ta cũng ghê quá đi, lúc nãy tay cô nhanh quá, còn chưa nghĩ kỹ đã nhắn như thế, thôi thì trước hết cứ nói dối như vậy đi!

Mà lúc này ở phía bên kia, người phụ nữ đó chính là Sở Tương Ngọc, đang nằm ở trên giường, khoe môi mang theo ý cười, nhân viên khách sạn? Có nghĩ là bà sẽ tin sao...

Bà ở khách sạn không đến một ngày, làm sao mà gây ấn tượng cho nhân viên được cơ chứ? Chẳng lẽ là do bà xinh đẹp?

Cho nên là, Nho Nhã Tiếc Tiếc gặp được bà ở đâu thế?

Điện thoại vang lên thông báo, là tin nhắn của con trai.

Con trai: An Nam đã lên máy bay, con đã bảo em ấy đến trường học rồi thì gọi cho con, ba mẹ mau đi ngủ sớm đi.

Sở Trương Ngọc trả lời: Được. Sau đó lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ngón tay nhanh chóng bấm vào bàn phím.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Con trai, con đoán xem hôm qua ở thành phố S mẹ gặp ai?

Sáng sớm hôm nay tham gia họp fan của con trai nên không có cơ hội cùng con trai nói chuyện, lúc cùng nhau ăn cơm lại quên mất việc này.

Con trai: Nhiệm Tích?

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Làm sao con biết?

Con trai: Mẹ nói là ngày hôm qua, mà ngày hôm qua mẹ lại đến thành phố S muộn như thế, sau đó con còn biết được mẹ cùng Nhiệm Tích ở cùng một khách sạn. Còn có, khi nào thì mẹ mới đổi lại cái tên đó hả?

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Tại sao mẹ phải đổi chứ? Cái tên đó không phải là đúng sự thật luôn sao? Chao ôi, cho con xem ảnh mẹ chụp với cô bé đó này, con bé này thật làm cho người khác cảm thấy yêu mến!

Hứa Diệc Châu xem ảnh chụp mẹ gửi qua, mỉm cười một cái rồi lưu ảnh về.

Cô bé mà anh thích đương nhiên ai gặp cũng thích rồi!

Con trai: Được rồi, mẹ đừng chơi điện thoại nữa, mau đi ngủ đi, ngủ ngon.

Sinh Con Trai Gọi Hứa Diệc Châu: Ngủ ngon.

Wechat đột nhiên lại báo loạn lên.

Mê Muội Châu Châu: Mọi người mau lên Weibo!

Weibo? Weibo làm sao cơ?

Nhiệm Tích thoát Wechat, mở Weibo lên.

Ở trên hot search, tên của Nhiệm Tích cùng Hứa Diệc Châu đang chiếm hạng nhất.

Hứa Diệc Châu Nhiệm Tích #?

Hai người bọn họ cùng tiến lên hot search? Chẳng lẽ là bị chụp?

Giải Trí Đào Chủ V: Hứa Diệc Châu Nhiệm Tích ngọt ngào đi dạo phố, ngọt ngào đi ăn thịt nướng bên lề đường, đây là đang công khai tình yêu sao? Hai người bọn họ thật xứng đôi, mọi người thấy thế nào?

Ở phía dưới còn có hai tấm hình, tấm đầu tiên là ảnh ai người đang đi dạo phố, còn tấm còn lại là hình ảnh đang ăn thịt nướng, có thể thấy đây đều là chụp lén, hơn nữa còn khéo léo tránh đi Hứa An Nam.

Tin đồn này có mục đích gì đó!

Mở bình luận ở dưới, mọi người đều đang nêu ý kiến riêng của mình.

"Hai người bọn họ? Thật luôn đó hả!"

"Fan hai nhà đang đến đây! A, còn có fan couple nữa."

"Đừng mà, Ngô Nhất hằng phải làm sao bây giờ?"

"Lâu trên, cậu quên còn có một Hàn Phán Nhi sao?"

"Loạn quá đi mất."

"Muốn lãng xê thì cứ đi, hai nhà cũng không hện, cảm ơn."

"Ách, bạn bè không thể ăn cơm và dạo phố cùng nhau sao?"

"Ôm Tích Bảo của chúng tôi đi đây, chúng ta không hện, cảm ơn. Nhân tiện, Tích Bảo nhà chúng tôi đang quay phim 《 Thanh Xuân Có Anh 》."

"Ôm anh Hứa của tôi đi, chúng ta không hện, cảm ơn. Mong mọi người chú ý đến việc sắp chiếu phim 《 Chiến quốc 》 rồi nhé."

"Nếu như là thật vậy thì tôi sẽ chúc phúc. Ít ra thì hai người bọn họ cũng rất xứng đôi mà!"

"Mặc dù Hứa Diệc Châu cũng không già, nhưng mà Nhiệm Tích thì còn nhỏ quá đi! Cách biệt tuổi tác có phải hơi lớn không?"

"Ách, đây là đang hám độ nổi tiếng anh Diệc Châu chúng ta sao?"

"Lầu trên đang muốn bôi đen thì cút đi!"

...

Cũng không biết có gây ra phiền nhiễu cho Hứa Diệc Châu không nữa.

Nhiệm Tích rất nhanh liền nhận được điện thoại của Y Dư Huyền gọi tới.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói ở bên kia đã nhanh chóng vang lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Hai người không phải là thật chứ?"

"Không có chuyện đó, tụi em là ba người đi cùng nhau... Còn có em gái của thầy Hứa, Hứa An Nam nữa. Nhưng mà, hình như không có ai chụp dính chị ấy hết."

"Được rồi, chị biết rồi. Người này chắc là theo dõi Hứa Diệc Châu, đúng lúc em lại tự mình đưa đến cửa, tạo đề tài cho người ta viết bài. Tí nữa chị sẽ trao đổi với bên Hứa Diệc Châu, em đừng có đăng gì bậy bạ lên đấy nhé!"

Điện thoại vừa cắt, trên Weibo lại có chuyển biến mới.

Có một người đăng tấm hình chụp chung của bọn họ.

Là ông chủ của quán thịt nướng đó.

"Tôi là ông chủ của quán thịt nướng trong hình đây, cảm thấy mình cũng là người trong cuộc nên lên đây làm sáng tỏ một chút. Bọn họ không phải chỉ đi hai người đâu, còn có em gái của Hứa Diệc Châu nữa. Em gái Hứa Diệc Châu thích Nhiệm Tích, nên Hứa Diệc Châu dẫn em gái mình đến gặp thân tượng. Hôn nữa, hai người đều đặc biệt bình dị gần gũi, đặc biệt thân thiết, không chỉ ký tên cho tôi, còn chủ động chụp ảnh chung với tôi, tôi còn chưa mở miệng nói lời nào cả! Đăng lên đây không phải vì tôi muốn hám độ nổi tiếng, chỉ là không ưa truyền thông các người lên mạng không phân đúng sai mà nói lung tung! Hình ảnh là chúng tôi chụp chung, để chứng minh cho việc lời tôi nói đều là sự thật."

Bài viết này rất nhanh chóng được fan hâm mộ đẩy lên đầu đề.

Cũng có không ít người bình luận ở dưới.

"Anh Diệc Châu của chúng ta tốt với em gái quá đi!"

"Cuồng em gái!"

"Ông chủ, ông cũng không chứng minh được còn có một người khác!"

Lúc này lại có một số người qua đường cũng đăng ảnh lên, chụp từ trong thương trường ra, cách rất xa ở đó, ảnh chụp có chút mờ, nhưng có thể nhìn ra là ba người.

Nhưng mà mọi người đều cảm thấy giải thích như thế này không rõ ràng lắm, lỡ như người kia chỉ là tình cờ đi ngang qua rồi chụp trúng thì sao?

Vào lại Wechat, tất cả mọi người đều đang bàn luận rất sôi nổi.

"Anh Diệc Châu của chúng ta không phải là đang quen Nhiệm Tích thật chứ? Anh ấy rất ít khi cùng nữ diễn viên nào tiến lên hot search, lại cùng Nhiệm Tích lên đến hai lần, lần trước là tổ chức sinh nhật cho cô ấy..."

"Cái chuyện này từ đời nào rồi, cậu còn lấy ra nói?"

"Mọi người đừng đoán mò nữa, anh Diệc Châu còn chưa lên tiếng, chúng ta phải thật bình tĩnh. Còn nữa, lúc bình luận trên mạng mọi người phải chú ý một chút, chúng ta là fan ruột không phải fan phong trào."

"Ách, hy vọng đây không phải là thật, tôi không tiếp nhận được đâu..."

"Tôi cũng thế, mặc dù tôi cảm thấy không nên, nhưng mà, vẫn không thể nào chấp nhận được."

"Được rồi, ở trong Wechat mọi người nhắn như thế nào cũng được, nhưng mà lúc bình luận trên Weibo, ngàn vạn lần đừng nói những thứ như nhà gái không tốt hay gì đó, không nên để mọi người để lại ấn tượng xấu với fan nhà chúng ta."

...

Nhiễm Tích ngừng một lát, ngón tay vuốt ve màn hình điện thoại, nhất thời không biết nên nhấn lại cái gì.

Thì ra mọi người đều không muốn anh Diệc Châu cùng cô yêu nhau!

Chao ôi - - thờ dài một hồi.

Tìm một mối quá!

"Nhanh đi xem, nhanh đi xem, Châu Châu đăng Weibo!"

Bên trong Wechat có người nhắn như thế.

Ngay lập tức Nhiễm Tích cùng tất cả mọi người dời sang Weibo.

Hứa Diệc Châu V: Mang em gái đi gặp thần tượng.

Tấm đầu tiên là một tấm hình tự sướng, Nhiễm Tích còn nhớ tấm hình này. Hứa An Nam cầm điện thoại, cô cầm xiên nướng ngồi ở bên trong, Hứa Diệc Châu ngồi ở phía sau cô.

Chỉ có điều là, mặt của Hứa An Nam bị một cái icon hình con mèo rất to che lại.

Thấy bài đăng này, lòng đang thấp thỏm của mọi người cuối cùng cũng buông xuống.

"Ủầy, anh Diệc Châu của chúng ta cuồng em gái à! Được là em gái của anh ấy thật hạnh phúc quá đi!"

"Nếu như không có cách nào gả cho Châu tiên sinh, vậy hãy để cho tôi làm em gái của Châu tiên sinh đi!"

"Cho nên, thần tượng của em gái là Nhiễm Tích sao? Thật tốt quá, có thể cùng thần tượng tiếp xúc gần gũi như thế."

"Chỉ có một mình tôi cảm thấy người em gái này thật đáng thương sao? Bị các chó săn khinh thường như thế, anh trai đăng tấm hình chụp chung với mình cũng bị che mặt đi mất."

"Lâu trên chí lý, nhưng mà chắc là anh Diệc Châu không muốn em gái mình bị giới giải trí hỗn loạn này quấy nhiễu đến, anh trai tốt của Trung Quốc là đây!"

Đó là do fan nghĩ như thế.

Còn có một số ít bình luận như thế này.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên Hứa Diệc Châu đăng ảnh chụp có xuất hiện diễn viên nữ đó!"

"Ái chà, tôi vừa nhìn đã cảm thấy hai người bọn họ nhìn rất hợp nhau, mong là sẽ có hợp tác lần hai!"

"Này này, món Tích Bảo cầm trong tay là món ăn hàng bình dân đó!"

Y Dư Huyền giúp Nhiễm Tích chia sẻ lại bài viết của Hứa Diệc Châu rồi nói thêm vài câu.

Hai người trong cuộc đều đã ra mặt, chuyện này cũng coi như xong.

Về sau Hứa An Nam có hỏi Hứa Diệc Châu, "Sao lúc đó anh lại làm sáng tỏ làm gì? Để cho tất cả mọi người nghĩ rằng Nhiễm Tích là của anh không phải tốt hơn sao?"

Hứa Diệc Châu trả lời như thế này, "Không phải là tốt hay không tốt, không cần để mọi người nghĩ rằng như thế. Hơn nữa, năng lực tiếp nhận của fan là có hạn, anh cần phải làm theo trình tự từng cái, để cho mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt. Như thế thì đối với Nhiễm Tích hay đối với người hâm mộ cũng ít bị tổn thương hơn."

《 Thanh Xuân Có Anh 》 vẫn tiếp tục được quay.

Trên mạng cũng thỉnh thoảng xuất hiện vài thông tin của bộ phim, trang chủ bộ phim thỉnh thoảng cũng đăng vài tấm hình hậu trường lúc quay. Tất cả diễn viên trong bộ phim đều còn trẻ tuổi, nên nội dung của bài đăng trên Weibo cũng rất thú vị, hơn nữa diễn viên của bộ phim này đều là những tiểu thị tươi* gần đây, thỉnh thoảng cũng lên hot search vài lần.

(*Những diễn viên trẻ tuổi đang nổi tiếng)

Có thể nói bộ phim này lúc nào cũng nóng!

Đạo diễn rất vui tay vui mắt, chưa công chiếu đã nổi như thế này, lại thêm việc bộ phim toàn là những diễn viên đang được yêu thích, nếu hậu kỳ chế tác tỉ mỉ, bộ phim này nhất định sẽ rất nổi tiếng!

Đào mứt đã tới tháng Một, sau lần trước cùng ăn thịt nướng với Hứa Diệc Châu và Hứa An Nam, Nhiễm Tích không còn gặp lại Hứa Diệc Châu nữa.

Trang chủ chính thức của 《Chiến Quốc》 cũng có thông báo về bộ phim.

Mà hành trình quay phim của 《Thanh Xuân Có Anh》 cũng dần dần đến giai đoạn cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Dự sự kiện (1)

Hôm nay là cảnh quay của An Hựu Dư và Tô Y Y.

Mặc dù Tô Y Y diễn vai nữ ba, nhưng mà trong phim lại là một cặp với nam thứ An Hựu Dư.

Đây là cảnh quay hai người bọn họ tỏ lộ tình cảm với nhau. Nhiễm Tích cùng Hàn Phán Nhi ngồi bên cạnh, một bên cắn hạt dưa, một bên xem rất chăm chú.

Nhưng mà cảnh quay này lại chẳng thuận lợi tí nào.

Có quay bao nhiêu lần thì cũng NG, đạo diễn có chút không kiên nhẫn nên bảo diễn viên điều chỉnh lại trạng thái của mình, nghỉ ngơi mười phút rồi quay lại.

An Hựu Dư đứng tại chỗ dậm lại lớp trang điểm, còn Tô Y Y lại lập tức xoay người cúi đầu ủ rũ đi về phía Nhiễm Tích cùng Hàn Phán Nhi.

Nhiễm Tích lấy ra một cái ghế, kéo Tô Y Y ngồi lên, "Lại đây ngồi nè."

"Cậu hôm nay có chuyện gì à? Tớ cảm thấy tâm trạng cậu hơi tệ phải." Hàn Phán Nhi đưa hạt dưa cho Tô Y Y.

Tô Y Y nhú mày, hơi nhìn về phía An Hựu Dư, sau đó thở dài một hơi, "Tớ không biết nữa, hình như là do tâm trạng không tốt."

Nhiễm Tích đưa tay sờ mặt Tô Y Y, ân cần hỏi: "Có phải là cậu không thoải mái không? Tớ thấy lúc hai người diễn, ánh mắt cậu đều không tập trung, tối hôm qua cậu ngủ không ngon à?"

"Tớ không sao, " Tô Y Y lắc lắc đầu, "Ách, chắc là gần đây do tớ thức khuya nhiều quá, để tớ điều chỉnh lại trạng thái của mình đã!"

"Ừa, chắc không sao đâu, cậu cứ bình tĩnh lại đi."

Nhưng mà dù có quay bao nhiêu lần thì đạo diễn cũng không hài lòng, nhân viên làm việc đều mệt mỏi nên cũng có chút không kiên nhẫn.

Đạo diễn cảm kích bản trong tay vút xuống đất, mắng Tô Y Y xối xả. Tuy ở trong đoàn làm phim việc đạo diễn mắng chửi là rất bình thường, nhưng một cô bé như Tô Y Y bị đạo diễn mắng nặng lời như thế, Nhiễm Tích hơi tức giận. Vừa định lên tiếng nói giúp Tô Y Y, Hàn Phán Nhi bên cạnh đã giữ cô lại, hất cằm về phía An Hựu Dư. Nhiễm Tích nhìn sang thì thấy An Hựu Dư đang bước tới chỗ đó.

"Đạo diễn, trạng thái của cháu cũng không tốt, nên không mang lại cảm giác cho cô ấy, là vấn đề của cháu, chú đừng mắng cô ấy nữa."

Phó đạo diễn cũng vội vàng tiến lên khuyên giải đạo diễn, nói là nếu sau cảnh này không có gì thay đổi, trước tiên cứ quay cảnh khác trước, thời gian vẫn còn rất nhiều.

Đạo diễn ngồi xuống, hít thở mấy hơi, sau đó khoát khoát tay, bảo mọi người đi nghỉ ngơi.

Vành mắt Tô Y Y đỏ ửng, vội vàng khom lưng nói xin lỗi các nhân viên vì làm trễ nãi thời gian của mọi người. Thái độ cô gái chân thành như vậy, mọi người cũng đều an ủi cô, bảo cô điều chỉnh lại tâm trạng thật tốt, rồi quay thật tốt, đừng chọc đạo diễn nổi giận nữa.

Ăn cơm tối xong, Nhiễm Tích đi vệ sinh. Trên đường về, vừa bước đến đầu cầu thang liền nhìn thấy An Hựu Dư và Tô Y Y, Nhiễm Tích vội vàng trốn đi.

Trong hành lang ánh sáng có chút tối, Nhiễm Tích đứng thẳng lưng tai lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, vừa nghe lén lại vừa tự châm chọc mình

một câu, từ khi nào cô lại có thói quen hay nghe lén thế này? Sao cô có cảm giác mình luôn tình cờ nghe lén được chuyện gì đó không nhỉ?

"Xin lỗi, em, hôm nay lại mang đến phiền toái cho anh." Là giọng nói của Tô Y Y nhưng mang chút ít giọng mũi.

"Đừng nói xin lỗi, em không cần xin lỗi tôi, lần sau diễn tốt là được." Giọng nói An Hựu Dư nhàn nhạt.

"Em, em lần sau nhất định sẽ diễn thật tốt, em sẽ điều chỉnh lại trạng thái của mình, thực xin lỗi."

"Ừ."

"Vậy, em đi trước."

"Chờ một chút." Nghe tiếng bước chân, hình như là Tô Y Y muốn đi, nhưng lại bị An Hựu Dư giữ lại.

"Sao gần đây em luôn trốn tôi vậy?"

"Dạ? Em, em không có." Nghe như có chút chột dạ vậy!

"Thật hèn nhát."

"Dạ?"

"Lúc tỏ tình không phải rất dũng cảm sao? Còn nhào lên cưỡng hôn tôi." Trong giọng nói của An Hựu Dư còn mang theo chút chế nhạo.

"Anh, anh đừng nói lung tung."

Sau đó là một loạt tiếng bước chân "Cạch cạch cạch", hai người hình như đã đi rất xa.

Nhiễm Tích dựa lưng vào vách tường, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ không thể tin được, trời ơi!

Tò tình! Cưỡng hôn!

Cho nên, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tô Y Y thích An Hựu Dư? Còn tỏ tình cưỡng hôn?

Nếu như vậy, thì có thể giải thích được chuyện vì sao lúc quay phim Tô Y Y lại không tập trung rồi...

Một bên tiêu hóa tin tức vừa mới thấy xong, một bên đi tản bộ trên sân trường.

Vì khuya hôm nay có cảnh quay nên bây giờ cô vẫn còn ở lại trường. Nhưng mà do chưa có bắt đầu quay nên Nhiễm Tích dự định đi tản bộ một chút.

Lúc này đã khoảng bảy giờ tối, giờ tự học ban đêm cũng đã bắt đầu, trên sân trường không còn một bóng người.

Nhiễm Tích đi một vòng trên sân trường, vừa đi vừa làm vài động tác vận động cơ thể, đi được hai bước thì gặp được người quen, là biên kịch Lục Du Y.

"Chị Du Y!" Nhiễm Tích chạy chậm qua, "Chị cũng đi tản bộ à?"

"Đúng vậy, tiện thể xem thử xem mình có thể tìm được chút linh cảm nào không để chuẩn bị viết quyển tiểu thuyết tiếp theo nữa á."

"Ha ha, em có một người bạn, cậu ấy rất thích tiểu thuyết của chị, bây giờ cậu ấy cũng đang tập tành viết tiểu thuyết nữa đó!"

"Thật sao? Vậy nếu có thời gian chị sẽ xem qua."

"Cậu ấy mà biết chị muốn đọc tiểu thuyết cậu ấy viết nhất định sẽ vui mừng mà nhảy dựng lên mất!"

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa nói, thỉnh thoảng có vài cơn gió đêm thổi qua cũng rất thoải mái.

Lúc đến thời gian bắt đầu quay, hai người đi ngang qua sân bóng rổ trở về trường quay.

Bầu trời đêm đen nhánh như màn sân khấu, bởi vì trường học này ở vùng ngoại thành, trên bầu trời lúc này còn xuất hiện một chút lốm đốm sao.

Bên cạnh sân bóng rổ có một cái rừng cây nhỏ, trong rừng cây nhỏ này có xây một nhà vệ sinh rất đặc biệt, nghe nói học sinh trong trường gọi nó là "Quán cà phê xoay tròn".

Nhiễm Tích nhìn thấy có hai người mặc đồng phục đi ra từ chỗ đó.

Nam sinh đi ở phía sau, quở trách: "Thật không hiểu nổi cậu, buổi tối khuya mà cậu lại nhất định phải đi vệ sinh ở chỗ này, còn bắt tôi đi với cậu."

Nữ sinh thanh minh: "Do tôi sợ mà! Buổi tối khuya mà cậu nữ nhân tâm để tôi đi vệ sinh một mình sao?"

"Trong tòa nhà trường học không phải cũng có nhà vệ sinh sao, sao cậu lại phải cứ đi ở đây chứ?"

"Vì đi vệ sinh ở đây mới có hàm súc chứ sao!"

Đi được vài bước, hai người nhìn thấy Nhiễm Tích cùng Lục Du Y.

Về mặt nữ sinh kia ngạc nhiên mừng rỡ, "Nhiễm Tích?"

"Xin chào!"

"Uầy, đi vệ sinh mà còn gặp được tiểu tỷ tỷ yêu thích!" Nói xong còn đụng một cái vào nam sinh đứng kế bên, "Nhìn thấy không hả? Cái này là vận khí đó!"

"Tích Bảo, em siêu siêu thích chị, có thể cho em ôm chị một cái không?" Mắt cô ấy lấp lánh, tràn trề mong đợi.

Nhiễm Tích cười haha, ôm lấy cô ấy, còn nói một câu ở bên tai người ta, "Em thật đáng yêu."

Nữ sinh ngây ngô cười, "Không có không có, chị mới đáng yêu!"

Nam sinh hừ một tiếng, sau đó nhìn đồng hồ tay một chút, "Bây giờ bốn mươi phút, cuộc họp của các giáo viên sắp kết thúc rồi đó."

"Ôi mẹ nó! Thật hả, chạy mau chạy mau! Bị bắt là chết chắc đó!" Chạy được hai bước lại vội vàng quay đầu lại, nhìn Nhiễm Tích hô to: "Tạm biệt tiểu tỷ tỷ! Em thích chị lắm luôn đó!"

Nam sinh kia không nhanh không chậm chạy chậm theo phía sau, "Lâm Tư Dư, cậu cái đồ chân ngắn kia, sao lại chạy nhanh như vậy!"

Sau khi hai người chạy đã xa, Nhiễm Tích cùng Lục Du Y nở nụ cười.

Nhiễm Tích thờ dãi nói: "Thật tốt quá, tình cảm ở tuổi học trò là hồn nhiên nhất, đáng tiếc hồi em học cấp 3 không có chuyện đó xảy ra!"

Lục Du Y cũng cười, "Hồi cấp 3 chị cũng không có, nhưng mà lên đại học thì có rồi."

"A a! Em biết nè, em có nghe chị An Nam nói, cái gì mà học trường lạnh lùng, thật hâm mộ chị quá đi!"

"Có gì hay mà hâm mộ chứ? Cuộc sống đại học của em sẽ thú vị hơn chị nhiều thôi!"

"Ha ha, mong là lời chị nói sẽ đúng."

Tháng Một, 《 Thanh Xuân Có Anh 》 chính thức đóng máy.

Mọi người cùng nhau ăn mừng đóng máy, và lại tiếp tục bắt đầu cuộc hành trình tiếp theo của cuộc đời.

Y Dư Huyền không nhận thêm kịch bản cho Nhiễm Tích nữa, mà nhận thêm một ít hoạt động ngắn hạn cho cô, giống như chụp cho bìa tạp chí, chụp quảng cáo, làm công ích, tham gia chương trình giải trí đủ thứ.

Dù sao học tập vẫn là quan trọng nhất, lúc không có chuyện gì làm Nhiễm Tích liền lên lớp ở đại học, Phùng Mộng Kiều không ở ký túc xá, chỉ còn lại 3 người nên không khí chung sống cũng dễ chịu hơn.

Tháng Hai, đầu mùa xuân.

Mỗi lần đến thời điểm Xuân Thu*, tất cả minh tinh ở giới giải trí, đặc biệt là nữ minh tinh, đều ngằm đầu đá nhau rất nhiều.

(*) Là tên gọi một giai đoạn lịch sử từ 771 đến 476 TCN trong lịch sử Trung Quốc. Ở giai đoạn Xuân Thu, quyền lực được tập trung hoá. Giai đoạn này xảy ra rất nhiều các trận chiến và sự sáp nhập khoảng 170 nước nhỏ. Sự sụp đổ dần dần của giới thượng lưu dẫn tới sự mở rộng học hành; trí thức gia tăng lại thúc đẩy và tiến bộ kỹ thuật.

Đi New York, đi London, đi Mễ Lan, đi Paris...

Tất cả mọi người đều tìm mọi cách để lấy được thiệp mời từ các chương trình lớn, sau đó ăn mặc thật lộng lẫy đi dự các buổi trình diễn thời trang.

Nhiệm Tích cũng được coi là một biểu tượng thời trang nhí.

Lần này cô được CHANEL mời đến Paris dự sự kiện.

CHANEL chịu trách nhiệm cho Nhiệm Tích và toàn đoàn của cô về cả máy bay và nơi ăn ở, Nhiệm Tích chỉ dẫn theo người đại diện Y Dư Huyền, trợ lý Mễ Mễ, còn có một thợ trang điểm cùng nhau đi dự.

8 giờ tối, máy bay đáp xuống Paris, đúng lúc đoàn người đi đến khách sạn nơi họ ở lại đụng trúng vài người đi ra khỏi khách sạn.

"Thầy Hứa?"

Người đàn ông đứng ở dưới đối diện ngay giữa đám người, mặc một bộ tây trang chỉnh tề, đang nói chuyện với người ngoại quốc ở bên cạnh, toàn bộ hành động của anh đều toát lên vẻ trưởng thành của một người đàn ông thành thực.

Suy nghĩ một chút, hình như đã ba tháng rồi cô chưa gặp lại anh, tóc có vẻ đã ngắn hơn, cả người tỏa ra càng thêm phần anh khí.

Giọng nói Nhiệm Tích cũng không lớn, nhưng có lẽ là do quốc ngữ nghe hết sức thân thiết, Hứa Diệc Châu đã nhìn thấy Nhiệm Tích, anh nói xin lỗi với người xung quanh rồi đi về phía Nhiệm Tích.

Sau khi chào hỏi những người xung quanh Nhiệm Tích, anh mới quay sang nói chuyện với cô, "Đến dự sự kiện à?"

Đã lâu rồi cô không nghe thấy giọng nói của anh, bình thường cũng chỉ có thể nghe thấy trong ti vi, trong điện thoại qua màn hình, vẫn là nghe được ở ngoài đời sống hơn nhiều!

"Dạ vâng."

"Thật tốt, tôi còn có chút việc, buổi tối gặp lại em sau."

"Dạ? À, dạ vâng."

Đi về phòng, sau khi dọn dẹp đồ đạc, Y Dư Huyền nói,

"Người vừa nói chuyện lúc nãy với Hứa Diệc Châu là giám đốc nghệ thuật của ARMANI, Hứa Diệc Châu chắc là được ARMANI mời đến đây, bình thường các lời mời của sự kiện đều là dự xong rồi rồi đi, em đi của CHANEL, cậu ấy đi của ARMANI, làm sao buổi tối gặp nhau được?"

Nhiệm Tích lúc này mới nhận ra, vừa nãy bộ đồ mặc trên người của Hứa Diệc Châu hình như là âu phục của ARMANI, ARMANI là nhãn hiệu thời trang cho đàn ông nổi tiếng khắp thế giới, bộ tây trang lúc này là bộ đồ tiêu biểu nhất của họ, mà Hứa Diệc Châu lại chính là người phát ngôn đầu não của ARMANI ở Trung Quốc.

Nói đến đây cũng thật là khéo, dự hai sự kiện khác nhau, vậy mà lại ở cùng một khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dự sự kiện (2)

Thượng hiệu đã tài trợ cho chuyến đi Paris lần này đã sắp xếp lịch trình khá chặt chẽ.

Sáng sớm ngày hôm sau cô đi thử trang phục.

Ở tuần lễ thời trang việc bạn được mặc trang phục như thế nào cũng sẽ đại diện cho địa vị của bạn trong giới giải trí. Những trang phục được chuẩn bị đều có giới hạn, sau khi đưa các ngôi sao hạng nhất cùng các vị khách quý chọn hết mới đưa đến các minh tinh tuyến hai và tuyến ba lựa chọn. Nhưng mà đến lúc đó thì các bộ trang phục đẹp đã bị chọn hết, họ chỉ còn cách lựa những bộ trang phục bị bỏ lại, vì vậy cho dù có xấu họ cũng phải mặc nó.

Cũng may Nhiệm Tích ở trong giới giải trí cũng có chút địa vị, trang phục được lựa chọn cũng khá ưng ý với cô.

Lúc chuẩn bị bắt đầu, ở đại sảnh bên ngoài cô đã gặp một vị minh tinh ở tuyến hai cũng vừa mới nổi gần đây trong nước - - Tiểu Vũ Tĩnh.

"Chị Vũ Tĩnh." Mặc dù địa vị và nhân khí của Tiểu Vũ Tĩnh đều không bằng cô, vào giới giải trí cũng không sớm hơn cô. Nhưng dù sao cô ấy cũng lớn tuổi hơn cô, cô cũng nên gọi một tiếng chị mới phải phép. Hơn nữa dù sao mọi người đều là người Trung Quốc, ở nước ngoài gặp nhau như thế, cũng nên quan tâm nhau một chút.

Nhưng Tiểu Vũ Tĩnh lại có chút cáu kỉnh, nâng cằm lên, ngao ngễ đáp một tiếng, sau đó đi vào trong hội trường.

Y Dư Huyền liếc bóng lưng Tiểu Vũ Tình một cái, sau đó nói với Nhiệm Tích: "Em đừng so đo với dạng người như vậy làm gì, còn đang trên đường đi lên núi mà dám xử sự với người đang đứng trên núi như thế, con đường sau này của cô ta chắc chắn không dài được đâu. Hừ, cũng không biết là theo ai trà trộn vào đây, chỉ nghe nói đây đã là sự kiện thứ sáu cô ta tham dự, càng tham gia nhiều thì càng tỏ ra là mình thấp kém thôi."

Nói đến tuần lễ thời trang thì thư mời cũng là một yếu tố quan trọng.

Giống như tuần lễ thời trang kỳ này phạm vi phát thư mời đều bị hạn chế nghiêm ngặt. Trong đó 40% thư mời được dùng để mời các đơn vị truyền thông thời trang hàng đầu thế giới, 30% dùng để mời những người nổi tiếng trong giới thời trang, 10% là mời những vị minh tinh nổi tiếng, 10% là mời những khách hàng VIP, cuối cùng là 10% dự trữ.

Các nghệ sĩ được các hãng thời trang mời trực tiếp đều là những vị minh tinh hàng đầu trong nước. Ví dụ như Nhiệm Tích hay Hứa Diệc Châu.

Nếu không được mời trực tiếp, họ sẽ vào cửa theo vé 40% của các đơn vị truyền thông thời trang khác, tham dự sự kiện của họ, chụp thật nhiều tấm hình cho sự kiện ấy, những điều này đối với đôi bên đều có lợi.

Đương nhiên, các nghệ sĩ được mời trực tiếp không phải sau khi dự sự kiện xong sẽ không có gì để làm. Bộ phận quan hệ sẽ sắp xếp một buổi quay phim chụp hình để chuẩn bị bìa tạp chí năm nay.

Đón tiếp các khách mời khoảng một tiếng, sau đó xem chương trình khoảng 10 phút. Sau khi kết thúc, hãng thời trang mời Nhiệm Tích đi tham quan tổng bộ của họ, thuận tiện giới thiệu một chút về nhà thiết kế chính. Sau đó dẫn cô đi thay trang phục để tham gia bữa tiệc tối.

Lịch trình có thể nói là khá bận rộn.

Sau khi đổi trang phục xong, Nhiệm Tích choàng tay nhà thiết kế chính của CHANEL Martin và cùng nhau xuất hiện bữa tiệc tối ấy.

Tối tham gia tiệc tối lần này đều là cái vị minh tinh, những tên tuổi lớn trong giới giải trí.

Truyền thông trong nước đều ít khi đưa tin về các sự kiện như thế này, bởi vì hầu hết các nữ diễn viên trong nước đều không giỏi Tiếng Anh, họ thà bỏ lỡ cơ hội đánh bóng tên tuổi còn hơn lộ ra tin tức gì đó có thể bôi đen họ.

Trình độ Tiếng Anh của Nhiệm Tích cũng khá tốt, khẩu ngữ cũng rất chuẩn. Trước khi đến dự tiệc, Y Dư Huyền không cho cô ăn bữa tối vì sợ lúc mặc đồ dạ hội sẽ không được đẹp.

Vừa bước vào hội trường, Nhiệm Tích có cảm giác mình nghe được cả tiếng thăm thì của bụng đang kêu gọi.

Duỗi tay dè lên bụng, cô cầm ly rượu cùng nhà thiết kế Martin đi chào hỏi mọi người xung quanh.

Giám đốc nghệ thuật của CHANEL có địa vị rất cao trong giới công nghiệp thời trang, lúc này đây anh ta đang nói chuyện với một người đàn ông tóc đen mắt đen, có rất nhiều người bên cạnh anh ta cũng đang phụ họa theo.

"Wow, this man is Norton." Martin đột nhiên kinh ngạc nói. (Wow, người đàn ông đó là Norton)

Nhiệm Tích nhìn theo ánh mắt của Martin, cô nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trong đám đông đó.

Trang phục anh đang mặc không phải của ARMANI, mà là của CHANEL, anh đang nói chuyện rất vui vẻ với mọi người xung quanh bằng Tiếng Anh rất trôi chảy.

Ánh sáng từ đèn pha lê trên đỉnh đầu rơi xuống một luồng sáng rất dịu nhẹ trên người anh, tựa như cả cơ thể đều được bao phủ trong ánh sáng, khoe môi nhẹ nhàng mỉm cười khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp vậy.

Không phải là anh được ARMANI mời đến Paris sao? Sao lại đến tham dự dạ tiệc của CHANEL?

"Would you like to go over and say hello?" Martin hỏi. (Cô có muốn qua đó chào hỏi mọi người không?)

"My pleasure." Nhiệm Tích cười, choàng cánh tay Martin đi về phía đám người đó. (Vinh hạnh của tôi)

Hứa Diệc Châu cũng đã nhìn thấy Nhiệm Tích, cô gái nhỏ mặc một chiếc váy dài cúp ngực màu tím nhạt, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, bên dưới là từng lớp váy đều được xếp chồng lên nhau. Mái tóc được uốn xoắn, trên trán lòa xòa vài sợi tóc, cài lên mái tóc ấy là một chiếc kẹp tóc trông rất tinh xảo. Thoạt nhìn, cô giống như một tiểu yêu tinh từ trên trời rớt xuống vậy, vừa linh động lại vừa đáng yêu.

Cô đang khoác tay một người đàn ông đi đến đây, cánh tay trắng nõn nà đặt lên khuỷu tay một người đàn ông.. Nhìn thật chướng mắt.

"Hello, Norton." (Xin chào Norton)

"Hello, Martin." (Xin chào Martin)

Hai bên chào hỏi nhau vài câu, sau đó liền tản ra.

Khi nhìn đến bóng lưng của Nhiễm Tích, Hứa Diệc Châu mới phát hiện ra cô mặc một chiếc váy hở lưng. Tuy có mái tóc xoăn che bớt một phần làn da rồi, nhưng trắng đen rõ rệt như thế càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô lên, càng thêm phần mê hoặc đến cực điểm.

Vậy mà cô lại mặc trang phục như thế đến tham gia dạ tiệc, trong mắt anh hiện lên một tia không vui.

Nhiễm Tích đã đói rất lâu rồi, rốt cuộc cũng có chút thời gian được ở một mình như thế cô liền tranh thủ đi ăn chút điểm tâm.

Kỳ thật lúc vừa đến đây cô đã thấy trên bàn tiệc được bày rất nhiều loại điểm tâm thơm ngon, cô vừa nhìn thấy đã rất thèm!

Ăn một cái bánh ngọt, sau đó ăn thêm một chút pudding, đã sớm đem lời dặn dò của Y Dư Huyền ném ra sau đầu.

"Bao lâu rồi em chưa ăn cái gì đó vậy?"

Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông, Nhiễm Tích giật mình, không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai, liếm liếm môi, lại nhét vào trong miệng một miếng bánh ngọt,

"Chị Dư Huyền không cho ăn. Chị ấy nói ăn nhiều quá mặc váy sẽ không đẹp."

Hứa Diệc Châu dờ khóc dờ cười, biết rõ ăn nhiều mặc váy sẽ không đẹp nhưng cô vẫn tiếp tục ăn?

Hứa Diệc Châu dời bước chân, mặt không biến sắc che kín những ánh mắt như lang như hổ của những người đàn ông sau lưng, cô gái này, không biết mình mạng đến cho người ta bao nhiêu mê hoặc sao? Còn đang ăn ngon lành như thế, miệng nhỏ nhúc nhích càng làm cho người ta muốn phạm tội.

Vừa định nói gì đó, lại nghe thấy giọng nói lầm bầm của cô: "Mấy ngày nay em toàn phải uống nước cái trắng, một chút dầu cũng không có, trong miệng đã nhạt đến mức sắp thành nước rồi. Thật muốn ăn đồ cay quá đi! Muốn ăn lẩu cay Tứ Xuyên! Muốn ăn thịt nướng! Còn muốn ăn thanh cay!"

Hứa Diệc Châu cảm thấy rất buồn cười, mặc trang phục lịch sự và trang trọng như thế, nhưng lời nói lại chẳng phù hợp tí nào, cái này gọi là tương phản đáng yêu sao?

Không biết nữa, dù sao anh cũng đang chết mê trong cái sự đáng yêu ấy.

Hứa Diệc Châu nhìn không được đưa tay sờ sờ đầu Nhiễm Tích, cảm giác được, cô gái nhỏ hơi co người lại.

"Lần sau sẽ dẫn em đi ăn."

Nhiễm Tích quay đầu lại nhìn anh, trước đây khi thấy phản ứng của fan anh trong Wechat, rõ ràng cô đã nghĩ rằng mình không nên lại gần anh nữa. Nhưng mà lúc anh đứng trước mặt cô, cô lại có cảm giác tại sao mình phải quan tâm đến ánh mắt của người khác chứ? Không phải quan trọng nhất là mình cảm thấy hạnh phúc sao? Hơn nữa, ở đây là Paris, sẽ không có nhiều người chú ý bọn họ đâu, vậy thì cứ thuận theo trái tim mình đi!

"Dạ được, em sẽ chờ." Mặt cô gái nhỏ cong cong, cười như tiến vào trong tâm khảm của Hứa Diệc Châu.

"Đúng rồi, sao thầy Hứa lại đến tham dự dạ tiệc của CHANEL vậy ạ? Em tưởng là thầy chỉ đi của ARMANI."

"Tổng giám đốc tự mình mời tôi đến nên tôi không thể từ chối."

Sau đó là tiếng của người chủ trì vang lên, giám đốc nghệ thuật lên phát biểu... Sau đó bắt đầu khiêu vũ.

"Cô gái xinh đẹp, tôi có thể mời em nhảy một điệu không?"

Một bàn tay với khớp xương rõ ràng đưa đến trước mặt Nhiễm Tích, nhìn lên trên thì thấy khuôn mặt đẹp trai của Hứa Diệc Châu.

Ở góc hai người đang đứng bị ngược sáng, Nhiễm Tích không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Hứa Diệc Châu, nhưng mà có thể cảm nhận được sự thâm tình của anh.

Khẽ chu môi, nhưng không nói lời nào.

Tiếp theo dè dặt đem tay bỏ vào lòng bàn tay của Hứa Diệc Châu.

Lòng bàn tay vừa ấm áp vừa khô ráo, lại đặc biệt có cảm giác an toàn, đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô... Thì ra đây chính là cảm giác được Hứa Diệc Châu nắm tay.

Tâm trí của cô đang bay rất xa, sau đó Nhiễm Tích cảm giác được bàn tay còn lại của mình được cầm lên đặt lên vai của Hứa Diệc Châu, tiếp theo lại cảm thấy trên lưng mình có một nhiệt độ ấm áp.

Ách, lần đầu tiên lưng cô được một người đàn ông chạm vào như thế, mặc dù vẫn ngăn cách bằng một lớp tóc, nhưng như thế càng làm cô cảm thấy hơi ngứa... Nhiễm Tích hơi không tự nhiên động đậy một cái.

Bàn tay đặt trên lưng cô đột nhiên dùng thêm chút lực, đè chặt cô lại, đỉnh đầu vang lên giọng nói hơi bá đạo của anh,

"Đừng động."

Có lẽ là do giọng nói anh có vài phần uy hiếp, hay là do cô đã tin tưởng Hứa Diệc Châu. Nhiệm Tích bây giờ đây tựa như một con mèo ngoan ngoãn đứng trước ngực Hứa Diệc Châu, không còn lộn xộn nữa.

Điều cô không nhìn thấy đó là người đàn ông trên đỉnh đầu đang cúi xuống nhìn cô, khóe môi cong lên rất đẹp, trong mắt vui vẻ sâu tận đáy lòng.

Nhìn thật ngoan ngoãn quá đi, không cần đi đâu hết, cứ ở trong lòng anh như vậy là được.

Mặt không biến sắc khề nhéo nhéo bàn tay đang đặt trong tay mình, mềm mại, tròn bóng, thật muốn nắm cả đời.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, đột nhiên Hứa Diệc Châu đem áo khoác choàng lên đầu vai của Nhiệm Tích.

Cảm thấy sau lưng ấm áp, Nhiệm Tích hơi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh.

"Mấy điều hòa ở đây có hơi mạnh, không nên để lộ lưng ra ngoài như thế. Ở bên ngoài gió cũng rất mạnh, em sẽ bị lạnh trong lúc chờ trợ lý đến."

"À, cảm ơn thầy Hứa."

Nhiệm Tích cảm đầu áo khoác kéo chặt thêm một chút, trên đó vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Hứa Diệc Châu.

"Tích Bảo!" Mễ Mễ hô một tiếng, cầm một cái áo khoác chạy về phía Nhiệm Tích.

Hứa Diệc Châu mắt nhìn Mễ Mễ, sau đó nhanh chóng nói: "Tôi còn có chút việc, đi trước đây." Nói xong cũng không để cho Nhiệm Tích có thời gian phản ứng liền rời đi.

"Chao ôi, thầy Hứa... Áo khoác." của thầy.

"Ồ? Có phải vừa nãy là Hứa Diệc Châu không? Sao anh ấy lại ở đây? Chao ôi? Áo khoác trên người em là của ai vậy?" Mễ Mễ nhìn về hướng Hứa Diệc Châu vừa rời đi, liên tiếp hỏi hai vấn đề.

"Áo khoác là của thầy Hứa." Mắt của Nhiệm Tích cũng đang nhìn theo Hứa Diệc Châu rời đi, trong lòng có chút buồn bực.

Sao anh lại rời đi nhanh như thế? Anh không nhìn thấy chị Mễ Mễ sao? Không thấy trong tay Mễ Mễ đang cầm một cái áo khoác sao? Cô còn chưa trả lại áo khoác cho anh...

Ách, đợi chút, đột nhiên cô chợt nghĩ vừa nãy thầy Hứa bảo máy lạnh ở đây hơi mạnh, sau đó đưa cho cô cái áo khoác... Nhưng mà máy lạnh đã mở như vậy từ lúc bắt đầu tới giờ, dạ tiệc kết thúc rồi anh mới nói...

Cũng không đúng, tham gia dạ tiệc cũng không thể choàng áo khoác của đàn ông như thế, chắc là thầy Hứa nghĩ như thế, ừ, nhất định là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cò Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thiếu

Chương chủ nhà set pass, sẽ update sau nếu có thể.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cò Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thích cô?

Hay là...

Hứa Diệc Châu thích cô?

Hay là...

Hứa Diệc Châu thích cô?

Cái suy nghĩ này đột nhiên lóe lên làm Nhiễm Tích nhất thời không biết làm sao, "Vụt" một cái từ trên giường ngồi dậy, sau đó liền duy trì tư thế ngồi ngáy người gần nửa ngày.

Hứa Diệc Châu thích cô?

Thầy Hứa thích cô?

Thần tượng thích cô?

Nhớ đến cái lúc Hứa Diệc Châu tham gia 《Đi Học Đi》 tổ chức sinh nhật cho cô, còn tặng cô quà, đi thăm tình hình lại chỉ cô cách đóng cảnh hôn, còn thái độ của Hứa An Nam đối với cô nữa...

Thật sự là càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình đúng!

Chỉ là, nhất thời cô không thể tiếp nhận nổi...

Lại ngồi ngáy người trong chốc lát, Nhiễm Tích cầm điện thoại đang đặt trên tủ đầu giường, nhấn tin cho Trữ Phàm.

Nhiễm Tích: Phàm Phàm tiểu tỷ tỷ, cậu ngủ chưa?

Hiện tại cũng đã hơn 12 giờ, chắc là ngủ rồi...

Không ngờ vài giây sau thấy Trữ Phàm trả lời lại.

Trữ Phàm: Chưa có ngủ, tự nhiên lại gọi tớ mắc ói như vậy, cậu làm tớ thấy hơi sợ nha...

Nhiễm Tích: Nói cho cậu nghe chuyện này nè.

Trữ Phàm: Chuyện gì?

Nhiễm Tích: Thì là... Tớ... Đột nhiên cảm thấy anh Diệc Châu... anh ấy... Hình như là thích tớ hay sao á...

Trữ Phàm: Sao lại đột nhiên cảm thấy như vậy? Ai cho cậu cảm giác đó?

Nhiễm Tích nói cho Trữ Phàm nghe hết mọi chuyện cũng như cảm giác của mình dạo gần đây, Trữ Phàm bên kia trầm mặc một hồi, sau đó nhấn lại một tin.

Trữ Phàm: Nghe cậu nói như thế, tớ cũng cảm thấy hình như anh ấy thích cậu thật...

Nhiễm Tích: Đúng không! "về mặt vui vẻ, vui vẻ"

Trữ Phàm: Nhưng mà... Vậy cậu định làm thế nào?

Bỗng dưng Trữ Phàm hỏi vấn đề mấu chốt như vậy, Nhiễm Tích dừng lại một chút. Cô chỉ nghĩ đến khả năng Hứa Diệc Châu thích cô, chứ chưa có nghĩ đến việc phải làm như thế nào...

Trữ Phàm: Nếu như anh ấy tỏ tình, cậu có muốn hẹn hò với anh ấy không?

Hẹn hò? Nhiễm Tích tự hỏi chính mình.

Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy cái chuyện hai người bọn họ hẹn hò sẽ không bao giờ xảy ra!

Nhiễm Tích: Để tớ suy nghĩ đã.

Trữ Phàm: Suy nghĩ cái gì chứ? Người ta còn chưa có tỏ tình đâu!

Nhiễm Tích: Hừ hừ, nghĩ trước không được hả!

Trữ Phàm: Cậu cảm thấy như thế nào tốt thì cứ làm theo, còn giờ đi ngủ sớm một chút đi, không phải ngày mai cậu còn đi chụp hình cho tạp chí sao.

Nhiễm Tích: Ừa, cậu cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Trữ Phàm: Ngủ ngon, tớ còn phải thức đến 2 giờ sáng mới đi ngủ, giờ còn đang học bài.

Nhiễm Tích: Ngủ ngon, yêu cậu.

Trữ Phầm: Yêu cậu.

Một đêm này, đương nhiên cô ngủ không được ngon giấc. Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Tích mang hai con mắt gấu trúc đi chụp hình cho tạp chí, phải dùng rất nhiều kem che khuyết điểm mới che được hai cái quầng thâm mắt ấy.

Ở Paris khoảng bốn năm ngày nữa, sau đó cô về lại nước tiếp tục việc học.

Cuộc sống sinh hoạt trong trường vẫn diễn ra như bình thường, mỗi sáng sớm tập thể dục, sau đó là lớp biểu diễn, rồi lớp hình thể...

Phùng Mộng Kiều đang quay một bộ phim mạng, diễn vai nữ chính, cả người đều hăng hái.

Lúc trở về trường học còn tặng quà cho các bạn học trong lớp, đối xử với Nhiễm Tích cùng Tô Y Y cũng nhiệt tình như trước kia, giống như là đã sớm đem những chuyện không vui phát sinh trong đoàn phim 《 Thanh Xuân Có Anh 》 quên sạch không còn một mảnh.

Nhiễm Tích cùng Tô Y Y cũng không tỏ vẻ thái độ gì, dù sao cũng là bạn cùng phòng tận bốn năm. Nhưng hai người đối xử với Phùng Mộng Kiều cũng không còn hòa đồng như trước kia nữa, chỉ coi cô ta là bạn học bình thường mà đối xử.

Tường Hàm cũng nhìn ra có gì đó không đúng, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Tháng Tư, khi 《 Thanh Xuân Có Anh 》 vẫn đang trong thời kỳ cắt nối biên tập, thì bộ phim mạng của Phùng Mộng Kiều quay lúc trước đã chuẩn bị phát sóng trên mạng.

Sau khi tiết cuối cùng của buổi chiều hôm nay kết thúc, Nhiễm Tích và Tô Y Y còn có Tường Hàm cùng nhau trở về ký túc xá, còn Phùng Mộng Kiều đang đi tham gia buổi phát sóng trực tiếp.

Lúc mọi người trở về ký túc xá, Phùng Mộng Kiều cũng vừa đúng lúc kéo hành lý trở về.

Cô ta lấy từ trong hành lý ra vài hộp mặt nạ đưa cho mọi người trong ký túc, "Nè, đây là quà của nhà tài trợ tặng cho tớ, tớ tặng lại cho mọi người. Để tớ nói cho mọi người biết mấy cái mặt nạ này dùng tốt lắm á."

"Nè nè, Nhiễm Tích Nhiễm Tích, cho cậu xem cái này nè!" Sau khi chia mặt nạ cho mọi người xong, Phùng Mộng Kiều lại nhảy dựng lên, cầm điện thoại đi đến trước mặt Nhiễm Tích.

Mở điện thoại ra như vật quý hiếm, từ album lấy ra một tấm hình.

"Cậu xem, tớ với Hứa Diệc Châu chụp ảnh chung nè!"

Trong tấm hình là hai người Phùng Mộng Kiều cùng Hứa Diệc Châu, Phùng Mộng Kiều đứng ở phía trước, cầm điện thoại, cười rất tươi tắn. Hứa Diệc Châu đứng ở phía sau, hai tay chấp sau lưng, cũng nở nụ cười dịu dàng.

Tô Y Y và Tường Hàm cũng đứng lên nhìn, cũng nói vài câu khen ngợi, "Ừa, sướng thế!"

Phùng Mộng Kiều rất là hường thụ, đắc ý hả hê, "Tớ đụng phải anh Diệc Châu ở sân bay, nên có qua chào hỏi anh ấy, thật không ngờ là anh ấy cũng nhận ra tớ!"

Nhiễm Tích cảm thấy trong lòng có chút thất lại, mình còn chưa bao giờ được chụp hình riêng với thầy Hứa, ách, ảnh được chụp trong phim không tính...

"Tớ phải đi chỉnh lại ảnh một chút, sau đó liền đăng lên Weibo. Ài, Nhiễm Tích, cậu nói nếu tớ tag anh Diệc Châu, anh ấy có thấy được không?"

"Hả? Cái này tớ cũng không biết, có thể anh ấy chặn mấy thông báo tag."

"Vậy à, " Phùng Mộng Kiều như có điều suy nghĩ, "Vậy tớ phải nghĩ biện pháp để anh ấy thấy mới được..."

Nhiễm Tích nhìn cô ta, không nói gì, sau đó cùng Tô Y Y và Tường Hàm thảo luận bài tập diễn tiểu phẩm trên trường.

Mà Phùng Mộng Kiều lại đang bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế nói chuyện điện thoại.

"Dạ ba, ba về rồi hả, con cũng nhớ ba. 20/4 sẽ được đăng lên mạng, dạ đúng rồi, phát sóng trực tiếp, vâng, ba nhớ kêu gọi mọi người vô xem nhé, giúp con nổi tiếng hơn. À đúng rồi, có chuyện này nè ba, hôm nay lúc trở về con đã gặp Hứa Diệc Châu! Chúng con còn chụp ảnh chung, anh Diệc Châu vẫn nhận ra con đấy ba! Đúng vậy, con cũng tính đăng lên mạng, dạ vâng, ba giúp con cái này đi..."

Phùng Mộng Kiều nhìn ba người họ, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa lại.

Phùng Mộng Kiều vừa ra khỏi phòng, Tường Hàm liền không nhịn được hỏi, "Ài, các cậu nói xem, Phùng Mộng Kiều nhờ ba cậu ta giúp đỡ gì vậy? Còn tránh không nói với chúng ta."

Tô Y Y nhìn cánh cửa đang đóng chặt, lắc đầu.

Tường Hàm nhìn về phía Nhiễm Tích, Nhiễm Tích hỏi: "Cậu ta ra ngoài có mang chìa khóa không?"

Tường Hàm nhìn chìa khóa trên bàn Phùng Mộng Kiều, "Hình như không có."

"Ừ, đợi tí nữa cậu ta về thì ra mở cửa cho cậu ta."

"Cũng được."

Thành công dời đi đề tài.

Phùng Mộng Kiều gõ cửa, Nhiễm Tích đi tới mở cửa.

Phùng Mộng Kiều vươn vai bước vào phòng, "Ái chà, ba của tớ đối với tớ thật tốt!"

Đột nhiên lại xoay mặt hỏi Nhiễm Tích, "Nhiễm Tích, ba của cậu là ai vậy? Sắp kết thúc năm hai rồi mà từ trước đến giờ tớ vẫn chưa nghe cậu nhắc đến ba mình, trên mạng cậu cũng dễ trồng thông tin về ba của cậu, làm gì mà bí ẩn vậy?"

Bầu không khí trong phòng nhất thời có chút gượng gạo, tất cả mọi người đều không lên tiếng.

Bản thân vừa thấy bức ảnh chụp chung của Phùng Mộng Kiều và Hứa Diệc Châu, Nhiễm Tích trong lòng đang có chút không vui, vậy mà Phùng Mộng Kiều đột nhiên lại hỏi ba của cô là ai... Cái vấn đề này không ai cảm thấy hứng thú, tại sao đột nhiên cô ta lại hỏi như vậy... Không thể trả lời, cũng không muốn trả lời.

Điện thoại trên bàn rung lên hai cái, là tin nhắn của Hàn Phán Nhi hẹn cô ở quán Bốn Mùa.

Tiện tay cầm lấy áo khoác, Nhiễm Tích đi ra cửa phòng, chỉ để lại một câu "Là rất bí ẩn!"

Hàn Phán Nhi đã ngồi chờ từ sớm, đang ngồi bấm điện thoại, trên bàn còn đặt hai ly nước cùng một vài cái bánh ngọt.

Nhiễm Tích đi đến phía đối diện ngồi xuống, "Sao tự nhiên tìm tớ vậy?"

Hàn Phán Nhi cầm một ly nước cùng một cái bánh ngọt đẩy tới trước mặt Nhiễm Tích, "Chẳng lẽ tớ không được rủ cậu đi uống nước trò chuyện sao!"

Nhiễm Tích uống một ngụm, "Cậu mà rảnh vậy hả, mua cho tớ nước uống lại mua cho tớ bánh ngọt, chắc chắn là cậu có chuyện gì đó cần tớ giúp đỡ."

Hàn Phán Nhi cũng không nói dối, vỗ tay một cái, "Thông minh!"

"Nói nghe thử coi, là chuyện gì vậy?"

Hàn Phán Nhi ngồi thẳng người, lại vén vén tóc, "Trước tiên hỏi cậu vài thứ đã."

"Ồ." Nhiễm Tích ăn một miếng bánh ngọt, làm ra vẻ đang rửa tai lắng nghe.

"Tớ có đẹp không?"

"Khụ khụ khụ! Khụ khụ! Đẹp."

"Tính cách của tớ có tốt không?"

"Hả? À, tốt."

"Vậy cậu có thích tớ không?"

"Cái gì? Cậu bình tĩnh một chút."

"Thì có thích không?"

"Ách, thích. Nhưng mà, tớ thích con trai hơn, thật á."

"Nghĩ cái gì vậy? Tớ cũng thích con trai!"

"Vậy thì tốt."

"Cậu nói xem, Ngô Nhất Hằng có thích tớ không?"

Nhiễm Tích hiểu rõ, "Cái này mới là trọng điểm!"

Hàn Phán Nhi cười mà không nói.

"Cậu tính theo đuổi anh ấy sao?"

"Ừa, thanh xuân thật tốt, vì tình yêu mà bất chấp đánh cược một lần cũng không nuối tiếc!"

Thanh xuân thật tốt, vì tình yêu mà bất chấp đánh cược một lần?

"Tớ hỏi câu này chắc cậu cũng không thích nghe đâu, nếu như hai người hẹn hò, cậu có để ý cái nhìn của fan không? Ngô Nhất Hằng có rất nhiều fan couple, ách, chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều fan bạn gái..."

Hàn Phán Nhi ra vẻ không sao cả cười cười, "Fan couple hả, mọi người đều biết hai người vốn không có gì hết, chỉ là do công ty trói hai người lại một chỗ thôi. Còn về fan bạn gái thì nếu như người hẹn hò với Ngô Nhất Hằng không phải là tớ, thì cũng không đến lượt của những fan bạn gái ấy, cho nên, tại sao tớ phải vì cái nhìn của người khác mà làm ủy khuất chính mình chứ đúng không?"

Nhiễm Tích yên lặng đem những lời nói của Hàn Phán Nhi ghi tạc đầy lòng, sau đó vỗ vỗ tay Hàn Phán Nhi, vẻ mặt kiên định, "Yên tâm, tớ sẽ giúp cậu, cậu muốn biết gì cứ hỏi tớ, tớ sẽ giúp cậu đi hỏi thăm."

"Cô gái tốt."

Hai người lại nói sang những chuyện tác quái khác.

Hàn Phán Nhi một bên lướt Weibo một bên hỏi Nhiễm Tích: "Phùng Mộng Kiều cùng anh Hứa Diệp chụp ảnh chung hả?"

"Sau cậu biết?"

Hàn Phán Nhi đưa điện thoại cho Nhiễm Tích,

"Trên hotsearch."

Nhiễm Tích hơi hơi nhíu mày, cầm điện thoại trên tay Hàn Phán Nhi, bấm vào hot search thứ tư # Hứa Diệp Châu Phùng Mộng Kiều #, lập tức hiện ra rất nhiều bài báo cùng những tài khoản đăng tin.

Tiểu hoa đán Trung Ảnh Phùng Mộng Kiều thân mật chụp ảnh chung với Hứa Diệp Châu

Lời của editor đáng yêu: Tắt được nghỉ hơi lâu nên làm gì cũng lười hihi xin lỗi mọi người nhiiu.

Hơi trễ nhưng chúc mọi người năm mới vui vẻ 3

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấm Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tuyên truyền trên Weibo

Tiểu hoa Trung Ảnh Phùng Mộng Kiều thân mật chụp ảnh chung với Hứa Diệp Châu #

Những tài khoản đăng tin đều là những tài khoản lớn, tổng cộng có 2 tấm hình, một tấm là chụp màn hình lại bài đăng của Phùng Mộng Kiều,

Phùng Mộng Kiều: Ngẫu nhiên gặp được anh Diệp Châu ở sân bay, vậy mà anh Diệp Châu vẫn nhận ra tôi, còn cười rất tươi với tôi, sau đó còn rất tri kỷ chụp hình tự sướng với tôi, thật là thụ sủng nhược kinh! Vui vẻ vui vẻ! Khoái trá cả một ngày!

Tấm còn lại là bức chụp chung của Phùng Mộng Kiều với Hứa Diệp Châu, đại khái ý tứ đều là nam soái khí, nữ xinh đẹp, còn thuận tiện tuyên truyền bộ phim mạng sắp chiếu của Phùng Mộng Kiều.

Fan của Hứa Diệp Châu đều không đồng ý.

Bình luận trên những bài đăng đó rất ầm ĩ.

"Ngại quá, kiến thức tôi hơi thiếu cần, xin hỏi Phùng Mộng Kiều là vị nào vậy?"

"Hotsearch mà mua tùy tiện quá đi, không có kỹ thuật gì hết."

"Ách, ngại quá ngại quá nhưng mà... Ôm anh Diệc Châu đi đây."

"Cái cô này hình như có tham gia 《Đi Học Đi》 thì phải, là bạn cùng phòng của Nhiễm Tích đúng không, hồi đó đã thấy cô ta diễn rất nhiều rồi, lần này thì... Lộ nguyên hình rồi!"

"Ôi trời, tôi cảm thấy anh yêu tôi đang bị vậy bần, buồn nôn quá!"

"Fan và Idol cùng chụp hình thì không sao, nhưng sao cái cô Phùng Mộng Kiều lại ra vẻ giả tạo như thế, sao tôi cảm thấy tôi muốn đánh cô ta quá đi?"

Đương nhiên cũng có thủy quân* đến giúp Phùng Mộng Kiều, nói gì mà rất đẹp, mong đợi phim mới các kiểu.

*(*Là những người được trả tiền để "làm ngập" các trang blog, diễn đàn, mạng xã hội hoặc group chat bằng những bình luận không trung thực, đôi khi muốn bôi nhọ hoặc đôi khi tâng bốc một ai đó quá mức)*

Những bình luận như thế đều được dân cư mạng, fan nhìn thấy hết.

"Mua thủy quân tâng bốc rõ ràng như vậy không thấy ngại à? Tôi đọc còn thấy ngại dùm á."

"Cô gái này chắc là lần đầu tiên mua hotsearch rồi, không biết tiết chế gì hết."

Dưới bài đăng của chính Phùng Mộng Kiều cũng rất náo nhiệt, rất nhiều người mắng cô ta cợt nhợt, chán ghét, chỉnh sửa các kiểu, còn nói muốn tập hợp lại cùng nhau tẩy chay phim mạng của Phùng Mộng Kiều...

Hàn Phán Nhi bĩu môi, "Tự làm tự chịu, hotsearch mà cậu ta cũng dám mua, cũng không biết mình nặng mấy cân mấy lượng, còn dám kéo Hứa Diệc Châu tới tuyên truyền giúp cho mình."

Nhiễm Tích đọc lên mấy chữ trong bài đăng, "Cười rất tươi? Tri kỷ? Thụ sủng nhược kinh?"

"Ha ha, quả nhiên là không có đầu óc, mấy cái từ này mà cũng dám dùng."

Nhiễm Tích uống một hớp nước, cảm giác giống như nó không còn ngon như trước nữa.

Suy nghĩ lại chạy xa hơn một chút, Hứa Diệc Châu làm cái gì mà khiến Phùng Mộng Kiều cảm giác thụ sủng nhược kinh vậy?

"Tí nữa kiểu nào cậu ta cũng phải xóa cái bài đăng đó đi, cái bộ phim mạng gì đó cũng bị ảnh hưởng thôi. Xem ra lần này cậu ta vừa đắc tội với nhà sản xuất vừa đắc tội với đạo diễn rồi." Hàn Phán Nhi phân tích.

"Haiz, có khi lát nữa còn nhờ cậu giúp đó, cậu có muốn giúp không? Cũng không được, cậu muốn giúp, chị Dư Huyền cũng sẽ không cho cậu giúp, chẳng ai muốn nghe sĩ nhà mình đi giao du với kẻ xấu cả! Dù sao tớ cũng sẽ không thêm giúp."

"Này! Này giờ cậu có nghe tớ nói gì không đó? Đang nghĩ cái gì vậy hả?"

Hàn Phán Nhi thấy ánh mắt Nhiễm Tích vô thần, nói một hồi cũng không phản ứng lại, duỗi tay quơ quơ trước mặt cô hai cái.

"Hà cái gì? À, tớ đang suy nghĩ xem cậu ta có nhờ tớ giúp không."

"Tớ chắc đến 8 9 phần đấy."

Điện thoại trên bàn vang lên, Hàn Phán Nhi cầm lên nhìn, sau đó làm ra vẻ mặt chán ghét, cúp điện thoại, sau đó nói với Nhiễm Tích: "Đi thôi đi thôi, tớ mời cậu ăn cơm."

"Cậu không nghe điện thoại hả?"

"Cũng không phải người quan trọng gì, không muốn bắt máy."

Trong lúc ăn cơm với Hàn Phán Nhi, Nhiễm Tích nhận được tin nhắn của Y Dư Huyền, bảo cô đừng dính vào chuyện này, cũng nhận được tin nhắn của Hứa Diệc Châu.

Thầy Hứa: Bạn cùng phòng của em không sao chứ?

Nhìn thấy tin nhắn này, Nhiễm Tích đột nhiên cảm thấy thờ cũng không ra hơi, anh lại quan tâm đến Phùng Mộng Kiều như vậy, sao lúc đó không lưu lại

phương thức liên lạc luôn đi!

Ném điện thoại sang một bên, cô tiếp tục cuối đầu ăn cơm, không thèm để ý đến anh.

Hứa Diệc Châu lại gửi thêm tin nhắn.

Thầy Hứa: Sao lại không trả lời tin nhắn vậy? Bây giờ cũng đâu có lớp đâu...

Hình như mình có hơi không lễ phép thì phải, Nhiệm Tích suy nghĩ một chút, cầm điện thoại viết ra một hàng chữ.

Nhiệm Tích: Em không biết cậu ta có sao không, bây giờ em không có ở trường. Nếu thầy Hứa có điều gì muốn nói em có thể đưa phương thức liên lạc cho thầy.

Vừa gửi tin nhắn xong, Nhiệm Tích có cảm giác giọng mình trong tin nhắn rất cao, cũng không biết vì sao cô lại cảm thấy tức như vậy.

Hứa Diệc Châu cũng nhận ra.

Thầy Hứa lão sư: Sao vậy? Mùi thuốc súng nồng nặc như thế? Tâm tình không tốt à?

Thầy Hứa: Tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, không muốn phương thức liên lạc.

Thầy Hứa: Còn nữa, không có ở trường học? Em ra ngoài cùng ai thế? Nam hay nữ?

Bỗng chốc nhận được ba tin nhắn liên tiếp như thế, Nhiệm Tích cảm thấy khó chịu trong lòng hình như đã tản đi không ít, khóe môi cong lên vui vẻ.

Nhiệm Tích: Em đi ăn cơm ở ngoài với Phán Nhi, cái kia, thầy Hứa, sao hai người lại tình cờ gặp nhau vậy ạ?

Gửi xong tin nhắn, để điện thoại sang một bên.

Hàn Phán Nhi ý tứ sâu xa cười, "Cậu cùng ai nói chuyện phiếm vậy? Vừa mới nãy mặt mày còn ủ rũ, bây giờ lại cười tươi như hoa như vậy? Đang ăn ngon lành cũng hạ đầu xuống nhắn tin?"

"Đâu có ai đâu, đâu có ai đâu." Nhiệm Tích khoát tay tiếp tục ăn.

Hàn Phán Nhi nhướn mày, mang về mặt "Tớ không tin."

Nhiệm Tích lại nói thêm một câu, "Dù sao cũng không phải cùng Ngô Nhất Hằng."

Điện thoại lại rung lên hai cái.

Hứa Diệc Châu: Gặp ở sân bay, cô ấy nói là bạn cùng phòng của em, còn đưa ảnh chụp chung của hai người, sau đó nói muốn cùng tôi chụp hình chung, nên tôi liền đồng ý.

Hứa Diệc Châu: Tại vì là bạn cùng phòng của em nên tôi mới đồng ý.

Thì ra là như vậy!

Tâm tình bỗng chốc tốt hơn nhiều.

Điện thoại Hàn Phán Nhi cũng vang lên không ít lần, nhưng một lần cũng không muốn nhận máy, cuối cùng dứt khoát tắt máy luôn.

Giống như suy nghĩ của Hàn Phán Nhi, Phùng Mộng Kiêu quả nhiên nhắn tin nhờ Nhiệm Tích giúp đỡ.

Phùng Mộng Kiêu: Nhiệm Tích, chỉ có cậu mới giúp được tớ! Ảnh chụp tớ đã xóa đi rồi, tại sao mọi người vẫn cắn tở không buông như vậy!

Phùng Mộng Kiêu: Tớ cũng không làm gì sai, tại sao mọi người lại đối xử với tớ như vậy? Không phải lúc trước cậu cũng chụp chung với Hứa Diệc Châu sao, tớ có thấy ai nói gì đâu chứ!

Phùng Mộng Kiêu: Cậu đăng bài giúp đỡ tớ được không? Bảo mọi người đừng chửi tớ nữa!

Phùng Mộng Kiêu: Nếu không cậu đi tìm Hứa Diệc Châu đi, tớ biết quan hệ của hai người tốt, cậu nhờ anh ấy bảo fan của anh ấy đừng đến dưới trang cá nhân của tớ bình luận nữa được không?

...

Cái gì gọi là lúc trước cô cũng chụp hình chung với Hứa Diệc Châu? Đó rõ ràng là ba người mà? Hơn nữa còn là Hứa Diệc Châu đăng lên, có phải cô đăng đầu chứ...

Tô Y Y cùng Trương Hàm cũng gửi tin nhắn đến cho coi, nói Phùng Mộng Kiều nhốt mình trong phòng ký túc xá, gõ cửa như thế nào cũng không mở...

Nhiệm Tích bảo hai người đi tìm cô quản lý lấy chìa khóa mở cửa đi, đừng để cậu ta ở trong phòng một mình như thế.

Sau đó nhắn tin trả lời Phùng Mộng Kiều.

"Tớ cũng muốn giúp cậu, nhưng công ty không cho tớ nhúng tay vào, nên cũng lực bất tòng tâm. Cậu cũng đừng lo lắng quá, ai lúc bắt đầu cũng đều bị chửi thửi như thế, qua mấy ngày nữa mọi người sẽ quên hết thôi."

Về sau Nhiệm Tích nghe Trương Hàm nói, ngày đó Phùng Mộng Kiều đã đập vỡ điện thoại di động của mình trong ký túc xá.

Vốn nghĩ sẽ được nhiều bình luận và tin nhắn riêng khen ngợi, nên cô ta liền muốn khoe khoang, nhưng không nghĩ tới lại mắng cô ta thối đến vậy...

Bên phía Hứa Diệc Châu không có phản ứng gì, có fan đem đoạn tin nhắn của mình với trợ lý Hứa Diệc Châu là Chu Giang lên Weibo, hỏi về tầm hình chụp chung với Phùng Mộng Kiều.

Chu Giang trả lời như thế này: Nếu như ai cũng muốn cộ nhiệt anh Hứa để tuyên truyền cho bản thân, rồi phòng làm việc lại phải đi đính chính mấy cái này, thì chắc là do chẳng còn gì để làm.

Ý là, loại tuyên truyền như thế này chúng tôi vốn không để vào mắt.

Bộ phim mới của Phùng Mộng Kiều khẳng định ăn hành rồi, nghe người ta nói, nhà cô ta đã đưa rất nhiều tiền cho đoàn làm phim.

Không khí trong ký túc xá lúc này càng thêm khẩn trương, Phùng Mộng Kiều dường như không muốn tiếp xúc với họ nữa, nhưng lại thường xuyên trao đổi với sinh viên ở các ký túc xá khác và các khoa khác.

Y Dư Huyền giúp Nhiệm Tích nhận một bộ phim, là của một đạo diễn nổi tiếng Vương Giai Đông.

Nhiệm Tích nhìn kịch bản, phát hiện chính là cái kịch bản trước kia ở Paris Hứa Diệc Châu đưa cho cô xem.

Hai bên đã ký hợp đồng sau khi xác định những vấn đề liên quan, thời gian khai máy là vào tháng chín, cho nên bây giờ còn có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Sau khi ký hợp đồng xong, Nhiệm Tích liền nhắn tin cho Hứa Diệc Châu.

Nhiệm Tích: Thầy Hứa, thầy đoán xem tiếp theo em nhận phim gì?

Đến tối Hứa Diệc Châu mới trả lời lại.

Thầy Hứa: Tôi đang quay hình nên không thấy tin nhắn.

Thầy Hứa: Kiếp hồng nhan?

Nhiệm Tích: Đúng vậy? Sao thầy biết ạ?

Thầy Hứa: Mấy bữa trước tôi có gặp đạo diễn Vương Giai Đông, ông ấy cùng tôi có đề xuất em. Trước tiên chúc mừng em, thật mong đợi được quay phim chung với em.

Nói vậy là, Hứa Diệc Châu cũng nhận bộ này?

Cô cùng Hứa Diệc Châu diễn tình cảm với nhau?

Đợi chút, hình như bộ phim này cũng có cảnh hôn thì phải?

Vào tháng 6,《 Thanh Xuân Có Anh 》được chiếu độc quyền trên đài truyền hình HN, tỉ lệ người xem TV liên tiếp tăng lên, trở thành bộ phim truyền hình hay nhất trong thời gian gần đây, phản hồi người xem cũng tương đối tốt.

Cốt truyện rất gần với cuộc sống cao trung, không phô trương chút nào, những chi tiết ngây ngô trong chuyện tình cảm ở lứa tuổi dậy thì cũng được khai thác rất thích hợp.

Ngay khi《 Thanh Xuân Có Anh 》được phát sóng, fan couple của Nhiệm Tích và Ngô Nhất Hằng ngày càng sôi nổi, fan couple của Tô Y Y và An Hựu Dư cũng tăng lên không ít, diễn xuất của Hàn Phấn Nhi nhận được rất nhiều khen ngợi. Còn như Phùng Mộng Kiều, vai diễn lần này của cô ta không đáng yêu chút nào, hơn nữa còn có dụ trên Weibo gần đây, mọi người đối với cô ta vẫn là không có cảm tình gì.

Cảnh hôn của Nhiệm Tích cùng Ngô Nhất Hằng trong phim được rất nhiều tài khoản đánh tích V bàn luận rất nhiều.

Mọi người đều thảo luận độ chân thật của nụ hôn này, nếu như là hôn thật thì vì sao lại không đặc tả môi? Nếu như là mượn góc quay thì cũng thật quá đi...

Nhiệm Tích lo lắng Hàn Phán Nhi thấy cô cùng Ngô Nhất Hằng luôn được ghép đôi như thế sẽ không vui, còn đặc biệt an ủi cô ấy vài câu, nhưng Hàn Phán Nhi rất hào phóng.

Cô ấy nói: "Đừng nói như vậy bây giờ anh ấy cũng không phải của tớ, coi như là của tớ đi, thì đây là công việc của anh ấy, tớ nhất định sẽ tôn trọng và hiểu cho anh ấy."

Cuối tháng bảy,《 Thanh Xuân Có Anh 》thành công kết thúc.

Tháng tám, giải thưởng Ngôi sao vàng của đài truyền hình Trung Quốc được tổ chức tại Thành phố B,《 Thanh Xuân Có Anh 》được đề cử rất nhiều giải thưởng, các nhà đầu tư cùng nhau tụ tập tại thành phố B để tham gia sự kiện lần này.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Giải thưởng Ngôi Sao Vàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thành phố B, tại nhà hát lớn thành phố, ánh đèn sáng chói.

Các nghệ sĩ mặc trang phục lộng lẫy, lần lượt đi thăm dò, trả lời phỏng vấn từ MC, ký tên, đi vào hội trường.

Nhiệm Tích và Ngô Nhất Hằng cùng nhau đi tham dự buổi lễ trao giải, lúc này đang ngồi ở trên xe.

Nhiệm Tích được đề cử cho giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất, năm ngoái Ngô Nhất Hằng đã được nhận Diễn viên mới xuất sắc nhất, năm nay cậu được đề cử cho giải Diễn viên nam được yêu thích nhất. Cả hai còn được đề cử cho giải thưởng Couple đẹp nhất.

Lúc này đây, Y Dư Huyền liên tục bảo cả hai suy nghĩ xem tí nữa lên phát biểu như thế nào, để tránh khỏi việc tí được nhận thưởng lại lúng túng không nói nên lời.

Chiếc xe chạy đến trước thảm đỏ, Ngô Nhất Hằng mặc một bộ tây trang màu đen, mở cửa xe bước ra ngoài, sau đó đi đến bên cửa còn lại mở ra, cầm tay đỡ Nhiệm Tích ra.

Đầu tiên đôi giày cao gót màu lam nhạt bước ra, sau đó là làn váy màu xanh da trời cùng bắp chân trắng nõn lộ ra ngoài.

Một tay được Ngô Nhất Hằng dắt, một tay nâng váy, Nhiệm Tích từ trong xe bước ra ngoài.

Tóc xoắn mềm mại, gương mặt được trang điểm tinh xảo, làn váy dài, đẹp không sao tả xiết.

Đèn flash nhấp nháy liên tục, tiếng hét chói tai vang lên không ngừng.

Nhiệm Tích choàng cánh tay Ngô Nhất Hằng, hai người cùng vẫy tay chào truyền thông báo chí, từ từ đi trên thảm đỏ.

"Tích Bảo, nhìn bên này này!"

"Nhất Hằng, nhìn bên này này!"

"Hai người gần gũi thêm chút nữa đi!"

"Nhìn ống kính, cười một cái!"

"Anh có căng thẳng không?" Nhiệm Tích lặng lẽ hỏi Ngô Nhất Hằng.

"Vấn ỏn."

"Em lo lắng quá, lần đầu tiên em được tham dự lễ trao giải như thế này."

Trên sân khấu MC đã bắt đầu giới thiệu hai người.

Mà ở đầu thảm đỏ đột nhiên vang lên những tiếng hét chói tai!

"Hứa Diệc Châu!" "Hứa Diệc Châu!" "Hứa Diệc Châu!"

Nhiễm Tích cũng quay đầu lại nhìn.

Hứa Diệc Châu đến đây một mình, anh đã tham gia rất nhiều lễ trao giải như thế này trong nhiều năm nay, hình như lúc nào cũng đi một mình như thế.

Người đàn ông mặc bộ tây trang của ARMANI được may cắt tinh xảo, dáng người cao ngất, lộ ra đôi chân dài cùng đôi giày da màu đen. Tóc được chải lên cao, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

Lúc này đang vẫy tay chào truyền thông báo chí và các fan.

Nghiêng đầu lại, Hứa Diệc Châu nhìn thấy Nhiễm Tích, bốn mắt nhìn nhau, anh nở nụ cười, Hứa Diệc Châu vẫy vẫy tay với Nhiễm Tích.

Cánh tay đang khoác cánh tay Ngô Nhất Hằng của Nhiễm Tích vô ý dùng lực một cái, cô vội vàng cúi đầu xuống, ngại ngùng nhìn lại Hứa Diệc Châu.

Trong khoảng thời gian này lúc nào rảnh rỗi cả hai đều trò chuyện với nhau trên Wechat, nhưng khi nhìn thấy ngoài đời, cô lại thấy hơi ngại...

"Anh Hứa chào em à?" Ngô Nhất Hằng cũng nhìn thấy động tác vẫy tay của Hứa Diệc Châu.

Nhiễm Tích đưa tay đánh cậu một cái, "Nói bậy, là chào chúng ta."

Ngô Nhất Hằng bật cười, "Được được được, là chào chúng ta."

Các fan đồng loạt hét lên khi thấy hai người trò chuyện thân mật với nhau, MC cũng reu reo cả hai, sau đó vội vàng bảo bọn họ lên sân khấu ký tên.

Hứa Diệc Châu cũng bị tiếng hét chói tai của fan cùng lời reu reo của MC hấp dẫn ánh mắt, sau đó nhìn thấy cô gái nhỏ cùng CP chính thức của cô trò chuyện thân mật cùng nhau...

Trong lòng rất là...

Khó chịu!

Chỗ ngồi của Nhiễm Tích được xếp bên cạnh Ngô Nhất Hằng cùng Hàn Phán Nhi, vì cả ba đều cùng một đoàn phim, ngồi cùng nhau cũng dễ quan tâm nhau hơn.

Nhiễm Tích nhìn xung quanh tìm kiếm vị trí của Hứa Diệc Châu, chỗ ngồi của anh ngay phía trước sân khấu, bên cạnh có các diễn viên nổi tiếng và các đạo diễn.

Sau khi ngồi xuống, Nhiễm Tích tựa đầu vào gần bên tai Hàn Phán Nhi, "Đợi tí nữa có giải thưởng Couple đẹp nhất á, nếu tụi tớ được nhận thưởng, MC nhất định sẽ đùa giỡn một chút. Đến lúc đó cậu phải cười vui vẻ một xíu nha, các phóng viên nhất định sẽ chụp lại mặt cậu đó."

"Yên tâm, những điều này tớ vẫn biết, nếu như cả hai được nhận Couple đẹp nhất, cậu phải giúp tớ chụp 10 tấm hình của Ngô Nhất Hằng, như thế nào? Tớ sẽ mời cậu ăn cơm."

"Đồng ý, tớ muốn ăn tiểu tôm hùm."

Ở lễ trao giải lần này, Nhiễm Tích thành công được nhận giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất, Ngô Nhất Hằng cũng được giải thưởng Diễn viên nam được yêu thích nhất.

Sau đó bắt đầu công bố giải thưởng Couple đẹp nhất, khách quý trao giải thưởng này rất hưng phấn giới thiệu từng Couple, màn hình lớn trên sân khấu cũng phát lại các đoạn trích xuất sắc nhất trong phim.

Ngô Nhất Hằng và Nhiễm Tích 《 Thanh Xuân Có Anh 》, Dư Dương và Tiểu Vũ Tinh《 Người Vợ Lẻ 》, Tống Kiên Quyết và An Toàn Thơ Thơ 《 Giấc Mơ Đến Trương An 》, Cung Chấn San và Hình Tâm Nhị 《 Năm Tháng Tựa Như Hoa 》.

Mà đoạn trích phát trên màn hình lớn của 《 Thanh Xuân Có Anh 》 chính là cảnh hôn của Nhiễm Tích và Ngô Nhất Hằng trong phòng học.

Dưới sân khấu tiếng hét chói tai không ngừng.

Khách quý trao giải mở phòng bì vàng kim trong tay, nói lớn vào micro, "Như vậy, Couple nào sẽ được giải Couple đẹp nhất của Giải thưởng Sao vàng truyền hình Trung Quốc lần thứ 28 đây?"

Mặc dù cô vừa nhận giải Diễn viên mới xuất sắc nhất xong, nhưng bây giờ cô vẫn rất khẩn trương.

Hai tay Nhiễm Tích siết chặt lấy váy, trên váy đã xuất hiện vài nếp nhăn.

"Chúc mừng 《 Thanh Xuân Có Anh 》! Chúc mừng Ngô Nhất Hằng và Nhiễm Tích!"

Hai người đứng lên, ôm những người bạn xung quanh, sau đó ôm nhau rồi cùng bước lên sân khấu.

Đầu tiên khách mời trao giải đưa cúp cho hai người, sau đó mời cả hai phát biểu cảm nghĩ sau khi được nhận giải thưởng. Sau đó bắt đầu tiết mục như thường lệ, trả lời các câu hỏi của các fan trên mạng gửi đến chương trình.

"Nào nào, chúng ta đến với câu hỏi đầu tiên. Hai bạn sẽ từ màn ảnh phát triển đến thực tế chứ? Ủây, đây là ai hỏi thế? Lại đây tôi cho bạn một ngón tay cái."

Câu hỏi đầu tiên này thực sự rất mạnh bạo!

Nhiễm Tích liếm liếm môi, vô ý thức nhìn xuống chỗ Hứa Diệc Châu, Hứa Diệc Châu đang câu môi thú vị nhìn cô, giống như là rất muốn biết cô sẽ trả lời như thế nào.

Thấy cô không nói lời nào, Ngô Nhất Hằng nói vào micro, "Việc này cứ thuận theo tự nhiên đi, tương lai đâu ai nói trước được điều gì đâu đúng không. Nhưng mà, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, bạn trai của Nhiễm Tích phải qua được mắt của tôi đã." Nói xong còn rất thâm tình nhìn Nhiễm Tích một cái.

Dưới sân khấu fan hét chói tai.

Hứa Diệc Châu nhướn mày, có cảm giác như anh vợ vậy!

"Ha ha, vậy Nhất Hằng của chúng ta nhất định phải xem xét cho kĩ nha! Câu hỏi thứ hai, cảnh hôn của hai bạn là mượn góc quay hay là hôn thật? Vấn đề này tôi cũng muốn biết nha, trên mạng cũng từng nói qua, nhưng cả hai vẫn không có ai thừa nhận qua một lần cả."

Ngô Nhất Hằng giúp Nhiễm Tích điều chỉnh lại vị trí micro, đầu tiên Nhiễm Tích nhìn về phía đạo diễn, "Đạo diễn, cái này có thể nói không?"

Sau khi đạo diễn gật đầu, Nhiễm Tích mới tiếp tục nói: "Kỳ thật cái này là mượn góc quay. Chúng tôi phải quay cảnh này rất lâu, cuối cùng vẫn là có thầy Hứa đến hướng dẫn chúng tôi, cảnh này mới được quay hoàn hảo như vậy."

"Thầy Hứa? Là Hứa Diệc Châu Hứa anh để sao?"

"Đúng vậy."

Trên màn hình lúc này cũng xuất hiện hình ảnh đặc tả của Hứa Diệc Châu, anh giơ ngón cái lên với hai người.

"Vậy còn một câu hỏi nữa, tại sao phải mượn góc quay mà không phải là hôn thật vậy?"

"Đây cũng là câu hỏi của các fan trên mạng sao?" Nhiễm Tích hỏi.

"Tôi tin nhất định mọi người sẽ không từ chối đâu."

"Nụ hôn đầu tiên đương nhiên phải trong hoàn cảnh tốt nhất chứ." Ngô Nhất Hằng tiếp nhận câu hỏi.

"Oa ~ Nhất Hằng còn biết rõ đây là nụ hôn đầu à!"

Bầu không khí hừng hực, ngay sau đó cũng là giải thưởng được quan tâm nhất, Diễn viên nữ xuất sắc nhất và Diễn viên nam xuất sắc nhất.

Hứa Diệc Châu không nghi ngờ gì được nhận danh hiệu ảnh đế nhờ vào diễn xuất tuyệt vời trong 《 Truy Bắt Hiện Trường 》.

...

Lễ trao giải kết thúc, các ngôi sao bắt đầu rời đi.

Y Dư Huyền, Mễ Mễ còn có trợ lý của Ngô Nhất Hằng là Ba Tử tiến lên chào đón, thỉnh thoảng còn có người đến chúc mừng.

"Tích Bảo!" Sau lưng có người gọi tên Nhiễm Tích.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trợ lý Hứa Diệc Châu Chu Giang cầm một cái túi nhỏ chạy đến đây.

"Sao cậu ta lại đến đây?" Mễ Mễ nghi vấn.

Nhiễm Tích lắc lắc đầu bày tỏ không biết gì hết.

"Nè, cái này cho em." Chu Giang cầm cái túi giấy trong tay đưa cho Nhiễm Tích, Nhiễm Tích lúc này mới nhìn rõ trên túi giấy có logo của một tiệm bánh mì, hơn nữa còn là tiệm bánh mì cô rất thích, "Đây là anh Hứa bảo anh mua, anh Hứa sợ em bị đau dạ dày, nên đừng bỏ đói chính mình."

"Dạ? À..." Nhiễm Tích có chút kinh ngạc, mấy người bên cạnh còn kinh ngạc hơn.

"Ừm, vậy mọi người đi tiếp đi, tôi đi trước đây."

Chu Giang đi rồi, Y Dư Huyền nhin không được hỏi Nhiễm Tích, "Chuyện gì đây?"

Mẽ Mẽ cùng Ba Tử cũng trợn to hai mắt chờ cô trả lời.

Về mặt Ngô Nhất Hằng phức tạp.

"Không có gì hết." Lời nói vừa thốt ra, Nhiễm Tích lại cảm thấy không có sức thuyết phục gì hết.

Trong đầu chợt lóe lên, đột nhiên Nhiễm Tích nhớ đến trước kia mình có đăng lên vòng bạn bè, nói rằng: Vì muốn mặc lễ phục đẹp một chút, nên không được ăn cơm chiều, thật đói quá đi, muốn ăn bánh Tuyết Mị Nương* của XX.

(*) *Chú thích và hình ảnh ở dưới.*

Lẽ nào?

Mở cái túi giấy trong tay ra, quả nhiên, vài cái Tuyết Mị Nương nóng hổi đang nằm trong đó.

Giật mình, Nhiễm Tích vô ý thức tìm kiếm bóng dáng của Hứa Diệc Châu, nhưng lại không có kết quả.

Y Dư Huyền cũng nhìn cái túi giấy, thần nhiên nói: "Ăn xong tự giác chạy bộ trên máy nửa giờ."

"Dạ?" Nhiễm Tích kêu khỏ, "Chị Dư Huyền, đừng như vậy mà! Em cho chị một cái, à không, em mua cho chị một túi luôn!"

Đồ ăn của thần tượng đưa cho, đương nhiên cô phải được ăn một mình!

"Đưa cho em ấy chưa?" Chu Giang vừa vào xe bảo mẫu, chỉ nghe thấy Hứa Diệc Châu đang ngồi phía sau hỏi.

Quay đầu lại nhìn anh Hứa đang nhắm mắt dưỡng thần, Chu Giang đáp: "Đưa rồi."

"Phản ứng em ấy như thế nào?"

"Phản ứng? Rất kinh ngạc."

"Không còn gì khác?"

"Chắc là không, sau đó em liền đi, em cũng không biết."

"Cậu phải ở lại thêm một chút, sau đó nhìn rõ ràng phản ứng của em ấy, tựa như có cười hay không, cười đẹp như thế nào..."

Chu Giang chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, ảnh đế khi muốn yêu đương thật sự quá kinh khủng! Hồi nãy đột nhiên bảo cậu đi mua hơn nửa thành phố B để mua Tuyết Mị Nương đâu dễ, sau đó khi buổi lễ trao giải kết thúc còn bảo cậu đưa cho cô gái nhỏ, nhớ lại lúc đưa đồ ánh mắt của những người bên cạnh rất kinh khủng... Một sắp tuổi rồi, mà lại làm chuyện này... Mắt nhìn tài xế đang lái xe, Chu Giang cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Hứa Diệc Châu.

"Anh Hứa, anh xong rồi." (Kiểu toang rồi á>>>)

Hứa Diệc Châu cầm điện thoại nhìn một cái liền bỏ xuống.

Hừ hừ, anh hiện tại còn phải chờ tin nhắn của cô gái nhỏ cơ.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hứa: Khi nào mới bắt đầu quay phim vậy? Tôi không thể chờ đợi được...

Lão Tích... Cái lão già không biết xấu hổ này...

(*) Tuyết Mị Nương

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Chụp poster

Ban đêm, trong thành phố đèn đường sáng chói, xe chạy đông đúc, xe bảo mẫu của Nhiễm Tích cũng đang chạy trên con đường tấp nập ấy.

Nhiễm Tích ngồi ở ghế sau ăn từng miếng nhỏ Tuyết Mị Nương của Hứa Diệc Châu nhờ Chu Giang đem tới, cảm thấy hôm nay ăn đặc biệt ngon nha!

Mề Mề chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm Nhiễm Tích, chị Dư Huyền vừa giao cho cô một nhiệm vụ, sau khi đưa Nhiễm Tích về nhà xong, nhất định phải nhìn Nhiễm Tích chạy bộ nửa giờ mới có thể rời đi.

Nói thật, Mề Mề rất tò mò quan hệ của Nhiễm Tích và Hứa Diệc Châu. Cô đã làm nghề trợ lý nhiều năm nay, cặp đôi nào có gì bất thường cô đều có thể nhìn ra, vậy mà đến nghề sĩ của mình lại không biết gì hết, thật là thất bại quá đi.

Cũng không biết quan hệ của hai người đã đến mức độ nào... Dù sao cũng không giống quan hệ bạn bè bình thường lắm..

Nhưng nếu đề dấy lên tin đồn tình cảm với anh đế thì con đường sau này sẽ rất khó đi..

"Em không tính nhấn tin cảm ơn người ta à?" Thấy Nhiễm Tích ăn ngon như thế, còn không có ý định chia cho cô một miếng, Mề Mề mở miệng cắt đứt mạch ăn của Nhiễm Tích.

"Đúng đúng đúng, chị không nói thì em quên mất!" Nhiễm Tích để túi giấy sang một bên, cầm điện thoại lên.

Mở Wechat, nhưng lại hơi do dự.

Nhấn cái gì thì được nhỉ? Nói cảm ơn hả? Không đúng, phải chúc mừng anh đã được nhận giải thưởng trước mới đúng chứ.

Nhiễm Tích: Thầy Hứa, chúc mừng thầy được nhận giải Ảnh đế! Còn có Tuyết Mị Nương cũng rất ngon, cảm ơn thầy.

Cuối cùng còn gửi một icon mặt đáng yêu.

Chu Giang đang ngồi ở ghế lái phụ đột nhiên nhìn thấy anh Hứa nở nụ cười liên biết chắc chắn là cô gái nhỏ vừa nhắn tin cho anh..

Cái loại này, quả thật là bị ăn sạch sành sanh rồi!

Chỉ chốc lát sau, Hứa Diệc Châu liền trả lời lại.

Thầy Hứa: Cũng chúc mừng em được nhận giải thưởng Diễn viên mới, nếu như thích, lần sau lại mua cho em ăn.

Trên Weibo, danh sách diễn viên của 《Kiếp Hồng Nhan》 vừa được công bố ra.

Hứa Diệc Châu diễn vai nam chính Mạch Ly, Nhiễm Tích diễn vai nữ chính Giang Tinh Nguyệt, Đường Phong diễn vai biểu ca của nữ chính Chử Hoài, Chu Nhĩ Nhã diễn vai tiểu sư muội của nam chính Linh Lễ.

Quyển tiểu thuyết này được rất nhiều người yêu thích, đối với nhan sắc của nam nữ chính cũng rất hài lòng, diễn xuất cũng được công nhận, cho nên, bộ phim này được mọi người kỳ vọng rất cao.

Ngày hôm nay, đoàn phim 《Kiếp Hồng Nhan》 sẽ chụp poster, nhưng trời lại đổ mưa to, may là chụp poster ở trong phim trường nên ảnh hưởng cũng không lớn.

Bởi vì mưa quá lớn, đường xá không được tốt lắm, Hứa Diệc Châu và Chu Nhĩ Nhã vẫn chưa tới, vì vậy mọi người quyết định chụp cho Nhiễm Tích và Đường Phong trước.

Trong bộ phim này Nhiễm Tích có hai kiểu hóa trang, một là giai đoạn nữ giả nam ở phần đầu bộ phim, hai là giai đoạn tiểu thư của Quan gia ở phần sau bộ phim.

Đạo diễn thương lượng với thợ trang điểm, quyết định chụp lúc nữ giả nam trước.

Nhiễm Tích thay xong quần áo đi ra, nhìn thấy Đường Phong ngồi ở trước gương trang điểm, thợ trang điểm đang hóa trang cho anh, mà anh thì đang xem video trên điện thoại.

Trước đây Nhiễm Tích và Đường Phong có tham gia chung vài chương trình giải trí, quan hệ của cả hai cũng thân thiết, mà Đường Phong lại là bạn tốt lâu

năm của Hứa Diệc Châu, từng diễn chung không ít bộ phim.

"Anh Đường Phong." Nhiệm Tích gọi một tiếng, sau đó ngồi xuống bàn trang điểm bên cạnh Đường Phong.

"Tích Bảo à, lại đây xem cái này này, anh Mạch Ly của em đang quay chương trình giải trí đó." Đường Phong duỗi tay chào hỏi Nhiệm Tích, Nhiệm Tích đứng dậy đi ra phía sau lưng anh.

MC trong chương trình đang hỏi Hứa Diệc Châu có nguyện vọng gì không.

Hứa Diệc Châu nói: "Tôi năm nay đã 28 tuổi, sắp 30 tuổi rồi, hy vọng có thể mau chóng tìm được một người bạn gái. Tốt nhất là trước ba mươi tuổi, khoảng hai mươi chín tuổi đi, để tôi có thể đưa mình ra ngoài."

Dưới sân khấu có fan thét chói tai,

"Không cần! Không cần!"

"Anh có chúng em mà!"

Hứa Diệc Châu ra dấu tay "Xuyt" một cái.

MC lại hỏi, "Vậy bây giờ Diệc Châu của chúng ta đã tìm được người thích hợp chưa?"

Hứa Diệc Châu chỉ cười, "Cái này không thể nói cho anh biết được."

Dưới sân khấu fan đầu khò thét chói tai.

Nhiệm Tích dường như còn nghe thấy tiếng tan nát cõi lòng của các fan.

"Anh Hứa."

Sau lưng có tiếng người gọi.

Nhiệm Tích quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Diệc Châu và Chu Nhĩ Nhã chân trước chân sau bước vào phòng hóa trang. Chu Nhĩ Nhã cùng công ty với Hứa Diệc Châu, cũng coi như là đàn em của anh. Công ty của họ vốn định đầu tư cho Chu Nhĩ Nhã, có vẻ như lần này Chu Nhĩ Nhã cùng ở một đoàn phim với Hứa Diệc Châu chắc là muốn Hứa Diệc Châu dẫn dắt cho đàn em này rồi.

"Diệc Châu, tìm bạn gái tiến triển sao rồi?" Đường Phong trêu ghẹo nói, tất cả mọi người đều cười lên.

"Không được nhanh như cậu."

Đường Phong được biết đến trong giới là một chàng trai đào hoa, bạn gái của anh trải dài khắp giới giải trí, nhưng vì tính cách của anh tốt và đầy chính nghĩa, nên mọi người cũng nguyện ý qua lại với anh.

Đường Phong cũng không tức giận, ngược lại phân tích lời nói trong video, "Không thể nói cho mọi người, có nghĩa là đã có người thích hợp rồi hả?"

Hứa Diệc Châu nhướn mày, nhìn thoáng qua Nhiệm Tích, ánh mắt hai người đụng nhau, Hứa Diệc Châu nhìn chăm chăm vào mắt Nhiệm Tích, nhếch môi cười, trả lời câu hỏi của Đường Phong, "Đúng vậy, có rồi."

Giọng nói trầm thấp, nhưng không thiếu mạnh mẽ.

Nhiệm Tích trong phút chốc rù xuống đầu, cái ánh mắt kia... Cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, cái người thích hợp kia, là đang nói cô sao?

Đầu tiên sẽ chụp poster riêng từng người, sau đó mới chụp chung.

Nhiệm Tích hóa trang thành nam chụp hình với Hứa Diệc Châu.

Hai người đứng trước tấm vải dựng trên sân khấu, dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, đưa lưng về phía nhau.

Nhiếp ảnh gia cầm máy ảnh loay hoay rất lâu, đổi rất nhiều góc độ nhưng vẫn cảm thấy không thích hợp, suy nghĩ một hồi liền bảo trợ lý đem một cái hộp lại đây

"Tích Bảo đứng lên cái hộp này đi, khoảng cách chiều cao của hai người hơn lớn một xít!"

Nhiệm Tích héch lên cái miệng nhỏ, nói lầm bầm: "Vậy mà mình lại bị chê thấp, rõ ràng mình cũng đâu có tính là thấp đâu!"

Hứa Diệc Châu từ trên cao nhìn xuống cô, cười nói: "Vậy còn phải xem em đang đứng cùng ai nữa."

Tro lý đem cái hộp đặt kế bên Hứa Diệc Châu, Nhiệm Tích đứng lên trên, sau đó xoay người, quay lưng lại với Hứa Diệc Châu.

Đột nhiên cảm thấy dưới chân mất thăng bằng, cơ thể không kiểm soát được ngã ra phía sau.

Trong lòng sợ hãi, cảm giác không khí cũng trở nên mỏng manh...

Lúc Nhiễm Tích cho rằng mình sẽ ngã xuống, bỗng cô thấy cánh tay mình được hai bàn tay vững vàng bắt lấy, sau đó lưng cô rơi vào lòng ngực ấm áp rộng lớn, đầu cũng tựa vào vai người đàn ông ở phía sau.

Quay đầu lại, chóp mũi cọ vào cổ người đàn ông, dường như cô còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của chính mình được phả lại từ cổ của anh.

Chỉ là Nhiễm Tích không nhìn thấy, nụ cười ngốc nghếch trên khóe môi của người đàn ông.

Mượn lực từ người của Hứa Diệc Châu, Nhiễm Tích đứng thẳng người dậy.

Nhân viên làm việc lúc này mới phản ứng lại đi tới hỏi thăm, Nhiễm Tích lắc tay bảo mình không sao.

Chu Giang đứng một bên đỡ trán, không còn mặt mũi quả thật là không còn mặt mũi, vừa mới nảy rõ ràng là anh Hứa nhà ta đá một cái vào cái hộp dưới chân Nhiễm Tích...

Một bó tuổi rồi, cái gì lộ cũng đã lộ ra hết rồi, vậy mà còn nghĩ đến mấy trò tình cảm trẻ con để cùng cô gái nhỏ gần gũi với anh, chao ôi! Mất mặt quá mất mặt quá...

Sau đó hai người lại dựa lưng vào nhau bắt đầu chụp hình.

Lưng Hứa Diệc Châu rất rộng lớn, lúc dựa vào còn có thể cảm nhận được nhiệt độ, rất có cảm giác an toàn.

Chụp xong, Nhiễm Tích lại đi đổi sang tạo hình khác.

Lúc đi vào phòng chụp hình một lần nữa, hai mắt của mọi người đều sáng bừng.

Khuôn mặt đẹp thì không cần phải nói nữa, váy lụa mỏng màu xanh lam, trước ngực quần hai lớp vải, cả người đều toát ra mùi phấn tiên khí.

Lần tạo hình này vẫn chụp chung với Hứa Diệc Châu.

Nhiếp ảnh gia bảo Hứa Diệc Châu ôm Nhiễm Tích từ phía sau, khẽ nghiêng đầu nhìn cô, hai người nhất định phải biểu hiện ra vẻ yêu hận tình thù thật rồi rầm

"Em vẫn phải đứng lên cái hộp hả?" Nhiễm Tích hỏi.

Mọi người cười ầm lên, Hứa Diệc Châu cũng cười.

"Ha ha, lại đây đứng lên đi, ủy khuất cho Tích Bảo của chúng ta rồi, phải diễn chung với một người cao lớn như thế."

"Anh Hứa, đưa tay đến chỗ bụng của Tích Bảo đi, chao ôi, đúng vậy, đi lên một xúu nữa, chao ôi, được rồi, chính là chỗ đó."

Nhiễm Tích tự động hóp bụng lại, gần đây trên bụng cô hình như có không ít thịt nha, ngàn vạn lần đừng chạm vào chỗ đó!

Hứa Diệc Châu cũng cảm nhận được động tác hóp bụng của cô gái nhỏ trong lòng, không nhịn được cười lên, kề môi vào bên tai cô, nhẹ nhàng hà hơi, "Thả lỏng."

Hơi thở ấm áp phả vào vành tai, tê tê dại dại, Nhiễm Tích cảm thấy nhất định mặt mình đã đỏ lên.

Quả nhiên, nhiếp ảnh gia liền nói, "Tích Bảo, vẻ mặt của em không đúng, không phải là vẻ mặt ngại ngùng, phải là yêu hận tình thù rồi rầm, em yêu anh ấy, nhưng lại không thể yêu! Vẻ mặt nhất định phải rồi rầm lên."

Nhiễm Tích mỉm cười xin lỗi, "Ngại quá, để em điều chỉnh lại." Nói xong còn ho nhẹ hai tiếng.

Sau đó bên tai lại nghe tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

Anh còn cười!

Nhiễm Tích cảm giác mặt mình ngày càng đỏ hơn...

Sau khi điều chỉnh lại, mọi người tiếp tục chụp hình.

"Anh Hứa, hơi cong lưng một xúu, đúng rồi, chính là như vậy."

Sao lại để cho Hứa Diệc Châu cong lưng vậy nhỉ? Cô đang đứng trên cái hộp rồi mà chẳng lẽ còn thấp sao? Trong một ngày mà bị người ta chê mình

thấp nhiều lần như thế...

Nhiễm Tích khẽ nghiêng đầu hỏi Hứa Diệc Châu, "Em còn thấp hả?"

"Anh Hứa, đúng vậy, quay mặt lại nhìn Tích Bảo, dựa sát vào tóc Tích Bảo!" Nhiếp ảnh gia đứng một bên chỉ đạo.

Gò má Hứa Diệc Châu dán vào mái tóc Nhiễm Tích, nhắm đôi mắt lại, đôi môi khẽ vào tai cô, nói, "Không thấp, chỉ là tôi muốn lại gần em thêm chút nữa thôi."

Cái gì?

Đồng tử Nhiễm Tích đột nhiên giãn ra, vẻ mặt hơi mông lung.

"Đúng đúng đúng, vẻ mặt này của Tích Bảo rất tốt, giữ nguyên như thế!" Nhiếp ảnh gia nhanh chóng nhấn nút chụp liên tục.

Muốn quay mặt lại nhìn Hứa Diệc Châu, nhưng gò má cô lại bị người phía sau nắm lấy, buộc cô nhìn về phía trước, "Nhìn ống kính."

Ngắn gọn ba chữ, Nhiễm Tích lại cảm thấy thật vui.

Cố gắng đè khỏe môi xuống, Nhiễm Tích nghĩ, chỉ mới chụp hình thôi, sau này còn nhiều thời gian mà.

- - - - -

Chào mọi người chào mọi người ~

Hôm nay đột nhiên tui mình kiếm được một truyện mới có vẻ như chưa ai edit. Nên tui mình quyết định sẽ edit thêm một truyện nữa. Tui mình muốn hỏi ý kiến mọi người:

1. Đăng song song.
2. Nửa truyện này thì đăng truyện kia.
3. Hoàn thành xong truyện này sẽ đăng truyện kia.

Mọi người cho tui mình xin ý kiến nha.

Nhân tiện spoil chút xíu văn án nè:

Năm 15 tuổi, Trần Nhựt Tinh được Vệ gia giúp đỡ.

Năm 20, Vệ Lãm đồng ý đính hôn với Trần Nhựt Tinh.

Năm 22 tuổi, Trần Nhựt Tinh và Vệ Lãm hủy bỏ hôn ước.

Vào ngày rời đi,

Vệ Lãm cúi đầu nhìn cô, giọng nói vừa nhạt nhẽo vừa cao ngạo: Gặp chuyện gì có thể tìm... mẹ tôi.

Trần Nhựt Tinh cười: Cảm ơn.

Một ngày, một tuần, một tháng sau...

Vệ Lãm sai bạn tốt: Cậu đi điều tra xem gần đây Trần Nhựt Tinh có bạn chuyện gì không?

Bạn tốt: Hôm qua vừa gặp cô ấy, cùng một anh chàng đẹp trai ăn cơm, cũng không biết có phải bạn trai cô ấy hay không.

Vệ Lãm tức giận: Sao không nói cho tôi biết?

Bạn tốt: À! Dù sao bây giờ Trần Nhựt Tinh cũng đâu phải con dâu nuôi từ bé của cậu nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Khai máy

Nhiếp ảnh gia hô một tiếng "OK", Nhiệm Tích lập tức nhảy xuống cái hộp.

Vội vàng quay đầu lại nhìn Hứa Diệc Châu một cái, mái tóc dài đen như mực phủ xuống trường bào xanh đen một cách vô thức, chỉ được cột lên bằng một sợi dây màu đen, chân mày sắc như đao khắc, bên trong đôi mắt vốn lạnh như băng lúc này đầy lại tràn đầy ảm áp vui vẻ.

Nhìn anh như thế, cô bỗng thấy ngại ngùng!

So với lúc mới gặp nhau, anh chỉ là thần tượng của cô nên cô vẫn còn thấy ngại, rõ ràng bây giờ cả hai đã thân thiết hơn rất nhiều.

Cùng mọi người nói "Vất vả rồi" xong, Nhiệm Tích đi về phòng nghỉ ngơi, cuối cùng cô cũng đã hoàn thành phần của mình.

Lúc này Hứa Diệc Châu vẫn còn đang tiếp tục chụp hình, quạt gió thổi, làm tóc đen tung bay, trên tay cầm kiếm, quả thật là mười phần anh khí, vạn phần ngạo khí!

Nhiệm Tích bí mật lấy điện thoại chụp một tấm hình, rồi lưu nó vào trong album có mật khẩu.

Ngày 21 tháng 9, 《 Kiếp Hồng Nhan 》 chính thức cử hành lễ khai máy, mời rất nhiều truyền thông báo chí và các vị khách quý tới tham dự, đồng thời trên Weibo chính thức cũng tung lên poster của các nhân vật chính.

Lúc trang điểm, Mễ Mễ còn đặc biệt đọc bình luận trên Weibo cho Nhiệm Tích nghe.

Mễ Mễ vừa đọc vừa phát biểu ý kiến.

"Tích Bảo, mọi người hình như rất hài lòng, bình luận ở đây đều khen em cả."

"Em đọc thử cái này đi, hóa trang của Tích Bảo đẹp quá, tựa như một tiểu tiên nữ vậy. Ha ha, vậy mọi người có biết trợ lý của tiểu tiên nữ là ai không ta."

"Còn có cái này nữa, hai diễn viên chính nhìn xứng đôi quá đi! Couple này nhìn có vẻ được đấy, ha ha, mọi người đều nói em với anh Hứa rất xứng đôi đó! So về giá trị nhan sắc thì quả thật rất xứng, cái này chị cũng công nhận."

Nhiệm Tích không tự chủ được cong cong khóe môi, thì ra cũng có người cảm thấy cô với Hứa Diệc Châu xứng đôi!

"Ồ? Ở đây có người nghi ngờ chiều cao của em này, không phải Nhiệm Tích cao 164cm sao? Chiều cao của Hứa Diệc Châu là 186cm, trong hình chênh lệch có xú, nhiều đây mà tận 22cm á?"

Nhiệm Tích nhin không được chen miệng vào, "Em cao hơn xú rồi, chị tìm thời gian phù hợp sửa lại thông tin chiều cao của em đi, bây giờ em cao 165cm lận, sau này có khi lại cao hơn nữa đó."

Mễ Mễ và thợ trang điểm đều bật cười.

"Được được được, chị sẽ sửa lại. Hay là, nếu không tí nữa chị đăng ảnh hậu trường chụp poster lên Weibo, vừa hay giải thích vấn đề chiều cao trong hình luôn, có khi còn chiếm được hảo cảm của người qua đường đó."

Y Dư Huyền vừa lúc bước vào, nghe được câu này, liền đi đến bên cạnh Nhiệm Tích, đưa cho cô một tờ giấy, "Em xem qua cái này đi, đây là nội dung câu hỏi tí nữa truyền thông sẽ hỏi, bên trong có nói về vấn đề chiều cao đó, Mễ Mễ tí nữa em chờ lễ khai máy xong hẳn đăng lên Weibo, ách, Tích Bảo lát em cũng đăng một bài đi."

Nhiệm Tích nhìn kỹ các câu hỏi trong tờ giấy, lại ngẩng đầu lên hỏi: "Cái này chỉ có câu hỏi cho em thôi hả?"

Y Dư Huyền hỏi ngược lại: "Em còn muốn nhìn thấy câu hỏi của ai?"

Thấy ánh mắt dò xét của Y Dư Huyền, Nhiệm Tích vội vàng khoát tay, "Không có không có, em chỉ hỏi vậy thôi"

Ánh mắt Y Dư Huyền phức tạp nhìn cô một cái, nhưng lại không nói gì.

Lúc chín giờ sáng, ánh mặt trời đã lên cao, sau khi tất cả mọi người tập trung đông đủ, nghi thức khai máy chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là giới thiệu sơ nét về kịch bản, sau đó là kế hoạch tổng bộ, đạo diễn cùng các diễn viên và khách quý lần lượt lên phát biểu, tiếp theo nhà sản xuất chính tuyên bố khai máy, v.v...

Cuối cùng mới đến phần truyền thông đặt câu hỏi.

Các diễn viên chính đều được hóa trang, lần lượt lần lượt bước lên sân khấu. Vì là nam chính nữ chính nên Nhiệm Tích và Hứa Diệc Châu ngồi cạnh nhau.

Sau khi lên sân khấu, Hứa Diệc Châu còn giúp Nhiệm Tích kéo ghế, lúc cô ngồi xuống còn hơi đưa về phía trước, quả thật là một quý ông lịch lãm.

Truyền thông bắt đầu đặt câu hỏi.

Quả nhiên, có người hỏi về chiều cao của cả hai trong poster.

Nhiệm Tích điều chỉnh lại micro, "Đây là lần đầu tiên chụp poster mà tôi lại bị người ta chê thấp như thế."

Vừa dứt lời, dưới sân khấu cười ầm lên, các diễn viên trên sân khấu cũng bật cười.

"Trong poster chắc tôi cao khoảng 1m8 lận đó, không có sai, dưới chân tôi được kê một cái hộp hơn 10cm, nhiếp ảnh gia nói phải như thế mới đẹp."

Phóng viên kia lại hỏi tiếp, "Lần hóa trang thành nữ cũng được kê một cái hộp hả?"

"Vâng, đúng vậy. Nhưng so với lúc hóa trang thành nam vẫn thấp hơn một chút. Hơn nửa giày của tôi trong bộ phim này đều được tổ trang phục đặc biệt làm riêng, gót giày cao đến 10cm."

"Có thể cho chúng tôi xem thử không?"

"Ách, " Nhiệm Tích cố làm ra vẻ khó xử, "Là tôi phải cởi ra hả?"

Mọi người lại cười ầm lên, Nhiệm Tích vẫn đứng ra trước cái bàn, khẽ nhấc lên váy lên, cho mọi người xem gót giày.

Sau khi về lại chỗ ngồi, lại có phóng viên hỏi.

"Tích Bảo bạn có nghĩ rằng đôi giày này sẽ trở thành một thứ gì đó gây ấn tượng sâu sắc cho bạn trong bộ phim này không?"

"Chắc chắn là như vậy rồi, hơn nữa, coi như đây là một điều khích lệ tôi đi. Tôi nghe nói con gái lúc hai mươi tuổi vẫn có thể cao thêm một chút, tôi sắp được hai mươi tuổi rồi, trong khoảng thời gian vì chuyện cao thêm mà tôi đã tốn không ít công sức đấy. Cho nên, nếu như quay xong bộ phim này mọi người thấy tôi béo lên, ngàn vạn lần đừng cười tôi mà hãy khen tôi nhé, vì sự nghiệp cao lên mà tôi đã rất cố gắng phấn đấu đấy!"

"Tôi sẽ dẫn em đi chơi bóng rổ." Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói không lớn không nhỏ. Âm thanh không đi qua micro, nhưng rất khéo léo đi vào tai của Nhiệm Tích.

Nhiệm Tích hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Hứa Diệc Châu.

"Anh Hứa vừa nói cái gì thế? Chúng tôi nghe không rõ." Có phóng viên chú ý tới bên này, đặt câu hỏi.

Hứa Diệc Châu ngồi thẳng người dậy, cầm micro nói lại lần nữa, "Tôi nói, tôi có thể mang cô ấy đi chơi bóng rổ."

"Giúp Tích Bảo cao lên sao?" Phóng viên hỏi tiếp.

Hứa Diệc Châu nghiêng đầu nhìn Nhiệm Tích một cái, giọng nói mang theo ý cười, "Ừ, giúp cô ấy hoàn thành một tâm nguyện nhỏ."

"Ủa, anh Hứa thật tâm lý nha! Đến lúc đó nhất định phải chụp nhiều hình lên nhé, tất cả mọi người đều muốn xem đấy."

Đường Phong chen vào nói, "Cậu ấy không chụp thì tôi sẽ chụp giúp mọi người."

"Ha ha, đến lúc đó sẽ không ít fan thích những hình ảnh đời sống thường như vậy đâu!"

Có phóng viên đưa ra câu hỏi cho Hứa Diệc Châu.

"Diệc Châu, ở chương trình kia bạn có bảo rằng muốn tìm bạn gái trước ba mươi tuổi, tất cả mọi người ở đây đều rất tò mò là đã tiến triển như thế nào rồi."

Nhiệm Tích ngồi thẳng người dậy, cẩn thận nghe câu trả lời của Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu cười hỏi, "Mọi người muốn nghe tiến triển ở phương diện nào?"

Phóng viên nghe Hứa Diệc Châu hỏi như thế lập tức hô lên, "Diệc Châu bạn nói như vậy, là đã có đối tượng thích hợp rồi sao?"

Hứa Diệc Châu không biến sắc liếc cô gái nhỏ bên cạnh, ánh mắt của anh chuyển từ ngón tay đang đặt trên bàn của cô sang người phóng viên vừa hỏi, "Cái này tạm thời tôi sẽ không nói ra, bởi vì lỡ không theo đuổi được thì biết làm sao bây giờ đúng không? Đương nhiên, tôi làm sao có thể không theo

đuổi được. Dù sao, nếu như hẹn hò, tôi chắc chắn sẽ nói cho mọi người biết." Nói xong, cảm thấy mình hơi lệch chủ đề ngày hôm nay, Hứa Diệc Châu còn nói thêm: "Tôi sẽ giống như Giang Tinh Nguyệt trong phim vậy, đừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình."

Sau đó phóng viên còn hỏi gì nữa. Nhiệm Tích đều không nghe rõ, bởi vì lúc này đây trong tâm trí cô chỉ quanh quẩn câu trả lời của Hứa Diệc Châu vừa rồi.

Cái này tạm thời tôi sẽ không nói ra, lỡ không theo đuổi được thì biết làm sao, tôi làm sao có thể không theo đuổi được, tôi sẽ giống như Giang Tinh Nguyệt đừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình... Cho nên anh đang muốn theo đuổi ai đó à?

Nhớ lại mấy hôm trước lúc chụp poster, có những lúc rất ái muội đúng không? Không đúng, hình như cũng không ái muội như vậy. Ngã vào trong lòng anh là do mình không cẩn thận, anh dựa sát vào tai cô nói "Thả lỏng" cũng chỉ muốn cô chụp hình tốt hơn, lúc nói "Chỉ là tôi muốn lại gần em thêm chút nữa thôi" là đang muốn hiệu quả chụp hình được tốt hơn đúng không?

Nghĩ như thế, cô cảm thấy những cử chỉ thân mật đó được giải thích rất hợp lý.

Không đúng, vừa mới nãy Hứa Diệc Châu còn nói muốn dẫn cô đi chơi bóng rổ đó! Cái này thì giải thích như thế nào đây?

Tính toán một chút, thôi kệ đi, không phải Hứa Diệc Châu nói là sẽ đừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình sao? Vậy thì để xem có phải anh đang muốn theo đuổi cô không! Ở phương diện này cô cũng không quá ngốc, nếu như muốn theo đuổi cô vẫn có thể phát hiện được.

Lễ khai máy buổi sáng được cử hành rất thuận lợi, buổi chiều, đoàn phim bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Vương Giai Đông - đạo diễn « Hồng Nhan Kiếp » - là một người nổi tiếng trong giới vì yêu cầu đối với bộ phim rất cao. Nhưng lúc quay phim ông lại rất nhẹ nhàng, bởi vì ông sẽ quay theo thứ tự cốt truyện, nên ông muốn các diễn viên có thể đặt tình cảm vào chính nhân vật của mình. Hơn nữa, đoàn phim đều sẽ có hai ngày nghỉ mỗi tuần, vì ông cảm thấy lúc quay phim tâm tình phải ổn định thì quay phim mới hiệu quả, nếu như diễn viên cùng nhân viên làm việc đều mệt nhọc thì chắc chắn hiệu suất sẽ không hiệu quả.

Do đó, được theo đạo diễn Vương Giai Đông làm việc là điều mọi người rất mong đợi, cho dù yêu cầu của ông rất nghiêm khắc, nhưng với điều kiện tốt như thế, mọi người cũng đều cam tâm tình nguyện phối hợp với đạo diễn quay khi nào ông hài lòng mới thôi.

Cảnh quay đầu tiên vào buổi chiều chính là lần đầu Giang Tinh Nguyệt và Mạch Ly gặp nhau, giống hệt với mọi mở đầu của các tiểu thuyết khác. Giang Tinh Nguyệt giả trang thành nam cùng thị nữ đi trên đường thì bị người ta đẩy một cái đụng trúng Mạch Ly, sau đó lại thấy túi tiền của mình biến mất, liền nghi ngờ là Mạch Ly trộm mất.

Bối cảnh đang được chuẩn bị, phó đạo diễn đang chỉ đạo các diễn viên quần chúng, đạo diễn thì đang giúp Nhiệm Tích và Hứa Diệc Châu đối diễn với nhau.

"Cậu ở bên này đẩy Nhiệm Tích một cái, lấy bả vai đẩy đi, chủ yếu là cậu phải đẩy làm sao cô ấy đụng vào Hứa Diệc Châu ở bên kia. Tí nữa chúng ta quay cảnh đụng nhau trước đi, sau đó mới quay cảnh cậu trộm túi tiền, đừng vội, chúng ta chia ra hai bộ phận để quay." Đạo diễn đang cùng diễn viên quần chúng sẽ đẩy Nhiệm Tích nói khái quát về quá trình quay cảnh này, sau đó quay sang nói với Hứa Diệc Châu cùng Nhiệm Tích.

"Tích Bảo, tí nữa cháu phải dùng tí lực đụng vào Diệc Châu nha, nhớ kỹ, phải dùng ngực đụng vào."

Nhiệm Tích ngại ngần nhăn khóe miệng, dùng ngực đụng vào...

Hứa Diệc Châu cũng cong khóe môi.

Đạo diễn chắc một cái, "Đừng có cười, tôi nói nghiêm túc đấy, Diệc Châu cậu sẽ có một cảnh đặc tả mặt, vẻ mặt của cậu nhất định phải phù hợp, bởi vì cậu phát hiện cô ấy là nữ."

Nhiệm Tích phụ họa, "Thầy biết em là nữ."

Hứa Diệc Châu câu môi, "Đúng, bởi vì đụng vào ngực."

Nhiệm Tích che mặt, trời ơi ngại quá...

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cảnh quay đầu của « Kiếp Hồng Nhan »

Hứa Diệc Châu câu môi, "Đúng, bởi vì đụng vào ngực."

Nhiễm Tích che mặt, trời ơi ngại quá...

Về mặt đạo diễn nghiêm túc, "Nói chuyện đứng đắn xù đi."

Dưới chỉ đạo của đạo diễn Nhiễm Tích và Hứa Diệc Châu dần dần quen động tác.

Đạo diễn: "Đứng vậy đứng vậy, Tích Bảo cháu phải ngã ra sau, Diệc Châu cậu đưa tay ra ôm lấy thắt lưng của cô ấy, kéo về phía mình. Động tác nhất định phải thật lưu lác, lại đây, hai người diễn thử một lần đi."

Hai người đứng trước mặt đạo diễn bắt đầu diễn thử.

Nhiễm Tích giả vờ bị người bên cạnh đẩy sau đó đụng vào người Hứa Diệc Châu. Nhẹ nhàng đụng một cái rồi ngã ra phía sau, Hứa Diệc Châu nhanh chóng đưa tay ra ôm lấy thắt lưng của cô, kéo về phía mình. Anh dùng sức rất mạnh, Nhiễm Tích cảm giác mình lại sắp đụng vào người Hứa Diệc Châu nên vội vàng dùng tay chống trước ngực Hứa Diệc Châu, để tránh việc hai người lại tiếp xúc thân mật một lần nữa.

Diễn thử xong, Nhiễm Tích vội vàng bỏ cánh tay đang đặt trước ngực Hứa Diệc Châu xuống, cảm thấy gò má có chút nóng nóng.

Tuy chỉ là diễn, nhưng tiếp xúc thân mật như thế cũng khiến người ta ngại đó...

Đạo diễn lắc đầu, nói: "Như vậy chưa được, Tích Bảo cháu dùng sức quá nhỏ. Cháu nhìn chú làm thử một lần nè. Nhất định phải dùng sức đụng một cái, đừng sợ đụng đau, tuyệt đối không thể để người xem nhìn ra sơ hở, nhất định phải có một chút lực đàn hồi." Nói xong đạo diễn hung hăng đụng một cái vào người Hứa Diệc Châu, Hứa Diệc Châu còn chưa chuẩn bị tốt bị đạo diễn đụng phải lao đảo sắp ngã xuống, đạo diễn vội vàng giữ lấy anh, Nhiễm Tích cũng sợ hết hồn.

"Ai nha, chắc là do thân hình của chú hơi lớn, dùng sức cũng mạnh, nhưng mà với cháu thì không có gì đâu. Tích Bảo nhẹ như thế, dùng sức đụng một chút cũng không sao, chỉ cần lùi về sau một chút, sau đó lại bị ôm trở về, chao ôi, đúng vậy. Vừa nãy động tác chống vào ngực Diệc Châu rất tốt, cứ diễn như vậy đi, dù sao cũng là con gái, bị đẩy ngã một lần nhất định sẽ nghĩ cách tránh đi lần hai."

Hai người diễn thử mấy lần, sau đó mới bắt đầu quay phim.

Tất cả nhân viên làm việc đều vào vị trí chuẩn bị, các diễn viên cũng bắt đầu đi vào nơi quay phim.

Hứa Diệc Châu lặng lẽ giữ lại người diễn viên quần chúng, "Tí nữa anh đụng Nhiễm Tích nhẹ một chút nha, em ấy sợ đau."

Người diễn viên đầu tiên là sững sờ, sau đó ngơ ngác gật đầu.

Hứa Diệc Châu cười vỗ vai cậu ta, "Phiên anh rồi."

Đạo diễn ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy loa phóng thanh.

"Tất cả mọi người vào vị trí, action!"

Giữa trưa, trong thành Trường An rất náo nhiệt.

Giang Tinh Nguyệt mang bên mình một tiểu nha hoàn, hai người nữ giả nam chuồn ra khỏi phủ Thừa tướng, muốn nhìn xem thành Trường An ngoài kia như thế nào.

"Tiểu thư, chúng ta giả nam như vậy sẽ không sao chứ? Phục Linh có hơi sợ hãi, lỡ như lão gia hỏi tới..." Phục Linh lo lắng.

"Hừ hừ hừ, đừng làm mất hứng ta! Còn nữa ở bên ngoài phải gọi ta là công tử, ta đường đường là thân nam nhi bậy thước đấy!"

Giang Tinh Nguyệt có rất ít cơ hội được đi dạo trên đường lớn như thế này, cho nên nhìn cái gì cũng thấy hiếm lạ, xem bên này một chút, sờ sờ bên kia một chút.

Vừa đi về phía trước vừa nhìn đông nhìn tây, bả vai đột nhiên bị một người đẩy một cái. Giang Tinh Nguyệt bị đẩy lao đảo ngã về phía trước, lại đụng vào một thân thể khác, hơn nữa còn là đụng ngực vào người ta, chưa kịp kêu đau thì lại bị đẩy ngã về phía sau.

Trong phút chốc, một cánh tay vòng qua eo nàng kéo nàng trở lại, Giang Tinh Nguyệt nghĩ đến việc vừa nãy không cẩn thận đụng ngực vào người ta, mặc dù đã có lớp vải bó lại, nhưng so với nam nhân vẫn có chút khác nhau! Nàng hoảng loạn dùng tay chống lên ngực người đó, có cảm giác bàn tay cách một lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền qua.

"Tiểu, tiểu công tử không sao chứ? Công tử hù chết nô tỳ rồi!" Phục Linh vội vàng tiến lên hỏi, nóng lòng đến mức thiếu chút nữa đã nói sai.

Giang Tinh Nguyệt cũng đứng vững lên, nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, một thân áo bào xanh đen, tóc được cột lên, ánh mắt lạnh như băng

lại sắc bén, trong lúc mơ hồ hình như nàng còn thấy một tia nghi hoặc lóe lên. Không thể không nói, đây nhất định là gương mặt cực kì anh tuấn, so với biểu ca được hàng ngàn cô nương ái mộ của nàng thì còn tuấn tú hơn vài phần.

"Đa tạ huynh đài." Giang Tinh Nguyệt ho nhẹ một tiếng, cố ý thô giọng nói ra, còn đưa hai tay tạo thành dáng đa tạ.

Mạch Ly khẽ nhướn mày, khóe môi khẽ cong lên, cũng không nói gì.

"Công tử, túi tiền của công tử đâu rồi?" Phục Linh đột nhiên hỏi.

Giang Tinh Nguyệt duỗi tay sờ sờ, lại rũ đầu xuống nhìn một cái, quả thật không còn nữa. Đây chính là chiếc túi do chính nương (*) nàng tự tay thêu, mà nương nàng lúc mất cũng không để lại nhiều di vật!

(*) Cho ai không hay đọc truyện cổ đại thì nương là mẹ nha. Mình thích giữ nguyên chữ nương thay vì mẫu thân vì nghe thân thiết hơn á.

"Tiểu thư, vị công tử kia đi rồi." Thấy Giang Tinh Nguyệt tức giận, Phục Linh lại gần nói nhỏ vào tai nàng một câu.

Giang Tinh Nguyệt quay mặt lại nhìn, quả nhiên, vị nam nhân y phục xanh đen kia đã tiếp tục đi về phía trước, hơi hơi nhúu mày, Giang Tinh Nguyệt phân tích: "Nếu như không làm việc trái với lương tâm thì tại sao phải vội vã rời đi như vậy? Nhất định là do trong lòng có quỷ, Phục Linh, đi, chúng ta đi theo sau!"

"Tiểu thư, chỉ có hai chúng ta hình như không tốt lắm thì phải? Nếu không chúng ta hỏi phủ, tìm Giang thúc giúp đỡ đi!" Phục Linh hơi do dự.

"Chờ ngươi tìm đến Giang thúc thì người đã đi mất dạng rồi! Ngươi không đi thì ta đi!" Giang Tinh Nguyệt không nghe theo, bỏ Phục Linh lại rồi đuổi theo Mạch Ly.

Cảnh tượng chuyển sang nơi khác. Trong hẻm bóng người rất thưa thớt, chỉ có hai người Giang Tinh Nguyệt và Mạch Ly.

"Này! Cái người mặt y phục xanh đen phía trước kia, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Mạch Ly dừng chân, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy một "Tiểu công tử" thân bạch y hai tay vịn đầu gối, miệng mở to thở hổn hển.

Mạch Ly lại khẽ ngược mắt nhìn xung quanh bốn phía, chỉ có trơ trọi vài cây cỏ thụ cùng vài căn nhà, khẽ cau mày, thật là to gan, một mình một thân cũng dám đuổi theo một nam nhân xa lạ, xem ra là một đại tiểu thư không rành sự đời rồi!

"Nè, giao ra đây." Giang Tinh Nguyệt thở hổn hển đi đến trước mặt Mạch Ly, xòe tay ra.

Mạch Ly khẽ nhúu mày, mơ hồ nhớ lúc hần rời đi, nghe được lời nói của một tiểu tùy tùng, chắc là tiểu nha hoàn, nói cái gì mà không thấy túi tiền, cho nên, đuổi tới đây là để tìm túi tiền sao? Thật ngây thơ...

"Không có." Mạch Ly ưỡn cao thân, dự định xoay người rời đi, hôm nay hần tới đây là để lấy một bảng báo cáo, cũng không có thời gian hồ nháo cùng tiểu nha đầu này.

"Này, ngươi trộm túi tiền của người ta còn dám chạy đi hả?" Giang Tinh Nguyệt thấy Mạch Ly muốn đi, tức giận bước lên giữ lấy ống tay áo của hần.

Mạch Ly quay đầu lại, con mắt chuyển từ ngón tay trắng nõn lên Giang Tinh Nguyệt, bị con mắt đầy hàn khí nhìn như thế, Giang Tinh Nguyệt hoảng sợ vội vàng buông lỏng tay.

Đang do dự không biết nên làm gì bây giờ, lại thấy một bóng người xông vào con hẻm, người kia vừa chạy vừa nhìn ra phía sau, Giang Tinh Nguyệt thấy đồ vật trong tay người kia đúng là túi tiền của nàng.

"Đó là túi tiền của ta!" Giang Tinh Nguyệt kinh hô.

Ăn trộm bị âm thanh này làm hết hồn, bỏ chạy thục mạng.

Giang Tinh Nguyệt đuổi theo.

Mạch Ly nhìn bóng lưng của nàng, dừng một chút, kinh công đập vách tường nhanh chóng vòng lên phía trước ăn trộm, áp chế hần ta, đoạt lại túi tiền đưa cho Giang Tinh Nguyệt, chỉ để lại một câu, "Đừng đến làm phiền ta." rồi xoay người rời đi.

Giang Tinh Nguyệt cầm túi tiền của mình, vui vẻ đến mức cũng mặc kệ ăn trộm có chạy hay không, cầm lấy túi tiền cọ lên mặt.

Thấy Mạch Ly rời đi, nàng vội vàng chạy chậm theo phía sau, xin lỗi vì khi nãy lỗ mắng. "Vị huynh đài này, vừa nãy thật ngại quá, mắt tiểu đệ vụng về, huynh đài như thế làm sao là ăn trộm được!"

Mạch Ly không để ý tới nàng, bước nhanh về phía trước.

Giang Tinh Nguyệt chân ngắn không đi theo kịp liền chạy chậm theo phía sau.

Vừa chạy theo vừa nói, "Huynh đài, để lại danh tính của người đi, người trong giang hồ hỗn độn như thế, nói không chừng sau này người sẽ cần đến ta đó!"

"Huynh đài, người đừng không để ý tới ta, có thêm một người bằng hữu thì có sao đâu, đừng hẹp hòi như vậy chứ, ta cũng nói xin lỗi với người rồi!"

"Nếu không ta gọi người đại ca, ta họ Giang, người kêu ta là Giang đệ, như thế nào?"

...

Trong màn hình đáng hai người lặng lẽ đi xa, chỉ nhìn thấy vóc dáng vui vẻ của một tiểu công tử cùng bước chân vững vàng một đại công tử to lớn.

"Cut! OK, qua!"

Cuối cùng cũng kết thúc, Nhiệm Tích vội vàng dừng bước lại, oán trách, "Thầy Hứa đi nhanh quá, em đuổi theo một muốn chết!"

Hứa Diệc Châu cười nhẹ, "Tôi còn cho rằng em đuổi theo rất vui vẻ đấy chứ." Còn một câu nói chôn ở đáy lòng không nói: Dù sao tôi theo đuổi em cũng rất vui vẻ.

Buổi tối, sau khi rửa mặt xong, Hứa Diệc Châu bắt chéo hai chân dựa vào ghế sofa lướt Weibo.

Tin tức nghi lễ mở máy vào sáng hôm nay đã leo lên hotsearch của Weibo, phòng làm việc của anh còn làm theo một việc anh yêu cầu, đó là nhắc đến việc anh muốn dẫn Nhiệm Tích đi chơi bóng rổ, anh muốn xem phản ứng của mọi người đối với việc này như thế nào.

Nhấn like bài đăng của phòng làm việc xong, Hứa Diệc Châu ấn vào phần bình luận, bắt đầu lướt xuống đọc.

Một vài bình luận đầu phần lớn đều là "Chúc doanh thu bán vé phim mới của anh Diệc Châu sẽ đại thành công.", "Anh Diệc Châu thật đẹp trai, nhất định phải chú ý thân thể nha anh yêu.",...

Tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng thấy bình luận mà anh muốn thấy.

"Anh Diệc Châu muốn dẫn Nhiệm Tích đi chơi bóng rổ? Tri kỷ như thế à? Trước kia cũng không thấy anh ấy nhiệt tình với nữ diễn viên nào như thế!"

Hứa Diệc Châu kiểm lại ngón tay muốn bấm like, ở trong lòng khen người này một cái. Không sai, anh sẽ không nhiệt tình với nữ diễn viên nào khác, anh chỉ nhiệt tình với cô gái nhỏ nhà anh thôi.

Nhấp vào câu trả lời dưới bình luận này, cũng có người đồng ý và cũng có người phản đối.

"Làm ơn không cần tùy tiện đội mũ cho anh ấy, chồng là của mọi người."

"Rủ đi chơi bóng rổ liền bảo nhiệt tình? Anh Diệc Châu vẫn luôn thích chơi bóng rổ, có khi chỉ là thuận miệng nói thôi."

"Thật ra, tôi đang hẹn hò với Hứa Diệc Châu, anh ấy chỉ dùng Nhiệm Tích để nguy trang thôi, nhưng thật ra là vì bảo vệ tôi đó."

"Cậu nói như thế, tôi cũng thấy rất là... chao ôi, năm ngoái lúc quay 《 Căn Cứ Vui Vẻ 》, tôi có cảm giác hai người bọn họ rất thân thiết với nhau."

"Lẽ nào hai người này lén phén với nhau? Tôi mặc kệ, dù sao lúc chơi bóng rổ chụp nhiều hình xú là được."

"Anh Diệc Châu không phải nói muốn tìm bạn gái sao? Tôi thấy cứ thuận theo tự nhiên đi, thần tượng thích là được."

Lại đọc thêm vài bình luận nữa, anh thấy cũng có vài fan tiếp nhận việc anh đối xử rất tốt với Nhiệm Tích.

Sau đó vào trang cá nhân xem động thái của Nhiệm Tích, phát hiện cô share lại bài viết của trợ lý, là tấm hình lúc hai người chụp poster.

Tâm tình rất tốt, tiện tay bấm like một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cô Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bánh donuts

Ánh mặt trời ấm áp, gió thổi nhẹ nhẹ, quả là một buổi sáng tuyệt vời.

Đạo này tâm tình Chu Giang không được tốt cho lắm. Cậu cảm thấy dường như mình không còn là trợ lý của Hứa Diệc Châu nữa, mà là trở thành trợ lý của Nhiệm Tích...

Ví dụ như, Nhiệm Tích đăng lên vòng bạn bè trên Wechat về một tiệm bánh donuts, anh Hứa ngay lập tức kêu cậu đến tiệm bánh ngọt kia mua về một phần cho Nhiệm Tích, bữa sáng của anh Hứa cũng không cần cậu chuẩn bị, bảo là tự mình giải quyết được...

Kỳ thật, đi mua đồ ngọt cũng không phải chuyện gì to tát, dù sao về chi phí cậu cũng được anh Hứa trả lại, nhưng mà, ai có thể nói cho cậu biết, cái gì gọi là thần không biết quỷ không hay đưa cho Nhiệm Tích hả?

Phim trường đông người như thế, đến ông trời cũng không biết làm sao để thần không biết quỷ không hay mà làm chuyện lén lút như thế!

Bảo với anh Hứa tự đi đưa trực tiếp cho em ấy đi, anh Hứa lại nói: Tội mà muốn quang minh chính đại để mọi người đều biết như thế tôi còn nhờ cậu đi đưa à?

Cậu lại đề nghị vậy thì buổi tối đến phòng người ta đưa đi. Anh Hứa lại nói không được, đồ ngọt để lâu ăn không ngon... Còn nói, phòng của cô gái nhỏ là nơi mà cậu muốn tùy tiện đến là đến đi là đi sao?

Được được, vậy để cậu suy nghĩ thử xem làm sao mà đi vào phim trường một cách thần không biết quỷ không hay ha!

Buổi sáng không có phần diễn của Hứa Diệc Châu, vừa đúng lúc người đại diện lại đến nói về hợp đồng phát ngôn với anh, cho nên chỉ có một mình Chu Giang ra trận.

Chu Giang cầm theo cái túi phẳng phất nồng nặc mùi đồ ngọt, từng bước từng bước đi đến phim trường.

Sau khi dừng lại, cậu bắt đầu quan sát tình hình phim trường một chút.

Nhiệm Tích cùng trợ lý đang ngồi ở tận trong cùng, muốn đi đến chỗ các cô phải đi ngang qua tổ ánh sáng và tổ âm thanh, đi ngang qua đạo diễn phó đạo diễn và điều phối viên, còn đi ngang qua cả nghệ sĩ cùng công ty Chu Nhĩ Nhã cùng trợ lý... Thật là tầng tầng lớp lớp khó khăn!

Một người to lớn như cậu đi ngang qua, còn mang theo cái gì đó, nhất định sẽ có người hỏi mất...

Aaa! Vì anh Hứa của chúng ta! Vì hạnh phúc của anh Hứa!

Chu Giang đổi cái túi sang tay hướng ít người nhìn thấy, bắt đầu tiến lên phía trước.

Quả nhiên, mới đi có mấy chục mét đã có người đến chào hỏi.

"Chu Giang đến à!" "Dạ vâng."

"Ồ, Tiểu Chu à." "Vâng, chào anh Lý."

"Ừa? Sao Chu Giang đến đây chi vậy? Không phải sáng hôm nay anh Hứa không có cảnh quay à?" Đây là câu hỏi của chị gái điều phối viên.

"À, em chỉ đến xem một chút thôi." Chu Giang cười ha ha.

Chị gái điều phối viên cũng không hỏi gì nhiều.

Chu Giang mới vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên thấy trên tay nhẹ bẫng đi, đồ ngọt bị người khác lấy đi rồi!

"Xem ai tới đây? Còn mang theo cái gì nữa vậy? Để tôi xem một chút!" Người vừa nói là trợ lý của Chu Nhĩ Nhã - Lý Thục Quân. Trong công ty, Lý Thục Quân không có việc gì làm đều thích đùa giỡn với Chu Giang, đối nghịch với cậu.

Chu Giang còn chưa kịp phản ứng, Lý Thục Quân đã cướp đi cái túi to trong tay cậu rồi mở nó ra.

"Ồ? Cái gì đây? Bánh donuts hả?" Lý Thục Quân nhìn cái túi giấy nghi hoặc, "Chu Giang anh mua cái này chi vậy? Đưa cho ai hả?"

"Cái gì mà đưa cho ai? Cái này không phải tôi mua! Cô mau trả lại cho tôi!"

Giọng nói to lớn của Lý Thục Quân kêu lên như thế, mọi người trong phim trường đều nhìn qua, Chu Giang thấy Nhiệm Tích bên kia cũng nhìn lại.

"Không phải là anh mua? Vậy đó là ai? Chẳng lẽ là anh Hứa?" Lý Thục Quân suy đoán, đột nhiên lại ngạc nhiên mừng rỡ thốt lên, nói với Chu Nhĩ Nhã: "Này em xem, có phải hôm qua em đăng lên vòng bạn bè trên Wechat về bánh donuts đúng không?"

Chu Nhĩ Nhã rủ hai con mắt xuống, gật đầu, "Hình như vậy."

"Chị biết ngay mà, chắc chắn là anh Hứa nhìn thấy em đăng trên Wechat, sau đó đặc biệt bảo Chu Giang mua cho em, tôi nói có đúng không hả?" Nói xong còn đung vai Chu Giang một cái.

"Chao òi, không phải đâu, cô mau trả lại cho tôi!" Chu Giang muốn lấy lại.

Lý Thục Quân đem túi giấy giấu ra phía sau, hất cằm lên, "Không phải cái gì chứ? Không cho Nhĩ Nhã thì còn cho ai nữa? Nhĩ Nhã của chúng ta là đàn em ruột thịt của anh Hứa, quan hệ thân thiết như thế, đàn anh mua đồ ngọt tặng đàn em thì làm sao? Không phải cho Nhĩ Nhã thì còn cho ai nữa? Chẳng lẽ là cho Tích Bảo?"

Ánh mắt Lý Thục Quân thay đổi thành tìm tòi nghiên cứu.

Mọi người trong phim trường đều dừng công việc trong tay lại, chờ câu trả lời từ Chu Giang.

Anh Hứa đã nói, phải thần không biết quỷ không hay đưa cho em ấy, không được gây phiền nhiễu đến cho Tích Bảo...

Xem ra nhiệm vụ này không thành công rồi...

Lại nói quan hệ của hai người vẫn chưa được xác định, mọi người cũng không biết gì hết, nên cậu không thể chưa có gì đã phá hư nó được...

Nên chỉ còn cách là...

"Là như thế này, mọi người chia ra ăn đi! Anh Hứa mua khao mọi người đó!" Chu Giang khoát khoát tay.

"Có mấy cái thì làm sao mà chia?" Lý Thục Quân hỏi.

Chu Giang liếc cô ta một cái, chỉ để lại một câu "Cô muốn chia sao tùy cô!" rồi rời đi.

Chu Nhĩ Nhã đựng Lý Thục Quân một cái, "Trước tiên đưa cho Tích Bảo một cái đi. Sau đó chị lại đi mua thêm rồi hẵn chia cho mỗi người một cái." Phần bánh thì không nhiều, nhưng người đưa thì không thể thiếu.

Ra khỏi phim trường, Chu Giang lập tức gửi tin nhắn cho Hứa Diệc Châu "Nhiệm vụ thất bại..."

Hứa Diệc Châu nói xin lỗi với người phụ trách nhân hiệu, sau đó đứng dậy ra ngoài gọi điện cho Chu Giang.

Sau khi biết được mọi chuyện, anh nói "Tôi biết rồi, bây giờ cậu về lại đây đi."

Buổi tối Nhiệm Tích ngồi trong phòng khách xem kịch bản.

Một bên dùng đồ ăn, một bên ăn quà vặt. Hừ hừ, ngày mai đến phần diễn của cô và anh Đường Phong... Lúc tối hai người đã đối diễn cùng nhau rồi, cũng không tệ lắm, bây giờ chỉ cần học thuộc kịch bản nữa là được...

Duỗi lưng một cái, vô tình nhìn thấy trên bàn trà đặt một cái bánh donuts, không biết vì sao mình lại không ăn mà còn mang về phòng nữa... Thật ra cô đang rất thèm mà...

Nhiệm Tích bỏ tờ kịch bản xuống, ngồi xồm xuống trước bàn trà, đưa mắt đến gần cái bánh donuts...

Chu Giang đưa tới đúng không!

Hứa Diệc Châu mua đúng không!

Đưa cho đàn em ruột thịt đúng không!

Thấy đàn em đăng trên Wechat đúng không!

Bộ không thấy cô cũng đăng một bài như thế lên Wechat sao?!

"Reng reng ——" chuông cửa đột nhiên vang lên.

Nhiệm Tích mang dép vào chạy đến trước cửa, nhìn qua mắt mèo liền thấy Hứa Diệc Châu, anh mặc một bộ đồ thoải mái, trong tay hình như còn cầm theo cái gì đó.

Cô bấu môi, mở cửa ra.

"Thầy Hứa."

"Này, cái này cho em."

Trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một cái túi giấy khá quen, hình như là giống với cái túi giấy hồi sáng của Chu Giang.

Cái gì thế nhỉ?

Nhiễm Tích không nhận cái túi giấy, mà lại nhìn Hứa Diệc Châu, trong con người màu nâu mang theo chút nghi hoặc.

Hứa Diệc Châu cong cong môi, cầm lấy bàn tay của cô gái nhỏ, đem cái túi giấy bỏ vào tay cô, "Cái này là bánh donuts, không phải em đăng trên Wechat là thêm ăn sao?"

Trong lòng hơi ngọt, nhưng Nhiễm Tích vẫn chep miệng, nghiêng đầu chỉ chỉ bàn trà trong phòng, "À, em có rồi, buổi sáng thầy mua cho Chu Nhĩ Nhã, cô ấy cho em một cái."

Hứa Diệc Châu bật cười, sao anh lại cảm thấy trong không khí có chút chua chua nhỉ?

Đưa tay quẹt mũi cô gái nhỏ một cái, Hứa Diệc Châu giải thích: "Phần bánh hồi sáng kia vốn cũng là đưa cho em, nhưng Chu Giang lại đưa không thành công. Nhưng mà cũng không sao, buổi sáng là do Chu Giang mua, còn cái này là do tôi tự đi mua, đều là cho em cả."

Nhiễm Tích hơi mất tự nhiên sờ sờ sống mũi, cúi đầu nhìn cái túi giấy trong tay.

Ồ, cái này là anh tự đi mua!

Thấy cô gái nhỏ ngại ngùng như thế, Hứa Diệc Châu cũng không trêu cô nữa, đưa tay vuốt vuốt đầu Nhiễm Tích, "Đi vào đi, nghỉ ngơi sớm một chút, tôi cũng đi về đây, nếu bị người khác nhìn thấy thì không tốt lắm."

"Dạ, tạm biệt thầy Hứa."

Cô cầm túi bánh donuts trở về chiếc ghế sofa, sau đó mở túi ra, lấy mấy cái bánh đặt lên bàn trà.

Hừ hừ, quả thật tự mình mua ăn không ngon bằng được người khác mua cho!

Hôm nay đến cảnh quay của Nhiễm Tích và Đường Phong.

Trước khi quay, Hứa Diệc Châu kéo Đường Phong sang một bên, nói: "Tí nữa cậu diễn cho tốt, tốt nhất là một lần liền qua đi."

Đường Phong nhướn mày, "Sao tự nhiên cậu quan tâm đến diễn xuất của tôi vậy? Đừng vội, buổi chiều mới đến cảnh quay của tội mình." Nói xong còn đặt một tay lên bả vai của Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu vuốt ve tay của Đường Phong, nói: "Còn nữa, lát nữa quay phim tay của cậu ra đáng quý ông một xú, đừng đặt nó lung tung."

Đường Phong: "..."

Ở bên kia, Nhiễm Tích vẫy tay với Đường Phong, "Anh Đường Phong, đạo diễn bảo anh lại đây đối diễn với em!"

Đường Phong trả lời: "Được, qua ngay đây." Rồi quay đầu lại dè dặt giọng nói hỏi Hứa Diệc Châu, "Cậu không phải là vừa ý cô gái nhỏ rồi chứ, còn bả tay của tôi ra đáng quý ông, nghe buồn cười quá đi mất." Nói xong còn tự mình cười ha hả.

Hứa Diệc Châu nhàn nhạt liếc Đường Phong một cái, không nói gì.

Đường Phong: "OH MY GOD, thật hả? Trâu gà gặm cỏ non đó!"

Hứa Diệc Châu nhướn mày, "So với cậu, tôi còn được coi là tiểu thịt tươi đó, cảm ơn."

Đường Phong: "..."

Nổi hết da gà.

Đây là cảnh quay sau khi biểu ca của Giang Tinh Nguyệt là Chử Hoài phát hiện Giang Tinh Nguyệt giả trang thành nam liền trêu ghẹo, còn nói giỡn sẽ đi nói cho phụ thân của Giang Tinh Nguyệt biết, sau đó Giang Tinh Nguyệt kéo cánh tay biểu ca làm nũng cầu xin tha thứ...

Cho nên cảnh quay này khó tránh khỏi một chút tiếp xúc thân mật.

Lúc hai người diễn, mỗi khi Nhiễm Tích ôm lấy cánh tay của Đường Phong, Đường Phong còn cảm nhận được một ánh mắt phóng đến, ánh mắt kia sắc bén lạnh như băng, Đường Phong còn cảm thấy lưng mình liên tục toát ra mồ hôi lạnh.

Thật sự là, muốn người ta diễn một lần cho xong mà như vậy ai diễn cho nổi!

Sau khi quay xong một lần, đạo diễn nói phải quay thêm một góc nữa.

Đường Phong nhìn về phía Hứa Diệc Châu nhún nhún vai, cái này không phải do anh NG, mà là đạo diễn phải quay thêm, không phải lỗi tại anh.

Nhân viên đi theo đạo diễn điều chỉnh lại góc quay, Nhiệm Tích liền nhìn xung quanh một vòng.

Ách, cô gái bên cạnh Hứa Diệc Châu là ai vậy?

À, hình như là đàn chị của Hứa Diệc Châu tên là Triệu Mỹ Đình thì phải!

Triệu Mỹ Đình liên tục quay quanh Hứa Diệc Châu, chốc chốc lại đưa anh ly nước, chốc chốc lại bóc trái cây cho anh, chốc chốc lại hỏi anh có mệt không, rồi đứng dậy đi ra sau lưng Hứa Diệc Châu đấm bóp vai cho anh...

Hừ hừ, có tài năng như vậy sao không đi làm trợ lý luôn đi?

Cũng may là Hứa Diệc Châu luôn từ chối cô ta.

"Haha, nhìn cái gì vậy?" Đường Phong đụng Nhiệm Tích một cái.

Nhiệm Tích hoàn hồn, lắc lắc đầu, "Em đâu có nhìn gì đâu."

Đường Phong đã nhìn thấy ánh mắt của cô nhìn chằm chằm Hứa Diệc Châu từ lâu, anh cười: "Thầy Hứa của em rất có duyên với người khác giới nha!"

Nhiệm Tích bĩu môi, "Em cũng thấy vậy."

"Tích Bảo, chúng ta thương lượng chuyện này đi, chờ đến ngày Hứa Diệc Châu hẹn em ra ngoài chơi bóng rổ, em liền nói cho anh biết, chỉ cần gửi tin nhắn cho anh là được, ok không?"

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấn Cò Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chơi bóng rổ (1)

Sáng thứ bảy, ánh mặt trời đã sớm luồn vào cửa sổ tỏa khắp nơi trong căn phòng. Từng sợi nắng lấp lánh chiếu trên chiếc giường màu trắng tuyết, hơi nắng ấm áp tỏa bên mình quả thật thoải mái cực kỳ.

Không thể không nói, thời tiết vào sáng sớm như thế này rất thích hợp để ngủ nướng.

Nhưng Nhiệm Tích lại bị một trận chuông cửa đánh thức.

Mới sáng sớm mà, ai lại đáng ghét như vậy chứ? Làm cho người ta đang mơ đẹp lại bị đánh thức!

Nhiệm Tích cảm chân kéo qua đầu, vẫn tiếp tục ôm gối ngủ.

Tối hôm qua cùng ba mẹ gọi video đến hơn mười giờ đêm, sau đó lại đọc tiểu thuyết của Trữ Phàm tới hơn mười hai giờ cô mới đi ngủ!

Tiếng chuông cửa vẫn vang lên không ngừng ——

Bây giờ mới mấy giờ chứ? Thò một cánh tay ra khỏi chăn, đưa tay mò mò trên cái tủ đầu giường, mò được điện thoại, dụi mắt nhìn, còn chưa tới tám giờ nữa!

Chưa kịp để xuống, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Nhiệm Tích hết hồn xém chút nữa ném luôn cái điện thoại, mơ mơ màng màng nhìn trên màn hình hiện lên hai chữ "Thầy Hứa", Nhiệm Tích ấn nút nghe.

"Alo."

"Tiểu đồ lười, em còn chưa chịu dậy hả?"

Nhiệm Tích hừ hai tiếng, lầm bầm "Dậy làm gì cơ?"

"Dẫn em đi cao lên, dậy nhanh lên đi, tôi đang đứng ngay ngoài cửa nên nếu bị người khác nhìn thấy thì không tốt lắm đâu."

Nói xong không đợi Nhiệm Tích đáp lại, Hứa Diệc Châu đã cúp máy.

Sau khi bỏ điện thoại sang một bên, Nhiệm Tích lại nhắm mắt nằm trên giường thêm chút nữa, sau đó mới nhận mệnh ngồi dậy.

Bị ồn ào như thế, hình như cô cũng tỉnh ngủ không ít.

Dụi mắt một hồi, Nhiệm Tích đi đến bên giường mang dép vào, sau đó đi đến cạnh ghế sofa cầm lấy cái áo khoác mặc vào, vừa lấy tay chải lại đầu tóc cho gọn gàng vừa đi đến bên cửa.

Vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Hứa Diệc Châu đang đứng ngoài cửa, trên trán của anh có một cái băng trán thể thao được che mờ hồ dưới lớp tóc mái, trên người mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, bên tay phải còn ôm một quả bóng rổ, cười cười nhìn cô. Ánh mặt trời từ hành lang chiếu lên người anh, làm màu tóc của Hứa Diệc Châu cũng trở nên vàng kim dưới ánh nắng.

Ánh mặt trời càng làm nổi bật tinh thần phấn chấn tươi mới tựa như sinh viên của anh.

Trong lòng Nhiệm Tích còn hơi tức giận việc Hứa Diệc Châu quấy rầy giấc ngủ nướng của cô, mở cửa xong cũng không nói lời nào, liền xoay người đi vào trong.

Hứa Diệc Châu cũng không tức giận, nhấc chân đi vào phòng, sau đó xoay người đóng kỹ cửa phòng lại.

Vừa đi vào trong thì nhìn thấy cô gái nhỏ nằm sấp trên ghế sofa ngủ tiếp.

Làn váy hơi tóc lên, lộ ra bắp đùi bóng loáng.

Để một người đàn ông trưởng thành đi vào phòng mình, mặc dù mặc váy nhưng lại dám tùy tiện nằm sấp trên ghế sofa ngủ. Mặc dù lần này cô còn biết mặc thêm một cái quần bảo hộ ở bên trong, còn khoác thêm một cái áo khoác mỏng ở bên ngoài. Nhưng mà, cô cứ như vậy ở trước mặt anh ngủ ngon lành như thế sao?

Làm Hứa Diệc Châu có cảm giác Nhiệm Tích căn bản không coi anh là một người đàn ông...

Đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại!

Vòng ra trước mặt Nhiệm Tích, Hứa Diệc Châu thả quả bóng rổ xuống dưới đất, duỗi tay nâng Nhiệm Tích lên.

Cô gái nhỏ rất nhẹ...

"Làm sao vậy!" Bị người khác quấy rầy như thế, Nhiệm Tích vùng tay lung tung đánh người trước mặt.

Sức của cô nhỏ như lấy trứng chọi đá, Hứa Diệc Châu vốn không để vào mắt.

"Có muốn giúp em tỉnh ngủ không?" Hứa Diệc Châu hỏi.

"Dạ có." Nhiệm Tích ngoan ngoãn đứng trước mặt Hứa Diệc Châu, nhắm mắt gật gật đầu.

"Tốt lắm." Hứa Diệc Châu hai tay nhẹ nhàng nâng mặt Nhiệm Tích lên, làm cho khuôn mặt cô đối diện với mặt của mình.

Làn da mịn màng vô cùng, lông mi dài vênh lên, dưới mắt có một lớp quầng thâm đen, đôi môi hồng hào nhìn thật đẹp mắt.

Dựa gần vào...

Nhiệm Tích cảm thấy hơi thở của anh càng ngày càng gần, vội vàng mở mắt ra.

Tim đập "Bịch bịch".

Đến khi cô cho rằng anh sắp hôn mình, hai tay Hứa Diệc Châu đột nhiên dùng lực thật mạnh xoa xoa mặt của Nhiệm Tích...

Giống như xem mặt cô như bột mà nắn!

Nhưng không thể không nói, cách này quả thật rất tỉnh ngủ...

"Được rồi được rồi, em tỉnh, tỉnh ngủ rồi!" Nhiệm Tích vỗ vỗ tay Hứa Diệc Châu, bảo anh nhanh dừng tay lại.

"Tỉnh thật?"

Tay Hứa Diệc Châu vẫn đặt trên mặt Nhiệm Tích, khẽ ép vào, hai bên má của cô gái nhỏ gần như sắp chạm vào nhau, cái miệng nhỏ nhắn cũng chu lên.

"Dạ thật."

"Không ngủ lại nữa?"

"Không ngủ lại nữa."

"Vậy được, mau đi đánh răng rửa mặt đi, tí nữa tôi dẫn em đi ăn sáng."

Hứa Diệc Châu buông tay ra, Nhiệm Tích vội vàng chạy vào toilet.

Vừa chạy vừa vuốt vuốt hai má đau nhức vừa bị Hứa Diệc Châu xoa, hừ hừ, một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc...

Chẳng lẽ không thể thơm cô một cái giúp cô tỉnh ngủ sao? Cô cũng đâu có tính cự tuyệt anh đâu!

Đợi chút, chẳng lẽ Hứa Diệc Châu ghét bỏ cô chưa đánh răng???

Sau khi rửa mặt thay đồ chỉnh tề xong, Nhiệm Tích cùng Hứa Diệc Châu một trước một sau ra khỏi phòng, sau đó cùng nhau đi vào thang máy xuống dưới.

Vào giờ này quả thật là thời điểm tốt để hoạt động, ánh mặt trời ấm áp, ánh sáng đầy đủ.

Bởi vì cả đoàn phim đều có hai ngày nghỉ cuối tuần, nên khi hai người đến quán ăn sáng, trong quán ngoại trừ ông chủ và bà chủ thì không còn ai nữa.

Hứa Diệc Châu nói cửa hàng này có danh tiếng rất tốt, đồ ăn ngon giá lại rẻ. Nên mỗi lần anh đến phim trường đều nhờ Chu Giang ghé vào đây mua một phần ăn sáng. Lần này lại có thể tự mình đến đây, còn thuận tiện dẫn Nhiệm Tích theo nếm thử.

Ông chủ thấy hai người bước vào rất ngạc nhiên, vội vàng nhiệt tình đưa hai người vào bàn, kéo ghế ra bảo cả hai ngồi xuống, còn lấy ra một cái khăn sạch sẽ lau lau bàn.

Sau khi Nhiệm Tích ngồi xuống liền bắt đầu quan sát quán ăn này.

Không gian quán không quá to, đại khái khoảng hai mươi ba mươi mét vuông, nhưng lại được trùng tu rất đặc biệt. Các loại tượng điêu khắc, các loại đồ trang trí bằng gỗ lim, có cảm giác rất cổ xưa.

Hơn nữa quán rất sạch sẽ, còn tỏa ra một mùi đồ ăn thơm nồng nặc.

"Sao hôm nay hai vị lại có thời gian tự mình đến đây ăn sáng thế này? Tôi nhớ trước đây đều là Tiểu Chu Giang đến đây mua về." Ông chủ cười hơ hớ hỏi.

Hứa Diệc Châu trả lời: "Bộ phim lần này đạo diễn là Vương Giai Đông."

Ông chủ vỗ đùi, "À, đúng rồi, tôi quên mất, đoàn phim của đạo diễn Vương Giai Đông đều có hai ngày nghỉ cuối tuần. Cậu mang theo quả bóng là muốn mang Tích Bảo đi chơi bóng rổ sao?"

Ông chủ cũng là người hay lướt Weibo xem tin tức.

Nhiệm Tích nói tiếp: "Là do cháu muốn cao lên. Ông chủ có biết gần đây có sân bóng rổ nào không?"

Ông chủ suy nghĩ một chút, chỉ về một hướng. "Đi thẳng hướng đó, rồi rẽ ở cái hẻm thứ ba, sau đó đi thêm một chút nữa sẽ có một cái sân bóng rổ, ở đó rất tốt, người lại ít, không sợ bị quấy rầy."

"Cảm ơn ông chủ. Tí nữa chúng cháu ăn xong sẽ đi qua đó."

Ông chủ cười cười, lại hỏi: "Sáng nay anh Hứa muốn ăn gì? Vẫn như cũ sao?"

"Vâng, như cũ."

"Còn Tích Bảo thì sao?"

"Cho em ấy một phần giống vậy."

"Được rồi!"

Ông chủ bà chủ vội vàng đi chuẩn bị, Nhiệm Tích đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước lúc quay phim Đường Phong có nói với cô nếu như Hứa Diệc Châu tìm cô đi chơi bóng rổ thì nói cho anh biết.

Vội vàng lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Đường Phong, nói cho anh biết là mình cùng thầy Hứa ra ngoài ăn sáng, còn thuận tiện nói tên quán ăn này cho anh biết.

Gửi xong tin nhắn, bữa sáng cũng được bung lên.

Sùi cảo tôm thơm ngào ngạt, còn có súp bánh bao cùng một chén táo phớ...

Vừa nhìn đã thấy thèm!

Nhiễm Tích cầm muống bắt đầu "chiến đấu".

Hứa Diệc Châu nhìn hai bên má nhai không ngừng của cô, đột nhiên nghĩ đến một loại động vật nhỏ —— hamster. Lúc hamster ăn cũng giống như vậy, cứ nhai nhai không ngừng, nhìn đáng yêu cực kỳ.

Không kìm lòng được lấy điện thoại ra, chụp một tấm hình Nhiễm Tích đang ăn.

Dù sao cô sống ở dưới ống kính cũng đã lâu như vậy, Nhiễm Tích rất nhạy cảm với ống kính, Hứa Diệc Châu chụp một tấm cô liền nhận ra.

"Thầy chụp em làm gì?" Nhiễm Tích nâng đầu lên hỏi.

Hứa Diệc Châu cây ngay không sợ chết đứng trả lời, "Lúc làm lễ khai máy, không phải đã nói với truyền thông báo chí là lúc đi chơi bóng rổ sẽ chụp thật nhiều hình đăng Weibo sao."

Nhiễm Tích lại cúi đầu cắn một cái sùi cảo tôm, mơ hồ đáp lại: "Người mọi người muốn nhìn là thầy, chứ không phải em."

Hứa Diệc Châu cười: "Không sao cả, tôi chụp em, em chụp lại cho tôi."

Nhiễm Tích bấu môi, nói lầm bầm: "Ai thèm chụp thầy chứ."

Hứa Diệc Châu nhướn mày, "Tôi đẹp trai như vậy, em không cần sao?"

Nhiễm Tích dừng ăn, hơi ngại ngần cúi đầu, có cảm giác lời này của Hứa Diệc Châu là một câu hai nghĩa!

Đang do dự không biết nên trả lời thế nào, một giọng nói lớn đột nhiên chen vào, vừa vặn giúp Nhiễm Tích hết lúng túng.

"Trời má, tôi có đến muộn không vậy? Vừa đi vừa tìm đường một muốn chết!"

Đường Phong xông vào trong tiệm, kéo ghế ra ngồi vào bên cạnh Hứa Diệc Châu, thở hồng hộc.

"Sao cậu lại đến đây?" Hứa Diệc Châu nhíu mày.

"Thì đến ăn sáng, chứ cậu nghĩ tôi đến đây làm gì." Về mặt Đường Phong không dối, nói xong còn nháy nháy mắt với Nhiễm Tích ngay trước mặt Hứa Diệc Châu.

Hứa Diệc Châu nhìn về phía Nhiễm Tích, cô gái nhỏ vẫn cúi đầu ăn, làm một bộ như việc này không liên quan đến mình.

Hứa Diệc Châu khẽ nhướn mày, hiểu ra.

"Ông chủ, bọn họ đang ăn cái gì thế? Cho tôi một phần giống y chang như vậy đi!"

"Được rồi! Ra liền!" Trong lòng ông chủ hồi hộp, trong tiệm đột nhiên có đến ba đại minh tinh nổi tiếng, đợi tí nữa cả ba ăn xong phải xin chụp ảnh chung mới được, làm như thế quán ăn nhỏ này nhất định sẽ thêm nổi tiếng!

Đường Phong đến tương đối muộn, Nhiễm Tích và Hứa Diệc Châu đều đã ăn xong.

Thấy Hứa Diệc Châu muốn đứng dậy đi, Đường Phong vội vàng gọi anh lại, "Haha, đừng nóng vội vậy chứ! Tôi còn chưa ăn xong mà!"

"Ai kêu cậu ăn chậm như vậy."

"Chờ tôi một chút, tôi ăn nhanh lắm!"

Nội tâm Hứa Diệc Châu OS: Chính là không muốn đợi nên mới đi.

Đường Phong thấy Hứa Diệc Châu không nói lời nào, quay sang nói với Nhiễm Tích, "Tích Bảo, mau giúp anh kéo anh Diệc Châu của em lại đi."

"Dạ? À, thầy Hứa, chúng ta chờ anh Đường Phong một chút đi, thức ăn không ăn hết sẽ rất lãng phí."

Hứa Diệc Châu không nói lời nào, nhưng người đã ngồi xuống, câu "anh Diệc Châu" vừa nảy của Đường Phong đã đi vào lòng anh.

"Em gọi tôi một tiếng anh Diệc Châu, tôi sẽ chờ cậu ta."

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấm Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chơi bóng rổ (2)

"Em gọi tôi một tiếng anh Diệc Châu, tôi sẽ chờ cậu ta."

Lời này vừa nói ra, Đường Phong và Nhiệm Tích đều ngẩn người tại chỗ.

Đường Phong "Phụt" một tiếng bật cười, mà Nhiệm Tích lại cúi đầu xấu hổ.

Anh Diệc Châu? Tuy trên Wechat cô vẫn luôn âm thầm gọi anh Diệc Châu này anh Diệc Châu kia, nhưng mà... Nếu ngoài đời gọi như thế ngay trước mặt anh thì thật sự rất xấu hổ! Hơn nữa, trước đây vẫn luôn gọi là thầy Hứa, bây giờ lại đột nhiên đổi xưng hô từ thầy thành anh? Làm sao có thể đùa giỡn với một cô gái nhỏ như vậy chứ?

Ánh mắt quét qua khuôn mặt đầy mong đợi của Hứa Diệc Châu, Nhiệm Tích "Hừ" một tiếng, sau đó hát cao cảm nhỏ, "Vậy chúng ta cứ đi trước đi."

Sao có thể tùy tiện tiện để cho anh đùa giỡn được!

Đường Phong vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, sắp xong rồi, sắp xong rồi." Vừa nói anh vừa đem cái sùi cào tôm cuối cùng nhét vào miệng, tùy tiện nhai vài cái rồi nuốt xuống, sau đó lại từ trên bàn rút ra một tờ khăn giấy lau miệng, vội vàng nói, "Xong rồi nè, thấy nhanh chưa!"

Hứa Diệc Châu cũng không đuổi Đường Phong đi, chỉ là chột nhứ mày, "Vậy đi thôi."

Ba người cùng nhau đi đến nơi ông chủ vừa bảo.

Nhiệm Tích đi ở chính giữa, Hứa Diệc Châu cùng Đường Phong đi ở hai bên cô. Từ xa nhìn qua giống như là, ách, ngọn núi bị lồm xồm vậy.

Ánh mặt trời lúc chín giờ từ trên đầu chiếu xuống.

"Chao ôi, mọi người tính ăn sáng xong liền đi chơi bóng rổ hả? Sau khi ăn xong mà vận động mạnh sẽ bị đau dạ dày đó." Đường Phong đột nhiên đi lên phía trước hai người.

"Cậu có ý tưởng gì không?"

"Hay chúng ta đi tản bộ đi? Ở gần đây hình như có rất nhiều cửa hàng khá thú vị, tôi chưa bao giờ đến đó cả, hay chúng ta đến đó đi dạo một vòng đi?"

Hứa Diệc Châu không phản ứng lại anh, chắc là cảm thấy không có hứng thú lắm.

Đường Phong choàng tay qua bả vai của Nhiệm Tích, cười híp mắt nói: "Anh Diệc Châu của em không muốn đi thì hai chúng ta đi vậy!"

Hứa Diệc Châu đập cái tay đang khoác lên vai Nhiệm Tích của Đường Phong, nhận lệnh đi theo sau hai người. Đi vòng vòng một hồi cuối cùng cả ba cũng đến được sân bóng rổ, còn thuận tiện mua được vài chai nước.

Sân bóng rổ này quả nhiên như ông chủ đã nói, vừa tốt, lại ít người.

Hai bên là những bức tường của nhà dân, được bao phủ đầy những cây dây leo. Phía chính diện lại là một rừng cây nhỏ, um tùm cao lớn, tựa như đang cất giấu một bí mật nho nhỏ nào đó.

Nói là sân bóng rổ, kỳ thật cũng không phải là sân bóng rổ thật thụ, bởi vì chỉ có một cái trụ bóng rổ được sơn bóng, còn bị tróc sơn ở vài nơi. Dù vậy lớp xi măng trên mặt đất rất bằng phẳng, cũng rất sạch sẽ.

Về tổng thể thì quả thật rất tốt.

Nhiệm Tích đứng dưới cái trụ bóng rổ nhao nhao muốn thử, cô quay đầu lại hỏi Hứa Diệc Châu: "Thầy Hứa, thầy định dạy em như thế nào?"

Hứa Diệc Châu và Đường Phong đang khởi động gân cốt, nghe được câu hỏi của Nhiệm Tích, Hứa Diệc Châu hỏi ngược lại: "Em muốn học cái gì?"

Nhiệm Tích suy nghĩ một chút, chân thành nói: "Em muốn cao lên."

Hứa Diệc Châu bật cười, "Nếu vậy dạy em ném rổ đi? Lúc ném rổ phải nhảy lên, chắc là sẽ giúp em cao lên."

Đường Phong: "Hai người chơi trước đi, tôi chụp hình cho."

Hứa Diệc Châu nhìn anh một cái, thần nhiên nói: "Chụp đẹp một xú, sau đó gửi cho tôi."

Hứa Diệc Châu đi đến bên cạnh Nhiễm Tích, đem quả bóng trong tay đưa cho Nhiễm Tích, nói: "Em thử nhảy lên rồi ném rỏ cho tôi coi trước đi."

"Dạ vâng." Nhiễm Tích đáp một tiếng, sau đó cầm quả bóng ném vào rỏ. Nhưng quả bóng cô ném ngay đến khung bóng rỏ cũng không chạm vào được, cô cười cười xấu hổ, chạy tới nhặt bóng.

"Là ném bóng, không phải ném cầu." Hứa Diệc Châu nhin không được cười lên.

"Nào, lại đây." Hứa Diệc Châu kéo Nhiễm Tích đứng ở vạch hai điểm, chỉnh lại tư thế ném bóng của cô. Hai tay anh đặt lên hai tay đang cầm bóng của cô tạo thành tư thế như đang ôm từ phía sau.

Hứa Diệc Châu dựa vào cô cực kỳ sát, dù cô mang giày thể thao có miếng đệm nhưng cũng không cao hơn được bao nhiêu cả, cho nên Nhiễm Tích cũng chỉ đứng tới cầm Hứa Diệc Châu. Thời tiết lúc này không nóng lắm, thỉnh thoảng vẫn có vài cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng cảm xúc chân thật trên tay cùng nhiệt độ ấm áp từ cơ thể sau lưng làm cô cảm thấy không khí xung quanh mình ngày càng nóng lên.

Nhiễm Tích đối với việc này cũng không biết phải giải thích làm sao, nếu là người khác chắc chắn cô đã đẩy ra từ lâu. Nhưng đây là Hứa Diệc Châu, cô không muốn đẩy...

Nhưng hai người vốn không là gì của nhau cả? Tại sao không khí xung quanh lại ái muội như vậy?

"Này, hai người có chắc là sẽ dạy như vậy không? Tôi đang chụp hình đây!" Đường Phong đứng một bên nói to.

Hứa Diệc Châu đầu cũng không quay lại nói: "Cái này gửi tôi, không cần đăng lên."

Nhờ hướng dẫn của Hứa Diệc Châu Nhiễm Tích dần dần vô tư thế, thỉnh thoảng cũng có thể ném trúng vài trái.

Đường Phong đứng một bên chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn cứ thỉnh thoảng lại nói vài câu,

"Hứa Diệc Châu tay cậu để ở đâu vậy?"

"Hứa Diệc Châu cậu như vậy không được đâu, fan mà thấy thì đau lòng chết!"

"Tích Bảo, em mệt không? Hay em bảo anh Diệc Châu của em xuống đi, để anh Đường Phong dạy em được không?"

Hứa Diệc Châu khinh bỉ nhìn anh, Đường Phong cũng tự biết mình mất mặt, không kêu loạn lên nữa, nhưng chỉ một lát sau, Đường Phong lại nhin không được.

Đường Phong đứng một bên xem mà tay chân ngứa ngáy, cuối cùng nhin không được hét lên, "Tôi cũng muốn chơi!"

Hứa Diệc Châu trả lời: "Ngại quá, không có bóng cho cậu."

Ai mà biết cậu ta sẽ đến đây chứ, dù sao anh cũng chỉ mang theo một trái bóng.

Nhiễm Tích bắt đầu thấy hơi mệt, cô dừng lại động tác ném bóng, đưa tay lau lau mồ hôi trên mặt, "Anh Đường Phong, hay là anh tới chơi bóng rỏ với thầy Hứa đi, em thấy hơi mệt nên muốn nghỉ một xú."

"Được được." Đường Phong vui vẻ bưng bưng đi qua nhặt lấy trái bóng trên tay Nhiễm Tích, sau đó đi đến bên cạnh Hứa Diệc Châu đưng bả vai anh một cái, kỳ quái gọi: "Thầy Hứa, đấu một trận không?"

Hứa Diệc Châu liếc Đường Phong, sau đó lại nhìn thoáng qua chỗ cô, cô gái nhỏ đang ngồi trên chiếc ghế gỗ, ngửa đầu uống nước, trên trán có vệt mồ hôi chảy xuống, đi qua cái cổ thon dài, cuối cùng chảy vào trong áo.

Hứa Diệc Châu vừa cởi áo khoác vừa đi đến chỗ Nhiễm Tích đang ngồi.

"Cầm giúp tôi áo khoác." Hứa Diệc Châu ném áo khoác lên đùi Nhiễm Tích.

Đường Phong thấy thế cũng đi tới tham gia náo nhiệt, thuận thực cởi áo khoác của mình xuống đưa cho Nhiễm Tích, "Tích Bảo cũng cầm giúp anh với."

Sau đó cầm trái bóng chạy đến chỗ khung thành, còn hét to với Hứa Diệc Châu, "Hứa Diệc Châu cậu mau qua đây!"

Hứa Diệc Châu lãnh đạm nhìn Đường Phong một cái, sau đó rất nhanh liền dời ánh mắt đi, ném áo khoác của Đường Phong đang nằm trên đùi của Nhiễm Tích qua một bên, "Cầm của tôi là được rồi."

Nhiễm Tích dờ khóc dờ cười, Đường Phong cũng cười to: "Hứa Diệc Châu cậu trẻ con vậy!"

Hứa Diệc Châu chạy chậm đến khung bóng rổ, giành lại trái bóng trên tay Đường Phong, nhảy lên một cái thả bóng vào trong rổ.

"Đầu như thế nào?"

"Ai thả bóng vào rổ trước xem như người đó thắng, như thế nào?"

"Đến đây!"

Tuổi hai người cộng lại cũng gần sáu mươi rồi, vậy mà giờ phút này như hai tên nhóc con lo chơi, đấu đá quyết liệt chỉ để giành chiến thắng.

Nhiệm Tích ôm áo khoác của Hứa Diệc Châu, cẩn thận xem.

Người đàn ông mặc một chiếc áo phông trắng, lộ ra cánh tay cường tráng mạnh mẽ. Cơ thể của anh không thuộc kiểu cơ bắp cuộn cuộn, nhưng đủ để được xem là hình mẫu của các cô gái thời nay. Phía dưới là quần thể thao đen dài lộ ra mắt cá chân, dường như tỏa ra hơi thở tươi mát của một thiếu niên...

Người ấy chạy rất nhanh dưới ánh nắng mặt trời, nhảy lên, ném bóng vào rổ, mỗi một động tác, từng vể mặt, đều in sâu vào trong đầu của Nhiệm Tích.

Nhìn không được cô lấy điện thoại ra, chụp mấy tấm hình, tấm hình có hai người thì gửi cho anh Đường Phong, còn tấm hình chỉ có mỗi Hứa Diệc Châu, cô sẽ giữ cho riêng mình!

Trong đầu đột nhiên nhớ lại sáng hôm nay Hứa Diệc Châu bảo cô gọi anh một tiếng anh Diệc Châu?

Có lẽ nếu hôm nào tâm tình cô tốt thì sẽ gọi trước mặt anh một lần vậy!

Một buổi sáng dạy bóng rổ tiếp tục đến tận trưa khi mọi người bắt đầu cảm thấy đói mới kết thúc.

Cùng nhau ăn cơm xong, ba người tách ra làm chuyện riêng của mình, chụp quảng cáo, tham dự sự kiện.

Nhiệm Tích nhận điện thoại của Y Dư Huyền, bảo là có một hợp đồng, buổi tối sẽ đưa qua cho cô xem thử.

Ăn cơm tối xong, Y Dư Huyền cũng vừa đến.

"Nè, em xem thử đi." Hai người đi đến chiếc ghế sofa ngồi xuống, Y Dư Huyền lấy một bản hợp đồng từ trong túi xách đưa cho Nhiệm Tích.

"Trang phục mới của nữ thần?" Nhiệm Tích đọc chữ in to trên tờ hợp đồng.

"Đúng vậy, là truyền hình DF cùng công ty chúng ta kết hợp sản xuất. Bao gồm một buổi chế tạo trang phục, một buổi trình diễn catwalk, còn có một buổi trao giải nữa. Xem như đây là một chương trình mới đi. Tục ngữ có nói nước phù sa không chảy ruộng ngoài, hơn nữa em ở trong giới thời gian cũng có chút tiếng tăm, công ty muốn cho em tham gia chương trình này, em thấy thế nào?"

Nhiệm Tích còn đang đọc hợp đồng, Y Dư Huyền phân tích tiếp, "Vừa hay em đang quay một bộ phim của đạo diễn Vương Giai Đông, nên sẽ có hai ngày nghỉ lễ. Tuy theo kế hoạch thì chương trình này sẽ quay trong khoảng 72 tiếng đồng hồ thôi, nhưng đến lúc quay xong rồi cắt ghép biên tập thì chưa chắc đến 72 tiếng nên có thể sẽ kéo dài thêm thời gian đấy!"

"Cái này khi nào bắt đầu quay ạ?"

"Đằng sau có ghi đó, tuần sau nữa thì phải." Y Dư Huyền giúp Nhiệm Tích mở ra mặt sau.

"Có khách quý không ạ?"

"Cái này chị biết, trước mắt là có Trương Lệ Đình, với hình như trong tổ chương trình đang cân nhắc thêm một người là Tiểu Vũ Tĩnh."

"À, em không sao đâu, đó giờ chị Dư Huyền sắp xếp công việc cho em rất tốt, em biết chị đau lòng em cực nhọc nên chắc không để em quá bận rộn đâu." Nhiệm Tích cười tủm tỉm.

Y Dư Huyền cười, "Vậy được, em xem lại hợp đồng đi, nếu không có vấn đề gì thì ngày mai chúng ta tìm thời gian gặp mặt bên chương trình, sau đó ký hợp đồng luôn. Có thể bên đó sẽ hỏi em về vấn đề hợp tác với nhà thiết kế nào, em có yêu cầu gì cứ nói với bọn họ."

"Dạ vâng."

"Ừ, để chị bảo Mễ Mễ đặt hai vé máy bay đi thành phố S cùng với em, còn chị sẽ qua đó trước chờ em. Vậy chị về đây, chị còn có việc phải xử lý."

...

Y Dư Huyền đi rồi, Nhiệm Tích nằm trên ghế sofa.

Nếu như tuần sau phải đi quay chương trình thì không đi chơi bóng rổ với Hứa Diệc Châu được nữa rồi!

Suy nghĩ một chút, cô cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Hứa Diệc Châu.

Nhiệm Tích: Thầy Hứa, sau này em không cùng thầy chơi bóng rổ được nữa.

- - - - -

Đôi lời của editor:

Hello mọi người, chắc mọi người cũng nản với tốc độ edit của mình lắm. Nhưng mà mình đã cố gắng hết sức rồi vì việc học gần cuối cấp khá nặng nên lâu lâu sẽ xảy ra tình trạng 1 tháng mình mới edit xong 1 chương.

Mình cũng không muốn kéo dài bộ truyện này quá lâu, và mình cũng vừa thi học kỳ xong nên sau này sẽ có nhiều thời gian edit hơn và sẽ cố gắng hoàn thành bộ truyện này trong năm nay.

Nếu ai thấy nản và không muốn đọc nữa thì mình cũng không biết nói gì hơn là xin lỗi mọi người nhiều ạ.

Cảm ơn mọi người!!!

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ấm Có Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tìm mèo

Nhiệm Tích: Thầy Hứa, sau này em không cùng thầy chơi bóng rổ được nữa.

Lúc Hứa Diệc Châu nhận được tin nhắn này là khi anh đang lướt Weibo.

Đường Phong đã đăng những tấm hình chơi bóng rổ lên Weibo, còn tag cả Hứa Diệc Châu và Nhiệm Tích vào.

Đương nhiên tấm hình anh ôm Nhiệm Tích từ phía sau Đường Phong không đăng lên, nhưng vẫn có vài tấm anh và Nhiệm Tích rất thân mật. Ngoài ra còn có một tấm hình tự sướng của cả ba người bọn họ, còn có một tấm Nhiệm Tích chụp cho anh và Đường Phong lúc hai người thi đấu với nhau...

Các fan trên mạng đều phản ứng rất nhiệt tình, nói là quan hệ của các diễn viên tốt đẹp như thế, nhất định quay phim sẽ rất thành công.

Còn có người nói khi thấy anh cùng Nhiệm Tích đứng chung với nhau nhìn rất tự nhiên, còn nói nhất định quan hệ của hai người rất thân thiết. Còn nói cái gì mà chiều cao hai người cách nhau vừa đẹp, nữ cao ngang vai nam quả thật nhìn rất thích mắt...

Hứa Diệc Châu nhìn thấy những dòng bình luận như thế thì rất hài lòng, liên tục tự kỷ gật đầu.

Đương nhiên, cũng có người nói giỡn anh và Đường Phong mới là một đôi... Đối với những bình luận như thế, Hứa Diệc Châu làm như không thấy.

Đang đọc bình luận hăng say, đột nhiên lại nhận được tin nhắn như thế. Hứa Diệc Châu đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức suy nghĩ lại xem lúc chơi bóng rổ mình có làm hành động gì quá đáng với cô gái nhỏ không...

Nếu như không có, vậy thì tại sao lại đột nhiên nói không muốn chơi bóng rổ với anh nữa? Thật ra anh còn muốn dạy bóng rổ cho cô thêm vài lần nữa, sau đó lại up lên Weibo thật nhiều hình cho mọi người thấy được anh đối xử với Nhiệm Tích không giống với những người khác! Cơ hội tốt như thế sao anh có thể bỏ qua được!

Cẩn thận suy nghĩ lại một phen, nhưng nghĩ như thế nào Hứa Diệc Châu cũng nghĩ không ra lý do, chẳng lẽ là do lúc anh ôm cô từ phía sau có dựa hơi gần quá? Nhưng anh đâu thấy cô có phản cảm gì đâu!

Suy nghĩ thêm mấy giây nữa, Hứa Diệc Châu trả lời lại tin nhắn của Nhiệm Tích.

"Đợi tôi về rồi nói sau."

Cuối tuần này anh còn một quảng cáo cần chụp, phải đợi đến buổi tối chủ nhật mới trở về, đến lúc đó anh sẽ tìm cô nói chuyện vậy.

Sau khi từ thành phố S ký hợp đồng trở về thì trời cũng đã tối, cơm nước xong Nhiệm Tích và Mễ Mễ trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhiệm Tích nằm trên chiếc sofa quen thuộc ôm cuốn kịch bản đọc lời thoại, miệng của cô mọi khắc đều không rảnh rỗi, vừa đọc lắm bầm vài câu lại nhét vào miệng một chút đồ ăn vặt.

Điện thoại trên bàn rung lên một cái, Nhiệm Tích bỏ kịch bản xuống cầm điện thoại lên xem.

Là tin nhắn của Hứa Diệc Châu.

Thầy Hứa: Tôi đến khách sạn rồi, tí nữa sẽ tới tìm em.

Nhiệm Tích bấu môi, dựa vào cái gì anh nói đến tìm cô thì sẽ được gặp cô chứ? Hôm qua lúc cô gửi cái tin nhắn kia, Hứa Diệc Châu cái gì cũng không hỏi chỉ nói đợi anh về rồi sẽ nói chuyện sau. Hừ hừ, dựa vào cái gì cô phải đợi anh về chứ...

Suy nghĩ một chút, Nhiệm Tích trả lời lại.

"Thầy Hứa, trời đã tối vậy rồi, hay chúng ta để ngày mai nói sau đi ạ."

Suy nghĩ một chút lại xóa đi gõ lại tin nhắn khác.

"Em đột nhiên nhớ tới trước kia ở Paris thầy có nói với em là không thể tùy tiện để cho một người đàn ông bước vào phòng mình, em thấy thầy nói đúng lắm. Em nghĩ là mình sẽ nghe theo lời thầy, cho nên chúng ta để ngày mai nói sau đi ạ!"

Gửi xong tin nhắn, Nhiệm Tích nằm dài lên ghế sofa cười ra tiếng, thật muốn nhìn thử bộ dạng ăn quả đắng của Hứa Diệc Châu quá đi!

Lúc Hứa Diệc Châu nhìn thấy tin nhắn trả lời của Nhiệm Tích cũng là lúc anh đang cầm cái lồng sắt cùng Thế tử phi đứng trong thang máy.

Vì mẫu hậu đại nhân cùng chồng mình ra ngoài hưởng thụ thế giới hai người nên đã đưa Thế tử phi cho anh.

Hứa Diệc Châu dùng ngón tay vuốt ve màn hình điện thoại, dờ khóc dờ cười. Cô vậy mà dám đem lời của anh chặn anh!

Nếu vậy thì chắc anh không vào được phòng của cô rồi... Không được, anh là ai chứ? Anh là nam thân quốc dân nam nữ già trẻ gì đều ăn sạch! Chút chuyện này sao có thể làm khó anh được? A ha, đâu có dễ vậy!

Nâng cái lồng sắt lên, Hứa Diệc Châu nhìn thẳng vào mắt Thế tử phi.

Thế tử phi lười biếng nằm trong lồng sắt, ngược mắt nhìn Hứa Diệc Châu rồi "Meo meo" một tiếng.

"Trông lại sau này có bà chủ hay không đều dựa vào mày cả đấy."

Thế tử phi lại "Meo meo" hai tiếng, xem như đáp lại. Nhưng không biết đó là vui vẻ đồng ý hay là kiên quyết cự tuyệt nữa. Dù sao, Hứa Diệc Châu xem như là nó đồng ý.

Thật lâu sau cũng không nhận được tin nhắn trả lời của Hứa Diệc Châu, Nhiệm Tích cho là anh đã bỏ cuộc.

Mới vừa định đứng dậy tắm rửa đi ngủ lại đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chẳng lẽ anh không nhìn thấy tin nhắn nên đã đến sao? Mà sao lại không nhấn chuông mà lại gõ cửa vậy nhỉ?

Mang theo nghi hoặc, Nhiệm Tích đi tới trước cửa nhìn qua mắt mèo, nhưng trước cửa lại trống rỗng không nhìn thấy một ai.

Chẳng lẽ là cô nghe nhầm? Hay là Hứa Diệc Châu đã trốn đi?

Lòng hiếu kỳ làm cô muốn tìm hiểu cho đến cùng.

Nhiệm Tích mở cửa, thò đầu ra.

"Meo meo ~ "

Bên phải cánh cửa đột nhiên vang lên tiếng mèo kêu, hù Nhiệm Tích một cái giật cả mình.

Cúi đầu xuống nhìn, một con mèo lông ngắn ngược đầu nhỏ lên nhìn cô. Hai con mắt tròn vo, thấy Nhiệm Tích nhìn về phía nó, con mèo nhỏ đi đến bên chân Nhiệm Tích, đi vòng quanh bên cô rồi cọ lên chân cô một cái, vừa cọ vừa kêu "Meo meo", đáng yêu cực kỳ!

Con mèo này... là Thề từ phi?

Không đúng, Thề từ phi kiêu ngạo như thế sao có thể làm nũng bên chân cô được? Có lẽ chỉ là nhìn giống Thề từ phi thôi? Hơn nữa con mèo này hình như béo hơn Thề từ phi thì phải! Cũng không biết là mèo nhà ai... mà đêm hôm lại đập cửa nhà người ta như vậy.

Nhiễm Tích nhìn hai bên xung quanh một chút, muốn nhìn thử xem có thể thấy được bóng dáng của chủ nhân con mèo không, đương nhiên, đã làm cô thất vọng.

Còn chưa kịp làm gì thì con mèo đã vòng qua chân cô nghênh ngang đi vào trong.

Chao ôi, còn biết tự giác như vậy nữa à!

Nhiễm Tích tiện tay đóng cửa lại, cũng đi theo con mèo vào trong phòng.

Xem ra từ trước đến giờ con mèo này đã quen với việc này, đến một nơi xa lạ như vậy mà nó cũng không lo sợ gì, nhàn nhã như một đại gia vậy.

Đầu tiên là nhảy lên chiếc ghế sofa, đi đến cái bịch khoai tây Nhiễm Tích vừa mở ra ăn khi nãy, cúi đầu ngửi ngửi hai cái, xong lại kiêu ngạo quay đầu đi.

Ha ha, khoai tây chiên này còn không lọt được vào mắt của Miêu đại gia.

Tiếp theo, con mèo nhỏ nhảy xuống ghế sofa, trực tiếp đi tới cái tủ lạnh, nâng hai cái móng vuốt cào cào cửa tủ. Cố gắng nửa ngày, nó phát hiện ra mình không thể mở ra được, lại quay đầu đi đến chỗ Nhiễm Tích đang đứng, cọ cọ vào chân cô...

Nhiễm Tích dở khóc dở cười, quả nhiên là lúc có việc cần người giúp đỡ nó mới đi qua làm nũng như thế!

Nhớ tới trong tủ lạnh còn nửa hộp đồ hộp cá, Nhiễm Tích theo lời yêu cầu của con mèo nhỏ đi đến tủ lạnh mở ra, cầm lấy cái hộp, lại đi đến phòng bếp tìm cái chén nhỏ, đổ vào một ít, sau đó lại bỏ vào lò vi sóng hâm lại, cuối cùng chính mình ném thử một miếng rồi mới đưa tới trước mặt mèo con.

Con mèo nhỏ ăn ngon cực kỳ, Nhiễm Tích liền ngồi xếp bằng ở bên cạnh, hỏi nó vài câu.

"Này, mày tên là gì?"

"Mày là Thề từ phi hả?"

"Mày là đực hay là cái đấy?"

"Chủ nhân của mày đâu?"

"Mày ăn nhìn ngon quá!"

"Ăn rất ngon đúng không, ừ, đương nhiên rồi, tao cũng vừa mới ném thử một miếng."

"Chết rồi, tao cũng muốn ăn, làm sao bây giờ?"

...

Toàn bộ cuộc nói chuyện mèo con đều không thêm đề ý tới Nhiễm Tích, để cho Nhiễm Tích một cảm giác bất lực như thế.

Chuông ngoài cửa vang lên.

Xem ra đây là người đến rồi.

Nhiễm Tích từ trên mặt đất đứng lên chạy ra mở cửa.

Nhìn qua mắt mèo, thấy người đến là Hứa Diệc Châu.

Cô mở cửa ra.

"Thầy Hứa." Nhiễm Tích cười tủm tỉm, cũng không có ý định cho anh vào.

Hứa Diệc Châu cũng không nóng lòng, chỉ là thản nhiên nói: "Tôi đến tìm mèo."

"Dạ?" Thì ra thật sự là Thề từ phi, sao lại béo lên nhiều đến vậy nhỉ? Lúc xem hình ảnh đăng trên Weibo cũng không thấy nó béo như thế, lẽ nào những bức hình đó đã được qua chỉnh sửa?

"Làm sao thầy biết mèo của thầy ở chỗ em?" Lẽ nào là do Hứa Diệc Châu cố ý đưa đến đây?

Hứa Diệc Châu vốn đã nghĩ cách trả lời, anh bình thản nói: "Đột nhiên không thấy mèo đâu nữa, nên tôi đi xuống hỏi bảo vệ, mới phát hiện ra nó đi vào

phòng của em " Sau đó còn vừa cười vừa hỏi một câu, "Cho nên, tôi có thể đi vào tìm mèo không?"

Cái con người này nhất định là có ý!

Về mặt Nhiệm Tích không tình nguyện nghiêng người cho Hứa Diệc Châu đi vào phòng.

Hứa Diệc Châu vừa đi vào phòng khách liền phát hiện mèo nhà mình đang nằm trên mặt thảm ăn ngon lành. Đưa tay có chút tán thành sờ sờ đầu nó, nhẹ giọng nói: "Làm tốt lắm, về sẽ thưởng cho mày thật nhiều cá khô."

Nhiệm Tích đóng cửa lại đi vào phòng, "Mèo của thầy đó, bây giờ thầy mang nó đi đi."

Hứa Diệc Châu nhướn mày, bước chân dài đi đến ghế sofa, làm ra bộ dạng khó khăn nói, "Thế tử phi đang ăn ngon như vậy, làm sao tôi dám cắt ngang nó chứ?"

Nhiệm Tích: "Thầy có thể mang về cho nó ăn tiếp."

Hứa Diệc Châu: "Vậy cũng không được, làm việc phải làm cho đến nơi đến chốn, nó đang ăn ở đâu thì nên ăn cho xong ở đó luôn rồi hẵng về."

Nhiệm Tích: "... " Sao cô cảm thấy hình như Hứa Diệc Châu càng ngày càng vô lại vậy?

Hứa Diệc Châu vỗ vỗ chỗ ngồi kế bên mình trên ghế, ý bảo Nhiệm Tích lại đây, "Lại đây ngồi đi, bây giờ chúng ta nên thảo luận một chút tin nhắn hôm bữa em gửi cho tôi. Vì sao lại đột nhiên không muốn chơi bóng rổ với tôi nữa?"

Anh đã lo lắng lâu như vậy, chỉ sợ mình đã làm gì đó chọc cho cô gái nhỏ không vui.

Nhiệm Tích đứng tại chỗ không hề di chuyển, "Không vì cái gì cả, chỉ là em không có thời gian thôi."

"Không có thời gian?"

"Vâng, chị Dur Huyền nhận cho em một chương trình, hôm nay mới vừa đi thành phố S em phải đi đến thành phố S để ký hợp đồng." Giọng nói của Nhiệm Tích càng ngày càng nhỏ lại, bởi vì ánh mắt của Hứa Diệc Châu đột nhiên lại có chút nghiêm túc... Xem ra, Hứa Diệc Châu rất quan tâm đến lý do cô không chơi bóng rổ với anh nữa!

"Vậy sao?" Thở phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng đó là vấn đề của anh. Nhưng tâm tình lại hơi phức tạp, chuyện đơn giản như vậy sao cô không nói rõ ràng cho anh biết chứ? Cô gái nhỏ này đã biết đùa giỡn với anh rồi sao?

"Vậy tại sao lại không nói rõ ràng?"

Nhiệm Tích phản bác: "Thầy cũng đâu có hỏi em, thầy nói là đợi thầy về rồi mới nói sau mà."

"Đây là lý do của em hả?" Hứa Diệc Châu nhướn mày.

"Vâng!"

Hứa Diệc Châu dở khóc dở cười, đứng dậy đưa tay vuốt tóc Nhiệm Tích, giọng nói cũng dần dịu dàng lại, "Lần sau nói cho rõ ràng, đừng làm cho tôi lo lắng."

Nhiệm Tích buồn bực, "Thầy lo lắng cái gì chứ?"

Hứa Diệc Châu nhìn chăm chú vào mặt Nhiệm Tích, trong đôi mắt anh ôn nhu đến mức dường như có thể nhéo ra nước.

Nhiệm Tích nghe thấy anh nói,

"Sợ em chán ghét tôi."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Trâu Già Ăn Cỏ Non Như Thế Nào?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.